virtual-project.eu

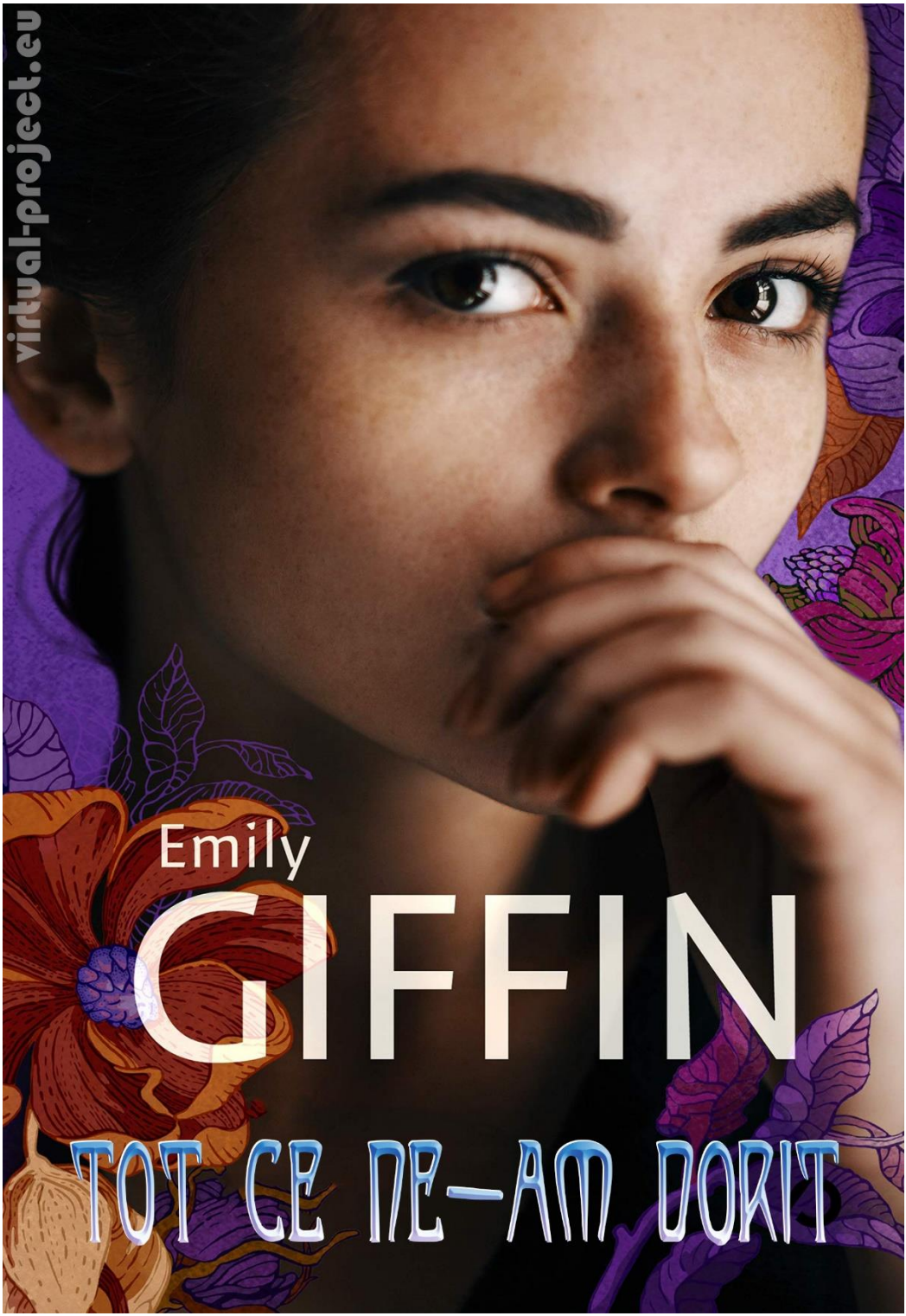

EMILY GIFFIN

TOT CE NE-AM DORIT

Original: *All We Ever Wanted* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

2019

Capitolul 1

Nina

A început ca o seară obişnuită de sâmbătă. Iar când spun obişnuită, nu mă refer la modul clasic în care îşi petrec americanii sâmbetele. Nu eram nici la grătar la vecini şi nici nu mergeam la cinema, niciunul dintre lucrurile pe care le făceam când eram copil. Era pur şi simplu obişnuită pentru stilul de viaţă pe care îl aveam de când Kirk îşi vânduse compania de software. Nu mai duceam doar o existenţă confortabilă, ci eram bogaţi. Foarte bogaţi.

Obscen de bogaţi era descrierea pe care o folosise cândva prietena mea din copilărie, Julie – nu referitor la noi, ci la Melanie, o altă prietenă, după ce Melanie îşi cumpărase un Rolex cu diamante de ziua femeii, ca apoi să remarce cu nonşalanţă, la una dintre petrecerile noastre, că obiectele din lut făcute de copiii ei „nu sunt un cadou pe măsură".

— Ar putea hrăni o întreagă tabără de refugiaţi sirieni timp de un an de zile cu ceasul ăla! izbucnise Julie în bucătăria mea, după plecarea invitaţilor. E de-a dreptul *obscen*!

Eu am aprobat absent din cap, ascunzându-mi propriul ceas de la Cartier sub marginea bufetului de marmură, în timp ce îmi spuneam în sinea mea că în niciun caz ceasul meu şi, prin urmare, viaţa mea, nu se asemăna în vreun fel cu a lui Melanie. În primul rând, eu nu îmi cumpărasem ceasul dintr-un moft; Kirk mi-l dăruise cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări a căsătoriei noastre. În al doilea rând, întotdeauna mi-a plăcut la nebunie când fiul nostru, Finch, îmi făcea cadouri şi felicitări când era mic şi îmi părea rău că toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Mai mult decât atât, nu cred că scosesem cuiva ochii cu averea noastră. Ba chiar mă simţeam ruşinată din cauza asta. Drept urmare, Julie nu-mi reproşase nimic legat de bani. Nu ştia exact câţi bani aveam, dar îşi făcuse o idee, mai ales după ce mă însoţise la vizionarea caselor, atunci când Kirk era prea ocupat, ajutându-mă să ne găsim locuinţa actuală de pe Belle Meade Boulevard. Ea, soţul ei şi fetele lor veneau des în vizită la casa noastră de pe malul lacului, precum şi la cea din Nantucket, şi n-avea nicio problemă să primească hainele de designer abia purtate pe care i le dădeam eu.

Ocazional, Julie se lua însă de Kirk, dar nu pentru că s-ar fi dat în spectacol ca Melanie, ci pentru că avea tendinţe elitiste. Fiind a patra generaţie a unui neam înstărit din Nashville, soţul meu crescuse la adăpostul

unei lumi cu şcoli şi cluburi de elită, având astfel destul timp să înveţe să fie snob, cu toate că pe atunci banii pe care îi avea erau doar moşteniţi, nu obsceni. Cu alte cuvinte, Kirk provenea dintr-o „familie bună" – acea expresie vagă pe care nimeni nu o definise concret, dar care însemna, în limbajul nostru codificat, că aveai bani şi un anume bun-gust moştenit. Cum ar fi: e din familia *Browning*.

Numele meu de domnişoară, Silver, nu avea un asemenea statut, nici măcar după standardele din Bristol, oraşul de la graniţa dintre Tennessee şi Virginia unde crescusem şi unde încă locuia Julie. Nu eram nişte pierde-vară – tata scria pentru *Bristol Herald Courier*, iar mama era învăţătoare la clasa a patra –, însă aparţineam clasei de mijloc, iar ideea noastră de opulenţă însemna că toată lumea putea să-şi comande desert la un restaurant mai acătării. Privind în urmă, mă întrebam dacă aşa se explica preocuparea mamei pentru bani. Nu că ar fi fost impresionată de ei, însă întotdeauna putea să-ţi zică cine îi avea şi cine nu, cine era zgârcit şi cine se întindea mai mult decât îi era plapuma. Pe de altă parte, mama îţi putea spune cam orice despre oricine din Bristol. Nu era bârfitoare – cel puţin nu una înflăcărată – ci doar era fascinată de treburile altora, de la avere la starea lor de sănătate şi de la orientarea politică până la cea religioasă.

Întâmplarea făcea ca tatăl meu să fie evreu, iar mama metodistă. *Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască*, acesta era mottoul lor, o filosofie de viaţă care ne-a fost insuflată atât mie, cât şi fratelui meu, Max, noi adoptând elementele cele mai atrăgătoare din cele două religii, ca Moş Crăciun şi Sederul Paştelui, ocolind însă sentimentul de vinovăţie tipic evreilor şi Judecata de Apoi. Acesta era un lucru bun, mai ales pentru Max, care şi-a mărturisit homosexualitatea în timpul facultăţii. Părinţii noştri nu au fost afectaţi de acest lucru. Păreau mai degrabă stânjeniţi de banii lui Kirk decât de sexualitatea lui Max, cel puţin la primele întâlniri. Mama stăruia că îi părea doar rău că nu mă împăcăm cu Teddy, iubitul meu din liceu pe care îl adora, însă uneori simţeam că era vorba de un uşor complex de inferioritate şi de teamă că eu şi ai mei am fi fost cumva priviţi de sus de către cei din familia Browning.

Ca să fiu sinceră, o fată pe jumătate evreică, din Bristol, cu un frate gay şi fără avere pusă într-un cont fiduciar probabil că nu ar fi fost prima opţiune pentru unicul lor fiu. La naiba, probabil că nici a lui Kirk, în teorie. Dar ce puteam spune? Mă alesese oricum. Întotdeauna mi-am spus că se îndrăgostise de personalitatea mea – de mine – aşa cum şi eu mă îndrăgostisem de el. Însă, în ultimii câţiva ani, începusem să pun la îndoială relaţia noastră şi ce anume ne adusese împreună în facultate.

Trebuia să recunosc că, atunci când aduceam în discuţie acest lucru, Kirk

menţiona deseori felul în care arătam. Întotdeauna făcea aşa. Deci aş fi fost naivă să cred că aspectul meu nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care eram împreună – la fel cum şi eu ştiam, în adâncul sufletului, că patina şi siguranţa unei „familii bune" mă atrăseseră, în parte, la el.

Uram din toată inima să recunosc acest lucru, dar nu aveam cum să nu mă gândesc la asta în acea sâmbătă seara, când eu şi Kirk am luat un Uber până la Hermitage Hotel, pentru cea de-a cincea gală de pe anul acela. Ţin minte că mă gândeam că devenisem unul dintre acele cupluri – soţul şi soţia, el într-un costum Armani, ea într-o rochie Dior – care abia îşi vorbeau unul altuia. Ceva nu mai mergea în relaţia noastră. Să fi fost din cauza banilor? Oare Kirk devenise prea obsedat de ei? Oare pierdusem o parte din cea care fusesem cândva pe măsură ce Finch crescuse, iar eu petreceam mai puţin timp având grijă de el şi mă ocupam mereu de activităţile filantropice?

Mi-am amintit una dintre remarcile recente ale tatei – care mă întrebase de ce eu şi prietenii mei nu sărim peste toate acele gale şi nu donăm toţi banii direct. Mama adăugase că poate am reuşi să realizăm „ceva mai însemnat în blugi decât la costum". Eu devenisem defensivă, amintindu-le că făceam şi muncă voluntară, ca de exemplu orele pe care le petreceam lună de lună răspunzând la linia telefonică de asistenţă pentru sinucigaşi din Nashville. Firește, nu le spusesem părinţilor mei că uneori Kirk minimaliza o astfel de muncă voluntară, insistând că era mai bine „să semnez direct cecul". În mintea lui, donarea unei sume de bani scutea întotdeauna timp; faptul că era însoţită de mai mult tam-tam nu era relevant.

Kirk era un om bun, mi-am spus acum, în timp ce-l urmăream sorbind din burbonul pe care şi-l turnase într-un pahar roşu din plastic. Eram prea dură cu el. Cu amândoi.

— Arăţi fabulos, mi-a spus el deodată, privindu-mă din cap până în picioare şi continuând să mă flateze. Rochia este incredibilă!

— Mulţumesc, scumpule, am răspuns eu pe o voce joasă.

— Abia aştept s-o dau jos de pe tine, a şoptit el, aşa încât şoferul să nu-l audă.

Mi-a aruncat o privire seducătoare, după care a mai luat o înghiţitură.

Eu am zâmbit, gândindu-mă că trecuse ceva vreme, şi mi-am înfrânat impulsul de a-i spune să o ia mai încet cu băutura. Kirk nu avea o problemă cu alcoolul, însă rareori trecea o seară fără să se ameţească măcar puţin de la un vin roşu. Poate că asta era, m-am gândit eu. Amândoi trebuia să ne mai eliberăm puţin agenda. Să fim mai puţin distraşi şi mai mult prezenţi. Poate că asta avea să se întâmple odată cu plecarea lui Finch la facultate, în toamnă.

— Şi? Cui i-ai spus despre Princeton? m-a întrebat el, evident gândindu-

se tot la Finch şi la scrisoarea de acceptare pe care doar ce o primise cu o zi în urmă.

— În afară de alor mei, doar lui Julie şi lui Melanie, am răspuns eu. Tu?

— Doar băieţilor, a zis el, înşirând numele celor patru prieteni cu care juca de obicei golf. Nu voiam să mă laud, dar nu m-am putut abţine.

Pe faţa lui se citea acelaşi lucru pe care îl simţeam şi eu – un amestec de mândrie şi neîncredere. Finch era un student bun şi intrase la universităţile Vanderbilt şi Virginia la începutul iernii. Însă Princeton era o ambiţie îndrăzneaţă, iar faptul că fusese acceptat reprezenta apogeul şi validarea atâtor decizii pe care le luasem ca părinţi, începând cu înscrierea lui Finch la Windsor Academy, cea mai strictă şi prestigioasă şcoală privată din Nashville, pe când avea doar cinci ani. De atunci, întotdeauna pusesem educaţia fiului nostru pe primul loc, angajându-i meditatori atunci când fusese nevoie, punându-l în contact cu artele şi plimbându-l prin practic fiecare colţ al lumii. În ultimele trei veri, îl trimisesem într-un program social în Ecuador, într-o tabără de reciclat în Franţa şi la un curs de biologie marină în Insulele Galapagos. Îmi dădeam seama, firește, că aveam alte posibilităţi materiale faţă de ceilalţi care depuseseră cereri, iar acest lucru (şi în special cecul pe care îl scrisesem pentru fondul de la Princeton) m-a făcut să mă simt puţin vinovată. Însă mi-am spus că numai banii nu ar fi avut cum să-i ofere unui puşti acceptarea într-o facultate de elită. Finch muncise din greu şi eram foarte mândră de el.

Concentrează-te pe asta, mi-am spus în sinea mea. Concentrează-te asupra părţilor bune.

Kirk era din nou cu ochii în telefon, aşa că mi l-am scos şi eu pe al meu, verificându-mi contul de Instagram. Prietena lui Finch, Polly, doar ce postase o fotografie cu ei doi, cu următoarea descriere: *Suntem amândoi Tigri! Clemson şi Princeton*, *păzea că venim!* I-am arătat fotografia lui Kirk, care a citit cu voce tare câteva dintre comentariile de bune urări ale copiilor prietenilor pe care aveam să îi întâlnim în acea seară.

— Biata Polly, a zis Kirk. N-or să reziste niciun semestru!

Nu eram sigură dacă se referea la distanţa dintre South Carolina şi New Jersey sau doar la realitatea efemeră a iubirilor timpurii, însă am murmurat aprobator, încercând să-mi scot din minte ambalajul prezervativului pe care îl găsisem recent sub patul lui Finch. Descoperirea nu fusese nici pe departe o surpriză, însă tot mă întrista gândul că, iată, crescuse şi se schimbase atât de mult. Înainte vorbea întruna, copil precoce şi singur la părinţi, şi mă desfăta cu toate detaliile privitoare la felul în care îşi petrecuse ziua. Ştiam totul despre el, împărtăşeam totul. Dar, odată cu pubertatea, a apărut şi o oarecare rezervă, care nu s-a mai îndepărtat, iar în ultimele luni vorbiserăm

foarte puțin, în ciuda strădaniilor mele de a-i sparge barierele. Kirk susținea întruna că era ceva normal, parte a pregătirilor pe care le face orice băiat când părăsește cuibul părintesc. Îți faci prea multe griji, îmi spunea el de fiecare dată.

Mi-am pus telefonul înapoi în geantă și am oftat.

— Ești pregătit pentru diseară?

— Pregătit pentru ce? a întrebat el, golind paharul cu burbon tocmai când am intrat pe Sixth Avenue.

— Pentru discursul nostru? am răspuns eu, referindu-mă la discursul lui, cu toate că eu aveam să-i stau alături, oferindu-i sprijin moral.

Kirk mi-a aruncat o privire goală.

— Discurs? Amintește-mi, te rog, la ce gală mergem?

— Cred că glumești…

— E greu să țin evidența la toate…

— La Gala Speranței, scumpule, am zis eu cu un oftat.

— Și în ce ne punem speranța, mai exact? a întrebat el, rânjind.

— În campania de sensibilizare și de prevenire a suicidului, am răspuns eu. Am primit un premiu, nu-ți aduci aminte?

— Pentru ce? a întrebat iar, începând să mă enerveze.

— Pentru efortul de a-i aduce la Nashville pe experții în sănătate mintală, am zis eu.

Amândoi știam că asta se datora mai degrabă donației de cincizeci de mii de dolari pe care o făcusem după ce o studentă în anul I din Windsor își luase viața vara trecută. Chiar și acum, câteva luni mai târziu, era un gând prea groaznic de procesat.

— Glumesc, a spus Kirk, întinzându-și mâna și bătându-mă ușor pe picior. Sunt pregătit.

Eu am încuviințat din cap, gândindu-mă cum Kirk era mereu pregătit, mereu pe poziție. Cel mai competent și mai încrezător bărbat pe care îl cunoscusem.

O clipă mai târziu, am oprit în fața hotelului. Un valet chipeș și tânăr mi-a deschis portiera, urându-mi un scurt „Bine ați venit”.

— Rămâneți peste noapte, doamnă? a întrebat el.

I-am răspuns că nu, venisem pentru gală. El a încuviințat din cap, oferindu-mi mâna, în timp ce eu mi-am adunat fusta din dantelă neagră și am pășit pe trotuar. În fața mea, Melanie vorbea unui grup de prieteni și cunoștințe. Aceiași ca întotdeauna. S-a grăbit înspre mine, trimițându-mi bezele și complimentându-mă.

— Și tu arăți nemaipomenit! Ăia sunt noi? am întrebat eu, întinzând mâna spre fața ei și atingând ușor o pereche superbă de cercei lungi, cu diamante.

— Proaspăt cumpărați, dar vintage, mi-a răspuns ea. Ultimul cadou drept scuză de la știi tu cine.

Eu am zâmbit și m-am uitat în jur după soțul ei.

— Chiar, Todd unde e?

— În Scoția. Excursia de golf cu băieții, mai știi? a făcut ea, dându-și ochii peste cap.

— Așa e, am zis eu, gândindu-mă că era greu să ții pasul cu extravaganțele lui Todd.

Era mai rău decât Kirk.

— O să-l împărți pe domnul cu mine în seara asta? a întrebat Melanie cu o mișcare din umeri, pe când Kirk a ocolit mașina și ni s-a alăturat.

— Sunt sigură că n-are nimic de obiectat, am spus eu, zâmbind.

Cu o cochetărie desăvârșită, Kirk a încuviințat din cap, sărutând-o pe Melanie pe amândoi obrajii.

— Arăți uimitor! i-a spus el.

Ea a zâmbit și i-a mulțumit, după care a strigat:

— Doamne, am auzit veștile fabuloase! Princeton! Cred că nu vă mai încăpeți în piele de mândrie!

— Suntem. Îți mulțumim, Mel… Beau a luat decizia finală? a întrebat Kirk, îndreptând atenția către fiul lui Melanie. Prietenia lui cu Finch, care data încă din clasa întâi, era adevăratul motiv pentru care eu și Melanie devenisem atât de apropiate.

— Pare că este Kentucky, a răspuns Melanie.

— Bursa întreagă?

— Jumătate, a spus Melanie, radiind.

Beau era un student mediocru, dar un jucător de baseball grozav și primise oferte asemănătoare de la o mulțime de facultăți.

— Tot e impresionant. Bravo lui! a spus Kirk.

De ani buni aveam senzația că soțul meu era invidios pe cariera sportivă a lui Beau. Îi acuza deseori pe Melanie și pe Todd că erau enervanți și că se lăudau prea mult cu performanțele fiului lor. Însă acum lui Kirk îi venea ușor să fie amabil. La urma urmelor, Finch ieșise învingător. Princeton bătea baseball-ul. Sau cel puțin așa vedea lucrurile soțul meu.

Pe când Melanie s-a îndepărtat ca să întâmpine un alt prieten, Kirk m-a anunțat că se ducea să caute barul.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat el.

Era destul de amabil de obicei la începutul serii. Spre finalul ei devenea cam arțăgos.

— Da, dar vin cu tine, am spus eu, hotărâtă să ne petrecem timpul împreună, chiar dacă ne aflam în mijlocul unei mulțimi de oameni. Te rog,

putem să nu stăm până târziu?

— Da, sigur, a spus Kirk, strecurându-şi mâna în jurul taliei mele şi îndreptându-ne astfel spre holul strălucitor al hotelului.

Restul serii s-a desfăşurat după scenariul tipic al unei nopţi de gală, începând cu nişte cocktailuri şi cu o licitaţie tăcută. Nu-mi doream ceva anume, însă amintindu-mi că banii erau pentru o cauză nobilă, am licitat pentru un inel elegant cu safir. Între timp, am sorbit dintr-un pahar de Sauvignon Blanc, am făcut conversaţie şi i-am amintit lui Kirk să nu bea prea mult.

La un moment dat, a sunat clopoţelul care ne anunţa cina, barul din hol s-a oprit din servit, iar noi am fost conduşi într-o uriaşă sală de bal, ca să ne găsim mesele alocate. Eu şi Kirk eram în faţă, pe centru, alături de alte trei cupluri pe care le cunoşteam destul de bine, plus Melanie, care mă distra copios criticând decorul (aranjamentele florale erau prea înalte), mâncarea (*iar* pui?) şi ţinuta complet nepotrivită, roşie, respectiv maro, a celor doi copreşedinţi ai galei (cum de nu s-au vorbit să se asorteze?).

Apoi, în timp ce o armată de chelneri ne-a adus deserturile standard cu mousse de ciocolată, cei care prezidau gala ne-au pomenit pe mine şi pe Kirk, lăudându-ne pentru dedicarea arătată acestei cauze, precum şi multor altora. M-am ridicat în picioare, emoţiile cuprinzându-mă puţin atunci când am auzit: *Fără alte introduceri, vi-i prezentăm pe… Nina şi Kirk Browning.*

În timp ce mulţimea aplauda, eu şi Kirk ne-am ridicat şi ne-am croit drum înspre cele câteva trepte care duceau pe scenă. Cu mâna mea într-a lui, am urcat, inima bătându-mi nebuneşte din cauza adrenalinei, aflându-mă în lumina reflectoarelor. Când am ajuns în dreptul podiumului, Kirk a făcut un pas în faţă spre microfon, în vreme ce eu am rămas lângă el, cu umerii drepţi şi un zâmbet încremenit pe faţă. După ce aplauzele s-au stins, Kirk a început să vorbească, adresându-se mai întâi co-preşedinţilor, diverselor comitete, apoi invitaţilor şi tuturor donatorilor. A menţionat apoi motivul pentru care ne aflam acolo în acea seară, cu un glas sobru. M-am uitat la profilul lui şi la cât de chipeş era.

— Soţia mea, Nina, şi cu mine avem un fiu pe nume Finch, a spus el. Iar Finch, întocmai ca unii dintre copiii dumneavoastră, va absolvi liceul peste doar câteva luni. În toamnă va începe facultatea.

Am privit dincolo de luminile strălucitoare, înspre marea de chipuri, în vreme ce Kirk şi-a continuat discursul:

— În ultimii optsprezece ani, întreaga noastră viaţa s-a învârtit în jurul lui. El este tot ce avem mai scump pe lume, a zis, apoi a făcut o pauză de câteva secunde ca să-şi coboare privirea, înainte să adauge: Şi nu-mi pot închipui oroarea de a-l pierde.

Mi-am coborât şi eu privirea, încuviinţând din cap, cuprinsă de o durere sfâşietoare şi plină de compasiune pentru familia devastată din pricina suicidului. Însă în timp ce Kirk a continuat să vorbească despre organizaţie, mintea mi-a rătăcit înapoi la viaţa *noastră,* la fiul *nostru.* Şi la toate oportunităţile care îi apăreau dinainte.

Am revenit la realitate tocmai când soţul meu spunea:

— Şi, în încheiere, aş vrea să vă spunem că eu şi Nina suntem atât de onoraţi să ne alăturăm acestei cauze importante… Aceasta este o luptă pentru *toţi* copiii noştri. Vă mulţumesc mult. Noapte bună!

În vreme ce din mulţime a mai răsunat o rundă de aplauze, iar câţiva dintre prietenii noştri apropiaţi s-au ridicat chiar şi în picioare, Kirk s-a întors spre mine şi mi-a făcut cu ochiul. Ştia că dăduse lovitura.

— Perfect, i-am şoptit eu.

Doar că lucrurile erau departe de a fi perfecte.

Pentru că tocmai în acel moment, fiul nostru, care era în celălalt capăt al oraşului, lua cea mai proastă decizie din viaţa lui.

Capitolul 2

Tom

Numiți-o intuiție paternă dacă vreți, dar știam că se întâmpla ceva rău cu Lyla dinainte să aflu de-adevăratelea. Pe de altă parte, poate, instinctul meu nu avea nimic de-a face cu intuiția, nici cu legătura noastră strânsă și nici cu faptul că o crescusem de unul singur de când avea patru ani. Poate că avea pur și simplu legătură cu ținuta sumară cu care încercase să iasă din casă cu doar câteva ore în urmă.

Făceam curățenie în bucătărie atunci când s-a strecurat pe lângă mine îmbrăcată cu o rochie atât de scurtă, încât i se vedea partea de jos a fundului – o parte a corpului ei pe care cei opt sute de urmăritori de pe Instagram ajunseseră să o cunoască foarte bine, mulțumită numeroaselor poze „artistice" (după cum le numea Lyla) în bikini pe care le postase înainte să institui o regulă clară care interzicea pozele în costum de baie pe rețelele de socializare.

— Pe curând, tată, a zis ea cu o nonșalanță exersată.

— Stai așa, am făcut eu, blocându-i drumul spre ușă. Unde crezi că te duci?

— Acasă la Grace. Acum a venit să mă ia, a spus Lyla, arătând cu degetul înspre fereastra care dădea în fața casei. Vezi?

— Ce văd eu, am zis, privind pe fereastră la Jeep-ul alb al lui Grace, este că-ți lipsește partea de jos a rochiei.

Ea și-a dat ochii peste cap, aruncându-și o geantă enormă de pânză peste un umăr. Observasem că nu era machiată. Încă. Nu eram pasionat de jocuri de noroc, dar aș fi pariat pe o sută de dolari că, până ajungeau la Five Points, avea să apară și porcăria aia neagră de și-o dădea Lyla pe la ochi, împreună cu perechea de botine care să ia locul adidașilor cu șireturi dezlegate pe care îi avea acum în picioare.

— Se numește modă, tata.

— Ai împrumutat obiectul *ăsta* la modă de la Sophie? am întrebat eu, făcând referire la fetița de care avea grijă în timpul liber. Deși s-ar putea să fie prea scurtă chiar și pentru ea.

— Ha, ha, ce amuzant, m-a privit Lyla lipsită de expresie, o buclă de păr negru acoperindu-i un ochi. Ar trebui să te apuci de stand-up.

— Bun, fii atentă, Lyla, nu ieși din casă îmbrăcată așa.

Am încercat să-i vorbesc pe un ton scăzut şi calm, aşa cum ne sfătuise un psiholog să vorbim cu adolescenţii la un curs recent ţinut la şcoala Lylei. Ne întorc spatele atunci când ţipăm, ne spusese doamna aceea pe o voce la fel de uniformă. Eu privisem de jur-împrejurul amfiteatrului, surprins să văd cât de mulţi părinţi îşi luau notiţe. Oamenii ăştia chiar credeau că aveau timp să-şi consulte carneţelul în vâltoarea momentului?

— Ta-aata, s-a plâns Lyla. Nu vreau decât să mă duc la Grace să învăţ împreună cu ea şi alte câteva persoane…

— Să înveţi? Într-o sâmbătă seara? Pe bune? Drept cine mă iei?

— Se apropie examenele… şi avem proiectul ăsta mare de grup. Şi-a deschis ghiozdanul, de unde a scos manualul de biologie, vârându-mi-l sub nas, drept dovadă. Vezi?

— Şi cam câţi băieţi sunt în proiectul ăsta de grup?

Ea a încercat să-şi înăbuşe un rânjet, fără succes.

— Du-te şi schimbă-te! Acum! am spus, arătând cu degetul înspre dormitorul ei, mintea fiindu-mi înţesată de posibilităţile îngrozitoare ale unei adevărate lecţii de biologie pe care ar fi putut s-o afle pe pielea ei îmbrăcată în rochia aia.

— Bine, dar fiecare minut pe care îl pierd certându-mă cu tine înseamnă un punct în minus din nota mea.

— O să mă mulţumesc cu un opt şi cu o rochie mai lungă, am zis, întorcându-mă la curăţenie ca să îi arăt astfel că discuţia se încheiase.

Simţeam cum mă ţintuia cu privirea, apoi, cu coada ochiului, am zărit-o bătând din picior şi îndepărtându-se cu paşi mari de-a lungul holului. Câteva minute mai târziu, s-a întors îmbrăcată cu o rochie ca un sac, care nu făcea decât să mă îngrijoreze şi mai mult, căci îmi confirma faptul că urma să se schimbe – imediat după ce avea să se şi machieze.

— Nu uita: să fii înapoi până la 11, am zis, deşi nu aveam cum să-i impun acest lucru, de vreme ce eu însumi aveam să mă întorc mult mai târziu de atât. Eram tâmplar de meserie, dar, ca să fac nişte bani în plus, lucram câteva nopţi pentru Uber şi Lyft, iar sâmbăta era cea mai profitabilă noapte a mea.

— Dorm la Grace, ţi-am spus.

Am oftat, fiindcă îmi aminteam vag că îi dădusem voie şi pentru că uitasem să o sun pe mama lui Grace ca să-mi confirme planul. Mi-am spus că nu aveam niciun motiv să nu mă încred în Lyla. Putea fi rebelă uneori, testându-şi limitele aşa cum fac adolescenţii, dar, în mare parte, era un copil bun. Era deşteaptă şi studia din greu, motiv pentru care ajunsese la Windsor Academy după ce urmase cursurile şcolii publice timp de opt ani. Tranziţia fusese dificilă pentru amândoi. Pentru mine, din punct de vedere logistic (nu mai putea lua autobuzul ca să meargă la şcoală) şi economic (taxa era mai

mare de treizeci de mii pe an, deşi, din fericire, mai mult de optzeci la sută era acoperit de ajutorul social). Ea era stresată din cauza cursurilor mai intense şi a unei activităţi sociale încă şi mai intense. Pe scurt, Lyla nu mai fusese niciodată înconjurată de atâţia copii bogaţi şi fusese o oarecare provocare să ţină pasul cu lumea lor elegantă şi privilegiată. Însă acum, ajunsă la sfârşitul clasei a zecea, îşi făcuse câţiva prieteni şi părea destul de fericită. Cea mai bună prietenă a ei era Grace, o fetiţă zglobie, al cărei tată lucra în industria muzicală.

— Părinţii ei sunt acasă?

— Da. Ei bine, mama ei este sigur. Tatăl, posibil să fie plecat din oraş cu treabă.

— Şi Grace are o oră de întoarcere acasă? am întrebat, fiind sigur că aşa era.

O întâlnisem pe mama ei doar de câteva ori, însă părea o femeie cu capul pe umeri, cu toate că decizia de a lăsa pe mâna fiicei ei de doar şaisprezece ani un Jeep nou-nouţ mi se părea suspectă.

— Da. Unsprezece jumătate, a spus ea, cu o privire înţepată.

— Unsprezece jumătate? Pentru o fată de clasa a zecea?

— Da, tata. Toată lumea are la fel, în afară de mine. Sau chiar mai târziu.

Nu am crezut acest lucru, dar am cedat, oftând lung, căci învăţasem demult când să dau înapoi.

— În regulă. Dar trebuie să fii înapoi la Grace până la unsprezece şi jumătate fix.

— Mulţumesc, tata, a spus ea, trimiţându-mi o bezea înainte să iasă pe uşă, aşa cum obişnuia când era mică.

Eu am prins-o în aer şi am apăsat-o pe obraz, a doua parte a vechiului nostru obicei. Însă nu m-a văzut. Era prea ocupată să se uite în telefon.

∵

Din nu ştiu ce motiv, tocmai la acea bezea mă gândeam în timp ce mă întorceam acasă la unu şi jumătate dimineaţa. Mi-am turnat nişte Miller Lite într-o halbă îngheţată pe care o ţineam în congelator şi mi-am încălzit o farfurie cu nişte pui tetrazzini vechi de două zile. Era ultima formă de comunicare pe care o avusesem cu Lyla – niciun telefon şi niciun mesaj de atunci. Acest lucru nu era neapărat neobişnuit, mai ales în nopţile în care lucram până târziu, însă tot nu-mi dădea pace şi simţeam o nelinişte ciudată. Nimic catastrofal sau apocaliptic, ci doar mă îngrijoram că ar fi putut să facă sex.

Câteva minute mai târziu, mi-a sunat telefonul. Era Lyla. Când i-am răspuns, m-am simţit uşurat şi îngrijorat în acelaşi timp.

— Eşti bine?

Pauză, apoi am auzit vocea altei fete în urechea mea.

— Ăăă, domnul Volpe? Sunt Grace.

— Grace? Unde e Lyla? E bine? am întrebat, cuprins de panică în timp cerni imaginam fiica întinsă într-o ambulanţă.

— Da, da. E chiar aici, cu mine. Acasă la mine.

— E rănită? am întrebat eu, negăsind motivul pentru care Lyla nu putea să mă sune chiar ea.

— Ăăă, nu. Adică nu are răni sau ceva…

— Dar atunci cum, Grace? Dă-mi-o pe Lyla la telefon. Acum!

— Ăăă, nu pot face asta. Domnule Volpe… Nu prea poate… să vorbească…

— De ce nu poate să vorbească? am făcut eu, devenind din ce în ce mai agitat, în timp ce măsurăm cu pasul mica noastră bucătărie.

— Ei bine, a început Grace, nu prea e în stare…

M-am oprit în loc atât cât să mă pot încălţa.

— Ce se întâmplă? A luat ceva?

— Nu, Lyla nu ia droguri, domnule Volpe, a spus Grace pe un ton sigur şi ferm, care m-a mai calmat puţin.

— Mama ta e acolo?

— Ăăă, nu, domnule Volpe. E în oraş, la o chestie caritabilă… dar ar trebui să se întoarcă destul de curând.

A continuat să bălmăjească ceva despre agenda socială a mamei ei, dar i-am tăiat-o.

— Fir-ar să fie, Grace! Poţi să-mi spui ce naiba se petrece?

— Ei bine… Lyla a băut prea mult… Adică, nu a băut chiar atât de mult. Doar puţin vin şi încă ceva… la petrecerea asta la care am fost… după ce am învăţat… Dar nu a mâncat nimic la cină. Cred că asta a fost problema.

— E… conştientă? Inima îmi bătea nebuneşte, în vreme ce mă gândeam dacă Grace nu ar trebui să închidă telefonul şi să sune mai degrabă la 911.

— A, da. Nu a leşinat sau ceva. Doar că nu e în apele ei şi sunt puţin îngrijorată. M-am gândit că ar trebui să ştiţi. Dar, sincer, nu a luat niciun drog şi nici nu a băut aşa mult… din câte ştiu eu… Am stat separate doar foarte puţin. Nu atât de mult cât să…

— În regulă, pornesc spre tine, am zis, apucând cheile, în timp ce mă străduiam să-mi amintesc locaţia exactă a casei lui Grace. Era pe undeva în Belle Meade, acolo unde locuiau majoritatea copiilor de la Windsor, dar o dusesem pe Lyla acolo doar de câteva ori. Dă-mi mesaj cu adresa ta, bine, Grace?

— Am înţeles, domnule Volpe. Aşa am să fac, a spus ea, reluându-şi amestecul de confesiuni şi bagatele.

Undeva între uşă şi maşină, i-am închis şi am început să o iau la fugă.

∵

După ce am recuperat-o pe Lyla, semiconştientă, de la Grace, am căutat pe Google „intoxicaţie cu alcool” şi am vorbit la telefon cu pediatrul Lylei, am ajuns la concluzia că fiica mea nu se afla în niciun pericol iminent.

Nu era decât o beţie obişnuită, tipică adolescenţilor. Aşa că nu aveam ce face decât să stau cu ea pe gresia din baie, în timp ce gemea, plângea şi bolborosea încontinuu: „Tata, îmi pare aşaaa de rău”. Uneori, îmi spunea „tati” – fostul meu apelativ, la care, din păcate, renunţase cu nişte ani în urmă.

Bineînţeles că purta rochia pe care îi interzisesem să o poarte. Şi bineînţeles că avea ochii că ai unui panda, mânjiţi cu negru. Nu m-am mai obosit să-i fac morală, ştiind că era puţin probabil să-şi mai aducă minte ceva a doua zi. Dar i-am pus nişte întrebări, sperând ca băutura să acţioneze ca un ser al adevărului şi să obţin astfel suficiente informaţii, cât să o interoghez cum trebuie în ziua următoare.

Conversaţia a decurs destul de previzibil:

Ai luat droguri? Nu.

Ai băut? Da.

Cât de mult? Nu foarte mult.

Unde ai fost? La o petrecere.

Cine a ţinut petrecerea? Un băiat pe nume Beau.

Merge şi el la Windsor? Da.

Ce s-a întâmplat? Nu-mi amintesc.

Şi asta e tot ce am reuşit să scot de la ea. Fie *chiar* nu-şi aducea aminte, fie îmi zicea mie că nu-şi aduce aminte. În orice caz, am fost lăsat să umplu golurile cu nişte imagini deloc plăcute. Din când în când, se apropia de toaletă şi voma, în timp ce eu îi ridicăm părul încurcat de pe faţă. Când am considerat că nu mai avea ce să dea afară, i-am dat câteva guri de apă cu Tylenol, am ajutat-o să se spele pe dinţi şi pe faţă şi am băgat-o în pat, cu rochia aia încă pe ea.

Pe când stăteam în fotoliul din camera ei şi mă uitam la ea cum doarme, m-am simţit cuprins de toate senzaţiile fireşti, furie, îngrijorare şi dezamăgire, care vin la pachet cu realitatea de a fi tatăl unei fiice adolescente care doar ce a dat-o în bară. Dar mai era ceva care nu-mi dădea pace. Oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să-mi iau gândul de la Beatriz, singura persoană de care mai avusesem grijă astfel.

Capitolul 3

Nina

Dintre toţi oamenii, tocmai Kathie Parker a trebuit să-mi spună ce făcuse Finch.

Când eram mai tânără, aveam relaţia asta de prietenie duşmănoasă cu o fată, care reuşea să mă calce pe nervi şi să scoată ce era mai rău din mine. Acum, ajunsă la maturitate, Kathie devenise singura – dar *singura* – persoana pe care aş descrie-o drept nemesis-ul meu. La exterior, ne înţelegeam bine, având acelaşi cerc de cunoscuţi, frecventând acelaşi club, participând la aceleaşi petreceri şi ducându-ne în aceleaşi excursii de fete. Dar, în secret, nu o puteam suferi şi remarcasem, nu de puţine ori, că e posibil ca sentimentul să fi fost reciproc.

Kathie, care provenea dintr-o veche familie cu stare din Nashville, ca şi Kirk, părea să caute mereu ocazii noi să mă umilească. Una dintre tacticile pe care adora să le folosească era să facă subtil referire la originile mele, întrebându-mă despre oraşul natal ori despre familia mea, mai ales când erau şi alţii de faţă. Aceasta era, cred eu, felul ei de a insinua că, în ciuda socrilor mei, eu una voi rămâne mereu o „căpătuită" (o auzisem de mai multe ori folosind acel termen ridicol). Era, de asemenea, maestră în complimentele nesincere, în genul „bată-te norocul să te bată". Îmi spunea lucruri ca „Ador rochia ta – am o croitoreasă grozavă care ar putea să-i mai ridice puţin tivul ca să-ţi vină bine". Sau, după ce mă aruncam pe bancheta din spate a maşinii după o oră de cycling, exclamă: „Doamne, aş vrea să fiu şi eu la fel de relaxată când sunt nearanjată!", frază care putea fi numaidecât urmată de „Eşti aşa norocoasă că transpiri atât de mult! Elimini toate toxinele!"

Melanie îmi spusese să o iau drept un compliment. Potrivit teoriei ei, după ce Kirk îşi vânduse compania, eu furasem statutul de regină a albinelor pentru elita din Nashville ocupat până atunci de Kathie.

— Dar nu-mi doresc să fiu regina albinelor! În plus, nu poţi să fii regina albinelor dacă provii din Bristol, am zis eu.

— Ba poţi, dacă te măriţi cu Kirk Browning, a răspuns Melanie. El e pachetul *complet.* Dacă îl compari cu Hunter, cu atât mai mult.

Am ridicat din umeri, gândindu-mă la soţul lui Kathie. Hunter se trăgea şi el dintr-o familie înstărită din Nashville, ca şi Kirk, însă se zvonea că

pierduse mare parte din banii familiei pe nişte afaceri îndoielnice.

— Şi te invidiază şi pentru cum arăţi, a adăugat Melanie, în stilul ei direct. Eşti şi mai bogată, şi mai drăguţă decât ea. Şi mai tânără, pe deasupra.

Am râs, dar nu puteam să neg că partea cu „mai bogată" putea într-adevăr să cauzeze împunsăturile venite din partea lui Kathie. Ba mai mult decât atât, cred că şi Kathie ştia că văzusem dincolo de habotnicia ei prefăcută. Ca să ne înţelegem, nu aveam nimic cu religia sau cu oamenii care sunt religioşi, nici măcar cu aceia care vorbesc prea mult despre credinţa lor. Nu suportam însă ipocriţii moralizatori – persoanele care se dau mari creştini, şi totuşi nu fac nici cel mai *mic* efort să respecte regula de aur[1] a creştinismului, ca să nu mai vorbesc despre amărâtele alea de cele zece porunci. Cu alte cuvinte, Kathie nu numai că se bucura de necazul altora, ci se folosea de tragediile altora ca de nişte oportunităţi de a-şi demonstra devoţiunea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ea s-ar fi aflat în primul rând, postând rugăciuni pe Facebook, împărţind caserole cu mâncare sau organizând o întrunire specială a clubului ei de studiu al Bibliei (care era la fel de exclusivist ca o petrecere în grădina palatului Buckingham – şi poate de asta lua ca pe un afront refuzul meu constant de a mă alătura). Ca să fiu sinceră, sunt sigură că *o parte* din rugăciunile lui Kathie erau sincere, mai ales cele care priveau viaţa şi moartea. Dar chiar credeam că îi făcea plăcere să observe micile neajunsuri emoţionale ale celorlalţi, ba uneori băga strâmbe când venea vorba de vreo căsnicie şubredă sau de vreun copil cu probleme.

Aşa că într-adevăr a dat lovitura în seara galei, când a dat peste mine în toaleta femeilor.

— O, bună, Nina! a spus cu vocea ei ascuţită şi falsă, îndreptându-se spre chiuveta de lângă mine. Ne-am întâlnit privirea în oglindă şi ne-am zâmbit, în timp ce eu continuam să-mi retuşez machiajul. Arăţi *adorabil* în seara asta!

„Adorabil" era unul dintre cuvintele ei preferate şi unul pe care, drept urmare, îl eliminasem din vocabularul meu.

— Şi tu la fel! Felicitări pentru excursia în Italia! am zis eu, pentru că doar ce licitase mai mult împotriva Melaniei şi câştigase două bilete de avion la clasa întâi spre Roma şi o săptămână de cazare într-o vilă din Toscana.

— Mulţumesc, scumpo! Sper că Melanie nu s-a supărat, a zis ea, neputând să-şi ascundă falsitatea din voce.

— O, nu, deloc! am minţit eu din loialitate pentru Melanie, care fusese furioasă din cauza îngâmfării cu care Kathie îşi ridicase paleta. Cred că a fost

[1] Regula de aur a religiei creştine este considerată a fi versetul 7:12 din Evanghelia lui Matei: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi".

uşurată în sinea ei că nu a câştigat. Todd *urăşte* când licitează pentru excursii.

— Da, a încuviinţat ea din cap. Am auzit că e puţin cam… rigid…

— Vai, nu e asta. E vorba despre datele alea afurisite, am zis eu, ezitând între a-mi da aramă pe faţă sau a-i face pur şi simplu jocul. Fiind prea directă şi simţindu-mă puţin vinovată, am adăugat veselă: Dar, firește, Toscana e adorabilă *indiferent* de perioadă!

— Într-adevăr, a răspuns ea degajată. Plus de asta, am licitat mai mult de dragul cauzei caritabile decât pentru excursia în sine.

— Firește, am fost eu de acord, observând, pentru prima oară, cât de rar clipea.

Ochii ei mari şi depărtaţi păreau astfel şi mai enervanţi. Apoi mi-a aruncat o privire atât de serioasă, încât nu am avut de ales decât să o întreb ce se întâmplase.

Ea a tras adânc aer în piept, şi-a împreunat mâinile şi a ridicat ochii în tavan, ca şi cum şi-ar fi adunat puterile să vorbească.

— Of, draga mea. *Nu* ştii?… a spus ea, cu o voce pierdută.

Cunoşteam foarte bine şi compasiunea ei prefăcută – şi că toată acea şaradă era precursoarea ultimei bârfe. Poate că cineva îşi pierduse cunoştinţa la masă. Sau poate dansa indecent cu soţul altcuiva. Sau îşi făcuse apariţia cu nişte silicoane nereuşite. Erau multe subiecte de bârfa la o gală.

— Nu ştiu ce *anume*? am întrebat eu, în ciuda voinţei mele.

Ea a făcut o grimasă, şi-a ţuguiat buzele, apoi a scos un alt suspin prelung.

— Poza de pe Snapchat a lui Finch, a şoptit ea repede, o licărire scurtă, dar plină de satisfacţie apărându-i pentru o clipă în priviri.

Inima mi s-a făcut cât un purice, dar mi-am spus să rămân pe poziţii, să nu cad în capcana ei, aşa că n-am răspuns nimic. Am continuat să mă privesc lung în oglindă, în vreme ce mă dădeam cu un strat proaspăt de ruj.

Era limpede că tăcerea mea a nedumerit-o şi a frustrat-o în acelaşi timp, astfel că i-au trebuit câteva clipe ca să-şi revină la normal.

— Deci n-ai văzut…?

— Nu, nu am Snapchat, am spus, arborând tonul uşor superior pe care îl foloseşti atunci când spui că ai decis să nu faci parte din vreo comunitate de social media.

Ea a râs scurt.

— Doamne Dumnezeule, *nici* eu nu am! Şi chiar dacă aş fi avut, nu era pe profilul lui. Aparent, le-a trimis poza prietenilor.

— Atunci cum ai *văzut*? am întrebat, punându-mi rujul înapoi în poşetă.

— Cineva a făcut o captură de ecran şi s-a răspândit ca ciuma… Lucinda mi-a trimis-o acum câteva minute. Chiar în timpul discursului lui Kirk. N-o s-

o dea mai departe. E foarte discretă când vine vorba de astfel de lucruri, iar noi i-am impus o oarecare strictețe referitor la folosirea rețelelor de socializare.

— Ce *frumos* din partea ei, am zis, gândindu-mă la fiica lui Kathie, Lucinda, și la cum moștenise tendințele de băgăcioasă ale mamei ei.

Mintea îmi era înțesată de gânduri. Ce ar fi putut Finch să trimită ca să provoace o asemenea dramă? Poate se lăudase prea mult cu faptul că intrase la Princeton? Sau poate băuse o bere ca să sărbătorească acest lucru? Trebuia să iau în considerare și sursa – și anume pe bătrâna Kathie, care făcea valuri ca să pară superioară, ca apoi să facă pe salvatoarea. Însă am cedat și, luându-mi privirea din oglindă, m-am uitat drept în ochii ei bulbucați:

— Și ce era în poză, Kathie?

— O fată, a răspuns ea numaidecât, coborându-și vocea până la o șoaptă, ca și cum spera ca cei din jur să tragă cu urechea.

— Și? Ce-i cu asta? am întrebat eu, încercând să par indiferentă.

— Și, a început ea, și… fata asta era practic… *dezbrăcată.*

— Poftim? Dezbrăcată?

Mi-am încrucișat brațele la piept, neîncrezătoare. Era imposibil, Finch n-avea cum să facă vreodată ceva atât de prostesc, sub *nicio formă.* Toată lumea știa că asta era modalitatea cea mai sigură, la egalitate cu furtul, ca să fii dat afară de la Windsor.

— Ei bine… *aproape* dezbrăcată, în orice caz.

Eu mi-am mușcat buza de jos, închipuindu-mi vreun model în lenjerie – sau poate vreo fotografie mai deocheată de-a lui Polly, care se îmbrăca puțin cam provocator, cu toate că nu mai mult decât alte fete.

— Ei bine, am zis eu, îndreptându-mă spre ușă, așa sunt copiii…

— Nina! m-a întrerupt Kathie. Fata era leșinată. P*e pat.*

— Cine este această fată? am izbucnit eu.

— O cheamă Lyla și am impresia că este în clasa a zecea la Windsor. O hispanică. Poate ar trebui să vezi și tu poza…

Și-a scos telefonul din geanta ei Chanel și, în timp ce căuta printre mesaje, o imagine a umplut deodată tot ecranul. Mi-a întins-o ca să o văd și eu.

Eu am tras adânc aer în piept și m-am uitat. La o primă vedere, nu am observat decât o fată întinsă pe spate pe pat, îmbrăcată sumar, dar departe de a fi dezbrăcată, și am simțit un val de ușurare. Dar pe măsură ce am privit mai atent, am zărit și detaliile. Rochia ei scurtă și neagră părea trasă în sus, ca și cum cineva nu reușise să i-o dea jos – sau o pusese înapoi pe ea în grabă. Coapsele ușor depărtate. Gleznele atârnându-i peste marginea patului, picioarele desculțe abia atingând podeaua. Sânul stâng ieșit din

sutien, cu sfârcul la vedere.

Mai erau şi alte elemente, mai puţin şocante decât fata, dar cumva la fel de tulburătoare. Dezordinea tipică din dormitorul unui adolescent. O cuvertură cafenie. O noptieră plină cu sticle de bere şi şerveţele folosite. Posterul unei formaţii pe care nu o cunoşteam, cu nişte membri slinoşi, ameninţători şi tatuaţi din cap până în picioare. Iar în mâna stângă a fetei, cu degetele strânse în jurul ei şi cu unghiile făcute cu roşu, o carte Uno verde.

Am tras de câteva ori aer în piept, încercând să rămân calmă şi sperând să existe o explicaţie pentru toate acestea. Cel puţin, imaginea nu părea să aibă vreo legătură cu Finch.

— Ai citit descrierea? m-a întrebat Kathie, încă ţinându-mi telefonul în faţă.

M-am zgâit din nou la poză, iar de data asta am deslușit numele lui Finch, precum şi cuvintele trecute pe fotografie, care se pierdeau pe fundalul cuverturii. Le-am citit în gând, cu glasul lui Finch: *Se pare că a tras Cartea Verde*[2].

Inima mi s-a făcut cât un purice, realizând că nu găseam nimic în apărarea fiului meu.

— Îmi pare rău, a spus Kathie, îndepărtând uşor telefonul şi vârându-l înapoi în geantă. Urăsc că s-a întâmplat asta tocmai în seara când tu şi Kirk urmează să primiţi premiul… dar m-am gândit că ar trebui să ştii.

— Îţi mulţumesc, am răspuns, şi oricât de mult mi-aş fi dorit să împuşc mesagerul (sau măcar s-o plesnesc peste faţă), ştiam că ea nu avea nicio legătură cu asta. Trebuie să plec acum… Trebuie să mă întorc la Kirk.

— Firește, a şoptit ea sumbru, bătându-mă uşor pe braţ. Fiţi binecuvântaţi, Nina, o să mă rog pentru voi toţi!

∵

În treizeci de minute, eu şi Kirk eram acasă, iar eu mai primisem imaginea de la alte două prietene, inclusiv de la o Melanie cuprinsă de isterie, care recunoscuse dormitorul fiului ei şi se grăbise să ajungă acasă la fel ca noi.

— La ce *naiba* se gândea? ne-am întrebat eu şi Kirk stând faţă în faţă la bufetul din bucătărie.

— Nu-mi dau seama, a răspuns el, dând din cap. Poate a fost o glumă stupidă?

— O glumă rasistă, mai degrabă, am zis eu, cuprinsă de un nou val de disperare.

— Ei bine, nu e neapărat rasistă *per se*…, a completat Kirk.

---

[2] Joc de cuvinte: Green Card sau Cartea Verde reprezintă viza de rezidenţă permanentă în Statele Unite.

— Serios? Cartea Verde? Este *cât se poate* de rasist! Kathie a spus că fata este hispanică.

— Nu arată a hispanică… Arată ca o… brunetă. Poate italiancă.

Eu l-am privit lung pentru o clipă, apoi am scuturat din cap, nemaiavând nicio replică.

— Kathie nu le ştie pe toate, a continuat Kirk, întinzând mâna după sticla de whisky pe care o lăsase pe bufet.

Am împins sticla departe de el.

— În regulă, Kirk. Chiar dacă fata nu e hispanică, tot e un comentariu jignitor şi rasist la adresa *hispanicilor*, am spus eu, cu tonul uşor ridicat. Şi, indiferent de etnia acelei fete, are *sfârcul* la vedere! Deci dacă a făcut asta, în glumă sau nu…

— Atunci a dat de necaz, a spus Kirk. Evident. Dar poate că asta nu e toată povestea…

— Adică?

— Nu ştiu. Poate cineva i-a luat telefonul. Poate e o imagine trucată. Habar n-am, Nina. Dar încearcă să te calmezi. O să-i dăm de capăt cât de curând.

Am încuviinţat din cap şi am tras adânc aer în piept, dar, înainte să pot răspunde, am auzit uşa din faţă deschizându-se şi paşii lui Finch în hol.

— Suntem în bucătărie! am strigat eu. Poţi veni puţin aici, te rog?

O secundă mai târziu, fiul nostru şi-a făcut apariţia, îmbrăcat cu un tricou albastru deschis şi nişte pantaloni scurţi, kaki. Părul lui blond, ondulat, era mai răvăşit decât de obicei, întreaga lui înfăţişare părând deodată neglijentă într-un mod studiat.

— Hei, a spus el, ducându-se direct la frigider.

Ne-a aruncat doar o privire, pe urmă l-a deschis şi a rămas nemişcat preţ de câteva secunde. A scos un pachet cu şuncă feliată. A scos câteva felii, apoi a aruncat pachetul înapoi în frigider, închizând uşa cu cotul.

— Nu vrei să-ţi faci un sandviş? am întrebat eu.

— Prea mare deranjul, a răspuns Finch.

— Ce zici de o farfurie? am spus, începând să fierb de furie. Poţi măcar să pui aia pe o farfurie?

El a scuturat din cap, a rupt un prosop de hârtie de pe rolă şi s-a îndreptat înspre sufragerie, în timp ce-şi îndesa feliile de şuncă în gură.

— Unde pleci? am strigat după el.

— Să mă uit la televizor, a răspuns, fără să privească înapoi.

— Vino înapoi aici, te rog, am spus, ocolind bufetul ca să stau alături de Kirk. Eu şi tatăl tău vrem să discutăm ceva cu tine.

M-am uitat la Kirk, care avea o expresie degajată pe chip, în timp ce bătea

darabana pe marginea bufetului. I-am dat un ghiont cu cotul și a arborat o față încruntată.

— Ascult-o pe mama ta, Finch! a făcut el. Vrem să discutăm…

Finch s-a întors, arătând mai degrabă confuz decât îngrijorat, iar eu mă întrebam oare cât de mult băuse.

— Care-i treaba? a întrebat el, vârându-și ultima bucată de șuncă în gură și vorbind în același timp.

— Vrei să vii încoace și să stai jos? am spus eu, arătând cu degetul spre unul dintre scaunele de la bufet.

Finch a făcut cum i-am cerut, dar cu o expresie sfidătoare pe chip.

— Cum ți-a fost seara? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri și a răspuns că a fost bună.

— Ce ai făcut?

— Am fost la Beau.

— La o petrecere?

— Nu, nu la o petrecere. Doar a chemat câțiva oameni. De ce? Ce e cu întâlnirea asta de gradul trei?

Eu i-am dat încă un ghiont lui Kirk, care și-a spus replica:

— Nu-i vorbi așa mamei tale!

Finch a bălmăjit un „scuze", trecându-și mâna prin păr.

Am așteptat să se uite înapoi la mine, înainte să-i pun următoarea întrebare.

— Ai băut?

Nu eram sigură dacă voiam să știu răspunsul. Avea să îmbunătățească sau să înrăutățească situația?

— Da, a răspuns Finch. Câteva beri.

— Câte? am întrebat, dorindu-mi că eu și Kirk să fi fost mai stricți cu el în privința băuturii.

Nu îi permisesem pe față să consume alcool, dar ne-am făcut că nu vedem când a fost vorba de o bere din când în când. La urma urmelor, pentru asta îi dădusem mâna liberă la Uber.

— Chiar nu am stat să le număr. Trei? Poate patru?

— Asta e prea mult, am zis eu.

— Nu am *condus*.

— *Grozav* din partea ta! Meriți o medalie!

— De ce ești așa supărată, mama? a spus Finch, cu un oftat. Doar *știi* că beau.

— Suntem amândoi foarte, foarte supărați, Finch. Și nu doar din cauza băuturii.

Am inspirat adânc și am scos telefonul din geantă. Am pus imaginea pe

ecran şi i l-am întins pe deasupra bufetului, aşteptându-i reacţia.

— De unde ai asta?

Inima mi s-a făcut cât un purice.

— Doamna Parker i-a arătat-o mamei tale la gală, a răspuns Kirk.

Finch s-a uitat la mine în timp ce aprobam din cap.

— Exact… Dar asta te îngrijorează pe tine, de *unde* o am?

— Eram doar curios, a răspuns Finch.

Am tras adânc aer în piept şi am continuat:

— Tu ai făcut-o?

— Mamă, e o poveste lungă… şi nu e aşa rău pe cât se vede… Pariu că nici nu o să fie supărată…

— Cine e?

— Doar o fată.

Am repetat cuvintele astea în minte, simţind cum mi se face rău.

— Şi fata asta are un nume?

— Da. Lyla Volpe… De ce?

— *De ce*? Pentru că ai postat o poză cu ea pe jumătate dezbrăcată, Finch. *De-asta*, am răspuns, începând să devin isterică.

— Nu am postat-o, doar am trimis-o la câţiva. Şi nu era pe jumătate dezbrăcată, mama.

— I se vede sfârcul, Finch. Pentru mine asta înseamnă că e dezbrăcată.

— Dar nu e ca şi cum am dezbrăcat-o *eu…*

— Ce uşurare! am făcut eu, sarcastică. Pentru că altfel ar fi agresiune.

— Agresiune? Haide, mamă, exagerezi, a spus el, cu un oftat plictisit. N-a agresat-o nimeni. A băut prea mult şi a leşinat. Nu e problema *mea.*

— Dimpotrivă, fiule, este problema ta, a intervenit Kirk, de parcă abia atunci începea să priceapă gravitatea situaţiei. Au văzut mulţi oameni poza. A circulat pe internet.

— Ca să nu mai vorbim de… *Cartea Verde*, Finch? Serios? am spus eu.

— A fost doar o glumă, mama.

— O glumă *rasistă.* I-ai făcut o poză unei fete pe jumătate dezbrăcate care a leşinat şi ai mai spus şi ceva rasist la adresa ei.

— Îmi pare rău, a spus el, coborându-şi glasul şi privirea.

— Pentru ce ai *făcut*? Sau pentru că ai fost *prins*?

— Haide, mamă, încetează! Te rog. *Chiar* îmi pare rău.

— Ce a fost în capul tău? Serios acum, ce ai avut în minte?

— Nimic, a răspuns Finch, ridicând din umeri.

— Nimic? *Nimic*?! am izbucnit eu, doborâtă de răspunsul lui, deşi poate că era mai bine aşa decât dacă ar fi avut intenţii rele.

Cu toate acestea, rezultatul rămânea neschimbat. Prejudiciul era acelaşi.

Când am văzut că nu răspunde, m-am supărat şi mai *mult.*

— Cum ai putut să faci aşa ceva, Finch? Pur şi simplu nu pricep. E atât de… crud! Nu aşa te-am crescut noi!

— Mai mult decât atât, îţi dai seama ce ai riscat? a intervenit şi Kirk, ridicând în sfârşit tonul. Cât de prostesc şi de iresponsabil a fost? Ai putea fi *exmatriculat*!

— Haide, tată, e absurd, a spus Finch.

— Ba nu e, am zis eu. E cât se poate de serios. La naiba, nu e vorba numai de Windsor. Ai putea fi dat în *judecată*!

— Pe ce temei? m-a întrebat Kirk, de parcă aş fi fost vreun expert în probleme juridice.

— Nu ştiu, nu sunt avocat, am zis, pe un ton ridicat. Defăimare? Pornografie infantilă?

— Pornografie? Hai, mama, las-o baltă!

— Mda, poza e departe de a fi pornoşag, a intervenit Kirk.

— Porno, Kirk, nu mai spune nimeni pornoşag de douăzeci de ani!

— Da, că asta e problema esenţială aici, a mormăit el.

— Uite ce e, au destul material cât să pornească un proces, am zis. Sunt sigură de asta. Pe scurt, fata şi părinţii ei pot oricând să ceară daune morale…

— Mamă, nu a fost nicio daună morală, a spus Finch.

— Nu? am întrebat eu, neîncrezătoare. De unde ştii? Ai întrebat-o? Îţi pasă măcar de sentimentele *ei*?

— O să fie bine, mama. Genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul.

— Se întâmplă? Asta nu s-a întâmplat pur şi simplu. *Tu* ai făcut să se întâmple! am început eu să ţip din nou.

Kirk a ridicat mâna şi a spus:

— Ascultaţi, nu e vorba despre fată.

— *Nu* e? am făcut eu. Dar despre ce e vorba atunci, Kirk? Luminează-mă. Kirk şi-a dres glasul:

— E vorba despre proasta lui judecată.

S-a întors spre Finch şi a continuat:

— Fiule, ai judecat cu picioarele în seara asta, motiv pentru care ai putea să-ţi pui în pericol viitorul. Chiar trebuie să te gândeşti…

— Nu doar să gândeşti, ci şi să *simţi*, l-am întrerupt eu pe Kirk. Nu poţi să te porţi aşa cu oamenii.

— Mamă, a fost doar…

— O lipsă de judecată, a sfârşit Kirk în locul lui.

— Ei bine, din păcate nu este aşa de simplu, am spus.

Şi asta pentru că, în adâncul meu, ştiam că, şi dacă toată lumea ar fi şters

fotografia din telefoane, Lyla, părinţii ei şi directorii de la Windsor nu ar fi prins niciodată de veste, iar Finch ar fi regretat *sincer*, nimic nu avea să mai fie la *fel.* Cel puţin, pentru *unul* dintre noi.

Capitolul 4

Tom

Nu o să uit nicicând momentul în care am zărit-o pentru prima oară pe Beatriz. Eram la o speluncă din Five Points, pe vremea când estul oraşului Nashville nu devenise încă un loc de întâlnire al hipsterilor şi unde totul era o speluncă. Spelunca *mea.* Nu era locul unde te-ai fi aşteptat să vezi o fată frumoasă, cu atât mai puţin neînsoţită, însă a intrat singură, ceea ce era ademenitor în sine. Întâmplarea făcea să fie şi genul meu, cu păr şi ochi negri, piele bronzată şi rotunjimi interesante. Şi nici rochia roşie, mulată pe trup, nu o dezavantaja câtuşi de puţin.

— Nici să nu te gândeşti, i-am spus eu amicului meu John, fără să-mi iau privirea de la ea.

John a râs.

— Despre cine vorbeşti? Despre tipa care seamănă cu J. Lo?

— Da, ea, am zis eu.

— De ce? I-ai tras-o? m-a întrebat John, mestecând un pai şi urmărind-o cu privirea cum se apropie de noi.

Era genul de tip gălăgios şi arătos, în jurul căruia gravitau toate gagicile tari, mai ales prin baruri, la ore târzii.

— Nu, dar o să încerc, am zis, râzând. Iar apoi m-aş căsători cu ea.

— Daaa, bine, a râs şi John, sărind de pe scaun.

— M-a bătut pe spate, iar când fata s-a apropiat suficient cât să ne poată auzi, a adăugat:

— Noroc, amice!

Ea i-a aruncat o privire, apoi mi-a zâmbit, dându-şi seama pentru ce îmi urase noroc.

— Pot să mă aşez? a întrebat, arătând spre scaunul care acum era gol.

— Da, am zis, simţindu-i parfumul din păr.

Mirosea a o loţiune de plajă cu care se dădeau fetele. Cocos, poate. Am încercat să mă gândesc la ceva inteligent de spus, dar mintea mi-era goală, aşa că am decis să spun adevărul:

— Nu le am cu replicile de agăţat, dar… eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Apoi, dându-mi seama cât de siropos sunase, am adăugat prosteşte: Din barul ăsta.

— Din barul ăsta zici? a întrebat ea, scoţând un hohot de râs răguşit şi

sexy, iar eu am observat că incisivul din stânga era adorabil de strâmb.

A privit în jur, întârziind asupra unui grup de fete nu foarte drăguțe care stăteau vizavi de mine.

— Bine, de *peste tot*, am clarificat eu, nemaipăsându-mi dacă era siropos sau nu.

Atât de drăguță era.

— Și asta nu e o replică de agățat? a întrebat ea.

Am identificat un ușor accent. Și mai bine. Eu am scuturat din cap și m-am bâlbâit:

— Nu… Ei bine, poate e… Dar nu vreau *doar* să te agăț. Vreau să aflu… totul despre tine…

Din nou râsul acela.

— *Totul*?

— Totul, am spus, apoi am început cu întrebările. Cum te cheamă? câți ani ai? De unde ești?

— Beatriz. Douăzeci și cinci. Rio, mi-a răspuns ea, ultimul cuvânt rostogolindu-i-se de pe buzele pline, de aceeași culoare cu rochia.

— Din Brazilia?

Ea mi-a zâmbit și m-a întrebat dacă mai știam și alt Rio, timp în care chelnerul s-a apropiat de noi. Fără să ezite ca majoritatea fetelor, a comandat o băutură de care eu nu mai auzisem, pronunțând și mai mulți „r”. A întins mâna după geanta ei mare, împletită, din care părea să vină un miros de iarbă sau poate tămâie, însă eu mi-am pus mâna peste a ei și i-am zis că am deja o notă de plată deschisă la bar.

— Ai și un nume? m-a întrebat ea, zâmbind și privindu-mă în ochi.

— Tommy… Tom… Thomas, m-am bâlbâit eu, pentru că eram strigat în toate cele trei feluri.

— Pe care îl preferi? a întrebat ea.

— Pe care îl preferi tu, am răspuns.

— Vreau să dansez, Thomas, a spus, îndreptându-și umerii și dându-și părul pe spate.

Am fost puțin uimit că alesese să-mi spună pe numele întreg, dar am încuviințat din cap când am auzit de dans.

— Orice în afară de asta, am spus, râzând.

Ea și-a țuguiat buzele prefăcându-se îmbufnată, iar eu m-am rugat ca, într-o zi cât mai curând, să ajungem să fim suficient de apropiați cât să se supere de-adevăratelea pe mine, să ne certăm violent și să ne sărutăm pasional.

— Te rog! a spus, înclinându-și capul într-o parte.

— Nu știu să dansez, am mărturisit eu, tocmai când barmanul terminase

de preparat băutura şi i-o pusese în faţă.

— Toată lumea ştie să danseze, a spus ea, mişcând din umeri pe ritmul melodiei *Free Bird.* Doar te mişti pe muzică.

Şi-a stors felia de limetă în băutură, apoi a amestecat-o cu paiul subţire, înainte să ia prima gură. Uitându-mă la buzele ei cum se strâng în jurul marginii paharului şi cum îi alunecă părul pe faţă, mi s-a îngreunat brusc respiraţia. Mi-am luat privirea de la ea, întrebându-mă dacă să-mi mai iau şi eu ceva de băut. Deja aveam câteva la bord, dar nu mi-ar fi stricat ceva mai mult curaj. Am decis însă că nu era cazul, fiindcă voiam să-mi amintesc complet conversaţia noastră, aşa că am întrebat-o ce căuta în Nashville. Mi-a spus că lucra ca bonă pentru nişte gemeni din Brentwood şi că avea weekendul liber. Alesese să vină în Nashville pentru muzică.

— Eşti muziciană? am întrebat, intrigat, cu toate că erau muzicieni cu duiumul pe acolo.

Ea a încuviinţat din cap.

— Sunt cântăreaţă. Sau cel puţin încerc.

— Ce fel de muzică?

— Sertanejo. Seamănă cu muzica din Brazilia… Despre petreceri şi dragoste… şi inimi frânte…

Eu am dat din cap, fascinant.

— Poate că într-o zi o să-mi cânţi şi mie?

— Poate, a zis ea, cu un zâmbet timid. Spune-mi despre tine, Thomas. Eşti din Nashville?

— Da, născut şi crescut aici.

— În ce parte?

— Asta pe care-o vezi.

Ea a râs, punându-şi degetul mare pe buza de jos.

— Te-ai născut într-un bar?

— Nu, am spus, zâmbind, voiam să zic în East Nashville. Pe partea cu râul.

Ea a încuviinţat din cap, ca şi cum ar fi ştiut despre ce vorbeam – de râul Cumberland, care separa centrul zgomotos de cartierul meu posac.

— De ce nu te-ai dus în Lower Broad, am întrebat eu, *cu toate celelalte fete drăguţe*?

— Pentru că nu întâlnesc băieţi ca tine acolo. A zâmbit, iar eu i-am zâmbit înapoi. Am rămas tăcuţi câteva secunde, apoi ea a continuat: Şi cu ce te ocupi, Thomas? Ce lucrezi?

— Sunt tâmplar, am zis, coborându-mi privirea la degetele mari cu care băteam uşor în tejgheaua barului.

Mă pregăteam să văd *faţa* aceea. Era expresia pe care o afişau majoritatea fetelor când le spuneam că nu aveam o slujbă de birou şi că nu mersesem la

facultate decât un an şi jumătate, înainte să rămân fără bani, să mă las de şcoală şi să mă apuc de o meserie.

Dar, dacă fusese dezamăgită de răspuns, nu o arătase câtuşi de puţin. Ba chiar părea interesată, deşi poate că asta era doar în mintea mea. Mai fusesem fraierit înainte de fete care stăruiau că le place un bărbat care lucrează cu mâinile. Mă bucur că nu a zis acelaşi lucru, în schimb, a întrebat:

— Deci faci mobilă?

— Da.

— Ce fel de mobilă?

— De toate. Mese, rafturi, dulapuri, birouri. Ador sertarele!

— Sertarele? a râs ea.

— Da, sertarele. Nu din acelea ieftine, pe şină metalică… ci sertarele fine, lăcuite, din lemn pe lemn… cu îmbinări făcute de mână, care parcă-ţi şoptesc când le deschizi, am răspuns eu, scoţând un fluierat uşor.

Ea s-a aplecat înspre mine, aprobând din cap, ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorbeam. Meşteşugul meu. Arta. Mobilă care ar fi putut să devină o moştenire de familie – cu toate că nu eram chiar atât de bun*. Încă*. Îmi terminasem ucenicia, dar mai aveam atâtea de învăţat.

— Cum ar fi antichităţile? Doar că înainte să devină antichităţi?

S-a apropiat şi mai mult, aşa că îi simţeam răsuflarea caldă pe obrazul meu.

— Da, am zis.

Era ca un magnet, ca un câmp de forţă şi nu m-am putut abţine să nu o sărut. Mi-am atins buzele de ale ei, care aveau gust de limetă şi alcool. Avea nişte buze perfecte, iar inima stătea să-mi explodeze în piept. După câteva secunde ameţitoare, ea s-a îndepărtat, doar atât cât să-mi spună că poate nu ştiam să dansez, dar cu siguranţă ştiam să sărut.

Eu mi-am recăpătat suflul şi am reuşit să îi spun că şi ea.

— Pot să te întreb ceva, Thomas? mi-a şoptit ea în ureche.

Am dat din cap că da, cu privirea deja înceţoşată.

— Faci dragoste cum dansezi… sau cum săruţi?

Parcă-mi luase pielea foc. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus că asta putea să afle chiar ea.

*

Câteva ore, băuturi şi chiar şi câteva dansuri mai târziu, ne-am întors la mizeria mea de garsonieră, unde am făcut un sex grozav. Aveam douăzeci şi nouă de ani, eram singur, deci nu era prima oară când mă mai culcasem cu o fată pe care doar ce o cunoscusem, însă de data asta era diferit. Făceam dragoste. Înainte să o fi cunoscut pe Beatriz, aş fi spus că dragostea la prima vedere era un lucru imposibil. Dar toate regulile şi toată logica s-au dus pe

copcă odată cu ea. Era uimitoare. Era magică.

Nici trei luni mai târziu, ne-am căsătorit şi a rămas însărcinată, deşi lucrurile s-au întâmplat în ordine inversă. Dar nu conta; oricum aş fi cerut-o de nevastă, cu toate că sarcina ei a cam grăbit lucrurile şi ne-a dat puţin peste cap. În primul rând, mama era sceptică în privinţa lui Beatriz, îndoindu-se de motivele ei de „a rămâne însărcinată", sugerând cât se poate de clar că mă folosea ca să rămână în ţară. Am făcut greşeala să îi spun aceste lucruri şi lui Beatriz, care a fost indiscutabil rănită, şi am aflat pe calea cea grea că iertarea nu era punctul ei forte. Era o trăsătură pe care aparent o moştenise de la tatăl ei, ortoped pentru echipa naţională de fotbal a Braziliei, care deja era supărat pe ea pentru faptul că se mutase în State ca să-şi urmeze cariera de cântăreaţă. Faptul că rămăsese însărcinată cu un tâmplar nu făcea niciun bine relaţiei lor, deşi mama ei vitregă – singura mamă pe care o cunoscuse Beatriz – era în mare parte de vină pentru asta. Fix povestea Cenuşăresei.

În fine, cum lucrurile erau tensionate în familiile noastre, ne-am îndepărtat majoritatea prietenilor şi am petrecut fiecare clipă împreună. Probabil că era nesănătos, dar simţeam că suntem doar noi doi împotriva lumii. Eram nesăţioşi şi de neînvins – sau cel puţin aşa credeam. Chiar şi după ce Lyla a venit pe lume cu colicile ei glorioase cu tot, iar Beatriz a trecut prin depresia postnatală şi a renunţat la visul ei de a deveni cântăreaţă, eu fiind nevoit să accept tot felul de slujbe necalificate ca să ne putem descurca, chiar şi atunci am menţinut flacăra pasiunii aprinsă.

Dar, la un moment dat, cam prin preajma celei de-a doua aniversări a Lylei, ceva s-a schimbat între noi. Dragostea s-a transformat în dorinţă carnală şi atât – a încetat să mai cucerească totul. Deşi noi avusesem dintotdeauna o dinamică mai turbulentă, amândoi fiind predispuşi la gelozie, certurile s-au înrăutăţit. Sau poate asta era din cauză că făceam mai puţin sex, motiv pentru care certurile *păreau* mai rele. În orice caz, Beatriz a dat vina pe mine, reproşându-mi că eram mereu stresat şi că niciodată nu aveam chef să ieşim sau să „facem ceva". O vreme, i-am crezut teoria şi m-am simţit vinovat şi neglijent. Îi tot promiteam că aveam să muncesc mai puţin şi c-o să încerc să ne distrăm mai mult. Dar am observat treptat că singura idee de distracţie a lui Beatriz era să petreacă. *Mult.* N-aveam nimic împotrivă să bea câteva beri. Însă din ce în ce mai des, Beatriz ajunsese să fie mai mereu băută, mahmurelile de a doua zi făcând-o mai depresivă şi bună de nimic. Uneori, îi era atât de rău, încât eram nevoit să stau acasă şi să am grijă de Lyla. Ceea ce însemna că aveam şi mai puţini bani.

Mai rău decât atât, începuse să-mi ascundă lucruri. Nu chestii grave, doar nişte dubioşenii banale de pe telefonul şi laptopul ei. Însă a fost suficient ca

să nu mai am încredere în ea, apoi să încep s-o disprețuiesc. Încă o iubeam, totuși, pentru că rămânea Beatriz și era mama copilului meu.

Apoi, într-o seară de vară, imediat după ce ne mutasem în casa din Avondale Drive (unde eu și Lyla încă locuim și astăzi), totul a explodat dintr-odată. Cearta a pornit într-o dimineață, când eu am sugerat să facem ceva împreună, doar noi trei. Poate să mergem la zoo sau să facem un picnic în Cumberland Park, ori poate o vizită mamei mele (pe care Beatriz tot nu o putea suferi, dar pe care învățase să o tolereze pentru faptul că avea grijă gratis de copil).

Încercam din răsputeri să salvez relația, însă Beatriz mi-a tăiat-o numaidecât, spunându-mi că avea deja planificat un grătar în aer liber cu prietenii. Ce prieteni, am întrebat-o eu. Mi-a spus. I-am zis că nu-mi plăceau persoanele acelea – și nici persoana care devenea ea în preajma lor. Ea a răbufnit, insistând că se duce și că o s-o ia și pe Lyla cu ea.

— Eu am fost măcar invitat? am întrebat eu, lucru destul de prostesc, căci nu părea să fi fost.

Ea a ridicat din umeri, apoi a spus că sigur, pot veni dacă vreau, dar că înțelegea dacă nu aș fi vrut. Am luat asta drept un semn că ar trebui să mă retrag în atelierul meu. Dar, mai târziu în acea după-amiază, mi-am pus uneltele deoparte, având sentimentul ciudat că ceva nu era în regulă. Așa că am aflat adresa prietenilor ei din Inglewood și m-am dus într-acolo.

Cum am oprit mașina în fața casei, am și văzut-o pe Beatriz, dansând cu un ratat pe care îl recunoșteam de pe contul ei de MySpace. Își ținea ambele mâini pe fundul ei și nu mi s-a părut că erau pentru prima oară acolo. Lyla nu era pe nicăieri. Înfuriat, am sărit jos din mașină și m-am dus spre casă, urcând treptele verandei.

— Unde e Lyla? am zis eu, abținându-mă din răsputeri să nu-l pun la podea pe tipul ăla.

El și-a retras mâinile numaidecât, cu o privire vinovată. Am așteptat ca vina să apară și pe chipul neveste-mii, însă ea continua să se uite la mine fără rușine, cu ochi sticloși, fiind evident băută sau drogată sau poate ambele.

— Unde e Lyla? am țipat de data asta.

Toată lumea a amuțit și s-a întors să mă privească, cu excepția lui Beatriz, care a spus:

— Doamne, Thomas, calmează-te! Era chiar aici acum câteva secunde.

M-am uitat la ea și, brusc, mi-am dat seama că avea costumul de baie pe sub bluză – iar părul îi era prins într-un coc umed. Prin urmare, înotase. Ceea ce însemna că idioții ăia aveau o piscină. M-am panicat, am dat pe toată lumea la o parte și am intrat val-vârtej în casă, ieșind pe veranda din spate.

Era înaltă, cu mai multe trepte care coborau înspre grădină. Am scanat perimetrul şi am văzut, desigur, şi piscina. În spatele unui grup de copii mai mari care se jucau Marco Polo era Lyla, singură, stând pe margine. Pe una dintre laterale era trecut cu vopsea neagră marcajul de 0,9 metri – nu foarte adânc, dar suficient de periculos pentru un copil de patru ani care luase doar vreo două lecţii de înot la viaţa ei.

Am coborât scările în fugă şi am alergat spre ea, strigând-o pe nume. Logic că vedeam că era în afara oricărui pericol, dar aveam senzaţia de neexplicat că ar putea să se întâmple ceva rău chiar sub ochii mei. Vocea mea a speriat-o – probabil a crezut că nu era în siguranţă – aşa că s-a aplecat înainte, aproape căzând în apă. Am prins-o la timp şi i-am umplut faţa cu sărutări. Ştiam că o traumatizam, dar nu mă puteam opri. Am luat-o în braţe şi am dus-o la maşină, de data asta făcând ocolul casei. Nu ştiam dacă Beatriz mai era pe verandă sau dacă ne urmărise, însă, dacă o făcuse, nu venise după mine. Am pus-o pe Lyla pe scaunul ei, am dus-o acasă, i-am făcut baie şi i-am pregătit o gustare, retrăind spaima aceea din nou şi din nou. În cele din urmă, am aşezat-o în pat cu mine şi am adormit amândoi. Beatriz nu a sunat să vadă ce facem.

Nu ştiu cât era ceasul când a ajuns acasă, împleticindu-se, dar am avut impresia că era miezul nopţii.

— *Ieşi!* i-am spus. Nu dormi aici.

— Dar e şi patul meu!

— Nu şi în seara asta.

— Şi unde ai vrea să dorm? a făcut ea.

— Nu-mi pasă! Dormi pe canapea. Oriunde, dar nu aici.

Am început să ne certăm. Nu mai era loc de scuze, doar de acuzaţii şi de păreri de rău de toată jena. O făcusem de ruşine. Reacţionasem exagerat. Eram un afurisit paranoic şi gelos. O lăsase pe Lyla singură doar câteva secunde.

— Îţi trebuie trei minute să te îneci! am ţipat eu înapoi la ea. O sută optzeci de secunde şi o pierzi! Pe veci!

Ne învârteam în cerc, repetând aceleaşi chestii la nesfârşit. La un moment dat, am făcut-o beţivă. M-a întrebat la ce mă aşteptam? Doar mă îndrăgostisem de o fată într-un bar. De parcă ar fi fost ceva de laudă.

— Da, ei bine, acum eşti mamă, fir-ar să fie! am ţipat eu.

— Asta nu schimbă cine sunt, a răspuns ea, ridicând sfidător bărbia.

— Şi cine eşti? am întrebat. În afară de o petrecăreaţă care şi-o trage din prima noapte?

Nu ar fi arătat mai uimită nici dacă aş fi plesnit-o peste faţă.

— Asta crezi despre mine? m-a întrebat cu accentul ei puternic, pe care

cândva îl adoram, dar pe care nu-l mai puteam suporta.

Am zis că da, vrând să o pedepsesc pentru imaginea Lylei stând pe marginea piscinei pe care nu mi-o puteam scoate din minte. I-am spus că nu aveam niciun fel de respect pentru ea, că era o mamă groaznică şi că Lylei i-ar fi mai bine fără ea. Adică mai bine nu ar fi avut deloc mamă decât una ca ea. M-am pregătit pentru runda a doua de certuri, însă ea şi-a muşcat buza şi a spus:

— Ei bine, mă bucur că în sfârşit am aflat ce crezi despre mine, *Tom.*

Privind-o cum se întoarce şi iese din dormitor, închizând uşa în urma ei, m-am panicat puţin, ştiind că mersesem prea departe. Că fusesem şi crud, şi ipocrit – la urma urmei, şi eu i-o trăsesem din prima noapte. Eram conştient că o parte din mine încă o iubea şi că avea să o iubească mereu, dar totodată îmi dădeam seama că ne îndreptăm spre divorţ. O viaţă de împărţit copilul între două case pe care nu ni le permiteam. M-am gândit la părinţii şi fraţii vitregi. Şi la ură.

Dar nici în cele mai rele închipuiri nu am luat în calcul ce am găsit a doua zi: un bilet scris în grabă, lăsat pe masa din bucătărie, în care îmi spunea că ne părăseşte. Mi-am zis în sinea mea că nu vorbea serios şi că avea să se întoarcă acasă.

Însă zilele s-au transformat în săptămâni şi săptămânile în luni. Am sunat-o şi i-am trimis emailuri – unele îngrijorate, altele mai furioase – însă nu am primit niciun cuvânt înapoi de la ea. Era frustrant, zadarnic şi umilitor, dar, în cea mai mare parte, trist. Eram trist pentru mine însumi şi devastat pentru Lyla.

Faptul că nu aveam ce să îi spun fiicei mele făcea chestiunea cu atât mai dificilă. Am încercat să mă conving pe mine însumi că Beatriz *era* moartă, amintindu-mi cuvintele din noaptea în care plecase şi gândindu-mă că de fapt era mai bine aşa. Plus de asta, era singura explicaţie de care mă puteam agăţa. Pricepusem partea cu *plecatul.* La naiba, erau dăţi când aproape dădusem în ea cu pumnii – sau când îmi făceam scenarii că avea să-şi ia tălpăşiţa. Însă faptul că *nu se mai întorcea* era atitudinea cea mai nefirească pentru o mamă. Taţii plecau şi veneau tot timpul, fie ca să-şi întemeieze o nouă familie, fie ca să fie singuri. Însă mamele păreau să fie cele care rămân în peisaj.

A plecat era singura explicaţie pe care puteam să i-o dau Lylei.

— *Unde* a plecat? mă întreba Lyla, uneori printre lacrimi, cu toate că de obicei plângea deja dintr-un alt motiv.

Moment în care îi răspundeam vag, pomenind un loc frumos (raiul? o plajă în Brazilia?), fiind mereu atent să nu mint. Avea să aibă nevoie de suficientă terapie şi aşa, fără să mai adauge în ecuaţie şi înşelătoria tatălui ei.

De-a lungul timpului, amintirile Lylei despre mama ei au devenit din ce în ce mai vagi, iar subiectul „mami” s-a ivit din ce în ce mai puțin. Mama mea a fost cea care a umplut golul, ajutând-o pe Lyla cu părul și cu hainele, dar și cu chestiunile femeiești. Asta a fost bine. Dar, în final, rămâneam un părinte singur, care-și creștea copilul pe propriile puteri. Găteam și făceam curățenie, o duceam cu mașina la stația de autobuz în fiecare dimineață, o așteptam în stație după-amiaza și o băgăm în pat seara la culcare. Mi-am aranjat programul de lucru în funcție de activitățile ei și, în cele din urmă, m-am exclus cu totul din viața socială. Am mai ieșit la câteva întâlniri – mama era întotdeauna doritoare să stea cu ea ca să pot ieși – dar nimic serios. În parte, pentru că nu am mai întâlnit pe nimeni atât de grozav, dar și pentru că nu mai aveam timp, energie și bani pentru nimic altceva în afară de Lyla. Dacă vi se pare că mă plâng, fix asta fac. E foarte obositor să fii părinte, chiar și atunci când împărți necazul cu partenerul. De unul singur e al dracului de greu.

Dar m-am descurcat și m-am mândrit cu faptul că am crescut un copil atât de bun. Lyla era frumoasă, inteligentă și bună, iar toată lumea mea se învârtea în jurul ei. Am trecut amândoi peste Beatriz și ne-am văzut de viețile noastre.

Apoi, cinci ani mai târziu, fără niciun avertisment, s-a întors. Era cea de-a nouă aniversare a Lylei. Sincronizarea a fost atât de proastă, încât m-a făcut să vreau să public un anunț pentru toți părinții care și-au părăsit familiile să ia contact cu copilul *înainte* sau *după* ziua acestuia de naștere. Să-ți faci apariția fix în ziua aia, sau în orice altă zi cu semnificație mai deosebită, era deopotrivă narcisist și extrem de tulburător, mai ales că nu ne mai așteptam să se întoarcă în veci. Când ești plecat atât de mult timp, copilul nici nu se mai *gândește* la tine.

Exact asta s-a întâmplat în acel an. Era cât pe ce să nu mai ținem nicio petrecere, în primul rând, pentru că îmi fusese greu să o planific dinainte și, în al doilea, pentru că petrecerile erau costisitoare. Dar reușisem să mă descurc, iar Lyla invitase trei prietene să doarmă la ea. Fiind născută în iunie, avea de obicei parte de vreme bună, însă seara aceea era de vis. Fetele alergau în curtea din spate și se jucau în jetul de apă de la furtun, în vreme ce eu făceam hotdogi și hamburgeri pe grătar. Mai târziu, am mâncat un tort de ciocolată trimis de mama, iar Lyla și-a deschis cadourile. Fetele s-au cuibărit în sacii de dormit ca să se uite la un film cam prea de groază pentru vârsta lor. Îmi aduc aminte că am verificat recenziile și le-am întrebat părinții dacă erau de acord să vizioneze un film cu ratingul AP-12 (au spus că da) și m-am simțit al naibii de bine în privința competenței mele ca tată singur înainte să mă duc la culcare.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că Lyla m-a trezit din somn. Părea speriată.

— Cât e ceasul? am întrebat eu.

— Nu ştiu, a răspuns ea, pentru că niciun copil nu ştie cât e ceasul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, uitându-mă la ceasul deşteptător de pe noptieră şi vânzând că era aproape miezul nopţii. Ai păţit ceva?

Atunci, Lyla s-a aşezat pe marginea patului şi mi-a dat a doua cea mai mare veste-bombă din viaţa mea:

— E mama la uşă, m-a informat ea. Vrea să vorbească cu tine.

*

Cam până acolo ajunsesem pe calea amintirilor după ce am adormit în fotoliul din camera Lylei ca urmare a episodului ei de vomitat. M-am trezit dimineaţa devreme din cauza telefonului ei care vibra. M-am ridicat şi m-am dus până în dreptul patului, ca să verific dacă încă dormea, apoi am luat telefonul şi am tastat 1919 – parola pe care o zărisem când trăsesem cu ochiul peste umărul ei cu câteva zile în urmă. Mi-aş fi dorit, poate, să şi-o fi schimbat de atunci, dar nu s-a întâmplat, iar eu m-am trezit deodată având acces total la viaţa personală a fiicei mele. În afară de a-i citi jurnalul, pe care ştiam că îl ţine în sertarul de sus din stânga dulapului, aceasta era cea mai mare încălcare a intimităţii ei. Mă simţeam contrariat – vinovat – dar mi-am zis că siguranţa şi bunăstarea ei erau mai importante decât intimitatea, iar în cazul acesta ambele erau în pericol. Aşa că am apăsat pe iconiţa de mesaje şi m-am uitat la numele celor care îi scriseseră.

Recunoşteam mare parte dintre numele care umpleau ecranul, iar toate erau fete. Am fost cuprins de uşurare, deşi faptul că nu îi scrisese niciun băiat nu excludea posibilitatea să fi făcut ceva cu vreunul. Am apăsat pe numele lui Grace. Ultimele ei mesaje, cel necitit, spunea aşa: *Eşti bine? Scuze că l-am sunat pe tatăl tău, dar m-ai speriat!!! Sper că nu ai probleme.*

Degetul mare mi-a şovăit deasupra ecranului preţ de câteva secunde, înainte să întrec într-adevăr măsura. Încercând să mă pun în mintea Lylei, am tastat: *Ah. Sunt mahmură. Ce s-a întâmplat?*

Au apărut cele trei punctuleţe, apoi răspunsul lui Grace a sosit cu viteza luminii: *Nu-ţi aminteşti?*

Inima îmi bătea nebuneşte, în timp ce tastam cât de repede puteam. *Nu. Spune-mi.*

Mi-am ţinut respiraţia, de data aceasta având mai mult de aşteptat.

Ai leşinat. Scuze că te-am lăsat singură atât de mult. Nu ştiam că eşti aşa terminată. Ce-ai băut? Te-ai combinat cu Finch?

Nu ştiu, am răspuns eu.

Grace a trimis un emoji cu faţa tristă, apoi, într-un alt mesaj: *Trebuie să îţi*

spun ceva… Circulă o poză cu tine. Nush cine a făcut-o. Da' cred că Finch.

Stomacul mi s-a strâns ghem.

O poză cu ce? O ai?

Da.

Trimite-mi-o.

M-am pregătit sufletește pentru imaginea care a apărut în mesaj, prea mică să poată fi distinsă. Am apăsat pe ea ca să o deschid, apoi am mărit-o și mi-am văzut fetița, întinsă pe pat, cu un sân complet dezgolit. Îmi venea să vărs, la fel cum o făcuse și Lyla cu o seară în urmă, însă greața a devenit furie când am citit descrierea: *Se pare că a tras Cartea Verde.*

Futu-i, am tastat eu, uitând pentru o secundă că trebuia să fiu Lyla. *Ce naiba înseamnă asta?*

Nush. Te face o imigrantă ilegală sau ceva de genu'. Din cauză că ești pe jumătate braziliancă?

Sunt americancă, fir-ar să fie… Și chiar dacă nu aș fi fost… am răspuns eu, prea furios ca să sfârșesc propoziția.

Știu. Îmi pare rău, a scris Grace. *Dar măcar arăți bombă!*

Am scuturat din cap, uimit de superficialitatea remarcii și fiind cât pe ce să mă dau de gol – oricum urmau să afle amândouă, în cele din urmă – însă am decis că nu era cazul. Inima mea pur și simplu nu mai suporta.

Tre' să plec, am tastat.

K. Vb mai tz, a răspuns ea.

Am șters mesajele, mintea fiindu-mi înțesată de niște imagini oribile, unele dintre ele închipuite, iar altele cât se poate de reale.

∵

— Ești pregătită să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Lyla câteva ore mai târziu, când a ieșit în cele din urmă din dormitor, arătând atât îngrețoșată, cât și rușinată.

Eu stăteam în sufragerie, unde o așteptam.

— Știi deja ce s-a întâmplat, mi-a spus ea încet, cel mai probabil pentru că ea și Grace rezolvaseră misterul. Avea telefonul în mână. L-a pus pe masă, cu ecranul în jos, apoi s-a așezat lângă mine, evitându-mi privirea. Am băut prea mult.

— Și o *singură* băutură e prea mult pentru tine. Ești minoră, am zis.

Ea s-a așezat pe canapea, ca să vină mai aproape de mine, apoi și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Știu, tata, a oftat.

Mă simțeam tras pe sfoară, șantajat emoțional. Am încercat să mă mențin ferm pe poziții.

— Deci cât de mult ai băut?

— Nu atât de mult, îţi jur.

Vocea îi tremura puţin, deşi nu-mi dădeam seama dacă din pricina emoţiei sau de la mahmureală.

— Aşa faci de obicei?

— Nu, tata… Nu fac aşa de *obicei.*

— Deci asta a fost prima oară când te-ai îmbătat?

A ezitat, ceea ce însemna, desigur, că nu era, dar şi că se gândea să mintă în privinţa asta. Firește, mi-a răspuns în cele din urmă că da.

Eu m-am ridicat, am ocolit canapeaua şi m-am aşezat în scaunul din faţa ei.

— În regulă, uite care e treaba, am zis, împreunându-mi mâinile şi vorbind cu glas ferm, dar nu ridicat. Vreau să fii sinceră cu mine. Nu o să te pedepsesc dacă eşti, dar trebuie să fii sută la sută sinceră. Altfel, viaţa pe care ai avut-o până acum va deveni istorie. Înţeles?

Lyla a încuviinţat din cap, fără să-mi întâlnească privirea.

— Când ai băut prima oară?

— Vara trecută, a răspuns ea, cu privirea fixată în poală.

— Deci bei de vara trecută?

A şovăit preţ de câteva secunde, înainte să încuviinţeze din cap.

— Da. Dar nu tot timpul. Uneori. Din când în când.

Eu am tras adânc aer în piept şi am spus:

— Ei bine, se începe de aici. Cu băutul, în general.

— Tată, a spus ea, oftând abătută. Ştiu…

— *Ce* ştii?

— Ştiu ce vrei să spui…

M-am ridicat, făcându-i jocul.

— În regulă, Lyla. E alegerea ta. Aplicăm pedeapsa, dacă asta vrei.

Când am trecut pe lângă ea, a întins mâna şi m-a prins de colţul cămăşii, trăgându-mă înapoi.

— Îmi pare rău, tata. Stai jos. Ascult.

Am privit-o o clipă, apoi m-am aşezat lângă ea, amintindu-mi din nou de noaptea în care se întorsese Beatriz. Era beată, *firește*. Am făcut-o să plece, dar s-a întors a doua zi şi a rămas în oraş cam o săptămână, promiţându-i Lylei că avea să se mute înapoi în Nashville – lucru pe care l-am perceput mai mult ca pe o ameninţare decât ca pe o promisiune. Într-o noapte, lucrurile au luat o întorsătură urâtă, iar Beatriz i-a spus Lylei că tatăl ei avea un temperament prea dificil ca ea să poată rămâne. Şi atunci şi-a luat din nou tălpăşiţa.

Asta se întâmplase în urmă cu şapte ani, iar de atunci nu am putut ţine pasul cu toate locurile în care Lyla îmi spusese că trăise mama ei (Los

Angeles, Atlanta, San Antonio, din nou Rio, şi astea sunt doar câteva) şi nici cu dăţile în care trecuse prin oraş, fericindu-ne cu prezenţa ei în stare de ebrietate, făcându-i Lylei promisiuni deşarte, ca apoi să dispară din nou. Cu ajutorul unui terapeut de la şcoală cu care am discutat după una dintre apariţiile mai neaşteptate ale lui Beatriz, am jurat că nu o voi denigra în faţa Lylei, iar până acum am reuşit să mă ţin de cuvânt. Acest lucru era cât se poate de important. În plus, mi-am spus că alcoolismul nu era un defect, ci o *boală.*

— Putem afirma faptul că mama ta este alcoolică, am început eu.

Lyla a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Da, tată, ştiu asta.

Eu am încuviinţat din cap, alegându-mi cu grijă vorbele.

— Ei bine, atunci ştii ca alcoolismul este ereditar?

— Tată, te rog! Nu sunt *alcoolică*! s-a plâns ea. Nu beau aşa *mult.* Şi, oricum, mama e mai bine acum. Se duce la terapia de grup.

— Poate, dar tot o alcoolică rămâne, am zis eu. Asta nu dispare fiindcă se duce la întâlniri. Şi îţi va rămâne mereu în gene*. Întotdeauna* va fi un pericol pentru tine.

— Nu beau prea mult.

— Ei bine, „prea mult" se întâmplă treptat, Lyla. E o pantă alunecoasă. Dacă nu era mama ta…

— *Ştiu* povestea, tată…

— Lasă-mă să termin, am întrerupt-o eu. În afară de asta, trebuie să ne gândim la aspectele practice… adică la toate deciziile proaste pe care oamenii le iau după ce au băut. Noaptea trecută, de exemplu… Îţi aduci măcar aminte ce s-a întâmplat?

Ea a ridicat din umeri şi a spus că da, apoi a adăugat:

— Aproape.

— Aproape? Asta înseamnă că sunt lucruri pe care *nu* ţi le aduci aminte?

— Posibil, a zis ea, ridicând din umeri.

— Ai… fost… cu un băiat?

— *Taată*! a făcut ea, cu o expresie îngrozită.

— Răspunde-mi, Lyla!

— Au fost şi băieţi *acolo*, a răspuns ea. Dacă la asta te referi.

— Nu, nu la asta mă refer. Ştii la ce mă refer… Ai făcut sex? m-am silit eu să întreb. Ai putea fi însărcinată?

— Tată! a strigat ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Opreşte-te! Nu!

— Nu pentru că nu ai făcut sex? Sau nu pentru că ai folosit mijloace contraceptive?

— O, Doamne, tata! a strigat ea şi s-a ridicat. Mai bine pedepseşte-mă şi

gata! Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine!

— Stai jos, Lyla! am zis cât de ferm am putut, fără să ţip. Şi să nu *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti aşa!

Ea şi-a muşcat buza şi s-a aşezat la loc pe canapea.

— Ai făcut sex noaptea trecută?

— Nu, tată, nu am făcut, a răspuns ea.

— Cum poţi fi atât de sigură dacă nu-ţi aduci aminte?

— Sunt sigură, tata. Bine? Opreşte-te!

Am inspirat adânc, apoi am trecut la subiect.

— Bine, atunci. Cine e *Finch*?

Cu privirea ţintuită asupra unghiilor şi cu buza de jos tremurând, a răspuns:

— Ştiu că ştii ce am făcut, tata. Ai vorbit cu Grace de pe telefonul meu. Mia trimis conversaţia. Am citit tot. Recunoaşte.

Am recunoscut cu o încuviinţare din cap, pregătindu-mă pentru o tiradă ipocrită despre dreptul la intimitate. Dar, cumva, a reuşit să se stăpânească.

— Cine e? am întrebat eu.

— E în ultimul an, a răspuns ea.

— De la şcoala ta?

Ea a dat din cap că da.

— Ei bine, am spus, atunci o să informez direcţiunea în legătură cu asta.

— O, Doamne, tată, a făcut ea, sărind în sus, cu ochii mari şi o privire disperată. Nu face asta, *te rog*!

— Trebuie…

— Nu poţi face asta! Te rog… Nu mai beau niciodată! Şi te iert pentru că mi-ai cotrobăit prin telefon! Şi poţi să mă pedepseşti cât vrei… Dar te rog, te rog, nu-l pârî.

Începuse să ţipe de-acum, aplecată peste măsuţa de cafea, cu mâinile împreunate a rugăminte.

Eram obişnuit cu melodrama (la urma urmelor, era o adolescentă) şi ştiam că o să bat în retragere. Dar ceva la reacţia ei îmi părea iraţional de exagerat. Am rămas pe gânduri, încercând să-mi dau seama dacă îmi scăpase ceva. Am întrebat-o dacă îmi spusese totul; m-a asigurat că da.

— Doar că nu e aşa mare lucru, a adăugat ea.

— *Ba* e mare lucru. E un lucru *uriaş*, am zis, pe cât de calm am putut. Şi trebuie făcut ceva în privinţa asta…

Ea a scuturat din cap, începând să plângă. Lacrimi *adevărate* – îmi dădeam întotdeauna seama când se prefăcea şi când nu.

— Ba nu e, tata. Chiar nu con… Putem încheia subiectul?

— Nu, Lyla. Nu putem încheia subiectul.

— De ce nu, tata? De ce? Doamne! Aş vrea să se sfârşească odată! Te rog. Putem să lăsăm baltă treaba asta şi să nu facem caz din ea mai mult decât e nevoie? m-a implorat ea.

Am privit-o în ochi, dorindu-mi să-i şterg lacrimile, să cedez. La urma urmelor, mi-am zis, avusese parte de destule încercări la viaţa ei. Nu fuseseră de neînvins, desigur, şi nici nu o trăseseră înapoi în vreun fel. Însă se *întâmplaseră* şi fuseseră *reale*. În primul rând, era fiica unui tâmplar şi mergea la o şcoală pentru bogătani, înconjurată de copii care credeau că li se cuvine orice. În al doilea rând, maică-sa era o afurisită. Deci firește că eram tentat să opun cât mai puţină rezistenţă şi să fac după cum mă ruga. Însă era ăsta un lucru bun pentru Lyla pe termen lung? Nu-i datoram mai mult fiicei mele? Nu trebuia să-i arăt cât de important era să lupte pentru ea şi pentru ce era *corect*? Mai mult decât atât, dacă cedam, problema chiar ar fi „dispărut"? Sau avea să reapară, mai târziu, când ne-am fi aşteptat mai puţin, la fel cum făcea şi mama ei, de fiecare dată?

M-am gândit atunci iarăşi la Beatriz – şi la faţa pe care o făcuse în noaptea când i-am spus că mai bine fără mamă decât cu o mamă că *ea.* Nu era adevărat. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva; şi tare mi-aş fi dorit să o fi avut acum alături de mine. Să nu fi fost atât de singuri.

— O să vedem, Lyla, am dat eu răspunsul final.

Apoi m-am ridicat şi i-am spus că mă întorc mai târziu, dând la o parte toate sentimentele mele urâte şi vinovate şi concentrându-mă pe ce trebuia făcut. De dragul fiicei mele.

— Unde te duci? m-a întrebat ea, pe un glas ascuţit şi abătut.

— La atelier, am zis, încercând să par indiferent. Vezi să bei multă apă.

Capitolul 5

Nina

Luni dimineaţă la prima oră am primit telefonul pe care îl aşteptasem şi pe care m-am rugat să nu-l primesc. Deşi vorbisem de puţine ori, aveam notat în agendă numele lui Walter Quarterman. L-am văzut apărând pe ecran, însă am fost prea speriată să răspund. În schimb, am aşteptat să intre căsuţa vocală. În mesaj ne întreba dacă eu şi Kirk am putea veni în acea după-amiază în biroul lui, ca să discutăm „o problemă serioasă care a survenit".

Walter, sau domnul Q, după cum îi spuneau copiii, era experimentatul şi enigmaticul director al Windsor Academy. La exterior, părea un profesor tipic, sobru, cu părul alb, barbă de cărturar şi ochelari cu ramă metalică. Dar, la un moment dat, am descoperit cu toţii că fusese un activist hippie la viaţa lui, copiii găsind (şi publicând în ziarul şcolii) o fotografie de-a domnului Q protestând împotriva războiului din Vietnam la universitatea Yale, cu barba mai neagră şi mai lungă, cu pumnii în aer şi cu o pancartă pe care scria: HEI, HEI, LBJ[3]! CÂŢI COPII AI OMORÂT AZI? Astfel, devenise popular în rândul copiilor, deşi mulţi dintre părinţii lor apreciau mai puţin orientarea lui politică. În realitate, Walter a luat o poziţie destul de clară în timpul campaniei prezidenţiale din 2016, când a făcut nişte referinţe anti-Donald Trump, spunând că ar vrea ca la Windsor să construiască poduri, nu ziduri, iritând astfel pe mulţi din enclava noastră din Nashville, conservatoare şi predominant republicană.

Kirk făcea şi el parte din acel contingent şifonat, şi a fost chiar şi mai deranjat când s-a pus problema băilor pentru transsexuali un an mai târziu. Am înţeles ce voia să spună când punea la îndoială utilitatea chestiunii, de vreme ce la Windsor exista un singur student transsexual. Însă eu preferam să opun cât mai puţină rezistenţă, fie că venea vorba de Windsor, de comunitatea noastră sau, mai ales, de soţul meu. Numai rareori îmi susţineam părerea în faţa lui Kirk, cel puţin atunci când chestiunea ţinea de corectitudine politică, spre exemplu insistenţa mea de a avea felicitări pe cât mai cuprinzătoare posibil.

— Dar „Sărbători fericite!" sună atât de rece şi de corporatist, spusese

[3] Lyndon Baines Johnson, preşedinte american în perioada 1963-1969.

Kirk când am dezbătut prima oară subiectul, cu ani în urmă.

Mi-am înfrânat dorința de a-i zice să-și vadă de treaba lui. El se ocupa de finanțe, eu de felicitări și de cadouri, de vacanțe și de decorațiuni, de aniversări și de tot ceea ce ne făcea viața mai frumoasă. Era o împărțeală de modă veche, dar pentru noi funcționase întotdeauna.

— În regulă. Ce zici de „Sărbători vesele și luminate!" sau de „Bunăstare și bucurie!" sau de „Pace pe pământ!"? am propus eu, în încercarea de a găsi o cale de mijloc.

— Nu-mi place niciuna.

O spusese cu un rânjet, evident încercând să fie amuzant.

Zâmbisem și eu – pentru că *era* amuzant – însă i-am adus aminte că avem și prieteni evrei. În fond, *tata* era evreu.

— Nu chiar, spusese Kirk.

— E la fel de evreu pe cât ești tu de creștin, îi răspunsesem.

— Da, dar *noi* suntem cei care trimitem felicitarea. Și *noi* suntem creștini, înțelegi cum funcționează? întrebase Kirk cu o urmă de condescendență în glas.

— Dar vrem să le urăm *altora* sărbători fericite, stăruiam eu. Nu ți s-ar părea ciudat dacă familia Kaplan ne-ar trimite o felicitare cu „Hanukkah fericită!"?

— Nu mi-ar păsa, spusese Kirk, ridicând din umeri. Nu-mi pasă dacă cineva îmi trimite o felicitare cu Kwanzaa[4], dacă asta e ceea ce vor să facă. Dar nu-mi place să *mi* se spună ce să fac eu.

Poate că asta era, în două vorbe, problema – țin minte că mi-am zis. Lui Kirk chiar nu-i plăcea să i se spună ce să facă, o trăsătură care s-a accentuat din ce în ce mai mult cu trecerea anilor. E posibil să ni se întâmple chestia asta când îmbătrânim – poate că devenim versiuni exagerate ale propriilor noastre persoane, iar Kirk fusese mereu independent și încăpățânat. Însă uneori eram îngrijorată că avea mai mult de-a face cu dragostea lui pentru putere – putere care păruse să crească odată cu averea lui. Îi reproșasem recent acest lucru, acuzându-l că ar fi avut o mentalitate de bătrân alb și bogat, subliniind faptul că mereu el era cel care intra în fața cozii la aeroport, că vorbea la telefon și după ce stewardesa anunțase să închidem dispozitivele electronice sau se făcea că nu te vede atunci când încercai cu disperare să intri în trafic (lucru pe care l-am observat la Kirk regulat). Răspunsul lui a fost unul simplu: „Am patruzeci și șase de ani, nu sunt *bătrân* încă".

Toate acestea m-au făcut să nu fiu surprinsă de reacția lui, când l-am

[4] Sărbătoare afro-americană celebrată pe 26 decembrie.

sunat să-i spun de mesajul vocal lăsat de Walter.

— Trebuie neapărat *azi*?

— Cred că da, am zis. Copilul nostru are probleme.

— Știu asta, a spus, bătând în tastatură. Noi suntem cei care am petrecut toată după-amiaza de ieri născocindu-i o pedeapsă. Walt știe cât de severi vom fi cu Finch?

— Nu, firește că nu, am spus eu, oftând apăsat, gândindu-mă că era Walter, nu Walt. Ți-am mai spus, a lăsat un mesaj vocal – încă n-am vorbit cu el.

— Ei bine, trebuie să îi spunem că…

— Kirk, l-am întrerupt eu. Să îi interzici lui Finch orice interacțiune socială…

— Și să nu-și folosească mașina, în afară de școală, a completat Kirk.

— Și să nu-și folosească Mercedesul SUV în afară de școală…

— De ce o spui pe tonul ăsta, Nina? Doar ai fost de acord să îi cumpărăm mașina aia.

Era o dispută veche. Trecuseră aproape doi ani de când ne certaserăm pe faptul că era strigător la cer de exagerat să luăm unui copil de șaisprezece ani o mașină 4x4, iar Kirk răspunsese că era exagerat doar dacă nu-ți permiteai – iar noi ne permiteam. Îmi amintesc ce comparație făcuse: și dulapul meu cu haine putea fi considerat „exagerat". Pe atunci, mă rușinasem – pentru că avea dreptate, cel puțin la suprafață. Abia mai târziu mi-am dat seama de diferență. Și anume, că eu nu eram o adolescentă. Eram o femeie *adultă.* Pentru Finch, o mașină ca a lui era o mană cerească, un răsfăț, o aprobare tacită a faptului că era îndreptățit. Mai mult decât atât, aveam sentimentul, atât cu Finch, cât și cu Kirk, că amândoi își doreau lucruri pentru statutul adus de ele, iar eu puteam spune cu mâna pe inimă că niciodată, nici măcar o dată, nu-mi dorisem *ceva* de dragul de a impresiona pe *cineva.* Pur și simplu, iubeam designul și moda. Pentru *mine.*

— Știu că am fost de acord să îi cumpărăm mașina, am zis. Și regret… Nu ți se pare că e posibil să fi contribuit la asta?

— Nu, a spus Kirk, nu mi se pare.

— Deloc? Nu crezi că toate astea s-au adunat pentru că l-am răsfățat?

Am auzit din nou zgomotul tastelor, în timp ce el a bălmăjit:

— Ce s-a întâmplat sâmbătă nu are nimic de-a face cu faptul că e răsfățat. A fost doar o prostie…

Vocea i s-a pierdut, iar eu mi-am dat seama că nu se concentra decât pe jumătate la conversația noastră.

— Kirk, *ce faci*?

S-a apucat să-mi dea o explicație tehnică despre ultimul lui proiect de

consultanţă – ceva despre o implementare CRM.

— Ei bine, îmi pare rău că asta se suprapune cu munca ta, dar crezi că ai putea să faci o pauză de câteva minute şi să te concentrezi asupra lui Finch?

— Da, Nina. În regulă, a spus el cu un oftat. Dar am mai discutat despre asta de o sută de ori. Toată ziua de ieri. A fost greşit ce a făcut. Şi trebuie pedepsit. Este pedepsit. Dar e un copil bun. A făcut doar o greşeală. Iar maşina şi stilul nostru de viaţă nu au nicio legătură cu ideea prostească de sâmbătă noapte. E un adolescent tipic. Băieţii fac tâmpenii uneori.

— Chiar şi aşa, am continuat eu. Tot trebuie să rezolvăm cumva… Trebuie să îl sun înapoi pe Walter.

— Bun, atunci. Sună-l, a zis, ca şi cum *eu* eram cea care îi puneam răbdarea la încercare.

— Asta o să şi fac, dar voiam să mă consult cu tine mai întâi. La ce oră ai zborul?

Nu-mi aminteam detaliile călătoriei lui, fie că era de afaceri sau de plăcere, deşi, cel mai probabil, plăcere deghizată în afaceri.

— Trei şi jumătate, a răspuns el.

— Bun, deci ai timp.

— Nu chiar. Am o întâlnire şi câteva telefoane de dat înainte.

Am inspirat adânc.

— Bine. Atunci o să-l sun pe Walter şi o să-i spun că nu eşti disponibil, pentru că ai lucruri mai importante de făcut azi?

— Iisuse, Nina! a zis el în difuzor. Nu îi spune *asta!* Spune-i că suntem conştienţi de situaţie şi că ne ocupăm acasă de ea. Şi că, firește, ne-ar face plăcere să discutăm cu el. Doar că, momentan, avem programul încărcat. Aş putea ajunge pe la sfârşitul săptămânii… Sau poate am putea avea o videoconferinţă în drumul meu spre aeroport?

— Nu cred că Walter vrea să facem o videoconferinţă, am zis. Ne-a chemat să discutăm în biroul lui. Astăzi.

— După cum am spus, azi nu pot. Ai putea să te duci singură, dacă vrei.

— Serios?

— Am încredere că te descurci şi că ne vei reprezenta bine pe amândoi.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Era pasiv-agresiv? Sau pur şi simplu îşi îngropa capul un nisip? Ori poate chiar credea că ceea ce făcuse Finch nu era *mare* lucru?

— Nu înţelegi ce se întâmplă aici? am întrebat eu în cele din urmă. Finch are probleme. Cu Walter Quarterman. Cu Windsor Academy. Are probleme pentru că a postat o fotografie cu conţinut sexual şi o descriere rasistă. E cât de poate de real.

— E, haide, Nina! Nu mai exagera. Fotografia aia nu avea conţinut sexual.

Şi nici rasist.

— Eu nu sunt de acord cu tine. Şi, mai important de atât, cred că nici Walter. Probabil consideră că trebuie să existe nişte consecinţe pentru postarea…

— Vrei să încetezi cu asta? Nu a *postat* nimic. Doar a trimis-o către câţiva prieteni, a spus Kirk.

— Care e diferenţa? am strigat eu. Putea la fel de bine să o şi posteze! A văzut-o toată lumea. Ştii că un copil a fost dat afară de la Windsor pentru că a trimis o poză cu penisul lui…

— Haide, Nina. Asta n-a fost o poză cu un penis. Abia dacă i se vedea puţin din sân!

— Kirk! În primul rând, nu i se vedea doar puţin. Toată lumea ştie că e important dacă i se vede sfârcul sau nu. Dar să lăsăm asta. Cum rămâne cu descrierea rasistă?

— Nu era chiar *atât* de rasistă.

— Asta e cam ca nu era chiar *atât* de însărcinată?

— Rasismul are mai multe niveluri. Sarcina nu. Fie eşti, fie nu eşti însărcinată, a zis el. Iar ăsta e un exemplu clasic de corectitudine politică dusă la extrem.

— „Cred că a tras Cartea Verde”? am silabisit eu. Crezi că e în regulă, Kirk?

— Nu, nu cred că e în regulă. Cred că e foarte nepoliticos şi da, *puţin* rasist… Şi sunt foarte dezamăgit de el. Foarte. Ştii asta. Finch ştie asta. Dar nu cred că e cazul să-mi schimb zborul ca să fim amândoi luaţi la rost de către directorul liberal de la Windsor Academy.

— Nu e vorba de politică aici, Kirk, am spus eu, întrebându-mă cum reuşisem să pierd teren de ieri.

Părea că munca lui era mai importantă decât Finch.

— Ştiu asta. Dar Walt o să se străduiască să facă din asta ceva politic. Aşteaptă numai şi-ai să vezi…

— Ştii că Windsor are un cod al onoarei…

— Dar Finch nu a încălcat codul, Nina, a spus el. Doar l-am citit împreună. Nu a minţit. Nu a trişat. Nu a furat. A făcut o remarcă mai deplasată, dar a trimis-o în *privat* – şi nu se afla pe proprietatea şcolii. Nu a folosit un dispozitiv de-al şcolii şi nici reţeaua lor. Chiar cred că situaţia a fost mai mult decât înflorită – şi că toată lumea exagerează.

— În regulă, m-am răstit eu. Deci îmi spui că nu vei putea veni la întâlnire?

— Nu, dacă este astăzi, a răspuns el. Pentru că nu-mi schimb zborul.

— Ei bine, e bine să clarificăm care sunt priorităţile tale. O să-i spun lui Walter că ai fost reţinut cu altceva şi o să încerc să-mi amintesc să-ţi trimit o

notiță cu privire la viitorul fiului nostru, am zis, închizându-i telefonul în nas.

∵

Nu știu dacă pentru că îi închisesem telefonul în nas, pentru că îl convinsesem de gravitatea situației sau pentru că pur și simplu nu avea încredere să mă lase singură la întâlnire, însă, după ce i-am trimis conversația purtată pe email cu asistenta lui Walter, în care programam o întâlnire la ora două, l-am văzut pe Kirk parcându-și mașina în fața școlii cam la cinci secunde după mine. Ne-am privit prin geamurile de la mașină, el făcându-mi împăciuitor cu mâna. M-am forțat să-i zâmbesc, căci încă eram nervoasă, dar și extrem de ușurată că nu aveam să intru de una singură în școala aia.

— Bună, scumpo, m-a salutat el, ușor timid, după ce am coborât amândoi din mașină și am pășit pe trotuar. S-a aplecat să mă sărute pe obraz, punându-mi o mână pe spate. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Mulțumesc, am zis, înmuindu-mă puțin. Kirk rareori își cerea scuze – așa că de fiecare dată când o făcea era mare lucru pentru mine. Deci ți-ai schimbat zborul?

— Da, dar n-am mai găsit decât la clasa a doua. La clasa întâi nu mai erau locuri, a spus el.

Asta da tragedie, m-am gândit eu, pe când ne îndreptam spre intrarea clădirii din piatră, arhitectura ei gotică părând mai impunătoare ca niciodată, chiar mai mult decât atunci când îl adusesem pe Finch aici, acum vreo zece ani, la interviul de admitere.

Kirk mi-a ținut ușa și am pătruns amândoi în tăcere în holul mult prea rece de la aerul condiționat, care era mai degrabă un foaier, decorat cu picturi vechi, în ulei, și covoare orientale. Sharon, care era recepționistă de o veșnicie acolo, și-a ridicat privirea dintr-un dosar și ne-a salutat. Cu siguranță știa că venim, dar s-a prefăcut că nu.

— Bună ziua. Avem o întâlnire cu domnul Quarterman, am spus eu, cu stomacul ghem.

Sharon a dat scurt din cap, apoi a arătat către un registru de pe recepție.

— Vreți să vă semnați, vă rog?

Am trecut cu grijă numele amândurora, tocmai când Walter a intrat și el, ducând o servietă veche din piele, de o culoare ce dădea spre portocaliu.

— Kirk. Nina. Bună ziua! Ce sincronizare perfectă! a spus el, cu o expresie la fel de impenetrabilă ca a lui Sharon.

I-am răspuns la salut, iar el ne-a mulțumit numaidecât că am putut veni așa din scurt.

— Nicio problemă, a răspuns Kirk degajat.

— Cum să nu, am zis eu, încuviinţând din cap.

— Mergem în biroul meu? a spus Walter, arătând către capătul holului.

Am aprobat încă o dată din cap, în vreme ce el ne-a condus în josul unui coridor prelung. Până să ajungem, a făcut puţină conversaţie, remarcând mai întâi cât de repede trecea acest an şcolar, apoi cerându-şi scuze pentru zgomotele care veneau dinspre sala de sport de la capătul curţii, care se afla în renovare.

— Arată bine, a spus Kirk.

— Da. E încă în prima fază. Mai avem de lucru, a răspuns Walter.

— Cum merge strângerea de fonduri? Ne-am atins obiectivul? a întrebat Kirk.

Ştiam că întrebarea lui avea un scop anume şi aveam senzaţia că şi Walter îşi dăduse seama.

— Ni l-am atins, a răspuns el. Vă mulţumesc încă o dată pentru contribuţia generoasă adusă campaniei.

— Cum să nu, a spus Kirk, iar eu mă gândeam la scrisoarea oficială de mulţumire pe care o primisem, în josul căreia, Walter notase de mână: *Vă apreciem! Hai*, *Wildcats!*

Peste câteva clipe de tăcere, am cotit şi am ajuns în biroul lui Walter. Mi-am dat seama că era prima oară în toţi acei ani când fusesem acolo şi, preţ de câteva secunde, am rămas pe loc, absorbind toate detaliile. Bârnele de lemn negru din tavan. Peretele ticsit cu rafturi de cărţi. Biroul uriaş, acoperit cu teancuri de hărţi şi iar cărţi. Apoi, înaintând şi mai mult, l-am văzut pe Finch, stând abătut pe un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în uniforma lui kaki, o cămaşă albă şi o jachetă bleumarin.

— Bună, Finch, a spus Walter.

— Bună ziua, domnule Quarterman, a răspuns Finch, ridicând privirea. Domnişoara Peters mi-a spus să vă aştept în birou. De-asta mă aflu aici… a spus, cu voce pierdută.

Înainte că Walter să poată răspunde, a intervenit Kirk:

— Nu ştiam că o să ni se alăture şi Finch.

Era limpede că dezaproba această decizie – sau cel puţin că nu fusesem anunţaţi înainte.

— Da, a răspuns Walter. Am crezut că i-am transmis acest lucru Ninei prin mesaj.

— Nu, nu cred, a răspuns Kirk în locul meu. Dar e în regulă.

Secretara lui Walter a apărut în prag şi a întrerupt stânjeneala situaţiei oferindu-ne ceva de băut.

— Doriţi cafea? Ceai? Apă?

I-am refuzat cu toţii propunerea, iar Walter ne-a făcut semn către două

scaune libere, care-l flancau pe Finch. Ne-am aşezat, el trăgându-şi un al patrulea scaun şi închizând astfel cercul. S-a pus picior peste picior, şi-a dres glasul şi a început:

— Putem afirma că ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, nu?

Kirk a răspuns cu un „Da!" puternic, care m-a făcut să mă ruşinez.

Walter s-a uitat la Finch, care a răspuns şi el:

— Da, domnule.

— Deci nu mai este nevoie să vă arăt fotografia făcută – şi trimisă – de Finch unui alt student la Windsor, nu-i aşa? Aţi văzut-o amândoi? a întrebat el, uitându-se întâi la mine, apoi la Kirk.

Eu am încuviinţat din cap, cu gâtul prea uscat ca să mai pot vorbi şi dorindu-mi să fi acceptat paharul cu apă, în timp ce Kirk a răspuns:

— Da. Din păcate, am văzut fotografia. Finch a venit acasă sâmbătă seara şi ne-a arătat-o. Era foarte spăşit.

Eu l-am privit lung, uimită de interpretarea pe dos a situaţiei şi încă şi mai contrariată de faptul că minţea în faţa lui Finch. Dar nu pot spune că eram şocată. Mai spusese o grămadă de minciuni înainte. Dacă stăteam să mă gândesc, şi eu la fel, deşi în circumstanţe mult mai nevinovate decât asta.

— Prin urmare, cunoaşteţi şi descrierea pe care a scos-o din condei, nu? a continuat Walter.

— Da. Deşi nu a scos nimic din condei propriu-zis! a glumit Kirk.

— O figură de stil, a spus Walter, cu un zâmbet slab. Dar aţi văzut-o, nu?

— Da, am spus eu încet, nervozitatea fiindu-mi acum înlocuită de ruşine.

Walter şi-a împreunat mâinile a rugăciune, cu degetele ridicate la buze, gânditor. O tăcere apăsătoare a umplut biroul. Eu m-am foit în scaun şi am tras adânc aer în piept, aşteptând.

— Ei bine, cred că, din nefericire, cuvintele lui Finch vorbesc de la sine. Dar am vrut să-i dau o şansă să ne explice, tuturor aici de faţă, contextul lor. Poate ne-a scăpat ceva? Vreo piesă din puzzle?

Ne-am uitat cu toţii la Finch. Brusc, am simţit că-mi venea să-l apăr şi să-l strâng de gât în acelaşi timp.

— Nu, domnule. Nu chiar.

— E ceva ce ai vrea să ne spui în legătură cu cele întâmplate?

M-am rugat să nu mintă, ci să-şi ceară sincer scuze pentru faptul că-şi bătuse joc de o colegă neajutorată, pentru că îi adresase o insultă rasistă, insinuând că era inferioară lui sau că nu ar fi aparţinut acestui loc.

Însă, când a deschis în cele din urmă gura, a răspuns cât se poate de simplu:

— Nu, domnule. Nu am nicio explicaţie. A fost o glumă… Nu m-am gândit…

— Finch! l-a întrerupt Kirk, cu sprâncenele ridicate.

— Da? a făcut Finch, întorcându-şi privirea spre tatăl lui.

— Sunt sigur că ai mai *multe* de spus despre situaţia asta?

Era maestru în a pune întrebări cu subînţeles.

Finch şi-a dres glasul şi a reluat.

— Ei bine, nu prea am ce explicaţie să dau… doar că nu am vrut să iasă ce a ieşit… Şi chiar nu am vrut să o insult pe Lyla… încercam doar… să fiu amuzant. A fost doar o glumă… Dar îmi dau seama acum că nu e deloc amuzant. Practic, mi-am dat seama încă din noaptea aia. Când le-am spus părinţilor mei.

Stomacul mi s-a făcut ghem ascultându-l pe fiul meu urmând pista dată de tatăl său şi distorsionând adevărul – de fapt nu, minţind cu neruşinare – apoi mi-am dat seama că nu spusese până atunci că îi pare rău. Probabil acelaşi lucru l-a observat şi Kirk, căci a intervenit:

— Şi îţi pare foarte, *foarte* rău. Nu-i aşa, fiule?

— O, Doamne Dumnezeule, da! Îmi pare atât de rău pentru ce am făcut. Şi pentru ce am scris. Chiar nu aveam vreo intenţie rea.

Finch a tras aer în piept, ca şi cum ar mai fi avut ceva de spus, însă Kirk l-a întrerupt din nou.

— Deci, după cum spuneai, Walt, fotografia vorbeşte de la sine. A fost de prost gust. A fost greşit. Dar cred că Finch încearcă să ne spună că nu a făcut-o cu răutate. Am dreptate, Finch?

— Absolut, a spus Finch, încuviinţând din cap. Cu siguranţă nu!

— Şi vrem să ştiţi că Finch va fi aspru pedepsit acasă pentru lipsa lui de judecată, a continuat Kirk. Te asigur de acest lucru, Walt.

— Înţeleg, a spus Walter. Dar, din nefericire, situaţia este puţin mai complicată de atât şi impune mai mult decât o pedeapsă privată.

— Cum adică? s-a mirat Kirk, foindu-se în scaun şi aşezându-se în poziţia pe care eu o ştiam a fi ofensivă. Şi din ce motiv?

Walter a inspirat zgomotos pe nări, expirând apoi pe gură.

— Ei bine, în primul rând, tatăl Lylei Volpe a sunat în legătură cu fotografia. Este destul de supărat, se înţelege.

Mie partea cu „se înţelege” nu mi-a scăpat, însă Kirk o ţinea pe a lui:

— Şi în al doilea rând?

— Ei bine, în al doilea rând, a continuat Walter calm, acţiunile lui Finch sunt în contravenţie cu valorile noastre morale, aşa cum sunt menţionate şi în Codul de conduită de la Windsor.

— Dar nu s-a întâmplat la Windsor, l-a contrazis Kirk. S-a întâmplat la un prieten acasă. O proprietate privată… Şi… fata asta chiar face parte dintr-o minoritate?

Eu m-am uitat lung la el, cu gura deschisă, uimită de întrebare.

— Codul de conduită nu are restricții geografice. Se aplică tuturor studenților înscriși la Windsor, oriunde s-ar afla ei, a spus Walter la fel de calm. Și da, Lyla are origini hispanice.

Finch părea la fel de oripilat de întrebarea tatălui său, însă apoi m-am întrebat dacă nu intrase doar în panică. Poate că începea să-și dea seama de gravitatea situației. S-a întors spre Walter și a spus:

— Domnule Quarterman… o să fiu suspendat?

— Nu știu, Finch. Dar dacă acuzațiile ajung mai departe, la Consiliul de Onoare, și nu văd de ce nu ar ajunge, chestiunea suspendării se va decide în cele din urmă de către ei.

— Cine este în Consiliul de Onoare? a întrebat Kirk.

— Opt studenți. Și opt profesori.

— Și cum funcționează? a stăruit Kirk. Finch o să fie reprezentat? Presupun că putem să ne aducem avocatul?

Walter a scuturat din cap.

— Nu. Nu aceasta e procedura pe care o folosim în astfel de cazuri…

— Deci nu o să aibă parte de un proces *cinstit*?

— Nu e un proces. Și ne place să considerăm că este, de fapt, cât se poate de cinstit.

Kirk a oftat, arătând extrem de iritat.

— Și dacă ajunge să fie suspendat? Ce presupune asta? Despre ce vorbim, mai exact?

— Depinde. Dacă Finch va fi suspendat, nu va putea să participe la ceremonia de absolvire. Și va trebui să informeze facultățile la care a fost admis de suspendare.

— Doar ce a intrat la Princeton, a spus Kirk.

Walter a dat aprobator din cap și a spus că da, cunoștea situația, după care a adăugat și felicitări.

— Mulțumesc, au spus Kirk și Finch într-un glas. Apoi Kirk a adăugat: Și atunci cum rămâne?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— În legătură cu Princeton, a clarificat Kirk.

Domnul Quarterman și-a ridicat palmele și a dat din umeri, cu o expresie cât se poate de indiferentă.

— Depinde numai de cei de la Princeton și de cum vor primi suspendarea lui Finch.

— Ar putea să nu mă mai accepte? a întrebat Finch, cu ochi mari.

— Să-ți revoce admiterea? Firește că da, a spus Walter. Sunt o instituție privată, la fel ca a noastră. Pot face orice consideră că e potrivit într-o

anumită circumstanţă.

— Uau, a făcut Finch în barbă.

— Da, a zis Walter. Deci, după cum vezi… ar putea exista urmări grave.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Kirk. Pentru treizeci de secunde de lipsă de judecată ar putea pierde optsprezece *ani* de muncă grea?

— Kirk, a spus Walter, vocea şi postura lui devenind pe dată mai impunătoare. Nu cunoaştem încă finalitatea acestei situaţii. Şi nu ştim nici ce ar face cei de la Princeton dacă Finch ar fi suspendat. De altfel, sunt sigur că înţelegi gravitatea celor întâmplate, precum şi natura rasistă a cuvintelor fiului tău.

Asta a fost. Cuvântul cu R. îl spusesem şi eu – şi încă cu glas tare lui Kirk şi lui Finch – însă era mult mai rău auzit din gura altcuiva. Ochii mi s-au umezit instantaneu.

Kirk a inspirat adânc, încercând parcă să se adune.

— În regulă. Ei bine, putem să ne ocupăm în privat de asta? E în joc tot viitorul fiului nostru, Walt.

— Consiliul de Onoare *este* privat. Toate procedurile vor rămâne strict confidenţiale.

— Da, dar vreau să zic… în privat-*privat.*

— Vrei să spui să nu implicăm Consiliul de Onoare deloc? a făcut Walter, ridicând din sprâncene.

— Da. Adică… dacă am vorbi direct cu părinţii fetei?

Walter a dat să răspundă, apoi s-a oprit, după care a început iar:

— Ţine de tine dacă vrei să vorbeşti cu tatăl Lylei, a spus el. Nu cred că va schimba ceva… Dar, din experienţa mea, scuzele sincere nu strică niciodată în astfel de situaţii… şi nici în viaţă, *în general.*

În acel moment, am văzut cum Kirk descoperise o portiţă prin care să obţină ce voia. Cunoşteam prea bine expresia aia – licărirea din priviri, felul în care i se relaxase chipul.

— În regulă, atunci, a spus el, frecându-şi palmele. O să-i sunăm părinţii – şi vedem ce urmează.

Walter a încuviinţat din cap, arătând cel puţin neliniştit.

— Locuieşte cu tatăl ei, a spus el.

— Bun. Presupun că găsesc numărul lui în cartea de telefoane? a întrebat Kirk, foindu-se în scaun şi uitându-se la ceas.

— Da, a răspuns Walter.

Eu m-am chinuit să găsesc ceva semnificativ de spus, ceva care să compenseze tonul trufaş pe care îl căpătase deodată, însă părea să aibă parte de un succes pe care eu nu-l puteam egala.

— În regulă, grozav, a spus el, ridicându-se brusc. Urăsc că trebuie să grăbesc asta, dar am un avion de prins. Nu de alta, dar l-am amânat azi deja o dată pentru asta.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi schimbi planurile de călătorie, a spus Walter, fără să pară că i-ar părea câtuşi de puţin rău.

Ne-am ridicat, în timp ce Kirk îi răspundea:

— Nu-ţi face griji. Nicio problemă.

— Bun. Atunci, vă mulţumesc că aţi venit, a spus Walter, dând mâna cu mine, apoi cu Kirk. În cele din urmă, s-a întors spre Finch: în regulă, tinere. Poţi să te întorci la ore.

— Da, domnule, a spus Finch, ridicându-se şi el în picioare.

A aruncat o privire spre tatăl lui, după care s-a îndreptat puţin din umeri.

— Mai vrei să adaugi ceva, fiule? l-a îmboldit Kirk.

Finch a încuviinţat din cap şi a tras adânc aer în piept, mutându-şi privirea dinspre tatăl lui spre Walter.

— Voiam doar să mai spun… că îmi pare foarte rău pentru toate problemele pe care le-am provocat şi că sunt gata să înfrunt consecinţele, oricare ar fi ele.

Cuvintele lui păreau sincere, iar eu am fost convinsă că îi părea *într-adevăr* şi sincer rău. La urma urmelor, era şi fiul meu. Trebuia să îi *pară* rău.

Dar în timp ce Walter a dat din cap şi l-a bătut uşor pe umăr, am surprins o licărire de hotărâre în ochii lui Finch. Acel ceva care îl motiva şi pe tatăl lui şi care mă făcea să tremur pe dinăuntru.

Capitolul 6

Lyla

Era oficial. Îmi uram viaţa. Literalmente totul la ea. Adică da, ştiam că poate fi şi mai rău. Puteam să nu am casă sau să am vreo boală terminală sau să trăiesc într-o ţară unde militanţii aruncă acid pe fete când încearcă să meargă la şcoală. Dar dincolo de aceste tragedii adevărate, devenise chiar dificil să găsesc ceva pentru care să fiu recunoscătoare în ultima vreme.

Pentru început, tata mă certase pentru că băusem şi eram chiar supărată, furioasă şi dezamăgită pe mine însămi (partea cu dezamăgirea durea cel mai mult). În al doilea rând, o poză cu mine, în care mi se vedea sânul, sfârcul şi toate cele, circula prin toată şcoala. Dar să zicem că aş fi putut trece peste asta. Pentru că ştiam că tata m-ar fi iertat în cele din urmă, iar poza, oricât de umilitoare, cel puţin nu era *urâtă.* Era destul de artistică şi de şmecheră, deşi n-aş fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Până şi cea mai bună prietenă a mea, Grace, a spus că ieşisem bine în ea. Părul îmi era aranjat la perfecţie pe pat. Iar rochia neagră şi strâmtă era super drăguţă, merita fiecare dolar pe care îl câştigasem având grijă de copii. Sinceră să fiu, arăta ca şi cum aş fi pozat, exceptând partea cu sfârcul. Din cauza lui ieşise totul atât de oribil. Şi a descrierii cu Cartea Verde, care era nepoliticoasă pentru imigranţi. Mă ducea cu gândul la familia Sayed, a căror curte din spate era lipită de a noastră şi care erau cei mai drăguţi oameni pe care ţi-i puteai închipui. Deveniseră cetăţeni americani cu vreo doi ani în urmă (avusesem grijă de copilul lor pe durata ceremoniei), dar ştiam că încă mai aveau parte de comentarii anti-musulmane din partea unor rataţi de prin cartier. În mare parte, însă, trăiam în preajma unor oameni foarte tari – mulţi artişti şi muzicieni –, oameni care nu ar fi spus niciodată ceva atât de urât şi de habotnic.

Deci da, am înţeles de ce l-a supărat pe tata faza cu sfârcul şi cu descrierea. Chiar am înţeles. Însă ceea ce-mi zdrobea mie inima era faptul că *Finch Browning* era responsabil de toată tărăşenia. Băiatul de care eram obsedată de mai bine de *doi ani.* Finch era în ultimul an, un băiat popular – cu mult peste nivelul meu – şi care avea o iubită frumoasă pe nume Polly, la fel de perfectă ca el. Cu alte cuvinte, era o pierdere de vreme pentru mine să-l plac, chiar şi dinainte de întâmplare. Dar sentimentele sunt sentimente, iar ale mele erau adevărate. Grace, care este foarte protectoare cu mine, uneori

enervant de protectoare, a încercat să mă convingă că nu era decât o infatuare stupidă. La urma urmelor, spunea ea, nici nu-l cunoşteam. Dar mă *simţeam* ca şi cum l-aş fi cunoscut, atât de îndeaproape îl observasem, zi după zi. Ştiam, de exemplu, că Finch era genul mai liniştit şi mai serios, în comparaţie cu ceilalţi băieţi mai gălăgioşi din grupul lui de prieteni, dar putea fi şi amuzant şi sarcastic, într-un mod subtil. Ştiam că era foarte deştept şi urma cele mai grele cursuri. Dulapul lui era teribil de organizat, interiorul maşinii lui era curat şi ordonat (am tras cu ochiul o dată sau de două ori), nu întârzia niciodată la ore şi nici nu intra după ce se sunase. Era cu capul pe umeri. Firește că nu funcţia lui organizatorică, aşa cum o numea consilierul nostru, era principala atracţie. Cum se întâmplă de obicei când ai o pasiune pentru cineva, era ceva la el care mă atrăgea. Ceva de care nu-mi dădeam seama.

Finch era atât, *atât* de drăguţ. Adoram părul lui blond şi ondulat şi ochii lui albaştri şi felul încrezător în care mergea sau cât de bine arăta în echipamentul de baschet (deşi arăta bine şi în uniforma de şcoală). Dar, cel mai mult, adoram felul în care se uita la mine. Îmi aduc aminte de prima oară când mi-a aruncat privirea aia. Se întâmpla anul trecut, cam în a treia zi de şcoală, pe vremea când eu eram boboacă. Ne aflam în sala de mese, amândoi ne duceam tăvile după prânz, şi s-a uitat de două ori la mine, apoi mi-a zâmbit larg. Era ceva incontestabil între noi – şi se simţea de ambele părţi. O mică încărcătură electrică.

Cam cu trei luni în urmă, când în sfârşit i-am mărturisit sentimentele mele lui Grace şi i-am povestit despre schimbul nostru de priviri, ea a încercat să-mi spună că e doar un flirt şi că nu ar trebui să-mi fac speranţe. Nu o să se despartă de Polly. Dar până şi ea a recunoscut că trebuie să fie *ceva* atunci când a început să mă urmărească pe Instagram şi să-mi dea like la nişte selfie-uri mai vechi. Cel puţin ne-am înţeles asupra faptului că el mă credea drăguţă.

Apoi, vinerea trecută, am fost invitate la petrecerea lui Beau. Iată-ne încă o dată în sala de mese, doar că de data asta Finch a venit la mine şi la Grace, în timp ce eram la coadă la salată.

— Hei, a spus el, privindu-mă drept în ochi.

— Hei, am răspuns, terci pe dinăuntru.

— Ce faceţi mâine seară? a întrebat el.

Am dat să-i spun adevărul, că nu făceam absolut nimic, însă Grace a intervenit şi i-a spus că mai aveam câteva opţiuni.

— Ei bine, Beau a invitat câţiva oameni la el. Ar fi tare dacă aţi vrea să veniţi şi voi.

— Da, o să încercăm să trecem, a spus Grace, ca şi cum eram invitate la

toate petrecerile seniorilor.

Eu i-am urmat exemplul şi am zis:

— Da, o să încercăm, sigur.

A doua zi, ne-am păstrat calmul, în timp ce ne pregăteam pentru petrecere pe FaceTime, arătându-ne diverse ţinute şi punând la cale ce aveam să-i zic tatei. Nu voiam nici în ruptul capului să-i spun de petrecere. Tata e mai strict decât părinţii ei şi nu puteam risca să-mi interzică să merg sau, Doamne fereşte! să îi sune pe părinţii lui Beau, care mai mult ca sigur că nu ştiau despre adunarea pusă la cale de fiul lor. Dar auzisem destule zvonuri despre cum reuşea Beau să scape basma curată.

Era de aşteptat să-mi fie greu să ies din casă, şi aproape am stricat tot spunându-i tatei că mă duceam să învăţ. Şi-a dat seama că era abureală, dar m-a lăsat să plec în cele din urmă, ţinându-mi discursul obişnuit şi prea protector şi spunându-mi să am grijă.

Şi *chiar* am avut. La început. La fel şi Grace. Nu am băut decât un pahar cât ne-am îmbrăcat acasă la ea – Chardonnay, din pahare înalte. Totul era foarte matur şi civilizat, şi ne-am jurat că n-o să ne îmbătăm şi n-o să ne facem de râs.

Dar apoi am ajuns acasă la Beau şi m-am simţit emoţionată şi nervoasă să mă aflu în compania lui Finch în afara şcolii, aşa că am uitat ce am promis şi am început să dau pe gât Jack cu cola.

La un moment dat, eu şi Grace stăteam în bucătărie, urmărindu-i pe Finch şi pe prietenii lui din celălalt colţ al camerei, râzând şi luându-se unii de alţii în timp ce adaptaseră jocul de Uno la o versiune cu băutură. La fiecare câteva minute, Polly venea şi se aşeza pe braţul fotoliului lui, aplecându-se să îi şoptească ceva la ureche sau să îl mângâie pe gât. Purta o fustă scurtă din denim deschis la culoare, o bluză albă şi sandale tip gladiator, cu bretelele înfăşurate în jurul gambelor ei subţiri şi lungi. Părul blond-roşcat îi era prins într-o coadă împletită lejer, avea cercei turcoaz şi un choker de piele. Eram atât de geloasă că mă durea – efectiv, simţeam junghiuri în capul pieptului – aşa că i-am zis lui Grace că vreau să plec. Atunci l-am văzut pe Finch uitându-se la mine. Mi-a zâmbit şi i-am zâmbit şi eu. Grace a văzut şi chiar s-a entuziasmat pentru mine.

— O, Doamne! a spus ea. Flirtează cu tine chiar de faţă cu Polly!

— Ştiu, i-am zis, încă uitându-mă la el, cu inima bătându-mi nebuneşte.

Câteva minute mai târziu, după ce Polly l-a atras pe Finch într-o dramă, eu şi Grace am urcat la etaj şi ne-am alăturat unui grup de necunoscuţi care se relaxau în dormitorul lui Beau, fumând ţigări electronice şi ascultând muzică de drogaţi. Am tras şi noi câteva fumuri şi am băut nişte bere din proviziile făcute de Beau în cadă, însă în cele din urmă Grace a declarat

atmosfera ca fiind „mult prea relaxată”, şi am coborât din nou. Simţindu-mă uşor ameţită şi obosită, i-am spus că mă duc să mă odihnesc puţin, aşa că m-am întins în patul lui Beau şi am închis ochii câteva secunde. Grace a spus că e în regulă şi a promis că se întoarce. Şi ăsta a fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să aţipesc.

Apoi m-am trezit pe podeaua băii de acasă, vomitând şi plângând lângă tata.

Capitolul 7

Tom

Toată noaptea următoare, Lyla a continuat să mă implore să nu, şi citez, „îl torn pe Finch". A scos la înaintare toate motivele posibile şi imposibile. Că exageram. Că Finch e de obicei un tip de treabă şi nu vrem să îi stricăm viitorul. (A, ba da, vreau.) Că fac „prea mare caz din asta", că nu ar face decât să atragă şi mai mult atenţia asupra fotografiei şi că poate chiar o să ajungă să aibă probleme pentru că a băut la petrecere. (Cele mai solide argumente, dar nişte riscuri pe care eram dispus să mi le asum în schimbul dreptăţii.)

Am pretins că o să mă mai gândesc, şovăind uneori o clipă sau două, însă luni dimineaţa, când am oprit pe aleea circulară din faţa şcolii ei plină cu toţi acei copii bogaţi şi îngâmfaţi, am ştiut că nici mort nu aveam să o las baltă. Ce fel de mesaj despre stima de sine i-aş fi transmis?

— Să ai o zi frumoasă, tata, mi-a spus Lyla, cu ochi rugători, în timp ce cobora din maşină.

— Şi tu, scumpo, i-am zis, ferindu-mi privirea.

Ea a continuat să mă privească, apoi mi-a şoptit:

— Te rog, nu suna azi la şcoală, tată.

— Te iubesc, i-am răspuns.

— Şi eu te iubesc, a zis, închizând uşa.

Am urmărit-o câţiva paşi, înainte să plec, simţindu-mă îngreţoşat.

După ce am lăsat-o, m-am dus la atelier, dar am rămas în maşină, căutând numărul directorului de la Windsor. Lyla îl numea domnul Q şi părea să-l placă, însă în cele câteva ocazii când l-am întâlnit, mie unuia mi-a lăsat o senzaţie de intelectual elitist. Aşa că m-am pregătit pentru cel mai rău scenariu posibil, în timp ce îi tastam numărul de telefon. Nu-mi închipuiam că i-ar fi ţinut numaidecât partea lui Finch, dar ştiam cum merge lumea. În primul rând, cine se aseamănă, se-adună. În al doilea rând, tipii ca Finch mereu scăpau basma curată – o viaţă de fapte lipsite de urmări fiind probabil motivul pentru care ajunsesem în acest punct oricum.

Am strâns din dinţi, ascultând tonul telefonului sunând. Mi-a răspuns o femeie.

— Biroul domnului Quarterman.

— Dumnealui este, vă rog?

M-a informat că domnul Quarterman era într-o şedinţă, apoi a întrebat

dacă voiam să îi transmit un mesaj.

— Da. Da, vă rog, am zis eu tăios. Sunt Tom Volpe. Tatăl Lylei Volpe. Din clasa a zecea.

— În regulăăă. Şi sunaţi… în legătură cuuu…?

M-am enervat. Sincer să fiu, femeia asta nu avea de unde să ştie că sunam în legătură cu o chestiune serioasă. Însă tot mă irita tonul ei blazat. Am tras aer în piept şi am spus:

— În legătură cu o poză jignitoare care i s-a făcut fiicei mele de către un alt student de la Windsor.

— Ce aţi spus? a făcut, de parcă *eu* o jignisem pe *ea.*

Începuse să-mi crească tensiunea, aşa că am rostit cuvintele exagerat de rar.

— Unul dintre studenţii de la Windsor… un băiat pe nume Finch Browning, i-a făcut o poză fiicei mele, Lyla, la o petrecere, weekendul trecut… Era adormită şi i se vedea un sân. După ce a făcut fotografia, i-a pus o descriere *rasistă*, înainte să o trimită prietenilor lui. Sunt mai mult decât înfuriat şi aş dori să discut despre această chestiune cu Walter Quarterman. *Astăzi.*

— Da, da, desigur, domnule Volpe, a spus ea, tonul ei schimbându-se radical şi exprimând îngrijorare. Încerc să dau numaidecât de dumnealui. Pe ce număr aţi dori să vă contacteze?

I-am dat numărul de mobil şi i-am închis fără să-mi iau la revedere.

Câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din nou.

— Alo? Tom la telefon, am răspuns eu.

— Domnule Volpe?

— Da.

— Sunt Walter Quarterman. Mi s-a spus că m-aţi sunat.

Vocea îi era mai caldă decât îmi aminteam atunci când îl întâlnisem în persoană, aproape blândă. M-a dezarmat, dar nu destul cât să mă pierd în politeţuri. Dimpotrivă, am trecut direct la subiect, povestindu-i întreaga întâmplare şi neomiţând niciun detaliu, inclusiv faptul că Lyla consumase alcool. Nu m-a întrerupt deloc şi m-a aşteptat până am terminat tot ce am avut de zis, ca să-mi spună că deja văzuse poza, pe care un alt părinte i-o trimisese peste weekend.

M-am simţit deopotrivă uşurat şi mânios. Mă bucuram că o văzuse – era greu de surprins caracterul jignitor al descrierii prin cuvinte. Dar eram cu atât mai enervat că el, la fel ca alţii, o văzuseră pe fetiţa mea în halul ăla. Şi de ce nu mă sunase *el primul*?

— Aţi văzut şi descrierea? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el. Era îngrozitoare. Îmi pare atât de rău!

M-am mai liniştit puţin când mi-a spus că deja discutase cu părinţii lui Finch.

— Vă asigur că îi vom da de capăt şi vom trata chestiunea cu seriozitate. Vorbea calm, deloc îngâmfat.

— Vă mulţumesc, am zis eu.

— Dar trebuie să vă informez în legătură cu un lucru, domnule Volpe. Am ezitat dacă să aduc acest lucru în discuţie sau nu, deoarece este auxiliar subiectului nostru, dar consumul de alcool, chiar şi în afara campusului, este împotriva Codului de Conduită de la Windsor, ştiţi, nu?

— Da, ştiu, am răspuns eu.

Deşi făcusem nişte cercetări cu o seară în urmă şi citisem online codul de la Windsor, nu era specificată nicio pedeapsă pentru primul caz de consum de droguri sau alcool, ci se dădea un simplu avertisment notat în dosarul studentului. Aceasta era prima abatere a Lylei, şi, în mintea mea, nu ar fi făcut decât să repete discuţia noastră despre băut, servind ca o atenţionare pe viitor. I-am spus acest lucru lui Quarterman, apoi am adăugat:

— Să ştiţi că iau chestiunea băutului foarte în serios.

— Îţi mulţumesc, a răspuns. Ai fi surprins, Tom, să afli că mulţi părinţi nu o fac… Este mult mai dificil când studenţii primesc semnale mixte de la adulţii din viaţa lor.

— Într-adevăr, am zis eu, apoi, şovăind, am adăugat: Mama Lylei este alcoolică.

— Îmi pare rău, a spus el, chiar *părând* sincer.

— E în regulă, am zis eu. Nu face parte din vieţile noastre… E doar… o parte din istoria medicală a fiicei mele… Din acest motiv am menţionat-o.

— Desigur.

— Şi drept urmare a faptului că a băut, ar trebui să ştiţi că fiica mea era leşinată când i s-a făcut fotografia. Nu a pozat pentru ea… Era inconştientă… Complet vulnerabilă.

— Ştiu, Tom.

— Într-un fel, descrierea mă supără mai mult decât imaginea în sine, am zis eu.

Dacă era să fiu dureros de sincer cu mine însumi, puteam să mă imaginez şi pe mine făcând o fotografie asemănătoare, adolescent fiind – dacă aş fi crescut în era telefoanelor mobile, aş fi băut ceva înainte şi aş fi văzut o fată cu un sân ieşindu-i din rochie. Descrierea, însă, era cu totul altceva. Nu numai că era ignorantă – Lyla era la fel de americancă pe cât era băiatul acela –, dar şi jignitoare.

— A întrecut cu mult limita.

— Sunt sută la sută de acord.

— Trebuie să fie pedepsit.

— Da. Şi cel mai probabil va fi.

Primul semnal de alarmă din conversaţie. Deja simţeam că cinismul meu obişnuit escalada, laolaltă cu o doză de ură de sine pentru faptul că-l lăsasem să mă manipuleze astfel.

— *Probabil*? am făcut eu. Îmi pare rău, dar există vreun dubiu? Am văzut amândoi fotografia. Am citit amândoi descrierea. Nu pare să existe niciun factor contradictoriu.

— Da, da, înţeleg, Tom, a spus el. Dar există un proces… Trebuie să auzim şi varianta lui, oricare ar fi ea. Trebuie să avem încredere în proces şi să îi acordăm dreptul de a se apăra.

— *Nu* există apărare pentru ceea ce i-a făcut băiatul ăla Lylei.

— De acord. Dar tot trebuie să evaluăm faptele… Şi lăsându-l la o parte pe Finch pentru o clipă, eu doar… A făcut o pauză, apoi: Vreau doar să înţelegi că e posibil să existe nişte consecinţe neplăcute şi pentru Lyla, de-a lungul zilelor sau săptămânilor ce vor urma.

— Te referi la avertismentul despre consumul de alcool care va ajunge în dosarul ei? am întrebat eu, încercând să-mi amintesc dacă citisem cum trebuie regulile.

Dar mi-am zis că oricum nu îmi pasă. Trebuia să fac asta.

— Nu… Ei bine, da, şi asta. Dar mă refer la o repercusiune *practică* mai amplă şi mai dificil de evitat. Pentru Lyla. Din păcate, oricât ar părea de nedrept, uneori există şi posibilitatea asta.

— Repercusiuni? *Cum* ar fi? Vorbim de consecinţe *sociale*?

— Da. De alţi studenţi. Colegii de clasă, a spus Quarterman, dregându-şi glasul. Nu este corect, dar e posibil să aibă parte de nişte reacţii violente. S-a mai întâmplat.

— Vrei să spui că Finch e mare şi tare în campus? Şi că asta ar putea să-i afecteze popularitatea Lylei? am întrebat eu, simţind cum ridic iar vocea de nervi.

— Ei bine, nu m-aş exprima chiar aşa. Dar da, ar crea un teren destul de alunecos pentru Lyla. Şi cu siguranţă va alimenta reacţiile cu privire la fotografie. Tu şi fiica ta sunteţi pregătiţi pentru asta?

— Da, am răspuns eu. În primul rând, fotografia e deja pe internet. Se ştie cât de repede se răspândesc astfel de lucruri. Sunt sigur că deja a văzut-o toată şcoala. În al doilea rând, Lyla a făcut o greşeală, şi anume să bea, dar nu are *nimic* pentru care să îi fie ruşine. Acelui băiat ar trebui să-i fie ruşine. Fotografia spune mai multe despre el decât despre ea. Acesta e mesajul pe care sper că Windsor îl va trimite studenţilor şi părinţilor de la şcoală, dacă vor alege să se implice.

— Înţeleg ce spui, Tom. Chiar te înţeleg, a spus domnul Quarterman. Şi crede-mă, nu vreau nici pe departe să te întorc din drum. Nici pe departe. Vreau să ştii că o susţin pe Lyla… Dar vreau să fii sigur şi că eşti pregătit pentru ce este posibil să urmeze.

Preţ de o clipă, mi-am adus aminte de ochii rugători ai fiicei mele şi de tonul implorator de dimineaţă, aşa că am ezitat. După care am văzut cu ochii minţii şi fotografia, laolaltă cu descrierea aceea indiferentă, crudă, şi mi-am dat seama că făceam ce trebuia.

— Da, am răspuns eu. Sunt pregătit.

∵

În după-amiaza aceea, când am luat-o pe Lyla de la şcoală, a refuzat să-mi întâlnească privirea. Înainte să mă confesez, a rămas cu ochii pironiţi la geam şi a zis:

— Te rog spune-mi că nu tu eşti motivul pentru care părinţii lui Finch au venit azi la şcoală.

Am plecat din curbă şi am inspirat adânc înainte să-i răspund:

— *Ba da*, Lyla, l-am sunat pe domnul Quarterman. Doar că văzuse deja poza.

— Uau, a spus ea, una dintre replicile ei favorite şi cea care îmi displăcea mie cel mai mult. Pur şi simplu *uau.*

— Lyla, a trebuit…

— Cum zici tu, tata. Las-o baltă. Oricum nu înţelegi. N-are rost să încerc să-ţi explic.

— Nici nu ştiu ce înseamnă asta, am zis eu. Dar să-ţi spun un lucru: *tu* meriţi. Şi dacă nu poţi vedea asta, înseamnă că am greşit eu cu ceva.

Oprind la un semafor, m-am întors să îi văd profilul, însă ea nu a vrut să se întoarcă să mă privească. Ştiam că se închisese în ea, că nu avea să-mi mai vorbească prea curând. Mă obişnuisem cu tăcerile ei de vreun an încoace. Erau mai bune decât cearta şi mi-am dat seama că, după o vreme, tensiunea se risipea, iar problemele tindeau, în general, să se rezolve.

Aşa că am lăsat-o singură în noaptea aceea, am lăsat-o să sară peste cină, ştiind că urma să iasă în cele din urmă din cameră când i se făcea suficient de foame. Nici a doua zi de dimineaţă nu am presat-o, ascultând ştirile în drum spre şcoală în loc să încerc să fac conversaţie.

Însă în noaptea următoare, când tot nu voia să vorbească cu mine după ce comandasem mâncare chinezească, mi-am ieşit din pepeni şi i-am zis că mă săturasem. Şi că era norocoasă că nu o pedepsisem pentru faptul că băuse.

— În regulă, tata, a spus ea, sfidătoare. Vrei să vorbesc cu tine?

— Da, *vreau.*

— Bine. Atunci ce zici de asta? Te *urăsc.*

Cuvintele m-au lovit drept în piept, dar m-am prefăcut neafectat.

— Ba nu mă urăşti, i-am zis, printre două înghiţituri de orez prăjit cu creveţi.

Ea şi-a pus beţişoarele pe farfurie şi m-a privit drept în ochi.

— Ba chiar te urăsc în momentul ăsta.

M-a liniştit precizarea – „în momentul ăsta" – aşa că i-am zis că o să-i treacă.

— Ba nu. Pot să te iert pentru faza cu telefonul – deşi a fost o *căcănărie*. S-a oprit, aşteptând să obiectez ceva în legătură cu limbajul ei. Dar, cum nu am făcut-o, a continuat: Dar nu o să te iert niciodată pentru asta. Asta mi s-a întâmplat *mie*, nu *ţie.* Te-am rugat – te-am implorat – să nu te implici. Să nu suni la şcoală…

— Domnul Quarterman ştia deja, Lyla, i-am spus eu.

— Nu asta e faza. Te-am rugat să nu faci din asta un caz mai mare decât este… dar fix aşa ai făcut. Iar acum mi-ai distrus viaţa.

I-am spus să înceteze cu drama.

— Nu e nicio dramă. Ai idee cât de mult ai înrăutăţit totul? Lucruri ca astea se întâmplă tot timpul la şcoală… Oamenii fac poze stupide… apoi dispar de la sine.

— O poză nu dispare niciodată.

— Ştii la ce mă refer, tata! Oamenii depăşesc situaţia. Tu tocmai te-ai asigurat că nu o vor face. Şi că toată lumea o s-o vadă. *Toată lumea.* Iar Finch Browning e posibil să fie suspendat!

— Bun. Mă bucur să aud asta. O merită.

— Poftim? Nu, tata! Dacă e suspendat, e posibil să nu mai fie acceptat la Princeton.

— Princeton? am făcut eu, dezgustat. Nemernicul ăla a intrat la Princeton?

— O, Doamne! a strigat ea. Pierzi esenţialul…

— Ba nu, *tu* îl pierzi, am zis, gândindu-mă că arată întocmai ca mama ei în momentul ăsta.

Ochii ei îmi aminteau de Beatriz, dar, când se enerva, şi restul feţei ei începea să-i semene. Îmi scăpase observaţia de mai devreme, lucru pe care îl regretasem instantaneu. Deja discuţia includea prea multe.

— Ciudat că pomeneşti de mama, a zis ea, încrucişându-şi braţele, o expresie sfidătoare apărându-i pe chip.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că am discutat deja cu ea despre asta…

— A, da? am făcut eu. Şi cum îi mai merge mamei tale? Înregistrează vreun album? Joacă vreun rol de succes? Se căsătoreşte pentru a treia oară?

— Da. Două din trei, de fapt, a spus ea. Îi merge bine. Grozav chiar.

— Asta e nemaipomenit! am făcut eu. Superb!

— Da. A spus că pot veni în vizită.

— Şi unde e acum? am întrebat, gândindu-mă că s-o fi întors la Rio, potrivit adresei mâzgălite pe felicitarea de Paşte găsită în camera Lylei.

— Brazilia, a confirmat Lyla.

— Ei bine, nu ai paşaport. Şi eu nu-ţi plătesc drumul până în Brazilia.

— Mă ocup eu de paşaport. Cât despre bilet, mama a spus că mi-l cumpără ea.

Am râs amar.

— A, da? Ce drăguţ din partea ei! Spune-i că, dacă tot a ajuns la asta, a rămas în urmă cam un deceniu de plătit pensie alimentară.

M-am ridicat şi m-am apucat să spăl vasele.

Lyla nu a spus nimic, ceea ce m-a enervat şi mai mult.

— Hei, am o idee grozavă! am continuat eu, întorcându-mă la masă. De ce nu te duci să locuieşti cu mama ta la vară? De vreme ce viaţa ta aici e distrusă şi nu o să încetezi să mă urăşti?

Nu vorbeam serios – nici măcar puţin – şi am regretat cuvintele de cum le-am rostit, dinainte chiar să văd durerea din ochii Lylei.

— Bună idee, tată, a spus ea, încuviinţând din cap. Îţi mulţumesc că mă laşi. O să-i spun mamei că asta vreau să fac.

— Fantastic! am zis eu, ieşind cu paşi mari din bucătărie. Dar spală vasele, mai întâi. M-am săturat până peste cap să fiu singurul care face ceva în casa asta!

Capitolul 8

Nina

— Cum crezi că a decurs? a întrebat Kirk în şoaptă, în timp ce mergeam spre locul de parcare, după întrevederea noastră cu Walter.

— Groaznic, am spus eu, deşi groaznic nu era nici pe departe cuvântul potrivit ca să-mi exprim dezamăgirea profundă, vecină cu devastarea.

— Da, e pretenţios ca naiba. Îngâmfat şi cu aere de superioritate… liberalul tipic, a bombănit Kirk, iuţind pasul.

— *Poftim*? am făcut eu, deşi, după ce auzisem mai devreme, nimic nu ar mai fi trebuit să mă surprindă.

— Walt, a clarificat el. E de groază.

Am început şi eu să merg mai repede ca să pot ţine ritmul cu pasul lung şi nervos al lui Kirk.

— Îl cheamă *Walter*, nu *Walt.*

— Cum zici tu.

— Şi nu Walter e judecat aici. Ci *Finch.*

— Ba nu e nici el încă, a spus Kirk, ajungând în dreptul maşinii.

— Dar va fi supus unui proces… cred că asta e destul de clar, am zis, deschizând portiera. Mi-am aruncat geanta pe scaunul din dreapta, înainte să-mi îndrept umerii şi să mă uit direct în ochii soţului meu.

— Mda, a făcut Kirk. Ceea ce e o *prostie.* Quarterman deja s-a hotărât asupra acestui fapt. Ca director, ar trebui să rămână imparţial. Până la urmă, şi Finch e unul dintre studenţii lui. Şi a fost unul dintre *condamnaţii pe viaţă.*

Condamnat pe viaţă era cel care fusese la Windsor încă de la grădiniţă – spre deosebire de cei care veniseră în şcoala generală sau la liceu. Mă bucurasem întotdeauna că Finch făcea parte din prima categorie, fie şi numai de dragul continuităţii, dar mi-a fost jenă când am auzit asta în asemenea context.

— Da. Dar *n-are ce* să spună în apărarea lui. Zero, am zis eu. Am crezut că asta e cât se poate de limpede.

— Bine, Nina, a făcut Kirk. Nu are nicio scuză. Dar a mărturisit şi şi-a cerut iertare. Suspendarea pur şi simplu nu-şi are rostul. Nu după ani buni de comportament desăvârşit. A fost doar o greşeală stupidă.

— Cred că alţii vor considera diferit, am zis, întrebându-mă ce se califica pentru o suspendare, după el. În mintea mea, ce făcuse Finch era mai grav

decât să fi trișat la un test, să fi băut pe proprietatea școlii sau să se fi bătut, care toate aveau drept rezultat suspendarea. Dar nu depinde de noi. Ci de cei de la Windsor.

— Ei bine, nu am de gând să las soarta lui Finch în mâinile câtorva profesori cu vederi radicale de stânga.

Mi-am mușcat buza, apoi am intrat în mașină. Încă simțeam privirea soțului meu asupra mea și nu aveam curajul să-i răspund.

— Nu cred că ai de ales de data asta, am zis eu în cele din urmă, ridicând privirea către el.

Era un concept străin lui Kirk – să existe *ceva* ce să nu poată controla – și, deși în trecut găsisem asta drept o calitate atrăgătoare, acum mă umplea de un dispreț vecin cu dezgustul. Am dat să închid portiera, însă Kirk a blocat-o.

— Fă-mi o favoare, a zis el.

Eu am ridicat din sprâncene, așteptând.

— Nu face nimic… Nu vorbi cu nimeni. Nici măcar cu Melanie.

— Melanie știe deja tot ce se întâmplă, am zis, gândindu-mă la cele șase discuții telefonice pe care le avusesem de sâmbătă noapte.

Bănuiam că, pe de-o parte, se simțea vinovată și era îngrijorată ca nu cumva să fie pedepsit în vreun fel și fiul *ei.* La urma urmelor, Beau dăduse petrecerea, iar ea și Todd puseseră la dispoziție, probabil fără voia lor, rezerva de băutură.

— Da, dar nu știe despre discuția pe care doar ce am avut-o, nu-i așa?

— Nu, am răspuns. Dar sunt sigură că o să sune și o să întrebe.

— Foarte bine, să întrebe. Dar nu-i da detalii… Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta pentru moment.

Aproape îl întrebasem ce voia să spună cu asta, dar eram destul de sigură că știam deja. În următoarele douăzeci și patru de ore, îl și vedeam pe Kirk sunându-și toți prietenii avocați, construindu-și o apărare în cazul în care lucrurile nu aveau să iasă cum voia el. Apoi l-ar fi sunat pe tatăl Lylei, cerându-i să se întâlnească „față în față”. După care ar fi stabilit întâlnirea – și l-ar fi convins în cele din urmă pe bărbat să „o lase baltă”. Rezultatul acela fiind „în avantajul tuturor”.

M-am întors douăzeci de minute mai târziu, iar acasă era neobișnuit de liniște. În orice altă zi, oamenii mișunau prin casă și pe proprietatea noastră. Peisagiști și meseriași, băieții care curăță piscina și instructorii de pilates; bucătarul nostru ocazional, Troy, sau măcar Juana, menajera cu normă întreagă, pe care o aveam de când lumea, chiar de când locuiam în vechea casă din Belmont, unde venea doar o dată pe săptămână.

Însă în după-amiaza asta nu era nimeni pe nicăieri, așa că a trebuit să pierd o oră înainte să se întoarcă Finch de la școală. Acest rar prilej de

solitudine mi-a oferit atât o senzaţie de uşurare, cât şi de panică. Mi-am pus geanta pe jos în bucătărie şi am vrut să-mi fac un sandviş, dar nu aveam poftă de mâncare. Aşa că m-am dus în biroul meu, care servea drept „camera servitorilor" pe vremea când fusese construită casă, în anii '20. Aici lucram eu pentru organizaţiile caritabile, răspundem la mailuri sau îmi făceam cumpărăturile online.

M-am aşezat la biroul încastrat, uitându-mă pe fereastră la grădina scăldată în lumina soarelui, mărginită de arbuşti pitici şi de hortensii albastre. Priveliştea era superbă şi, de obicei, mă bine dispunea, mai ales în această perioadă a anului. Dar acum era ceva la ea care mă întrista.

Am tras obloanele şi m-am uitat pe birou, căutând ceva cu care să-mi distrag atenţia. Eram încă genul de fată care folosea pixul şi hârtia, aşa că mi-am deschis agenda pentru a treia oară în aceeaşi zi, deşi ştiam că nu aveam nimic în program în acea seară – ceva aproape la fel de neobişnuit precum casa noastră goală. Am închis la loc cartea legată în piele, apoi am ochit suportul de creioane, gândindu-mă dacă să scriu un bilet de mulţumire întârziat şi unul şi mai întârziat de condoleanţe. Nu am reuşit să-mi fac avânt pentru niciuna, aşa că m-am ridicat şi am început să umblu aiurea prin casă. Fiecare cameră era elegantă, imaculată şi în perfectă ordine. Podelele de lemn străluceau. Pernele erau înfoiate şi perfect aranjate. Orhideele de pe măsuţele de cafea din trei camere diferite erau în floare. Mi-am zis să ţin minte să-i mulţumesc Juanei – ceva ce nu făceam destul de des – pentru munca depusă şi atenţia la detaliu. Casa noastră era absolut superbă.

Însă în comparaţie cu vederea de la fereastra biroului meu, frumuseţea interiorului m-a tulburat şi mai mult. Brusc, totul mi s-a părut o farsă şi, trecând pe lângă camera majordomului, am simţit nevoia de a lua un obiect de cristal de pe rafturile luminate şi de a-l sparge de bufetul din marmură, aşa cum făceau oamenii în filme când erau cu adevărat supăraţi. În viaţa adevărată, însă, ştiam că satisfacţia nu ar fi egalat efortul de a strânge cioburile. Ca să nu mai pomenesc de riscul de a mă tăia. Pe de altă parte, un drum până la secţia de urgenţe ar fi fost o diversiune numai bună, m-am gândit eu, întinzându-mă după un pocal de vin.

— Nu fi proastă! mi-am zis cu voce tare, lăsându-mi mâna să-mi cadă pe lângă trup.

M-am întors şi m-am îndreptat de-a lungul holului înspre dormitorul cel mare, care fusese adăugat casei prin anii '90. Privirea mi s-a oprit pe un şezlong de catifea albă pe care îl comandasem de un la magazin cu mobilă Deco din Miami. Fusese o extravaganţă – prea mulţi bani cheltuiţi indiferent de cum i-ai spune – însă îmi ziceam că o să-l folosesc des, să meditez sau să citesc lungită pe el în fiecare dimineaţă. Din păcate, asta se întâmpla doar

rareori. Mereu eram prea ocupată. Însă acum, m-am dus într-acolo şi m-am aşezat pe el, gândindu-mă la Kirk, la caracterul lui. Cum putea să mascheze cu o asemenea uşurinţă ce-i făcuse Finch Lylei? Fusese aşa dintotdeauna? Nu prea credeam, dar, dacă nu fusese, când se schimbase? De ce nu observasem? Ce *altceva* îmi mai scăpa?

M-am gândit la cât de des călătorea soţul meu şi la cât de puţin contact intim aveam în perioadele acelea. Nu aveam un motiv serios să cred că m-ar înşela şi, sinceră să fiu, părea prea absorbit de muncă pentru a-şi bate capul cu vreo aventură. Dar tot îi puneam fidelitatea la îndoială cu o probabilitate de 80:20, scăzând-o apoi la 70:30, probabil ca urmare a faptului că cea mai bună prietenă a mea era avocată specializată în divorţ.

Trecuseră câteva zile de când eu şi Julie nu mai vorbiserăm, nici măcar printr-un mesaj, o pauză lungă pentru noi, dar trebuia să recunosc că şi eu o evitasem, cel puţin la nivel subconştient. Nu că ar fi fost mai sfântă decât mine. În unele privinţe, cel puţin, deşi avea principii morale foarte ridicate, era persoana cea mai lipsită de prejudecăţi. Dar încă de prin clasa a şaptea, întotdeauna îmi spunea drept în faţă ce credea. Motiv pentru care s-au iscat câteva certuri de-a lungul anilor, uneori rănindu-mi sentimentele cu caracterul ei tăios. Dar preţuiam relaţia noastră fără menajamente şi o consideram cea mai adevărată calitate a unui bun prieten, mai importantă chiar şi decât afecţiunea pură. Cine era persoana în care aveai suficientă încredere încât să-i arăţi adevărata faţă, atât la bine, cât şi la rău? Pentru mine, întotdeauna fusese Julie.

Aşa cum am sunat-o să îi spun despre Princeton, simţindu-mă destul de sigură că nu avea să existe vreun sentiment de competitivitate sau de invidie în reacţia ei, aşa ştiam şi acum că mă pot încrede în Julie din această privinţă. Mi-am găsit telefonul în bucătărie, m-am întors pe şezlong şi i-am format numărul.

Julie a răspuns mai târziu, părând să răsufle din greu, ca şi cum urcase în fugă câteva trepte – sau mai degrabă coborâse câteva până la micul ei cabinet de avocatură.

— Hei! Poţi vorbi? am întrebat eu, sperând, într-un fel, să nu poată.

Brusc, ezitam să împărtăşesc totul, fiind epuizată deja.

— Da, a răspuns ea. Verificam un raport de la un detectiv particular. Plictisitor.

— Detectivul tău? am întrebat eu.

— Din păcate, nu. Sunt de cealaltă parte, a zis, oftând. Reprezint soţia.

— O cunosc? am întrebat, ştiind că nu avea voie să divulge nimic din cauza clauzei de confidenţialitate.

— Mă îndoiesc. E mai tânără decât noi. Are vreo treizeci de ani… Şi totuşi,

a crezut că e o idee bună să se sărute cu iubitul ei, însurat şi el, într-o parcare de la Walmart.

— O, Doamne! Pozele sunt… clare? am întrebat, pe de-o parte trăgând de timp, pe de alta, bucuroasă că nu doar viaţa mea era tulburată de probleme.

— Da, a făcut ea. Un aparat foto grozav.

Am tras adânc aer în piept şi am continuat:

— Vai, nu… Apropo de poze scandaloase… Vreau să-ţi spun ceva.

— Opa, ce s-a întâmplat?

— E vorba de Finch, am spus, cu stomacul ghem şi cu capul ţăndări. Eşti sigură că ai timp de asta acum? E o poveste cam lungă…

— Da, am câteva minute, a răspuns ea. Aşteaptă numai să închid uşa.

Câteva secunde mai târziu, s-a întors şi a continuat:

— Deci, ce s-a întâmplat?

Mi-am dres glasul şi i-am spus povestea, începând cu Kathie, care îmi arătase poza în toaleta femeilor, şi terminând cu discuţia pe care doar ce o avusesem cu Kirk în parcarea de la Windsor. M-a întrerupt de câteva ori, dar numai ca să-mi pună întrebări, în felul ei avocăţesc, parcă strângând indicii. Când am terminat, mi-a spus:

— În regulă. Închide şi trimite-mi fotografia.

— De ce? am întrebat-o eu, gândindu-mă că fusesem deja destul de explicită în legătură cu imaginea.

— Trebuie să o văd. Ca să înţeleg pe deplin situaţia. Doar trimite-mi-o, bine?

Cererea, laolaltă cu tonul vocii ei, suna autoritar şi aproape agresiv, dar şi ciudat de liniştitor. Julie fusese mereu la conducere în relaţia noastră de prietenie, cea care prelua iniţiativa şi care se descurca de obicei în orice criză.

Aşa că am făcut după cum mi-a spus, am închis, apoi m-am uitat lung la imagine, aşteptând să i se trimită. I-a luat extrem de mult timp să răspundă, iar eu mă întrebam dacă se trimitea greu sau dacă pur şi simplu avea nevoie de mult timp s-o proceseze. În cele din urmă, telefonul a sunat.

— În regulă, am văzut-o, a spus.

— Şi? am întrebat, pregătindu-mă de răspunsul ei.

— Şi e *într-adevăr* de rău, Nina.

— Ştiu.

Ochii mi s-au umezit, deşi nu eram sigură dacă din cauza ruşinii sau a tristeţii.

De la celălalt capăt al firului, tăcere – ceva neobişnuit pentru noi, sau cel puţin o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, şi-a dres glasul şi a spus:

— Sunt surprinsă că Finch a făcut aşa ceva… întotdeauna a fost un copil

atât de bun…

Am auzit-o folosind timpul trecut – lucru care mi-a provocat şi mai multe lacrimi – şi m-am gândit la cât timp petrecusem împreună noi trei, pe când era Finch mic. În acei ani, mergeam la Bristol o dată sau de două ori pe lună, de fiecare dată când Kirk era plecat mai mult de o zi sau două şi, deşi stăteam la părinţii mei, Finch voia mereu să mergem să o vedem pe mătuşa Julie. Cu ocazia unei vizite, pe când Julie se chinuia cu infertilitatea, mi-a spus că Finch îi oferea o senzaţie de pace. Şi chiar dacă nu va putea avea copiii ei, întotdeauna îl va avea pe finul ei. Atât de adevărată şi de specială era legătura lor.

Chiar şi după ce s-au născut fiicele ei gemene, Paige şi Reece, iar Finch avea vreo cinci ani, tot ne vedeam des, incluzând o săptămână pe plajă în fiecare vară. Finch se purta atât de frumos cu fetele, petrecând răbdător ore întregi cu ele jucându-se în nisip, clădind castele, săpând gropi şi lăsându-se îngropat de ele, când el ar fi preferat să facă surf.

Am întrebat-o acum ce ar face dacă li s-ar întâmpla ceva asemănător fetelor.

Ea a ezitat, apoi a spus:

— Sunt abia în clasa a şaptea. Nu pot să-mi închipui aşa ceva… încă.

— Ba da, poţi, am zis, pentru că imaginaţia bogată era unul dintre multele calităţi ale lui Julie, rezultatul unei empatii foarte evoluate.

— Ai dreptate, a spus, oftând. Ei bine… L-aş spânzura de boaşe.

Răspunsul ei a fost ca un pumn în stomac, dar ştiam că ăsta era adevărul, iar acum începeam să mă tem că implicaţiile juridice treceau dincolo de zidurile Windsorului.

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Aş depune plângere, a spus ea, cu ceea ce părea să fie furie în glas.

Era supărată pe mine sau pe Finch? Sau pur şi simplu era supărată pentru tânăra fată?

— Şi ce acuzaţii i s-ar putea aduce? am întrebat-o eu încetişor.

Ea şi-a dres glasul şi a spus:

— Ei bine, e o lege nouă în Tennessee. Anul trecut a fost votat un nou proiect de lege cu privire la mesajele cu natură sexuală… Orice minor care trimite poze sugestive ar putea fi catalogat drept infractor sau agresor sexual pentru pornografie infantilă – ceea ce înseamnă că ar fi înscris în Registrul Agresorilor Sexuali până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. De asemenea, mai înseamnă şi că minorului i se va cere să raporteze acest lucru la toate joburile şi înscrierile la facultate.

Nu mai puteam vorbi, căci de-acum plângeam în toată regula.

— Îmi pare rău, Nina, a spus ea.

— Știu, am îngăimat eu, sperând să nu-și dea seama cât de supărată eram de fapt.

— Firește… Adam ar putea încerca să mă convingă să nu depun plângere, a continuat ea, referindu-se la soțul ei – un pompier calm și echilibrat care, întâmplarea făcea, ieșea ocazional cu fostul meu iubit din liceu, Teddy, acum polițist.

— Și de ce nu?

— Nu știu. Presupun că ar zice să lăsăm problema în seama școlii. Din câte cred eu, nu o să ajungeți la tribunal cu asta… La câți bani plătiți voi pentru școală, cred că tatăl fetei o să îi lase cel mai probabil pe ei să gestioneze situația.

— Poate, am zis eu.

Ea a oftat și a spus:

— Finch i-a cerut scuze fetei?

— Nu, nu încă.

— Ei bine, asta trebuie să se întâmple oricum…

— Știu. Ce altceva crezi că ar trebui să mai facă?

— Ei bine… să vedem… Dacă una dintre fetele mele ar păți așa ceva din cauza unui coleg de școală? a gândit ea cu voce tare.

— Nu or să pățească *niciodată* așa ceva, am zis, gândindu-mă că nu erau deloc genul de fete rele.

— Da… dar nu se știe niciodată, a răspuns ea. Era o afirmație generală, dar îmi dădeam seama că încerca să mă liniștească. Oricum… nu știu exact ce aș face… Dar *știu* că nu l-aș lăsa să scape basma curată.

— Nu încercăm să-l scoatem pe Finch basma curată, am zis eu, înțepată.

— Serios? a făcut ea, părând sceptică. Și atunci de ce vrea Kirk să-l sune pe tatăl fetei?

— Ei bine, în primul rând, să-și ceară scuze, am zis, dorindu-mi să fi omis acea parte a povestirii – sau măcar bănuiala că soțul meu ar avea intenții manipulatoare.

La urma urmelor, nu-mi spusese nimic clar. Poate că *într-adevăr* intenționa să-și ceară scuze.

— Și în al doilea?

— Nu știu…

Din nou tăcere.

— Ei bine, a reluat Julie, cred că Finch e la o adevărată răscruce de drumuri… Și știu că Kirk se gândește la Princeton… Doar că sunt mai multe în joc aici.

Eram destul de sigură că știam la ce se referă, dar tot mă durea să aud, iar o parte din mine devenea și puțin urâcioasă. Chiar putea fi cam dură, în

special când venea vorba de Kirk.

— Sunt sigură că o să se rezolve, a început ea. Și poate că nu ar trebui să spun asta, dar…

— Atunci n-o face! am izbucnit eu. Poate e mai bine ca unele lucruri să le păstrezi pentru tine.

Acest schimb de replici era fără precedent pentru noi, dar, pe de altă parte, la fel era și sentimentul că îmi punea la îndoială caracterul singurului meu copil. *Finului* ei. Dintr-un motiv sau altul, era mai ușor să mă concentrez asupra acestui fapt decât asupra propriei îndoieli pe care o aveam în legătură cu caracterul lui.

— Bine, a spus ea, pe un ton mai blând, dar fără resentimente.

I-am spus că trebuie să închid și i-am mulțumit pentru sfat.

— Cu plăcere, mi-a răspuns. Oricând.

Capitolul 9

Tom

Luni seara, în timp ce spălam vasele rămase de la cină, am primit un telefon de la un număr ascuns. Ceva îmi spunea că trebuia să răspund. Am auzit vocea unui bărbat pe care nu-l recunoşteam spunând:

— Bună. Îl caut pe Thomas Volpe.

— Da, eu sunt Tom, am spus, oprindu-mă în loc.

— Bună, Tom. Sunt Kirk Browning. Tatăl lui Finch.

Preţ de o secundă, am rămas fără cuvinte.

— Alo? a făcut el. Eşti acolo?

— Da, sunt aici. Ce pot face pentru tine? am spus, încleştând pumnul şi strângând telefonul cu cealaltă mână.

Replica lui a fost şmecheră şi rapidă:

— Nu e vorba de ce poţi face *tu* pentru *mine.* Eu sunt cel care vrea să facă ceva pentru *tine.* Vreau să încerc să repar ce a făcut fiul meu.

— Poftim? am făcut eu. Chiar nu cred că aşa ceva este posibil.

— Da, m-am gândit că aşa o să fie, a spus el. Dar mă întrebam dacă ai vrea să ne întâlnim şi să discutăm?

Instinctul meu era să refuz, nu avea ce să-mi spună – iar eu nici atât. Dar apoi mi-am zis că nu aveam nimic de pierdut dacă vorbeam cu omul ăsta.

— Da, bine. Când?

— Ei bine, să vedem… Nu sunt în oraş momentan… Mă întorc miercuri dimineaţa. Miercuri seara e bine? La mine acasă, pe la şase?

— A, nu. Nu e bine pentru mine. Serile le petrec cu fiica mea, am spus eu, ca să-i dau peste nas.

— Atunci zi-mi tu când, a răspuns el.

Ar fi trebuit să spună aşa de la început.

— Miercuri la prânz, am zis, sperând să nu pice *deloc* bine pentru el. Să fie nevoit să încerce să prindă un avion mai devreme.

A ezitat, apoi a răspuns:

— În regulă. E bine. Aterizez la unsprezece. Putem să ne întâlnim la doisprezece jumătate, ca să fim siguri?

— Bine, am zis.

— Super. Poţi să-ţi dau adresa mea?

— Da, trimite-mi-o printr-un mesaj. Şi data viitoare nu-ţi mai ascunde

numărul.

Trăisem în Nashville toată viaţa, văzusem multe case impresionante şi ştiam după adresa familiei Browning că locuinţa lor din Belle Meade avea să fie foarte frumoasă. Dar tot am fost uimit din cale-afară când am intrat pe aleea lor, lungă, mărginită de un gard viu, şi am văzut un conac în stil Tudor din cărămidă şi piatră, aşezat în acel decor de poveste. Sunt un mare fan al caselor vechi şi n-am putut să nu admir detaliile arhitecturale ale acesteia. Acoperişul abrupt din ardezie şi frontoane în cruce. Încadratura din lemn, pe jumătate la vedere. Ferestrele înguste, înalte, pătate şi plumbuite. Am coborât din maşină, am închis portiera şi m-am apropiat de uriaşele uşi duble din mahon, sculptate elaborat şi flancate de felinare pâlpâitoare. M-am cutremurat gândindu-mă la factura de gaze, ca să nu mai spun de ipotecă, apoi mi-am amintit că oameni ca aceştia probabil că nici măcar nu aveau ipoteci.

Am ajuns pe verandă, încercând să-mi dau seama exact ce anume simţeam. Eram la fel de supărat cum fusesem tot drumul până aici, dar acum mai era ceva. Eram intimidat? Nu. Invidios? Deloc. Îi detestam pentru averea lor? Câtuşi de puţin. Privirea mi-a căzut pe sonerie şi atunci am ştiut: era atât de *previzibil* faptul că băiatul bogat se purtase urât cu fata săracă şi uram să fac parte din clişeul ăsta. Sincer, eram cu atât mai furios pe lipsa de empatie a tatălui acelui ticălos. Cine altcineva dacă nu un *idiot* absolut ar cere unui străin să vină acasă la el, mai ales dacă locuinţa arăta aşa şi mai ales dacă tocmai progenitura lui greşise cu ceva? Căutase informaţii despre mine sau Lyla? Ştia oare că era unul dintre puţinii copii de la Windsor care primea ajutor financiar? I-ar fi luat cam zece secunde de căutat pe Google ca să descopere că eram tâmplar (probabil genul pe care l-ar angaja, ca mai apoi să-l muncească până la moarte) – ceea ce însemna că fie nu îl deranjase, fie mă căutase şi nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de cum mă simţeam. Nici nu ştiam ce era mai rău, dar îl uram mai mult cu fiecare secundă care trecea.

Cu o povară grea atârnându-mi pe umeri, am apăsat soneria, apoi am ascultat zgomotul formal răsunând în interior. Au trecut cel puţin treizeci de secunde, timp în care mi-am reamintit că toţi oamenii ăştia ne aveau la mână cu bani. Eu eram cel care avea principii înalte şi puterea care venea odată cu ele.

În cele din urmă, uşa a fost deschisă, iar în prag stătea o latino-americană în vârstă, care mi-a spus să poftesc înăuntru până îl aduce pe domnul Browning. Întreaga scenă era atât de clasică – mai ales când „Domnul Browning" s-a materializat numaidecât în spatele ei. Clar ar fi putut să-şi deschidă uşa şi singur, dar a vrut să aibă o femeie de culoare care să o

deschidă pentru el. Trebuia să se arate important cu orice preţ, lucru care era, desigur, deviza vieţii lui.

Apoi, fără să-i mulţumească sau să o prezinte, a dat-o la o parte şi i-a luat locul. Uram totul la această apariţie. Tenul lui rumen – ca şi cum băuse pe terenul de golf. Părul dat cu gel, prea negru ca să fie culoarea lui naturală. Tricoul roz din bumbac, desfăcut cu doi nasturi prea mult.

— Bună, Tom! m-a salutat el, întinzându-mi mâna, vocea lui puternică de membru de fraternitate potrivindu-se cu strânsoarea stupid de fermă. Eu sunt Kirk Browning. Te rog, intră.

Am dat din cap şi m-am silit să-i răspund la salut, în timp ce el s-a dat la o parte ca să mă lase să intru. Am privit în de jur-împrejurul holului, surprins de decorul contemporan. O pictură uriaşă şi abstractă, de un albastru pal, atârna deasupra unui dulap negru şi lăcuit. Nu era pe gustul meu, dar trebuia să recunosc că era destul de impresionant.

— Îţi mulţumesc mult că ai venit, a spus Kirk, radiind de-a dreptul. Mergem în biroul meu să discutăm?

— În regulă, am răspuns eu.

El a încuviinţat din cap, conducându-mă printr-un salon formal, de-a lungul unui coridor lat şi apoi într-un birou întunecat, cu lambriuri, decorat cu căprioare şi păsări împăiate – încă o abatere radicală de la design.

— Bine ai venit în peştera mea, a spus el, chicotind.

Eu am zâmbit scurt, în timp ce el mi-a făcut semn spre barul aprovizionat din plin.

— Prea devreme pentru un scotch? E cinci după-amiaza pe undeva, nu?

— Nu, mulţumesc, am zis. Dar tu poţi să bei, dacă vrei.

El a ezitat, ca şi cum chiar stătea pe gânduri dacă să bea singur sau nu, apoi a decis că nu. Mi-a făcut apoi semn către două fotolii care parcă pluteau în mijlocul încăperii. Aveam sentimentul că fuseseră aranjate special acolo şi m-am simţit ciudat.

— Te rog, a spus el. Ia un loc.

Am ales fotoliul care dădea spre uşă, cu spatele la şemineul pe gaz. Firește că fraierul nu era să ardă lemne adevărate, mi-am zis eu, în vreme ce el s-a aşezat, cu picioarele perfect paralele. Pantalonii i s-au ridicat doar atât cât să îi dezgolească gleznele. Fără şosete la mocasinii eleganţi – tipic celor din Belle Meade.

— Deci, *Tom*, îţi mulţumesc în primul rând că ai venit, a spus el, exagerând pronunţia numelui meu cu un ton mai jos.

Eu am dat din cap, dar nu am zis nimic, hotărât să îi îngreunez situaţia.

— Sper că nu te reţin din treabă?

Eu am ridicat din umeri şi am spus:

— Sunt flexibil… liber-profesionist.

— Aha, a făcut el. Şi cu ce te ocupi mai exact, Tom?

— Sunt tâmplar, am zis.

— O, uau, asta e super! a spus el, vocea şi expresia feţei emanând condescendenţă. Se spune că cei mai fericiţi oameni lucrează cu mâinile. Aş vrea să fi fost şi eu mai… dibaci. S-a uitat în jos la palmele deschise, care erau fără îndoială pe cât de fine, pe atât de inutile. Nu mă pricep nici să schimb un bec!

Am rezistat tentaţiei de a-l întreba câţi angajaţi avea pentru a face asta în locul lui, însă apoi mi-am zis că nu am nimic de pierdut.

— Probabil ai pe cineva pentru asta? am zis eu.

El a părut puţin uimit, apoi şi-a revenit numaidecât.

— De fapt, soţia mea, Nina, se pricepe la de-astea, dacă îţi vine să crezi.

— La schimbat becuri? am făcut eu, ridicând din sprâncene.

— A, nu… voiam să spun… la tot felul de treburi casnice… Îi plac. Dar da, pentru cele mai complicate, avem un meseriaş. Priceput tip. Larry, a răspuns el, ca şi cum noi, meseriaşii, ne cunoşteam toţi între noi.

Eu am privit în jur şi am întrebat:

— Şi, soţia ta unde *este*? O să ni se alăture?

El a scuturat din cap.

— Din păcate, are o altă obligaţie.

— *Păcat*, am făcut eu, indiferent.

— Da, a spus el, dar de fapt mă gândeam că e mai bine dacă putem vorbi… ştii tu… ca de la bărbat la bărbat.

— Corect. De la bărbat la bărbat, am repetat eu.

— Deci, Tom, a spus el după ce a tras o gură de aer, dă-mi voie să încep prin a-mi cere scuze în numele fiului meu. Poza pe care a făcut-o fiicei tale nu are absolut nicio scuză.

Eu am mijit ochii, prefăcându-mă confuz şi dându-i de înţeles că voiam să continue.

— A fost *oribil*… Şi crede-mă, Finch înţelege şi el asta acum.

— *Acum*? am făcut eu. Deci *până* acum nu a înţeles? Când a postat-o, de exemplu?

— Ei bine, a reluat Kirk, ridicându-şi mâinile, cu palmele în sus. Să ne înţelegem, nu a *postat* nimic…

— A, pardon, am făcut eu, o expresie pe care nu o mai folosisem niciodată. Nu a înţeles că e greşit *să trimită* poza prietenilor lui?

Nu avea cum să răspundă negativ la această întrebare, m-am gândit eu, dar fireşte că fix aşa a făcut.

— Nu, a spus el, nu la început, cel puţin. Nu s-a gândit *deloc*. Ştii cum sunt

adolescenţii… Dar acum a priceput. Acum şi-a dat seama pe deplin de ce a făcut. Şi regretă. Foarte, *foarte* mult.

— Lylei i-a spus asta? am întrebat, fiind sigur de răspuns.

— Ei bine, nu încă. Vrea… dar i-am spus să aştepte până vorbesc cu tine. Am vrut să-ţi cer ţie scuze mai întâi.

Mi-am dres glasul, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Ei bine, Kirk, am continuat eu, apreciez. Serios. Dar, din păcate, nu anulează ce a făcut fiul tău – scuze, cum îl cheamă?

— Finch, a zis el, dând din cap, bărbia aproape ajungându-i în piept. Îl cheamă Finch.

— A, da, aşa e. Vine de la… *Atticus* Finch? am întrebat eu.

— Chiar aşa! a exclamat el, rânjind. *Să ucizi o pasăre călătoare* este cartea preferată a soţiei mele.

— Ha, şi a mea! Închipuie-ţi! am zis, desfăcându-mi braţele şi plesnindu-mi coapsele într-un mod sarcastic.

— Uau, ce coincidenţă, o să-i spun! a făcut el, zâmbind. Deci, unde rămăsesem?

— Vorbeam despre ce i-a făcut *fiul tău* fiicei mele, *Lyla.*

— Da… şi nu-ţi pot spune cât de rău îi pare lui Finch pentru asta.

— Încearcă, am zis eu, zâmbind forţat. *Cât* de rău?

— O, foarte. Îi pare foarte, foarte rău. E devastat. Nu a putut să doarmă sau să mănânce…

L-am întrerupt cu un hohot scurt de râs, simţind cum încep să-mi pierd cumpătul.

— Deci… stai aşa. Încerci să… crezi că… Ar trebui să-mi pară mie *rău* pentru fiul tău?

— Nu, nu. Deloc. Nu *asta* am vrut să spun, Tom. Voiam doar să ştii că înţelege că a fost greşit ceea ce a făcut. Şi că îi pare extrem de rău. Dar nu a vrut ca descrierea să sune aşa cum a sunat. A vrut să fie doar… o glumă.

— Fiul tău obişnuieşte să facă glume *rasiste*?

— Firește că nu, a spus el, începând, în sfârşit, să se simtă prost. Fiica ta este măcar… de origine hispanică?

— Nu.

I s-a luminat faţa.

— Ştiam eu! a exclamat, ca şi cum cazul era acum închis.

— Mama ei e braziliancă.

Zâmbetul lui s-a transformat în confuzie, iar eu am continuat:

— Deci cred că voiai să spui latino-americană. Hispanic este o denumire care îi include doar pe spanioli şi pe alţi vorbitori de limba spaniolă. Şi sunt sigur că ştii că limba oficială a Braziliei este portugheza.

Toate aceste informaţii le aflasem în ultimele luni de la Lyla, care căutase să afle şi să-şi înţeleagă precis originile.

— Foarte interesant, a spus el, eu având senzaţia că fie mă privea de sus, fie încerca să găsească o lumină bună în care să şi-l pună pe fiu-său. Deci… Brazilienii *au o naţionalitate* diferită?

— Brazilienii pot avea orice naţionalitate, *Kirk*, am pronunţat eu lent cuvintele, de parcă aş fi vorbit cu un retardat. Ceea ce era cam adevărat. La fel ca americanii, am adăugat.

— Aha, da, corect, a spus el. Are logică. Deci Lyla e albă?

— În mare parte, am spus, nedorind să-i acord acestui bărbat informaţii cu privire la propria ei descendenţă. Nici măcar nu ştiam care era aceea, în afară că mama lui Beatriz era braziliancă de origine portugheză şi albă, iar tatăl ei era o pătrime negru. Ceea ce însemna că Lyla era o şaisprezecime africano-braziliană.

— În mare parte?

— Ascultă. Concluzia este că, deşi mama Lylei a avut, la un moment dat Carte Verde, Lyla este sută la sută americancă, am răspuns eu.

— Minunat, a făcut el. Pur şi simplu minunat.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Totul, a făcut el. Faptul că mama ei a venit aici. Că la Windsor se găseşte o astfel de diversitate culturală…

— Chiar nu cred că e cine ştie ce diversitate culturală… Dar e o şcoală grozavă, *într-adevăr*. Am fost foarte impresionat de cadrele universitare. Şi de director, am zis eu, intenţionat.

Kirk a încuviinţat din cap.

— Da. Walt e foarte bun în ceea ce face. Şi trebuie să recunosc că e pus într-o situaţie dificilă momentan. Cu acest incident… Şi cred că ar fi mai bine pentru toată lumea să rezolvăm această situaţie în privat…

— În privat? am întrebat eu, ştiind exact unde voia să ajungă.

— Da, între cele două familii. Te asigur că Finch va fi aspru pedepsit… şi am vrea să ne revanşăm faţă de amândoi pentru… pentru timpul pierdut… şi pentru neplăcerile create ţie şi fiicei tale.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred, în vreme ce el s-a dus la birou, a deschis un sertar şi a scos un plic alb, lung. S-a întors şi mi l-a întins, iar eu mi-am văzut numele scris pe el, şi m-a încercat atunci un sentiment contradictoriu. Să-l pocnesc pe tipul ăsta drept între ochi? Sau să iau plicul cu bani şi să fug? Voiam măcar să ştiu cu cât îşi închipuia el că ne poate cumpăra. Poate că până la urmă îşi făcuse temele şi aflase că eram *tâmplar*. Poate chiar a presupus că sunt un tâmplar „*hispanic*". Poate că avea mai multe plicuri în sertar. Plicul numărul unu pentru muncitorul de etnie

diferită. Plicul numărul doi pentru funcţionarul alb. Numărul trei pentru tipul îmbrăcat în costum. *Să-l pocnesc sau să fug? Să-l pocnesc sau să fug?* Parcă ar fi trebuit să fie un instinct, şi nu o alegere?

În orice caz, am ales să fug, ridicându-mă să iau plicul de la el. Punându-l în buzunarul de la spate, mi-am dat seama că era foarte gros. *Foarte* gros.

O expresie de uşurare vizibilă a apărut atunci pe faţa lui Kirk.

— Mă bucur că am avut această discuţie, Tom, a spus el. Consider că a fost foarte, foarte *constructivă.*

— Da, am răspuns eu. Chiar a fost.

— Acum, dacă l-ai lăsa pe Walt să se ocupe de asta… Vocea i s-a pierdut, dându-mi seama că nu avea curajul să rostească de fapt cuvintele: *Te mituiesc.*

Ca un ultim gest fals, am încuviinţat din cap, am zâmbit, apoi l-am lăsat bucuros să mă conducă la uşă.

Capitolul 10

Nina

Kirk s-a întors acasă de la aeroport cu doar treizeci de minute înainte de întâlnirea cu tatăl Lylei. În timp ce despacheta, pendulând între dulap şi baie, am încercat să-l trag de limbă. L-am întrebat ce avea de gând să îi spună lui Thomas Volpe – şi dacă era sigur că nu voia să rămân şi eu cu ei. Spre uşurarea mea vinovată, mi-a răspuns că e *foarte* sigur, apoi a adăugat că mai bine să nu intre în detalii.

— Nu vreau să pară că am repetat înainte, a spus el. Trebuie să-mi iasă natural.

Am încuviinţat din cap, fără să-l cred, dar răsuflând încă o dată uşurată.

Câteva minute mai târziu, am plecat din casă într-o stare uşoară de panică, încercând să mă distrag cu fleacuri, gândul îmi zbura la soţul meu, la cum ceea ce iubeam atât la el mai demult începuse acum să mă frustreze până peste poate. *Trebuia* să aibă dreptate. *Trebuia* să deţină controlul. Însă în primii noştri ani, eu eram, ocazional, excepţia de la regulă. Puteam să-l conving de ceva ce nimeni altcineva nu ar fi putut. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că formasem cândva un parteneriat. Eram egali.

Mi-am adus aminte de un episod din copilăria lui Finch, când el şi un prieten de-al lui băgaseră urechile unui pui de cocker spaniel al vecinului în vopsea albastră. Negase acest lucru, în ciuda dovezilor covârşitoare care demonstrau contrariul, inclusiv petele de culoare albastră găsite pe adidaşii lui micuţi de la Nike. Eu şi Kirk ne-am certat în privinţa abordării problemei; el era în favoarea aplicării unei forţe brute ca să extragă mărturisirea. Însă eu îl convinsesem să mă lase să aplic mai întâi metoda mea. Ne-am aşezat toţi trei la masa din bucătărie şi i-am zis lui Finch că o să-l iubim mereu, indiferent de ce se va întâmpla, şi că e foarte important să spună adevărul.

— Eu am fost, mami! a recunoscut Finch în cele din urmă, izbucnind în lacrimi. Îmi pare foarte rău!

Încă îmi aduc aminte felul în care m-a privit Kirk, cum am făcut dragoste mai târziu şi cum mi-a spus că alesese cea mai bună mamă pentru fiul lui.

Trecuse multă vreme de când nu mă mai privise aşa.

∵

Cam o oră mai târziu, când eu încă eram prin oraş, cu treburi, Kirk m-a sunat şi m-a întrebat dacă voiam să luăm prânzul împreună.

— Vai, atât de rău e? am spus eu, gândindu-mă cum Kirk nu avea niciodată timp să ia prânzul. Cel puțin, nu unul fără interes de afaceri.

— Nu, n-a fost rău deloc. De fapt, a mers grozav! a exclamat el, cu glas vesel.

— Serios? am făcut eu.

— Da. A decurs bine discuția. Îmi place de el.

— Dar lui… i-a plăcut de *tine*?

— Firește, a râs Kirk. Ce nu e de plăcut?

N-am luat în seamă întrebarea, cerându-i în schimb mai multe detalii.

— Îți povestesc mai multe când ne vedem. Ne întâlnim la club? a întrebat el, referindu-se la Belle Meade, clubul country de care aparţineam – la fel ca familia lui.

— Ăăă, am putea merge în altă parte? am spus eu, amintindu-mi de cum mă simțisem la club când începusem să ies cu Kirk şi familia lui.

Fusese stânjenitor – personalul linguşitor, în cămăşile lor albe, apretate, încăperile formale, pline de covoare orientale şi mobilă veche şi, cel mai mult dintre toate, membrii lui îmbrăcaţi în alb imaculat. Nu existase niciun membru de culoare până în 2012, iar aproape tot personalul era negru, deşi, ca să fiu sinceră, după cum îmi spusese Kirk, mulţi afro-americani fuseseră invitaţi să se alăture clubului, însă refuzaseră. Nu puteam să pretind că nu-i înțelegeam.

Undeva pe parcurs, cedasem luxului, concentrându-mă mai puțin pe exclusivitate şi mai mult pe frumusețea, serenitatea şi avantajul de a fi membri. Puține erau săptămânile când nu petreceam măcar câteva ore acolo, fie jucând tenis, întâlnindu-mă cu Finch şi Kirk la un grătar fără pretenții pentru cină sau bând ceva cu prietenii mei pe veranda care dădea înspre terenul de golf.

— Ai ceva împotriva clubului acum? a întrebat Kirk, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu, am zis. Doar că nu mă simt în stare să socializez. Având în vedere tot ce s-a întâmplat…

— În regulă, a spus el, cedând mai uşor decât îmi închipuisem că o va face. Vrei să sun la Etch sau la Husk?

Probabilitatea de a ne întâlni şi la acele restaurante cu cineva cunoscut era destul de mare, dar nu voiam să fiu dificilă. Plus de asta, îmi plăcea enorm la Husk. Cred că era restaurantul meu preferat din oraş. Aşa că i-am spus lui Kirk că ne vedem acolo.

— Super! Pe curând!

∵

Treizeci de minute mai târziu, eu şi Kirk eram aşezaţi la o masă

confortabilă de la parterul restaurantului, care era amplasat într-o casă din secolul al XIX-lea din Rutledge Hill. Încă nu-mi spusese ce se întâmplase, ţinându-mă în suspans şi insistând să bem mai întâi un pahar cu vin. Aveam emoţii, dar speram la veşti bune, în timp ce vorbeam cu chelneriţa, hotărându-ne asupra comenzii – un burger pentru el şi creveţi cu fiertură de porumb pentru mine, şi câte un pahar cu vin pentru amândoi.

De cum a plecat, am zis:

— În regulă, Kirk, *acum* poţi să-mi spui?

El a încuviinţat din cap şi a tras adânc aer în piept.

— Aşa… A ajuns la noi chiar după ce ai plecat tu. Ne-am dus în biroul meu şi am făcut puţină conversaţie… Apoi am trecut la subiect. La început, a fost cam sensibil, dar apoi i-am servit-o direct.

— Adică?

— Adică… I-am spus cât de rău îi pare lui Finch. Şi nouă.

— Şi ce a zis?

— Sincer, nu prea multe. Era destul de tăcut. Dar cred că a fost de acord să rezolvăm problema în privat…

— Serios? am făcut eu, puţin mai mult decât surprinsă.

— Da.

— Asta înseamnă că nu vrea să se ajungă în faţa Consiliului de Onoare?

— Corect, a aprobat Kirk, în timp ce chelneriţa ne-a adus două chifle la masă.

El a început să ungă una cu unt, arătând cât se poate de încrezut.

— Dar… cum? De ce? am întrebat eu. A fost pur şi simplu de acord cu tine?

— Ei bine, să zicem că i-am dat un mic… stimulent…

Eu m-am uitat la el, cu inima strânsă.

— Ce fel de stimulent?

— Unul financiar, a răspuns el, ridicând din umeri.

— *Poftim*?

— Cum adică *poftim?* I-am dat nişte bani, a spus el, lipsit de expresie. Nu-i mare lucru.

— Doamne Dumnezeule! Cât i-ai dat? am întrebat eu.

El a ridicat din nou din umeri şi a rostit în barbă:

— Cincisprezece mii de dolari.

Eu am dat din cap, scăpând un scâncet.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— O, haide, Nina, expresia feţei lui confirmând faptul că nu era o glumă. Nu crezi că viitorul fiului nostru face cincisprezece mii?

— Nu e vorba de sumă, am zis eu. Dacă am discuta despre asta, m-aş

gândi că suma e mică…

— Cincisprezece mii sunt mulți bani pentru o persoană obișnuită, m-a întrerupt el, mereu un om din popor când îi convenea lui. Iar tipul este *tâmplar* de meserie.

— Nu asta e ideea! am strigat eu. M-am uitat în jur, asigurându-mă încă o dată că nu mai era nimeni în jur, dar chiar și așa mi-am coborât glasul. Ideea este că i-ai dat bani ca să *tacă.*

El și-a dat ochii peste cap și mi-a zâmbit de sus.

— Nu suntem într-un film cu gangsteri, Nina. Nu i-am dat bani ca să *tacă.* Nu i-am cerut să *ascundă* nimic.

— Și atunci care e scopul?

— Ei bine, în primul rând, este un simbol al părerii noastre de rău. În al doilea rând… este un stimulent.

— Stimulent pentru *ce*?

— Stimulent să îi spună lui Walt că nu vrea ca această chestiune să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare.

— Chiar i-ai spus *asta*? am întrebat, dezaprobarea mea crescând cu fiecare secundă.

— N-a fost nevoie. Era de la sine înțeles. Ascultă, Nina, a continuat el, tipul a luat banii de bunăvoie și cât se poate de bucuros.

— I-ai dat cincisprezece mii bani *gheață*?

— Da. Și repet – i-a *luat.* A fost o înțelegere reciprocă, desigur. Ca un contract.

Am strâns din buze, gândindu-mă la vorbele lui. Greșea din atâtea puncte de vedere, încât nici nu știam de unde să încep.

— Cum rămâne cu Finch? O să-i spui și lui despre acest contract? am întrebat eu.

— Nu aveam de gând, a răspuns el. Cred că ar fi mai bine să nu-l implicăm în asta.

— Să nu implici tocmai persoana care a provocat, cu mâna lui, toată această problemă?

— Nu îl implic în soluție. Nu în pedeapsă. O să *fie* pedepsit, Nina. Îți aduci aminte?

— Bine, dar dacă se află? Dacă Finch află că tatăl lui a făcut ceva *necinstit*? Și că mama lui a fost de acord cu tărășenia?

El a scuturat din cap.

— Nicio șansă. Tipul ăsta nu o să vorbească… Gândește așa: când strecori cuiva o bancnotă de cincizeci la un restaurant, ca să obții o masă, strigă în gura mare? Nu. Pentru că e *necinstit* pentru ambele părți.

— Deci recunoști că e necinstit?

— Vrei să recunosc? a spus el, ridicând din umeri. Bine, recunosc. A fost puțin necinstit. Dar am făcut-o pentru o cauză nobilă. Am făcut-o pentru Finch. Și a funcționat.

— De unde știi că a funcționat?

— Pentru că a luat banii, Nina… Iar înainte de asta, îmi spunea mie cum că brazilienii nu sunt hispanici. Și cum că fiica lui e americancă. Bla, bla… Era cu nasul pe sus. Dar apoi i-am dat banii și să vezi ce ți l-am pus cu botul e labe. Deci, spune-mi, Nina, a funcționat?

Cum eu nu am zis nimic, și-a răspuns singur la întrebare:

— Da, a funcționat. Poți să stai acolo și să faci pe sfânta cât vrei, dar, în sufletul tău, trebuie să recunoști că a meritat.

Eu l-am privit lung, cu gândurile învălmășite și mintea vraiște. O foarte mică și vinovată parte din mine era ușurată că tatăl Lylei fusese complice. Și pe urmă, aveam de ales? Nu puteam să-l fac să ne dea banii înapoi.

— Lăsând asta la o parte, chiar cred că a venit momentul ca Finch să-i ceară Lylei scuze. Față în față, am zis, în timp ce ospătăriță ne turna vinul în pahar.

M-am oprit, cât timp Kirk l-a gustat și l-a aprobat, apoi am continuat când fata a plecat.

— Și aș vrea să stăm toți trei împreună și să vorbim mai în amănunt… despre tot. Mă evită de două zile… ba chiar mai mult… Și nu-mi dau seama dacă îi pare rău sau dacă e bosumflat, am zis, ușor gâtuită de emoție. Nu pot ști ce e acum în sufletul lui.

— Regretă, Nina. Și știi că are o inimă bună… O să trecem peste asta, îți promit.

Îmi venea să spun că *am crezut* și eu că Finch avea o inimă bună – doar că Julie avea dreptate: copilul dulce pe care îl știam cândva nu ar fi făcut niciodată asta unei fete. *Nimănui.* Pur și simplu nu avea sens.

Dar ceva în felul cum mă privea Kirk era atât de liniștitor și de puternic, încât n-am putut să-l contrazic. În schimb, cel puțin pentru moment, mi-am pus încrederea în soțul meu, sperând că avea dreptate. Și că noi trei vom reuși să trecem, cumva, peste asta.

∵

În noaptea aceea, am încercat să vorbesc cu Finch. Eu *împreună* cu Kirk. Însă el a insistat că avea de învățat pentru un test. *Putem s-o lăsăm pe mâine?* Am cedat, iar Kirk s-a dus la culcare devreme, declarând că e obosit. Am încercat să fac și eu același lucru, doar că am rămas în pat, lângă el, trează de-a binelea și mai neliniștită ca oricând.

Pe la miezul nopții, m-am ridicat din pat, m-am dus în biroul meu și am scos dintr-un sertar dosarul cu Windsor. Am dat la litera V și am găsit fișa

Lylei şi a lui Thomas Volpe. Nu era trecută nicio mamă, spre deosebire de majoritatea familiilor divorţate, unde erau specificaţi ambii părinţi, iar singura explicaţie la care m-am putut gândi a fost că murise. Speram totuşi să nu fi fost recent; mi-aş fi dorit ca Lyla să fi petrecut cât mai multă vreme alături de mama ei. Simţindu-mă din ce în ce mai melancolică, le-am căutat adresa. Locuiau pe Avondale Drive, o stradă care nu-mi suna deloc cunoscut, deşi ştiam că, după codul poştal, 37206, era în East Nashville, dincolo de râul Cumberland. Am deschis laptopul şi am introdus adresa pe Google Maps, apărându-mi astfel o casă mică, localizată în Lockeland Springs. Din ceea ce puteam vedea în fotografia neclară, casa era ridicată pe un teren îngust, cu scări ce duceau din stradă înspre uşa din faţă. În curte era un copac mic şi câteva tufişuri plantate de-a lungul casei. După ce am studiat imaginea din fiecare unghi, am trecut adresa în Zillow[5]. Am văzut acolo că Thomas Volpe cumpărase casa în 2004 cu 179.000 de dolari. M-am simţit puţin ruşinată la gândul că valoarea casei noastre se apropia de 4 milioane de dolari. Apoi, am verificat extrasul nostru bancar, stânjenită de cheltuielile avute cu toţii în ultima lună. Era uimitor cât de repede creştea suma, cu câteva sute de dolari odată. În luna în curs, eu una eram cea mai vinovată dintre toţi, însă văzusem şi cheltuiala de o mie de dolari a lui Finch la magazinul Apple, cei 200 de dolari daţi la Imogene + Willie şi cei 150 de dolari cheltuiţi la Pinewood Social, în noaptea dinaintea petrecerii lui Beau. Parcă îmi aduceam aminte de o discuţie în care îmi spunea că „avea nevoie" de un telefon nou, dar nu-mi mai aminteam dacă îmi ceruse permisiunea sau doar mă informase despre cumpărarea lui. Dar eram sigură că nu menţionase alte cheltuieli. Nu că ar fi avut vreo limită impusă.

De fapt, chestiunea banilor era un subiect pe care eu şi Kirk îl discutam doar rareori cu fiul nostru. Acum cinci ani, când ni s-a schimbat perspectiva financiară, analiza cheltuielilor familiei noastre s-a simplificat semnificativ. Nu se mai punea problema „dacă avem nevoie de acel ceva" sau „dacă ne putem permite acel ceva", ci pur şi simplu „dacă ne doream acel ceva". În cazul în care răspunsul era da, era firesc să-l cumpărăm. Rezultatul a fost că Finch nu avea noţiunea banilor – nici nu se gândea la ei, ca să fiu sinceră – şi nu ştia să-şi facă un buget aşa cum făceau oamenii normali, care chiar aveau *nevoie* de ei. Mi-am zis să mă opresc. Până la urmă, ce treabă aveau banii sau lucrurile materiale cu situaţia noastră? Nimic. Comportamentul nu ţine de bani.

Şi totuşi, aveam presentimentul că Julie nu ar fi fost de acord, mai ales dacă ar fi ştiut de mita dată de Kirk – lucru care acum căpătase o importanţă

[5] Bază de date care cuprinde proprietăţi imobiliare.

deosebită. Dacă Thomas chiar avea nevoie de bani? Schimba asta datele problemei? Gestul lui Kirk devenea astfel mai bun sau mai rău? Nu eram sigură, aşa că am hotărât să mă uit şi după alte probe. Mi-am muşcat buza, m-am logat pe Facebook şi am căutat „Thomas Volpe". Au părut trei rezultate, dar niciunul nu era de aici. Am încercat o căutare mai generală pe Google şi încă o dată nu am găsit nimic care să se potrivească. Apoi am căutat-o pe Lyla şi am găsit-o pe Facebook şi pe Instagram, deşi ambele conturi erau private. Nu puteam să-i văd decât fotografiile de profil, două poze diferite din aceeaşi zi de vară. Era fără îndoială aceeaşi fată din fotografia făcută de Finch, însă în pozele astea arată fericită, stând pe un doc într-o bluziţă cu volane, lăsată pe umeri, şi pantaloni scurţi, albi. Era o fată drăguţă, cu o siluetă zveltă şi un păr lung, frumos. M-am gândit iarăşi la mama ei, întrebându-mă nu numai *când* murise, ci şi *cum*. Apoi, uitându-mă din nou la adresa de email din dosarul lui Thomas Volpe, nu am mai putut rezista. Am tras adânc aer în piept şi am început să scriu.

Dragă Thomas,

Numele meu este Nina Browning. Sunt mama lui Finch. Ştiu că te-ai întâlnit astăzi cu soţul meu, care mi-a împărtăşit puţin din discuţia avută împreună. Nu ştiu cum te simţi, dar eu consider că mai sunt multe de spus şi de făcut ca să îndreptăm lucrurile… Mă întrebam dacă ai vrea să ne întâlnim ca să vorbim puţin? Sper din suflet să spui da. Mai mult decât atât, sper că Lyla e bine, în ciuda lucrului oribil pe care i l-a făcut fiul meu. Gândul mi-e la voi, amândoi.

Cu afecţiune,
Nina

L-am verificat rapid şi l-am trimis, înainte să mă răzgândesc, ori să schimb ordinea cuvintelor. Sunetul făcut de trimiterea emailului a răsunat în tot biroul şi, pentru o clipă, am regretat că am iniţiat contactul. În primul rând, Kirk ar fi considerat gestul drept o gafa şi încă o şi mai mare trădare faţă de el şi Finch. În al doilea rând, şi dintr-un punct de vedere practic, ce aveam să îi spun bărbatului aceluia dacă avea să fie de acord să ne întâlnim?

Tocmai când mă convinsesem că fusese oricum degeaba şi că Thomas puţin probabil să-mi răspundă (la urma urmelor, primise banii de la Kirk), numele lui mi-a apărut pe ecranul calculatorului. Inima a început să-mi bată nebuneşte, o combinaţie de uşurare şi groază, iar eu am deschis emailul şi am citit cuvintele: *Mâine la 15:30 la Bongo East? Tom.*

E bine, am tastat eu răspunsul, cu mâinile tremurânde. *Ne vedem atunci.*

∵

A doua zi de dimineaţă a fost o adevărată tortură, în timp ce umblam

aiurea prin casă, mă uitam la ceas şi număram minutele până la întâlnirea mea cu Tom. La unsprezece, m-am pregătit să merg la cursul de meditaţie cu unul dintre cei mai zen instructori ai mei, însă nu m-a ajutat câtuşi de puţin. Am ajuns înapoi acasă un pachet de nervi, am făcut duş şi mi-am uscat părul. A ieşit puţin cam prea voluminos şi „aranjat", aşa că l-am prins într-o coadă, eliberând apoi câteva şuviţe şi lăsându-le să-mi cadă pe faţă. M-am machiat lejer, fără să mă mai dau deloc cu creion de ochi, şi m-am dus la dulap să-mi aleg ţinuta. Vremea de tranziţie dintre iarnă şi primăvară te păcăleşte întotdeauna, mai ales când vine vorba de încălţări. Acum, era prea cald pentru ghete şi prea frig pentru sandale. Pantofii cu toc erau prea pretenţioşi, iar balerinii mă făceau să n-am încredere în mine – lucru de care aveam mare nevoie. Am ales în cele din urmă nişte pantofi simpli, nude, cu talpă ortopedică, şi o rochie albastră, petrecută. Ca bijuterii, mi-am păstrat cerceii cu diamante şi verigheta, dându-l jos pe cel de logodnă, care era mai extravagant. Ştiam că era ridicol de superficial să mă concentrez pe aparenţe într-un asemenea moment, editând astfel micile detalii, dar eram şi de părere că prima impresie contează, şi voiam să-i arăt respect fără să fiu câtuşi de puţin ostentativă.

Compensând pentru traficul din Nashville şi pentru propria-mi tendinţă de a întârzia, am ajuns la Five Points cu douăzeci de minute mai devreme, găsind liber unul din cele trei locuri de parcare din faţa clădirii care adăpostea cafeneaua din East End. Nu mai fusesem niciodată înăuntru, însă trecusem pe acolo de nenumărate ori şi-mi aduceam aminte de ceea ce-mi spusese Finch cândva, cum că localul mai era cunoscut şi drept Locul de Joacă. Înţelegeam şi de ce. Pe peretele din spate, rafturile simple din lemn şi oţel erau pline cu jocuri de societate, multe dintre ele vechi şi toate la dispoziţia clienţilor. Alături, un cuplu mai în vârstă juca Battleship. Păreau să fie la începutul relaţiei, cât se poate de fericiţi. La alte mese stăteau clienţi singuri, majoritatea dintre ei cu laptopuri sau cu ceva de citit.

M-am aşezat la o coadă foarte scurtă, citind meniul scris cu cretă colorată pe o tablă. Am comandat un latte şi o brioşă cu ciocolată albă şi cartof dulce care arăta interesant, dar pe care ştiam că probabil nu puteam să o mănânc din cauză că-mi simţeam stomacul ghem. Am plătit, lăsând un dolar în borcanul cu bacşiş pe care scria: *Ţi-e frică de rest? Lasă-l aici!* Apoi m-am dat într-o parte, aşteptând ca acel barista tatuat să-mi prepare băutura. Uitându-mă în jur, am observat decorul industrial de pe tavan, podeaua din ciment vopsită în verde, lumina soarelui pătrunzând prin ferestrele înalte, din blocuri de sticlă. Locul era atât de plăcut, cu o atmosferă diferită de cea de la Starbucks şi de la celelalte cafenele din cartier. După ce a fost gata, mi-am luat latte-ul de pe tejghea şi brioşa pe care o încălziseră la microunde şi

pe care o puseseră pe o farfurie şi m-am aşezat la o masă de lângă perete, în apropierea colţului cu jocuri. Stăteam pe scaunul care dădea spre uşă, sorbindu-mi cafeaua şi aşteptând.

La trei şi jumătate fix, un bărbat de înălţime medie şi bine făcut a intrat în cafenea şi s-a uitat în jur. Arăta puţin cam prea tânăr ca să aibă un copil adolescent, dar clar mi-a citit bine limbajul corporal, pentru că a dat din cap, l-a lăsat în pământ şi a pornit înspre mine. Cu păr şaten şi perciuni, cu o barbă nerasă de câteva zile şi cu o bărbie puternică, chi*ar arăta* ca un tâmplar. O secundă mai târziu, stătea în dreptul mesei mele, uitându-se fix la mine. Eu m-am ridicat numaidecât.

— Tom? am făcut eu.

— Da, a răspuns el pe o voce joasă, gravă.

Nu a dat să întindă mâna, nici să zâmbească, nimic din lucrurile obişnuite pe care le-ar face cineva atunci când se întâlneşte cu altcineva, şi totuşi nu era nimic la el care să-mi pară ostil. Purtarea lui îmi oferea puţină uşurare şi, totodată, era mai tulburătoare decât furia. Nu-mi oferea niciun punct de pornire.

— Bună, am zis eu, netezindu-mi rochia cu palmele. Eu sunt Nina.

— Da, a spus el, cu o privire lipsită de expresie.

— Mă bucur să te cunosc, m-am trezit eu spunând, regretând instant, pentru că nu era vorba de nicio *bucurie* în situaţia dată – şi amândoi ştiam asta.

Însă m-a scutit de stânjeneală, anunţându-mă că se duce să-şi ia o cafea. Apoi s-a întors brusc şi a pornit către casă. Am aşteptat câteva secunde înainte să mă aşez la loc, după care am privit peste umăr, studiindu-l pe ascuns. Avea un corp atletic şi în formă sau cel puţin părea să fie puternic de la natură. Purta nişte blugi prespălaţi, o cămaşă gri, nebăgată în pantaloni şi nişte bocanci uzaţi, greu de încadrat într-o categorie anume. Nu erau nici country, nici western, nici de genul cu talpa groasă, din cauciuc, pentru „muncitori". Şi cu siguranţă nu erau nici de provenienţă europeană sau la modă, cum avea Kirk în dulapul lui.

L-am urmărit cu privirea cum plăteşte, lasă restul în borcanul pentru bacşişuri şi îşi ia cafeaua, ca apoi să se îndrepte înapoi spre mine. Mi-am lăsat capul în jos şi am tras câteva guri de aer, încă nesigură de ce aveam să spun.

Câteva clipe mai târziu, se afla în faţa mea. A dat jos capacul paharului cu degetul mare, apoi a îndepărtat aburul cu mâna. Când mi-a întâlnit privirea, mintea mi s-a golit instantaneu. De ce nu venisem pregătită? Nu era de mirare că soţul meu nu avea încredere să mă lase să ţin astfel de întâlniri de una singură.

Tom a vorbit primul, salvându-mă, deşi ştiam că nu asta era intenţia.

— Îmi pari cunoscută, a zis el, mijindu-şi ochii. Ne-am mai întâlnit?

— Nu cred, am răspuns. Poate de la Windsor?

— Nu, nu de acolo, a făcut el, scuturând din cap. Simt că e vorba de altceva… ceva mai de demult.

Mi-am muşcat limba, începând să transpir şi dorindu-mi să fi purtat ceva din mătase.

— Nu ştiu… Nu prea reţin feţele oamenilor. Uneori am impresia că sufăr de problema aia…

— Ce problemă? a făcut el, înclinându-şi capul. Aceea că nu te poţi concentra?

Eram destul de sigură că tocmai ce mă luase peste picior, implicând faptul că eram absorbită de mine. Dar nu eram în postura de a fi defensivă. Aşa că am răspuns simplu:

— Nu. E o problemă reală. Cred că se numeşte prozopagnozie… Sunt destul de sigură că sufăr puţin de aşa ceva… Dar în fine.

— Da, în fine, a repetat el, coborându-şi privirea şi punând capacul înapoi pe pahar.

I-a luat o secundă să facă asta, apăsându-l de jur-împrejur ca să se fixeze, nepărând să se grăbească deloc. A ridicat paharul la buze şi a sorbit îndelung, înainte să se uite din nou la mine. De data aceasta, nu m-a mai salvat.

— Deci, am spus eu în cele din urmă, nu sunt sigură cu ce să încep.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta cu asta, a răspuns el, prima dovadă palpabilă de animozitate.

— Ştiu… Doar că… Ei bine, cum am precizat şi în email, nu consider că soţul meu a gestionat cum trebuie chestiunea…

Tom a încuviinţat din cap, ochii lui căprui-deschis arătând ceva între răceală şi ură.

— Te referi la încercarea de a mă cumpăra?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Da, am zis. Şi asta, printre altele.

Atunci mi-a trecut prin cap că poate Tom deja depusese banii la bancă sau chiar îi cheltuise – şi atunci ce aş fi avut de zis şi despre *el*? Dar nu, folosise cuvântul „încercarea”.

Chiar atunci, a băgat mâna în buzunarul de la spate după portofel şi a scos un teanc gros de bancnote noi. A pus teancul pe masă, împingându-l spre mine. Eu m-am uitat în jos şi am văzut grimasă familiară a lui Benjamin Franklin, simţindu-mă puţin ameţită în timp ce încercam să formulez propoziţia.

— Sincer, nu-mi vine să cred că a făcut asta, am zis, holbându-mă la teancul de bani. Adică știam că… ți i-a dat… dar eu nu am avut nimic de a face cu decizia lui. Nu așa am vrut eu să gestionăm chestiunea.

— Dar cum voiai *tu* să gestionezi chestiunea?

I-am răspuns că nu știam exact.

El a închis ochii, apoi a luat încă o gură de cafea.

— Dar nu erai în favoarea *mitei*?

— Nu, am zis, complet ruşinată. Habar nu aveam că avea de gând să-ți dea… *asta.*

— Da. Cincisprezece mii de dolari, a zis Tom, uitându-se şi el la teanc. Şi sunt toți aici, până la ultimul.

Eu mi-am coborât privirea, scuturând din cap.

— Şi? Pentru *ce* m-a mituit, mai exact?

— Nu știu, am zis eu, întâlnindu-i încă o dată privirea.

El mi-a aruncat o căutătură neîncrezătoare, aproape zâmbind.

— Nu *știi*?

Am înghițit cu greu şi m-am convins să spun ceea ce credeam cu adevărat.

— Cred că încerca să… te *motiveze* să-i spui lui Walter Quarterman că nu crezi că Finch ar trebui să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare de la Windsor.

— Adică să mă *mituiască*.

— Da.

— Şi tu ce crezi?

— Ce cred eu? m-am bâlbâit.

— Tu crezi că Finch ar trebui să ajungă dinaintea Consiliului de Onoare?

— Sincer, da, cred, am zis, încuviințând din cap.

— De ce? a izbucnit el.

— Pentru că ceea ce a făcut e greşit. Foarte greşit. Şi sunt de părere că e nevoie să suporte consecințele.

— Cum ar fi? a stăruit Tom.

— Ei bine, nu știu… Ce decide şcoala că e corect…

Tom a râs caustic.

— Ce e așa amuzant? am întrebat, simțind un junghi de indignare.

Nu-şi dădea seama că mă străduiam din greu? Nu putea să mă scutească? Măcar puțin?

— Nu e nimic amuzant… crede-mă, a spus el, zâmbetul pierzându-i-se înapoi într-o privire de gheață.

Ne-am privit în ochi câteva secunde, înainte ca el să-şi dreagă glasul şi să spună:

— Mă întrebam, Nina… Câți bani dați tu şi soțul tău şcolii? Mă refer, peste

taxa şcolară.

— Ce vrei să spui? am întrebat, deşi era cât se poate de clar unde voia să ajungă.

— Mă refer… aveţi vreo *clădire* care vă poartă numele în campusul de la Windsor?

— Nu, am răspuns, deşi *aveam* o sală de conferinţă la bibliotecă numită după noi. Şi o fântână. Sincer, nu văd ce relevanţă are… În ciuda a ceea ce a făcut Kirk – un gest oribil –, domnul Quarterman nu e aşa…

— Dar *cum* e?

— E o persoană bună. Nu o să ia o decizie în funcţie de contribuţia noastră adusă şcolii, am zis eu.

— În regulă, ascultă, m-a întrerupt Tom, aplecându-se peste cafeaua lui, cu faţa atât de aproape de a mea, încât îi vedeam petele aurii din barbă. Poţi să spui ce vrei, dar eu ştiu cum merge lumea. Şi se pare că la fel şi soţul tău.

— Ei bine, este evident că soţul meu a înţeles greşit de data asta, am zis eu, vocea tremurându-mi puţin.

Am arătat către teancul de bani, de care am scăpat în cele din urmă, strecurându-l în poşetă.

Tom a refuzat să-mi dea dreptate, spunând în schimb:

— Fiul tău a intrat la Princeton, corect?

— Da.

— Felicitări. Trebuie să fii foarte mândră.

— Am *fost.* Dar *acum* nu mai sunt. Mi-e ruşine de fiul meu. Şi de soţul meu. Îmi pare atât de rău…

El m-a privit lung, apoi a spus:

— Uite cum văd eu treaba asta. Soţul tău a vrut să scape cu bani. Iar tu încerci să faci acelaşi lucru prin cuvinte. Cu o scuză frumoasă. Ştii că soţul tău este un nemernic, aşa că încerci să cureţi după el. Şi după fiul tău.

Cu obrajii în flăcări, am scuturat din cap şi am zis:

— Nu. Nu asta fac! Nu încerc să curăţ după nimeni şi nici nu încerc să fac să dispară. Sunt aici să-ţi spun că-mi pare rău. Pentru că-mi pare într-adevăr rău.

— Aşa, şi?

— Şi *ce*?

— Te face să te simţi mai bine? Că-mi spui asta? Speri că o să-ţi zic să nu-ţi faci griji? Fără resentimente. Se iartă tot. Şi… spui că nu eşti la fel ca soţul şi fiul tău?

Vocea îi devenise mai puternică acum şi începuse şi să gesticuleze. Am observat nişte bătături pe ele şi o tăietură adâncă şi lungă pe spatele degetului cel mare de la mâna dreaptă. Rana părea nouă.

Am scuturat din cap şi am spus un *nu* hotărât, deşi, în sinea mea, ştiam că nu eram întru totul sinceră. Ăsta era *fix* motivul pentru care mă aflam aici. Voiam să ştie că sunt o persoană bună – sau cel puţin asta credeam eu despre mine – şi în niciun caz genul care oferă mită ca să obţină ce vrea.

— Nu… sunt aici să-ţi spun că ar trebui să mergi mai departe la Consiliul de Onoare, am spus eu încetişor. Cred că ar trebui să te *asiguri* că va ajunge.

El m-a privit şi a ridicat din umeri.

— În regulă, am notat. Asta e tot?

— Nu, am spus. Pentru că mai era ceva. Mai aveam un motiv pentru care mă aflam acolo. M-am convins să-i spun pe propriul risc. Sunt aici şi să… te întreb despre Lyla… Cum se simte?

O expresie de surpriză i-a apărut pe faţă, în timp ce s-a lăsat pe spătarul scaunului. Au trecut câteva secunde înainte să răspundă:

— E bine.

— Cum e… ea? am îndrăznit să întreb, pregătită să înfrunt o nouă remarcă acidă, să-mi spună că nu era treaba mea.

În schimb a zis doar:

— E un copil bun… dar dur.

Am dat din cap, simţind că eram pe cale să fiu respinsă.

— Ei bine… poţi să-i spui că îmi pare foarte rău?

El şi-a trecut mâna prin barba ţepoasă, apoi s-a aplecat în faţă şi m-a privit drept în ochi.

— De ce-ţi pare rău, *Nina*? Crezi că eşti vinovată pentru ce a făcut *fiul* tău?

Am şovăit, gândindu-mă, apoi am răspuns:

— Da. Sincer, chiar *da.* Cel puţin parţial.

— Dar de ce? a stăruit el.

— Pentru că eu sunt *mama* lui. Ar fi trebuit să-l fi învăţat mai bine de atât.

∵

După ce am plecat din East End şi am traversat înapoi podul de pe strada Woodland, am simţit că nu aveam chef să mă duc acasă. În schimb, am luat-o pe Lower Broadway – centrul Nash Vegasului – cu toate barurile de muzică country şi cabaretele de mahala, puternic luminate, în care nu mai fusesem de la ultima petrecere de burlăciţe a uneia dintre prietenele mele. Era păcat că nu veneam aici mai des – adoram muzica live de la Robert's. De la Layla's şi de la Tootsies. Doar că nu îi plăceau lui Kirk, decât dacă era beat mort – caz în care nu-mi mai plăceau *mie.*

Am continuat să conduc, prin tot centrul, întorcând în cele din urmă pe Sixth Avenue, trecând încet pe lângă Hermitage. Acelaşi valet care îmi deschisese uşa de la Uber în noaptea Galei Speranţei era şi acum în faţă, şi îmi venea aproape imposibil să cred că trecuseră doar cinci zile de la

incident. Se schimbaseră atât de multe de atunci – cel puţin în sufletul meu.

Telefonul mi-a vibrat în poşetă, mă suna cineva. Nu am verificat cine era, dând ocol Capitoliului şi ajungând în Cartierul german. Mi-am dat seama că-mi era foame – eram *lihnită* – aşa că am oprit la City House. Trecuse ceva vreme de când nu mai mâncasem singură în public, dar m-am simţit eliberată când m-am aşezat la bar neînsoţită. Nu numai că mergeam numai unde voia Kirk, dar tot el ne alegea şi masa şi deseori sfârşea prin a comanda pentru amândoi. „Ce zici să împărţim tartarul de vită şi o salată, apoi luăm păstrăvul şi antricotul? a obişnuia el să sugereze, devreme ce acele patru feluri de mâncare erau preferatele lui. Pasivitatea nu era cel mai mare păcat din lume, însă mi-am promis să încep să-mi aleg singură din meniu de data viitoare. Paşi mici.

La momentul acela, am ales o pizza Margherita şi o bere Devil's Harvest pe care barmanul mi-a adus-o la doză. A dat s-o toarne într-un pahar, însă l-am oprit, spunându-i că aveam să fac eu asta şi i-am mulţumit. Telefonul mi-a vibrat din nou. De data asta l-am verificat: apeluri pierdute şi mesaje, atât de la Kirk, cât şi de la Finch, care mă întrebau unde eram, când aveam să mă întorc acasă şi dacă voiam să mă duc cu ei la Sperrys pentru o cină mai devreme. Îmi dădeam seama că vorbiseră între ei, de vreme ce mesajele aveau aproape aceeaşi formulare. Mă întrebam ce însemna asta. Oare Kirk mă manipula? Sau poate erau amândoi doar neobişnuit de îngrijoraţi şi de supăraţi? Nu eram sigură, dar le-am răspuns amândurora într-o postare pe grup că am uitat că „avusesem ceva de făcut „şi că „ar trebui să meargă fără mine".

După ce mi-am terminat berea şi am mâncat mai multă pizza decât aş fi crezut, am plătit nota şi m-am întors la maşină. Am condus fără ţintă, îndreptându-mă spre West End şi ajungând în Centennial Park, unde Kirk obişnuia să-l ducă pe Finch încă de când era doar un bebeluş în cărucior. Am încercat să mă gândesc la perioada favorită a vieţii mele – a vieţii noastre împreună – hotărând că cei mai buni ani fuseseră undeva prin şcoala primară. Clasa a treia şi a patra, pe la opt-nouă ani, când Finch era suficient de mare cât să-şi articuleze opiniile şi să poarte conversaţii interesante cu mine, dar şi suficient de mic cât încă să mă ţină de mână în public. La jumătatea copilăriei. Doamne, cât îmi lipseau vremurile acelea!

Stând pe treptele Parthenonului, care găzduia muzeul de artă unde obişnuiam să mergem cu toţii, o întâmplare anume mi-a revenit în memorie. Era o toamnă târzie, amândoi eram îmbrăcaţi cu geci, iar eu stăteam nu departe de unde stăteam acum, în timp ce Finch aduna frunze, prefăcându-se că face tocană din napi şi varză. Învăţase cuvintele dintr-un cântecel de copii, versurile lui venindu-mi acum în minte încă o dată: *Victor Vito şi*

Freddie Vasco/Au mâncat burrito cu Tabasco/L-au pus pe orez, l-au pus pe fasole/L-au pus pe napi şi pe tocană de varză! M-am gândit la cât de mult îi plăcea lui Finch să cânte şi să danseze. Cât de mult îi plăceau muzica şi arta, şi gătitul.

— Lucruri de fete, obişnuia să spună Kirk, îngrijorat ca fiul nostru să nu ajungă „prea moale".

Îi spuneam că asta era ridicol, dar, la un moment dat, am cedat în faţa dorinţelor soţului meu, îngăduindu-i lui Finch să petreacă mai mult din timpul său liber cu activităţi destinate băieţilor. Sporturile şi tehnologia (interesele lui Kirk) au înlocuit muzica şi arta (interesele mele). Nu m-a deranjat asta – voiam doar ca fiul nostru să facă ceea ce-şi dorea –, dar, privind în urmă, am avut impresia că începuse să calce pe urmele tatălui său. *În toate privinţele.*

Poate simplificam prea mult, de vreme ce eram conştientă de faptul că o persoană nu era însumarea pasiunilor sale. Dar mă simţeam ca şi cum îmi pierdusem fiul. Pe *amândoi*, de fapt. Îmi doream să mă întorc în timp. Să schimb lucrurile. Să îi ofer lui Finch mai puţine lucruri materiale şi mai mult din timpul meu. Să mă străduiesc mai mult să vorbesc cu el, chiar şi atunci când nu mai voia să o fac.

M-am gândit şi la dezvoltarea mea – interesul crescând în proiectele filantropice şi toată acea socializare în mereu aceleaşi cercuri în care mă învârteam de câţiva ani. Şi cum aceste activităţi au luat avânt odată cu vânzarea companiei lui Kirk şi cu anii adolescenţei lui Finch. Era greu de spus care avusese loc prima, dar nu eram nici eu lipsită de vină. Mă gândeam la orele pierdute cu lucruri lipsite de importanţă care deveniseră parte integrantă din viaţa mea. Întâlniri şi petreceri, programări de înfrumuseţare şi antrenamente, jocuri de tenis şi prânzuri şi da, uneori şi nişte muncă de caritate care merita efortul. Dar cu ce scop? Conta vreuna dintre astea acum? Erau ele mai importante decât să-l învăţ pe fiul meu să respecte femeile şi alte culturi şi rase? M-am dus cu gândul la Kirk şi la bancnotele de o sută de dolari din poşeta mea – cumva, ele reprezentau atitudinea lui faţă de viaţă, cel puţin în ultimul timp.

M-am gândit la căsnicia noastră, întrebându-mă când ni se schimbaseră priorităţile de la relaţie la alte lucruri. M-am gândit la alegerile noastre zilnice, aparent nesemnificative, dar cu efect cumulativ. Acum, ele îl afectaseră pe Finch la nivel subconştient. În ultima vreme, nu prea îşi mai vedea părinţii să-şi vorbească, iar când o făceau, era despre bani sau alte lucruri superficiale. Până şi complimentele pe care mi le făcea Kirk se rezumau de cele mai multe ori la înfăţişare sau la ultimele achiziţii, nu la ideile mele, la munca mea sau la visurile mele (deşi nu eram sigură că mai

aveam aşa ceva). Oare aşa se comportase dintotdeauna Kirk faţă de mine? Sau de-abia acum observam, având în vedere că Finch crescuse şi nu-mi mai consuma atât din timpul meu?

Brusc, m-am simţit copleşită de o senzaţie de singurătate acută, dureroasă, însoţită de un dor aprins după timpurile trecute. Îmi lipseau sarcinile care cândva păreau atât de împovărătoare – să-l duc pe fiul meu cu maşina la şcoală şi la celelalte activităţi, să îi gătesc micul dejun şi cina, să îl bat la cap ca să meargă la culcare şi, cea care îmi plăcea cel mai puţin, să îl ajut la teme la masa din bucătărie.

Iar toate acestea m-au dus cu gândul la Tom şi Lyla. La relaţia lor tată-singur/fiică. La reacţia lui Tom faţă de Kirk, apoi faţă de mine. La sentimentele Lylei cu privire la tot ceea ce i se întâmplase. Voiam să vorbesc cu ea – atât de acută era această dorinţă, încât nu avea logică. Doar că avea – ca şi cum nu era altă cale de a face legătura între prezent şi trecut, între povestea ei şi povestea mea, indiferent de cât de vechi şi îndepărtate erau amintirile.

S-a întâmplat în toamna primului meu semestru la Vanderbilt, în timp ce încă mă adaptam şi încercam să-mi găsesc locul într-un mediu mult mai cuprinzător şi mai select. Fusesem mai mult decât pregătită să absolv şi să evadez din plictisitorul Bristol, dar încă sufeream de dor de casă. Şi nu-mi era atâta dor de părinţi şi de cămin, cât de Teddy, iubitul meu de aproape doi ani, care era la trei ore depărtare, în Birmingham, la Universitatea Samford, unde plecase cu o bursă de baschet. Eu şi Teddy vorbeam la telefon în fiecare noapte, ne scriam scrisori lungi de mână, mărturisindu-ne de fiecare dată dragostea şi ataşamentul veşnic unul faţă de celălalt. În mintea mea, nu mă îndoiesem nicio clipă că el avea să fie „alesul”.

Între timp, însă, formasem un grup de prieteni noi din care făceau parte Eliza, colega mea de cameră, şi încă două fete de pe holul nostru – Blake şi Ashley. Deşi eram diferite din multe puncte de vedere, inclusiv geografic (Eliza era din New York, Blake din L.A., iar Ashley din Atlanta), cele trei aveau în comun o oarecare cunoaştere asupra lumii, ceva ce mie îmi lipsea cu desăvârşire. Toate absolviseră academii private şi cu pretenţii, în vreme ce eu veneam de la un liceu public de duzină. Călătoriseră prin lume şi vizitaseră aceleaşi locuri, ca Africa şi Asia, în vreme ce ideea familiei mele de vacanţă era Marele Canion sau Disneyland. Toate erau nişte gurmande (înainte să devină o modă) şi se plângeau mereu de cantină (pe care eu o consideram, de altfel, destul de bună). Trăiau pentru ultimele apariţii în materie de restaurante din Nashville şi nu se gândeau de două ori înainte să plătească cu cartea de credit a tăticului antreuri de zeci de dolari pe care eu nu mi le-aş fi permis niciodată. Evitam genul acela de ieşiri – sau declaram

că „nu mi-e așa foame” înainte să găsesc ceva din meniu. Garderoba lor era demențială (deși Eliza și Blake aveau piese mai extravagante decât Ashley) – în vreme ce hainele mele erau extrem de mediocre. Pentru mine, Gap era definiția stilului. Deși nu *voiau* să fie snoabe, cumva, le *reușea* natural acest lucru, iar eu m-am trezit încercând să țin pasul cu standardele lor sofisticate, oscilând între a mă simți total pe dinafară sau complet stânjenită.

Sinceră să fiu, nici Teddy nu îmbunătățea situația. Într-un weekend a împrumutat camioneta prietenului său și a condus până la Nashville, apărând ca din senin cu gândul să mă surprindă cu un buchet de flori sălbatice pe care le culesese de pe drum. Am fost mai mult decât încântată să îl văd, desigur, și am fost mișcată de gestul lui romantic, dar când fetele s-au strâns în jurul lui ca să-l cunoască, m-am simțit inexplicabil de rușinată. În Bristol, Teddy nu numai că era extrem de chipeș, dar mai era și un sportiv renumit. Dar acum, privindu-l prin ochii lor, părea puțin cam prea naiv, prea simplu și prea de la țară. Până și accentul lui, care dintotdeauna mi se păruse drăguț (era, de fapt, născut în Mississippi, unde trăise până la vârsta de doisprezece ani), părea acum aproape de țăran, la fel ca și regionalismele lui (lucrurile nu se stricau, se „nasoleau”, nu se sfârșeau, se „gătau” și așa mai departe). Părul, hainele și pantofii lui păreau și ele puțin demodate – nu era ceva anume, doar că, într-un fel, părea vizibil diferit de băieții de la Vanderbilt, sau cel puțin de aceia în jurul cărora gravitau prietenele mele. Firește, acest lucru nu era suficient cât să-mi zdruncine încrederea în dragostea noastră – nu eram atât de superficială. Dar recunosc că m-a făcut să mă întreb cum avea să-mi fie viața alături de el față de altcineva.

În afară de ce avea legătură directă cu Teddy, mai aveam senzația că prietenelor mele li se părea cumva jenant din partea mea să mă fi afișat la școală cu un iubit atât de serios. De exemplu, într-o noapte, toate trei se uitau prin albumul meu școlar (nu ar fi trebuit să aduc afurisenia aia cu mine niciodată – ele și-l lăsaseră acasă pe al lor) și au văzut că sub mine și Teddy scria „cel mai probabil să ne căsătorim”. Le amuzase până peste poate, lucru pe care eu n-am reușit să-l înțeleg.

— Doamne Dumnezeule! Nu mai pot de râs! făcuse Blake, ținându-se de burtă și schimbând o privire cu Ashley.

Nu era prima oară când aveam senzația că mă bârfeau pe la spate.

Le-am smuls albumul din mână și l-am închis cu zgomot.

— Asta nu înseamnă că o să ne căsătorim *sigur*, am zis, simțindu-mă puțin vinovată față de Teddy. Doar că am fost împreună cel mai mult timp sau ceva de genul.

— Hmm, a făcut Blake.

— Voi v-ați auzit certându-vă seara trecută? a întrebat Eliza.

— Nu ne certam cu adevărat, am zis, încercând să-mi aduc aminte subiectele de discuţie din maratonul de la telefon.

Întotdeauna începeam şi terminam cu bine, însă, uneori, se strecurau pe alocuri nesiguranţa şi gelozia.

— Relaţiile la distanţă nu funcţionează niciodată, a decretat Blake, autoritatea autoproclamată a întâlnirilor de orice fel.

— Nu spune asta, a zis Eliza, încercând oarecum să mă protejeze, poate pentru că mă destăinuiam mai mult ei. *Ar putea* funcţiona.

— Măcar ai de gând să te vezi şi cu alţii? a insistat Ashley.

— Sau să-l înşeli pur şi simplu? a râs Blake.

— Nu şi nu, am zis, conştientă de cât de naivă păream pentru ele, însă nu-mi păsa.

— Nu vrei să vezi cum e să faci sex şi cu alţii în afară de Teddy? a întrebat Blake, aprinzându-şi o ţigară. Poate că nici nu e bun. Ai nevoie de un termen de comparaţie.

Am înghiţit cu greu, forţându-mă să nu le spun ceea ce evitasem până atunci.

— Ăăă, de fapt, nu m-am culcat cu Teddy.

Eliza a părut surprinsă, iar celelalte două au râs, spunând ceva în genul „cred că glumeşti".

— Nu, am răspuns. Dar am făcut toate celelalte lucruri.

Completarea nu a părut să le impresioneze.

— Cum? De ce? a întrebat Ashley, ca şi cum eu reprezentam subiectul unui fascinant studiu sociologic.

— Nu ştiu… am vrut pur şi simplu… să aştept, am zis, gândindu-mă la jurământul pe care îl făcusem împreună cu Julie în timpul clasei a noua, să aşteptăm cât de mult putem, măcar până la facultate.

Brusc, m-a cuprins un dor nebun după persoana căreia aş fi putut să îi explic astfel de lucruri.

— Să aştepţi ce? Să te măriţi? E o chestie religioasă? a întrebat Blake.

— Nu, am răspuns numaidecât, simţindu-mă din ce în ce mai stânjenită.

Deşi Teddy credea că sexul înainte de căsătorie e un păcat, era dispus să păcătuiască dacă şi eu eram.

— A, am crezut că Samford e o şcoală catolică, a spus Blake, pe tonul ei uşor critic, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă critica Biblia sau colegiul Samford, ca instituţie de educaţie.

— Da, este o şcoală catolică, am zis eu. Dar nici el nu e vreun *sfânt* sau ceva.

— Ei bine, eu cred că este grozav să aştepţi, a spus Ashley.

Dintre toate fetele, noi două păream să avem valori asemănătoare, poate

pentru că eram amândouă din sud.

Eliza şi Blake au încuviinţat din cap, dar îmi dădeam seama că nu credeau o iotă din ce spuneam – şi că puneau sexul în aceeaşi categorie cu sushi. Până la optsprezece ani, trebuia să le fi încercat pe ambele – iar rulourile California şi lucrul manual nu se puneau.

Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte că poate aveau dreptate şi că jucam prea la sigur. La urma urmelor, eram la facultate acum. Trebuia să fiu puţin mai îndrăzneaţă, să-mi lărgesc orizonturile, să încep să gândesc pentru mine însămi, în loc să mă bazez atât de mult pe Teddy.

— În regulă, fetelor, am zis eu, dornică să schimb subiectul. Sunt pregătită să beau ceva.

În capul meu, eram pregătită să beau mai *multe* ceva. Eram gata să mă îmbăt bine pentru prima oară în viaţa mea. Încă un lucru pe care Teddy îl considera a fi greşit, iar în puţinele dăţi când băusem o bere la vreo petrecere, dezaprobase acest lucru. Odată am încercat să-i schimb punctul de vedere, scoţând în evidenţă faptul că şi în Biblie oamenii beau tot timpul vin.

— Dar tot în Biblie scrie să respecţi legile şi să te laşi pătruns de Sfântul Spirit, a spus el, explicându-mi apoi că o dată se îmbătase cu un prieten şi nu îi plăcuse cum se simţise. Fusese pătruns de şprituri, nu de *sfântul* spirit.

Nu eram sigură ce voia să spună şi de ce nu se putea lăsa pătruns de *ambele.* Dar îl admiram pentru asta. Şi încă îl admiram şi acum, doar că Teddy era la mai mult de trei ore distanţă, şi hotărâsem că experienţa mea de la facultate nu trebuia să ţină cont de asta.

Aşa că m-am ridicat, ne-am dus înapoi în cameră şi mi-am făcut un cocktail din minibarul improvizat al Elizei. Nu mai avea mixere, aşa că am turnat nişte Smirnoff într-un pahar de plastic, peste care am adăugat puţină limonadă. Nu m-am mai obosit să pun şi gheaţă din aparatul de la capătul holului, ci am dat-o direct pe gât. M-am simţit instantaneu cuprinsă de un val de fericire şi afecţiune pentru prietenele mele şi toate lucrurile de la Vanderbilt. Apoi am împrumutat o rochie scurtă şi mulată pe corp de la Eliza, iar toate fetele au fost de acord că arătam sexy. Mă complimentau des şi sincer pentru silueta, părul şi faţa mea, fiind bine intenţionate. Eram conştientă şi de atenţia pe care ne-o acordau băieţii oriunde mergeam, aşa că am decis că să mă îmbăt la o petrecere era mult mai distractiv decât să vorbesc la telefon cu Teddy, ascunsă sub pături în patul de sus. În timp ce flirtam, şi dansam, şi beam încontinuu, amestecând berea cu tăria, îmi amintesc că m-am gândit că da, poate prietenele mele aveau dreptate în legătură cu relaţiile la distanţă. Sau cel puţin poate că venise timpul ca eu şi Teddy să începem să ne vedem şi cu alte persoane.

La un moment dat, am început o conversaţie lungă şi picantă cu unul dintre prietenii lui Ashley. Îl chema Zach Rutherford şi avea o claie de păr blond şi cele mai drăguţe gropiţe. Era cu câţiva centimetri mai scund decât mine şi foarte slab – nu era genul meu nici dacă nu aş fi avut un iubit – aşa că nu mă simţeam vinovată că vorbeam cu el, nici că dansam. Când a început să fie prea prietenos, i-am spus că vreau să mă întorc în cameră.

— Să te conduc? s-a oferit el.

— Am prieten, am recunoscut eu.

— Bine de ştiut, a spus Zach, râzând. Nu încerc să mă dau la tine, Nina – doar mă ofer să te conduc acasă.

Am ezitat, aşa că m-am sfătuit cu Ashley, care m-a asigurat că Zach era un băiat bun, menţionând faptul că era în topul jucătorilor de golf pe ţară şi că ar fi putut să se ducă la orice facultate ar fi vrut.

— Toate fetele din Atlanta voiau să iasă cu el, a zis ea, implicaţia fiind cât se poate de clară, încă dinainte să îmi facă ştrengăreşte cu ochiul şi să adauge: Nu ştii niciodată!

— Doar mă conduce acasă, am stăruit eu, scuturând din cap.

Însă deja începusem să mă simt, în mod vinovat, atrasă şi intrigată de Zach. Dar chiar trebuia să mă întorc, căci eram deja băută bine, şi mi-am spus că într-adevăr mi-ar fi de ajutor un băiat care să mă însoţească de-a lungul campusului.

Aşa că am plecat împreună. Dar, înainte să ajung la căminul meu, Zach a întrebat dacă am putea să trecem puţin pe la al lui. Să ia ceva, îmi spusese. Am fost de acord, fiindcă eram suficient de beată cât să-mi placă plimbarea şi compania lui (deşi, în momentul ăla, cred că mi-ar fi plăcut orice şi de oricine). Când am ajuns, am vrut să îl aştept în hol, însă el mi-a sugerat să vin până în cameră. M-am dus. Câteva minute mai târziu, eram cuibăriţi pe canapeaua lui, bând amândoi dintr-o bere şi ascultând „Nightswimming" de la R.E.M. Când a încercat să mă sărute, eu nu m-am opus, alungându-l pe Teddy în cel mai îndepărtat ungher al minţii mele.

Cam ăla a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit a doua zi, când m-am trezit într-un pat străin, lângă un băiat dezbrăcat. La început, nici nu mi-am dat seama că era Zach – dar apoi mi-am amintit totul şi m-a umplut de groază.

— Unde suntem? am întrebat eu, privind în sus la cadrul de fier al patului suprapus.

— În camera mea, a bălmăjit el.

— Ce s-a întâmplat? Am…? Nu mi-am sfârşit întrebarea, căci ştiam deja răspunsul, fiindcă mă durea. Ca naiba. În lumina slabă şi fluorescentă ce răzbătea din dulapul lui, am zărit sângele de pe cearşaf şi dintre picioarele

mele.

— Da… a îngăimat el, fie epuizat, fie pe jumătate adormit.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat eu. Nu! *Nuuu*!

— Dar ai vrut, a zis el, şi atunci mi-am amintit. Momentul penetrării. Durerea. Pumnii mei strânşi şi lacrimile. Strigătele în care îi spuneam să se oprească. Părea totul un coşmar, doar că era cât se poate de real. Se întâmplase cu adevărat.

Camera se învârtea cu mine, dar am reuşit să mă ridic, căutându-mi disperată hainele, găsind rochia albă a Elizei, prinsă printre cearşafuri, împreună cu lenjeria mea.

— Ai vrut, a repetat el, cu ochii pe jumătate deschişi, cu vocea încă neclară, în timp ce eu îmi căutam pantofii pe întuneric. Nu i-am putut găsi, aşa că m-am dus la uşă, desculţă, în vreme ce Zach a rămas dezbrăcat în pat.

Am fugit până la căminul meu, însă nu am început să plâng decât după ce am ajuns în cameră şi am văzut că Eliza nu se întorsese încă. Am verificat dacă îi pătasem rochia de sânge şi am fost uşurată să descopăr că nu. Am atârnat-o pe umeraş, m-am dezbrăcat de tot, m-am înfăşurat într-un prosop, mi-am luat şlapii în picioare şi m-am dus la baia comună. Am făcut cel mai lung şi mai fierbinte duş din viaţa mea, plângând în tot timpul acela, apoi m-am întors în cameră şi m-am silit să ascult cele patru mesaje vocale pe care le primisem.

Toate erau de la Teddy, după cum mă şi aşteptam, tonul lui devenind din ce în ce mai îngrijorat şi mai agitat, rugându-mă să-l sun înapoi indiferent de cât de târziu mă întorceam. Încheiase fiecare mesaj cu „Te iubesc."

Voiam să îi aud vocea mai mult decât orice pe lume, dar era patru dimineaţa şi mi-am spus că probabil dormea, căci avea cursuri de dimineaţă. Că nu trebuia să-l trezesc. Însă, în sufletul meu, ştiam că adevăratul motiv era că nu puteam să-i spun ce se întâmplase, la fel cum nu puteam nici să-l mint. Aşa că am sunat-o pe Julie, care dormea în camera ei de cămin din Wake Forest, povestindu-i toată tărăşenia.

Aproape imediat Julie a menţionat cuvântul „viol".

— Nu a fost viol, am zis eu în şoaptă, ascunsă sub paturi. Îl sărutam şi…

— A fost *viol*, a stăruit Julie, cu a ei viziune precoce sau, cel puţin, precoce faţă de părerile mele din 1995 asupra a ceea ce însemna un viol în cadrul unei întâlniri. Trebuie să te duci la poliţia din campus. Sau, şi mai bine, la poliţia din Nashville.

I-am spus că era o nebunie. Plus de asta, spălasem deja toate probele.

— Nu o să mă creadă nimeni.

— Ba da, or să te creadă, a spus ea. Erai virgină.

Am început din nou să plâng.

— Nu pot să mă duc la poliție, am zis eu printre suspine.

— De ce nu?

Pentru că aveam și eu partea mea de vină, i-am zis. Era și greșeala mea. Mă făceam vinovată pentru că îl stârnisem. Era crucea pe care trebuia să o port.

I-am mai spus și că singura pedeapsă corectă era să-l pierd pe Teddy. Aveam să mă despart de el de dimineață – sau după ce se întorcea de la cursuri și de la antrenament. *Trebuia* să mă despart de el. Ar fi fost un gest mai blând decât să îi fi zis ce se întâmplase.

— Dar așa o să-l pedepsești și pe *el*, a spus ea. Nu face asta, Nina. Trebuie să îi spui. Trebuie să vorbești cu el. Și el va fi de acord cu mine – de asta trebuie să te duci la poliție.

— Nu, nu-i pot face una ca asta, Julie. L-ar distruge. Partea cu băutul… cu sărutatul… tot. Merită pe cineva mai bun decât mine.

— Dar te iubește. Și te vrea pe *tine.*

— Nu și dacă ar afla despre asta.

— Dumnezeu ne învață să iertăm, a spus ea, recurgând la o nouă tactică, căci știa ce credea Teddy – și că și *eu* știam ce credea Teddy.

— Nu, am spus eu, plângând. Promite-mi, Julie. Promite-mi că nu o să-i spui nici lui, nici *altcuiva. Niciodată.*

Mi-a promis și și-a ținut promisiunea. În toți acești ani. Chiar și când eram doar noi două, rareori vorbeam fățiș despre asta, deși făcea unele aluzii voalate atunci când apărea vreun caz asemănător la știri. Odată, mi-a mărturisit chiar că ceea ce mi se întâmplase mie fusese unul dintre motivele pentru care devenise avocată pentru femei, clientela ei fiind aproape exclusiv feminină. Mi-a spus că și-ar fi dorit să fi făcut mai multe când fusese mai tânără.

Concluzia era, cred, că și eu mi-aș fi dorit să fi făcut mai multe. Pentru că eram sigură că Zach Rutherford mă violase. Și deși speram din suflet ca Finch să nu-i fi făcut ceva atât de oribil Lylei, gestul lui rămânea la fel de îngrozitor. Întocmai ca Zach, fiul meu profitase de o fată inocentă, aflată într-o situație vulnerabilă. O exploatase. O folosise. O tratase ca pe un gunoi.

Din multe puncte de vedere, Finch era Zach, iar Lyla eram eu. Și nu voiam ca Finch să o bântuie așa cum Zach mă bântuise pe mine.

Așa că m-am ridicat, mi-am pus geanta plină de bani pe umăr și m-am dus înapoi la mașină, în soarele primăvăratic de la apus. Nu eram sigură ce voiam să fac. Dar știam că aveam să fac *ceva*, fără nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 11

Tom

Dintotdeauna m-am considerat norocos că, în mare parte, îmi câştigam traiul făcând ceva ce-mi plăcea, însă nu luasem în calcul şi refugiul pe care mi-l găseam lucrând în tâmplărie. Cum îi spune? Să fii în elementul tău sau în zona de confort? Oricum ar fi fost, în după-amiaza aceea am făcut tot efortul să-mi alung orice gând din minte şi să mă cufund în lucru. În timp ce măsurăm, marcam şi tăiam sertarele pentru o bibliotecă din molid, am simţit că încep să mă relaxez pentru prima oară în ultimele zile, mintea golindu-mi-se ca prin minune.

Din nefericire, rafturile erau *prea* simple – le-aş fi putut face şi cu ochii închişi. Aşa că nu a trecut mult şi gândurile mi-au fugit înapoi la Nina Browning. Aproape că abia aşteptasem să o urăsc la fel de mult pe cât îi uram soţul şi fiul şi să îi arunc grămada de bani drept în faţă. Şi totuşi, din nu ştiu ce motiv, nu reuşeam să îi port nimic mai mult decât un uşor dispreţ teoretic, lucru care era atât frustrant, cât şi dezorientant. Nu mă ajuta nici faptul că avem clar impresia că ne-am mai întâlnit. Spre deosebire de Nina, eu reţineam feţele oamenilor. Dar adevărul era că reţineam *anumite* feţe, aşa cum puteam să-mi amintesc o piesă excepţională de mobilier. Nina avea înfăţişarea aceea aparte şi uşor de reţinut. Foarte drăguţă, dar câtuşi de puţin comună.

*

Mi-am ridicat privirea la ceasul vechi de pe peretele din faţa bancului de lucru şi am văzut că era aproape şapte. Lyla plecase de la şcoală cu Grace, dar am încercat să fiu ferm, spunându-i să se întoarcă până la cină, chiar şi atunci când am hotărât să mă duc la atelier şi să înghesui şi câteva curse târzii la Uber. I-am dat mesaj şi am întrebat-o ce vrea să mănânce, ştiind că avea să-mi răspundă că nu-i păsa. Îi era greu să ia decizii chiar şi când nu era supărată pe mine. Un minut mai târziu, am primit răspunsul previzibil. *Nu-mi pasă. Nu mi-e foame.*

Strângând şi punându-mi la loc uneltele, gândurile mi s-au reîntors la Nina. La faţa ei. La picioarele ei, pe care le-am zărit când se ridicase să mă salute. Era cu siguranţă atrăgătoare, lucru care mă enerva la fel de mult ca faptul că nu o uram. Am suflat rumeguşul de pe burghiu şi mi-am zis în sinea mea că asta chiar nu conta. Tot afurisită era. Îi ştiam genul. Numai o afurisită

s-ar căsători cu un tip ca ăla şi numai o afurisită ar creşte un fiu care a făcut ce a făcut al ei, mai ales că avea tot ce-şi putea dori. Era privilegiat, popular şi intrase la Princeton. O spusese chiar ea – era *maică-sa.*

Femeile se pricep mai bine să se prefacă atunci când au nevoie şi, evident, Nina Browning fie era o actriţă bună, fie dobândise această pricepere. O adevărată şarlatană. A ştiut să întrebe despre Lyla, simulând o oarecare compasiune maternă. Şi vicleşugul aproape că îi reuşise, până când şi-a dus la extrem jocul. N-avea cum să-şi dorească pe bune ca eu să depun plângere dinaintea Consiliului de Onoare împotriva fiului ei, care doar ce fusese admis la Princeton. Aş! De ce ar risca atâtea pentru o fată pe care nu a întâlnit-o niciodată? Nu asta îşi dorea, pur şi simplu. Şi când mă gândeam că aproape îi crezusem tâmpenia cu psihologia inversă. O şi vedeam acum, bându-şi martini-ul cu prietenele ei şi dându-se mare cum manipulase ea încă un tip cu replicile ei de rahat.

Şi atunci mi-am dat seama. Unde o mai văzusem. Se întâmplase acum patru ani, poate mai mulţi, de vreme ce aveam tendinţa să subapreciez trecerea timpului zilele astea. Venise acasă la o clientă care mă angajase să îi restaurez tâmplăria în încăperea pe care o numea „camera de păstrare". Femeia aceea, al cărei nume nu mi-l mai aminteam nici să mă pici cu ceară, era cam de aceeaşi vârstă şi statut social ca Nina, adică locuia într-o casă din Belle Meade, deşi nu la fel de mare ca a Ninei. Prima oară fusesem contactat de către contractorul ei, care îmi spusese că este imposibil de satisfăcut, nu fusese mulţumită cu lucrarea ultimului tâmplar şi voia să înceapă totul de la zero. Nu îi plăcuse designul, deşi aprobase schiţele, şi nici materialele folosite, deşi fusese de acord cu folosirea lemnului de tec.

— Nu te-aş judeca dacă nu ai vrea să iei proiectul, îmi spusese tipul. E o adevărată pacoste.

Am ţinut cont de avertisment, însă aveam nevoie de bani, ca de obicei, aşa că am acceptat. Când m-am dus să o întâlnesc, chiar am încercat să o fac să se răzgândească în privinţa restaurării, explicându-i că defectele pe care le vedea în lemnul de tec aveau să dispară cu un strat de vopsea, sau două-trei, dacă voia să fie sigură, altminteri, nu ar fi făcut altceva decât să-şi risipească banii, în opinia mea. Nu s-a lăsat convinsă sau poate chiar îşi *dorea* să risipească bani.

Aşa că am acceptat proiectul, fiind de acord să folosesc mahon şi un design nou, mai detaliat, cu multe înfloriturişi ornamente, pe care îl scosese dintr-o revistă de design interior şi care mie unul mi se părea puţin cam kitsch.

Nu mai e cazul să o spun: contractorul avusese dreptate. Au fost trei săptămâni lungi cu femeia asta, deşi nu pentru că era greu de satisfăcut. Ci

pentru că rareori mă lăsa singur, nu tăcea şi nu se oprea niciodată din monologul ei nesfârşit de plângeri legate de viaţa ei, dacă să comande online sau nu tot felul de lucruri (casa ei ai fi zis că era un depozit) sau tot felul de drame din tenis. În fiecare zi, la ora cinci fix, deschidea o sticlă de vin, semnul meu că trebuia să încerc să plec şi semnul ei că se oferea să lucrez „peste program", punându-mi şi mie un pahar. Îi explicasem în repetate rânduri că nu beau în timpul serviciului, moment în care m-a atacat, simţind o presiune cum nu mai experimentasem din liceu. „O, haide, nu mai face pe mironosiţa", spusese ea. „Doar un pahar". De câteva ori am cedat, sorbind câteva guri doar ca s-o fac să tacă, în vreme ce ea storsese restul sticlei, de cele mai multe ori plângându-se de soţul ei. Că nu era niciodată acasă, că nu o asculta, că se plângea din cauza cheltuielilor ei.

Acum apare şi Nina Browning, literalmente, venind pentru ceea ce părea să fie o seară în oraş. Cum-o-cheamă nu era chiar gata, aşa că i-a întins prietenei ei un pahar cu vin şi i-a spus că se întoarce într-o clipă. A trecut pe puţin o jumătate de oră, timp în care eu mi-am continuat lucrul, iar Nina şi-a butonat telefonul, în bucătăria de alături, dar prefăcându-ne că nu eram la doar câţiva metri depărtare. La un moment dat, a primit un telefon, şi am avut senzaţia că era de la soţul ei sau de la cineva foarte apropiat. Şi asta pentru că începuse să vorbească în şoaptă, plângându-se despre Cum-o-cheamă că întârzie mereu. După ce a închis, m-a prins uitându-mă la ea, a râs uşor, apoi a spus:

— N-ai auzit nimic.

Eu am zâmbit şi i-am zis ceva în genul:

— O, ba da, am auzit.

— E o prietenă grozavă, dar nu e *niciodată* punctuală…

— Poate dacă ar vorbi mai puţin…

Atunci a râs de-adevăratelea, arătându-şi dinţii albi şi drăgălăşenia, poate mai demnă de remarcat, spre deosebire de prietena ei. Era mai adevărată şi mai puţin nesigură. Mă trata ca pe egalul ei şi nu ca pe tâmplarul căruia îi plăteşti ore suplimentare ca să bea cu tine.

Câteva minute mai târziu, Cum-o-cheamă s-a împleticit în bucătărie şi a anunţat că puteam să-mi văd de lucru, avea „încredere să mă lase singur în casă". Se voia a fi un compliment, dar fireşte că, în realitate, era o insultă – lucru pe care Nina l-a surprins subtil, dându-şi ochii peste cap. Apoi au plecat.

Cam asta fusese tot. Nu o întâlnire propriu-zisă. Dar era un punct de referinţă care mă făcea să cred că discuţia pe care o avusesem astăzi la cafenea era mai sinceră decât o şaradă. Bine, ambele puteau fi şarade. Am stins lumina, mi-am încuiat atelierul şi m-am dus la camionetă, spunându-mi

că nimic din toate astea nu conta. Faptul că putea fi o persoană decentă în anumite circumstanțe era la fel de irelevant ca modul în care arată. Nu schimba cu nimic ceea ce făcuse fiul ei și nu avea să schimbe nici decizia mea. Și totuși, am condus spre casă cu gândul la ea – și cine era cu *adevărat* ca persoană. Din nu știu ce motiv inexplicabil, îmi doream – cumva, aveam nevoie – să aflu adevărul despre Nina Browning. Adevăratul motiv pentru care eram mai mult decât intrigat de emailul primit în acea seară de la ea – și incapabil de a-i rezista schimbului de mesaje care i-a urmat.

Tom,

Îți mulțumesc foarte mult că ai fost de acord să te întâlnești astăzi cu mine. Știu că a fost greu, dar mă bucur că am avut ocazia să lămurim puțin lucrurile. Mă întrebam dacă ai mai vrea să ne vedem, poate data viitoare însoțiți de Finch și de Lyla? Firește, nu o să insist dacă nu te încântă ideea, dar mă gândeam că le-ar prinde bine amândurora. Aștept răspunsul tău.

Numai bine,
Nina

Mulțumesc pentru mesaj și pentru idee. O să vorbesc cu Lyla și te anunț ce hotărăște ea. Cred că mi-am amintit unde te-am mai văzut. Ai cumva o prietenă care locuiește într-o casă din cărămidă pe strada Lynwood? Sunt destul de sigur că ne-am întâlnit acolo acum câțiva ani. T.

Doamne, da, îmi amintesc! Melanie Lawson! Știu sigur acum că am vorbit atunci cu tine! (Și asta demonstrează cât de prost stau la capitolul fețe, pentru că îmi amintesc, de altfel, tot ce am vorbit:)
Nina
P.S. Ai făcut o treabă grozavă la ea. Te laudă și acum.
P.P.S. Și ea are un copil la Windsor. Știai?

Nu. Nu prea mă interesează cercul monden de la Windsor.

Te înțeleg. Ador școala aia, dar chiar e un adevărat cerc monden uneori. L-am dus pe Finch acolo de la grădiniță, așa că sunt oarecum obișnuită… Plus că, nu știu cât e de relevant, simt că ar trebui să-ți spun că acolo au fost copiii în noaptea aceea (acasă la Melanie). Fiul ei dădea o petrecere (fără permisiunea ei). Ce mică e lumea. Nu-i așa?
O să rămân la „Nu-i așa?" Și, practic, nu e nicio întrebare, corect?

Corect. Două expresii nefericite, folosite în această circumstanță. Îmi pare rău. Și îmi pare încă o dată rău pentru ce a făcut Finch. Știu că sunt doar

nişte cuvinte, dar sunt din suflet. Chiar vreau să încerc să îndrept lucrurile. Sper că mă crezi. Şi sper că Finch va avea şansa să se întâlnească cu Lyla şi să îi spună chiar el asta.

Mulţumesc. O să vorbesc cu Lyla şi ne auzim curând.

Capitolul 12

Nina

Nu există secret care să nu fie aflat în comunitatea celor de la Windsor şi, deşi speram ca focul să nu se răspândească, ştiam că era doar o chestiune de timp până când avea să izbucnească violent. Bazându-mă pe experienţa mea cu dramele altora, i-am dat termen o săptămână.

Şi am aproximat destul de bine, fiindcă în dimineaţa următoare – la şase zile după petrecerea lui Beau – am început să fiu sunată întruna de prieteni care voiau să „vadă ce fac". Poate că unii erau sincer îngrijoraţi de urmări. Dar cred că cei mai mulţi erau din tagma lui Kathie, la un anumit nivel, poate chiar subconştient, bucurându-se de bârfe, fără să-şi dea seama că adânceau cu atâta uşurinţă şi nonşalanţă criza lui Finch (care merita ce i se întâmpla), dar şi a Lylei.

Am încropit un răspuns standard („îţi mulţumesc pentru grijă şi pentru cuvintele frumoase") şi am jurat să evit locurile unde mergeam de obicei – acolo unde, fără îndoială, m-aş fi întâlnit cu oameni pe care îi cunoşteam. Starbucks şi Fix Juice, mallul Green Hills şi Whole Foods, studioul de cycling şi cel de yoga şi, bineînţeles, clubul.

Singura persoană cu care am continuat să vorbesc era Melanie, care mi-era o susţinătoare atât de înfocată, încât dacă aş fi împuşcat pe cineva în mijlocul bulevardului, ea probabil că mi-ar fi justificat fapta. Îmi trimitea capturi de ecran cu ceea ce comenta lumea, deseori doar zvonuri auzite de te miri unde: că Lyla era *complet* dezbrăcată; că Finch i-a pus ceva în băutură; că au făcut sex. Povestea continua să fie înflorită.

De fiecare dată, Melanie sărea în apărarea lui Finch, clarificând lucrurile, scriind răspunsurile cu majuscule şi cu multe semne de exclamare. Chiar şi atunci când era vorba despre părţi adevărate, explica logic şi insista că Finch „e un băiat bun care a făcut o greşeală".

Pe de-o parte, îi apreciam sincer loialitatea, mai ales când corecta presupunerile false. Pe de altă parte, la un nivel mai profund, indignarea ei mă făcea să-mi fie din ce în ce mai ruşine. La urma urmelor, Finch *chiar* era vinovat. Poate nu vinovat de toate acuzaţiile care îi se aduceau în vâltoarea zvonurilor, dar totuşi vinovat. Părea un lucru pe care ea tindea să-l omită, la fel cum se întâmpla şi cu Kirk.

Vineri seara, a venit la mine, tulburată şi răvăşită – cel puţin după

standardele înalte pe care le avea Melanie.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, deschizându-i uşa.

— N-ai primit mesajele? Îţi scrisesem că vin încoace…

— Nu, nu mi-am mai verificat telefonul de ceva timp, am zis eu.

Avusesem nevoie să-l pun deoparte ca să nu mai verific constant dacă Tom îmi răspunsese sau nu. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când îi propusesem să ne întâlnim şi cu Lyla, însă începea să mă obsedeze decizia lui. Am condus-o pe Melanie în bucătărie.

— Ia loc, am zis, şi spune-mi ce se petrece.

Ea a scos un oftat şi şi-a aruncat geanta Goyard cu monogramă la picioare, înainte să tragă un scaun şi să se aşeze.

— Afurisita aia de Kathie… S-a oprit, a privit în jur, apoi a întrebat: E cineva acasă?

— Kirk nu e. A stat acasă o zi, după care a plecat din nou. Dar Finch este – e sus, în camera lui, am zis. Poţi vorbi.

Şi-a dus o mână la tâmplă, în vreme ce cu cealaltă îşi netezea pliurile fustei de tenis.

— *Afurisita* aia de Kathie a răspândit vorba că Beau s-a combinat cu Lyla. După ce Finch i-a făcut poza.

— Şi… aşa a fost? am întrebat eu, asumându-mi riscul.

Eu şi Melanie nu ne certasem niciodată, dar uneori putea fi foarte sensibilă şi supărăcioasă, mai ales când venea vorba de Beau sau de fiica ei, Violet, care avea nişte accese de divă mai ceva decât un copil-vedetă.

— O, Doamne, nu! a făcut ea, lovind în scaun cu piciorul ei bronzat artificial.

— Şi atunci din ce a tras concluzia asta? Doar pentru că Lyla a fost fotografiată pe patul lui Beau?

— Nu am nici cea mai *vagă* idee! Dar pun pariu că Lucinda e capul răutăţilor. E o adevărată pacoste. O urăsc pe copila aia… A tot postat articole pe Facebook despre agresiune sexuală şi misoginie. Melanie s-a aplecat să-şi scoată telefonul din geantă, apoi a început să citească pe un ton ascuţit, fandosit, imitând-o probabil pe Lucinda: „Patruzeci şi patru la sută dintre cazurile de agresiune sexuală declarate se petrec înainte ca victima să împlinească optsprezece ani. Una din trei fete este agresată sexual înainte să termine liceul… Şi totuşi, şcolile rămân ciudat de indiferente la aceste cifre… lucru care cauzează numărul ridicat de agresiuni sexuale în rândul liceenelor".

Am simţit un junghi dureros gândindu-mă la Lyla şi la propria mea experienţă de la Vanderbilt.

— Ştiu că Lucinda este la fel de enervantă ca maică-sa… Dar, din păcate,

are *dreptate*. Dacă venea de la altcineva…

— *Tot* ar fi enervant! a exclamat Melanie. Nu-ți mai împărtăși părerile pe rețelele sociale!

Nu eram de acord cu ea – și m-am gândit că genul ăsta de activism este unul dintre puținele urmări decente ale rețelelor de socializare. Altminteri, nu ar fi decât o paradă de plicticoșenii sau de laude aduse propriei persoane – o cale fie de a te da mare cu vacanțele tale, fie de a plictisi pe toată lumea cu varza ta de Bruxelles. Cred că am spus ceva în genul ăsta, însă Melanie era pornită.

— Vreau să spun că Finch și Beau sunt copii buni! Din familii bune! a continuat ea, scoțându-și elasticul, răvășindu-și părul, apoi prinzându-l la loc într-o coadă mai aranjată. Iar Lyla nu e *deloc* genul lor.

— Și totuși, e foarte drăguță, am spus, mai mult bălmăjind pentru mine.

— Ai văzut-o pe viu?

Am scuturat din cap.

— Nu. Dar am văzut niște poze cu ea.

— E *corcitură*?… Beau așa mi-a zis. E adevărat?

— Corcitură? Nu am mai auzit cuvântul ăsta de ani buni, am remarcat eu, întrebându-mă dacă era corect politic și fiind mai mult ca sigură că nu.

Ea a ridicat din umeri.

— Cum vrei să-i spui. Metisă. Mulatră. Lista poate continua. Întrebarea e: este sau nu?

— E pe jumătate braziliancă, am răspuns.

— Aha, a făcut ea. Deci maică-sa trebuie să fi fost străină. Am auzit că taică-su e alb. Și am mai auzit și că maică-sa e închisă pentru droguri și prostituție. Nici nu-i de mirare că Lyla e atât de indecentă.

— Cine a zis că e indecentă? am întrebat, gândindu-mă că Melanie încerca să împace ambele tabere. Lyla nu a făcut nimic cu niciunul dintre băieții noștri și totuși spui că e indecentă? Cum vine asta?

— N-ai văzut cum era îmbrăcată? Melanie și-a tras tricoul, făcând ochii mari și scoțând limba.

— Haide, Mel, nu e cazul, am zis eu, crispându-mă. O ținută nu face pe cineva indecent. E ca și cum ai spune: Purta fustă, deci și-a meritat-o.

Melanie m-a fixat cu privirea o clipă, apoi a spus:

— În regulă. Ce se întâmplă aici? De ce îi iei apărarea Lylei? Nu pricep.

— Nu-i iau apărarea, am zis. Am impresia că e o fată bună, prinsă la mijloc în ceva ce nu și-a dorit.

— Și de ce crezi asta?

— Pentru că am discutat la o cafea cu tatăl ei, am mărturisit eu, în timp ce mintea mi-a fost împânzită de posibilele urmări care ar fi rezultatul din

faptul că Melanie aflase acest lucru.

Era bine intenționată când venea vorba de prietenia noastră, dar era incapabilă să țină ceva pentru ea.

— Serios? a făcut ea, probabil gândindu-se deja la persoanele cărora avea să le spună după ce urma să plece de la mine. *Când*?

— Ieri, am zis eu, hotărându-mă pe ultima sută de metri să nu fac acest lucru și mai irezistibil, spunându-i să îl țină secret. Sincer, nu a fost cine știe ce… Doar că așa am simțit să fac.

Ea a încuviințat din cap.

— Și? Cum era?

— De fapt, l-ai mai întâlnit. Îl cheamă Tom Volpe, am zis eu. Îți sună cunoscut?

Ea m-a privit lung, a scuturat din cap, apoi a spus:

— Ia stai, chiar îmi sună cunoscut! De unde îi știu numele? A repetat Volpe de vreo câteva ori, încruntându-se în timp ce se străduia să-și amintească.

— Ți-a recondiționat cămara, am răspuns eu. Și camera de depozitare.

Fața i s-a luminat brusc.

— A, da! Acel Tom! Corect. Arăta bine. În felul ăla neglijent și muncitoresc…

Caracterizarea m-a deranjat puțin, deși nu puteam să-mi dau seama de ce, cu atât mai mult cu cât era o descriere destul de precisă. În orice caz, am dat din cap și am spus:

— Da, presupun…

— Stai, deci fiica lui e Lyla?

Am dat din cap că da.

— Surprinzător.

— De ce?

— Nu știu. Poate pentru că e tâmplar? Nu sunt prea mulți copii de tâmplari la Windsor… Probabil că primește ajutor financiar.

— Poate. Cine știe, am zis eu, rezistând tentației de a adăuga și un „cui îi pasă”. În schimb, am spus: Dar dacă e aici dintr-a noua, înseamnă că e destul de deșteaptă. Sau foarte talentată într-un anumit domeniu.

Toată lumea știa că admiterea era mai exigentă la liceu, în timp ce criteriile de acceptare pentru copiii de cinci-șase ani erau mai indulgente și aveau de-a face mai degrabă cu ce erau părinții lor. Nimeni nu recunoștea asta, deși era destul de clar că, dintre doi aplicanți care erau perfect egali, mai puțin în ceea ce privește donația, cel care făcea donația mai mare câștiga. Pentru Kirk, acest lucru nu era câtuși de puțin tulburător. Așa era viața.

— Sau poate a intrat pentru că e mulatră, a reluat Melanie. Ştii părerea lui Walter legată de *diversitatea culturală*.

Eu am ridicat din umeri, simţindu-mă foarte stânjenită. Ca să ascund acest lucru, am arătat către sticla de Pinot Noir pe care o deschisesem la cină şi i-am spus:

— Nu vrei un pahar?

— Poate doar unul mic. Încerc să reduc zaharurile… Sunt *atât* de grasă, bleah… Şi, spunând acestea, s-a aplecat în faţă ca să-şi poată prinde un strat de piele care-i acoperea abdomenul plat ca o scândură, în vreme ce eu i-am turnat un pahar şi i l-am întins.

Ea a luat o gură, apoi a spus:

— Şi? Detalii? El a vrut să vă întâlniţi sau cum?

— Nu, eu am vrut, am zis, umplându-mi şi eu paharul.

— De ce? Să îl convingi să nu depună plângere?

— Nu, ca să-mi cer scuze.

— A, da, firește. Credeam că pentru altceva, a făcut ea, dând din nou din picior şi părând jignită. Era o expresie pe care o afişa des. Pe de-o parte, îmi plăcea la nebunie această vulnerabilitate a ei, chiar şi atunci când nu era momentul potrivit. Era atât de diferită faţă de majoritatea gospodinelor din Belle Meade, care purtau măşti permanente de fericire absolută. Pentru acelea, răspunsul la simpla şi nu foarte interesanta întrebare „Ce mai faci?" era întotdeauna o litanie exuberantă de cât de minunat de plină şi de satisfăcătoare era viaţa lor. *Ocupată*, *ocupată*, *ocupată! Fericită*, *fericită*, *fericită! Totul merge bine! Ocupată*, *fericită şi totul merge bine!* Aveam o prietenă care răspundea cu entuziasm: *Mai mult decât grozav!* Căsnicia ei, copiii, vacanţele, vara – toate erau, *întotdeauna*, mai mult decât grozave!

Până şi nonşalantul *Nu mă pot plânge!* mă deranja. În primul rând, firește că te *poţi* plânge şi o *faci* şi o *s-o faci.* O să te plângi de profesorii şi de antrenorii copiilor, de vecini şi de animalele vecinilor, de membrii comitetului tău sau din ştiu eu ce organizaţie de caritate sau consiliu şcolar din care o să faci parte (fie pentru că nu vei fi mulţumită de contribuţia lor, fie pentru că vei vrea să faci pe şefa şi să preiei întreaga activitate); o să te plângi când oamenii nu-ţi vor răspunde suficient de repede la mesaje sau când te vor spama cu mesaje nedorite, care îţi vor umple căsuţa poştală electronică; te vei plânge de cei care îţi îngrijesc casă, de bone şi de grădinari şi de toţi cei care îţi vor trece pragul ca să lucreze pentru tine. Te vei plânge de absolut orice *dacă nu are* legătură cu tine, cu copiii tăi, cu mariajul tău sau cu viaţa ta. Şi dacă, Doamne ferește! tu sau copiii tăi faceţi ceva greşit, daţi vina pe altcineva şi insistaţi că sunteţi o victimă provenită dintr-o „familie bună". Ştiam placa.

— Pot să fiu sinceră? a început Melanie. Mă doare puţin că nu mi-ai spus. Mai ales că e şi Beau implicat.

— Dar ţi-am spus acum.

— Vreau să zic de la început. Imediat. Înainte să te fi întâlnit cu el.

— Cred că am uitat să menţionez, m-am bâlbâit eu. Îmi pare rău, Mel.

Ea s-a încruntat pe cât de mult îi permitea botoxul.

— A zis ceva de Beau? Sau de petrecere? E supărat din cauza asta?

— Nu, am răspuns eu. Sunt destul de sigură că nu asta îl preocupa acum.

Melanie a încuviinţat din cap, apoi a tras o gură de aer.

— Ascultă. Te admir foarte mult, Nina. Eşti o persoană tare bună, cu inimă mare… Admir faptul că încerci să îndrepţi lucrurile. Dar… cred că eşti puţin cam prea dură cu tine însăţi. Şi cu Finch.

Am dat din cap, sfârşită. Loialitatea ei neabătută se simţea cu siguranţă mult mai bine decât dragostea dură a lui Julie. Şi totuşi, eram frustrată din cauza incapacităţii ei – sau a refuzului – de a vedea miza pusă în joc. Prietenii mei nu puteau aveau câştig de cauză. Ştiam ce ar fi zis Kirk dacă ar fi putut să-mi citească acum gândurile. Ura când făceam asta, mai ales atunci când sentimentele mele îi încurcau agenda. *Eşti imposibil de mulţumit*, obişnuia să-mi spună. *Treci peste şi nu mai fi obsedată.*

Firește, şi el devenea obsedat de o mulţime de lucruri. Dar, în mintea lui, lucrurile acelea erau diferite. Meritau să-l obsedeze pentru că aveau un rol în marea schemă financiară ori în altă chestiune cuantificabilă. Era ca şi cum orice legat de relaţii sau emoţii era lipsit de importanţă pentru el. O ceartă cu mama? *O să-i treacă*. O prietenă care mă enervase? *Nu te mai întâlni cu ea.* Sentimentul că nu făceam destule sau faptul că mă simţeam vinovată pentru tot ce aveam? *Dăm destui bani de pomană.* Iar acum: comportamentul fiului nostru? E un copil bun, care a făcut şi el o greşeală. *Treci peste*, *nu te mai gândi.*

— Mă asculţi? am auzit-o spunând pe Melanie.

— Scuze. Căzusem pe gânduri.

— Întrebam de Polly şi Finch.

— Ce-i cu ei?

— Cum se simte Finch? După despărţire? a întrebat ea, cu glas scăzut.

— S-au despărţit? Nu ştiam, am spus, simţind junghiul vinovăţiei pentru că eram ultima care afla.

— Da. Sincer, Finch ar putea găsi pe cineva *mult* mai bun ca Polly. Am zis-o de la început. Şi toată lumea crede asta, a spus Melanie.

Uimită de faptul că inferioritatea lui Polly faţă de Finch era concluzia lui Melanie în lumina ultimelor evenimente, am spus:

— Nu ştiu, Mel. Pariu că ea s-a despărţit de el… Eu una m-aş despărţi de

un băiat pentru ce i-a făcut celeilalte fete. A fost *foarte* urât.

— Nu te mai tortura, scumpo. Copiii fac greşeli. Mai ales băieţii. Mai ţii minte ce a spus psihiatrul ăla? Că lobul frontal al creierului unui băiat se dezvoltă abia pe la douăzeci şi cinci de ani… Nu gândesc fiindcă au lobul frontal nedezvoltat.

Am ridicat din umeri, repetând argumentul pe care i-l spusesem şi lui Kirk. Pentru mine, nu era vorba de judecată, ci de principii.

— Haide, Nina! Tu ar trebui să-ţi aperi copilul!

— Şi cum rămâne cu Lyla? Nu ar trebui să apărăm *toţi* copiii?

— Lasă-l pe Tom să-şi facă griji pentru Lyla. Lasă-l pe el s-o apere. Tu trebuie să-l aperi pe Finch. Întotdeauna trebuie să-ţi aperi copilul. *Întotdeauna*.

— Indiferent de ce face? am întrebat. *Indiferent*?

— Indiferent, a spus ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Şi dacă Beau ar omorî pe cineva? am întrebat, testându-i teoria.

— Ei bine, în cazul ăla aş angaja cei mai buni avocaţi. Ca pentru O.J. Simpson. Şi dacă am pierde, l-aş vizita la închisoare în fiecare zi până când aş muri. A tras adânc aer în piept şi a continuat: Beau va fi mereu sânge din sângele meu. N-o să încetez niciodată să-l iubesc. Niciodată.

— Firește. Înțeleg, am zis, simțind un val de defensivă venind din partea ei. Adică şi eu o să-l iubesc pe Finch indiferent de ce se va întâmpla. Înţelegeam şi ce voia să spună cu angajatul celor mai buni detectivi în speranţa că va obţine o pedeapsă mai mică. La urma urmelor, *aşa* funcţiona sistemul nostru juridic – în care *credeam*.

Dar, în inima mea, mai ştiam şi că nu aveam să-mi acopăr fiul dacă ar fi săvârşit vreo crimă oribilă. Orice fel de crimă, de fapt. Nu aş minţi pentru el. Nu aş obstrucţiona justiţia pentru el. I-aş rămâne alături, dar aş vrea să mărturisească adevărul şi să se căiască sincer, asumându-şi responsabilitatea pentru acţiunile lui. Mi-aş dori să-şi câştige şi să-şi merite iertarea.

Am încercat să îi explic diferenţa lui Melanie, însă nu s-a lăsat convinsă, continuându-şi pledoaria cu următoarea afirmaţie:

— Ei bine, eu nu m-aş da în lături de la nimic ca să-l protejez pe Beau. De la *nimic*.

Privirile ni s-au întâlnit, în timp ce conştientizam amândouă adevărul – şi anume că nu gândeam la fel. Mi-am adus aminte de o slujbă pe care o auzisem la biserica lui Teddy, acum multă vreme. Pastorul Sundermeier spusese ceva în genul: „Dreptatea este pentru acela care o *merită*, dar şi pentru acela care are *nevoie* de ea”. Era o piesă crucială a puzzle-ului, una care se pare că le lipsea lui Kirk şi Melaniei.

— Ei bine, din câte ştiu, Kirk este de acord cu tine, am zis eu.

Ea a dat din cap, părând să se simtă mai bine.

— Firește că e de acord. Are niște instincte *remarcabile* când vine vorba de astfel de lucruri.

Mi-au venit în minte cei cincisprezece mii de dolari. Deşi probabil Melanie ar fi apreciat strategia lui, nu cred că ar fi strâmbat din nas nici când ar fi auzit de sumă, de vreme ce nu o deranja niciodată să plătească prea mult, una dintre mantrele ei fiind: *Problema se rezolvă cu bani.*

— Nu întotdeauna, am zis. Uneori e prea… concentrat pe rezultat, întotdeauna obţine ce vrea.

— Da, a zis ea, râzând. De asta te-ai măritat cu el, nu?

Făcea aluzie la „povestea4 noastră – pe care Kirk adora să o spună. Cum m-a curtat pe durata anului doi la Vanderbilt, invitându-mă să ies cu el de o grămadă de ori înainte să accept. Bineînţeles, asta îl făcuse să creadă că mă lăsam greu, ceea ce mi-a mărit valoarea în ochii lui. Nu îi spusesem niciodată adevărul – acela că fusesem prea traumatizata de evenimentele din primul an ca să mai vreau să ies cu cineva prea curând.

Privind în urmă, poate că Melanie avea într-un fel dreptate. Admiram sincer tenacitatea soţului meu şi probabil că asta avea ceva de-a face cu faptul că sfârşiserăm împreună. Dacă era să fiu sinceră, trebuia să recunosc şi că mă bucuram de faptul că prietenii mei îl plăceau la rândul lor. Că se înţelegea bine cu toată lumea. Că îmi alunga gândurile rele. Că mă făcea să mă simt în siguranţă. Ca şi cum nimic rău nu mi s-ar întâmpla sub supravegherea lui.

— Cred că da, am bălmăjit eu, în timp ce ne beam vinul, iar eu îmi analizam *propriile* intenţii.

De ce mi-am dorit atât de mult să mă întâlnesc cu Lyla şi să vorbesc din nou cu Tom? Oare chiar era vorba ca Finch să înveţe din propriile greşeli şi eu să fac ceea ce trebuie? Sau căutam într-un fel iertarea – poate chiar un soi de răzbunare în numele versiunii mele mai tinere? Nu eram sigură, dar brusc mi-am dorit cu disperare să fiu singură.

— Doamne, am făcut eu, forţând un căscat fals. Sunt *atât* de obosită.

— Da, şi eu, a spus ea. Ar trebui să plec…

M-am ridicat numaidecât, ştiind că, deseori, *Ar trebui să plec* însemna de fapt încă o oră de conversaţie.

— Rezistă, scumpo, a spus ea, îmbrăţişându-mă strâns. Odihneşte-te puţin. Şi lasă asta în seama lui Kirk. Crede-mă, o să se termine curând.

De îndată ce Melanie a ieşit pe uşă, m-am repezit la telefon. Printre mailurile obişnuite, două mi-au ieşit în evidenţă. Primul era de la Walter Quarterman, al doilea de la Tom Volpe. Inima a început să-mi bată cu putere

în timp ce l-am deschis pe cel de la Walter şi am citit mesajul scurt care ne informa pe mine şi pe Kirk că cea dintâi audiere a lui Finch înaintea Consiliului de Onoare era programată pentru joi la ora 9:00. Îşi cerea scuze pentru întârziere, însă doi dintre profesorii din consiliu fuseseră plecaţi la o conferinţă. Mai adăuga faptul că eram bineveniţi să trecem pe la şcoală în ziua aceea, dar că nu vom fi lăsaţi la audiere.

— Bine, am zis eu cu voce tare, uşurată să văd o dată finală. Încă patru zile.

Am tras adânc aer în piept, apoi am deschis cel de-al doilea email.

De la: Thomas Volpe
Pentru: Nina Browning
Subiect: Bună

Bună, Nina. Sper că eşti bine. E o idee bună să ne întâlnim toţi patru. Ce zici de weekendul ăsta? Mâine pe la 11? Eşti binevenită acasă la noi. Aş prefera aşa decât la tine acasă. Găseşti adresa noastră în dosar.

Simţindu-mă extrem de anxioasă, dar şi recunoscătoare, şi plină de speranţă, am compus un mesaj:

De la: Nina Browning
Pentru: Thomas Volpe
Subiect: Mulţumesc

Tom, sunt foarte mulţumită de decizia ta. Mâine dimineaţă este perfect. Ne vedem la tine la 11. Îţi mulţumesc enorm încă o dată.

L-am trimis chiar în secunda când numele lui Kirk mi-a apărut pe ecran. Am răspuns şi l-am auzit zbierându-mi în ureche:

— Afurisitul a luat banii şi tot vrea să ajungem la proces! Ce mai înţelegere pe cuvânt de onoare!

— Înţelegere pe cuvânt de *onoare*? am făcut eu, uimită de această concluzie ridicolă, ca mai apoi să-mi dau seama că nu îi spusesem de faptul că Tom înapoiase banii. Ştiam că două rele nu făceau una bună, însă nu merita să ştie adevărul. *Merita* să fie tras pe sfoară.

— Un acord, da.

— Nu a fost vorba de niciun cuvânt de onoare. Şi nu a fost nicio înţelegere. A fost o dare de mită. Ai încercat să-l mituieşti. Şi s-a întors *împotriva* ta, am zis eu.

— Încearcă să nu pari aşa fericită, a ripostat el.

— Nu sunt fericită pentru asta. Şi nici n-am alte motive de fericire acum.

— Ei bine, atunci suntem doi în aceeaşi barcă, a spus el.

∵

Câteva minute mai târziu, m-am dus spre camera lui Finch. Avea uşa închisă. Am rămas dinaintea ei preţ de câteva secunde, gândindu-mă câte lucruri s-au schimbat, rapid, dar parcă şi treptat. Când era mic, uşă stătea deschisă şi deseori ajungea să doarmă în patul nostru. Cam prin clasele primare, obişnuia să o mai închidă din când în când, însă nu mă deranjam să bat ca să intru. Prin generală, m-am învăţat să bat scurt înainte să intru. Odată, când era în primii ani de liceu, am aşteptat permisiunea lui ca să intru după ce am bătut. Apoi, cam în ultimii doi ani, discuţiile din dormitor abia dacă au mai existat. Nu prea mai intram deloc în camera lui, cu Juana care se ocupa de rufele murdare şi care i le aranja pe cele curate.

Acum am bătut, apoi am deschis uşa, găsindu-l pe Finch pe pat. Era la laptop, cu căştile în urechi. A ridicat privirea şi s-a uitat la mine fără nicio expresie.

— Bună, am zis eu.

— Bună, a răspuns el.

— Poţi să-ţi scoţi puţin alea?

— Nu ascult nimic la ele.

— Chiar şi aşa.

Şi le-a scos din urechi, fără alte comentarii.

— Cum merge treaba? am întrebat eu, vocea sunându-mi puţin cam piţigăiată.

— Merge.

— Bun, am zis. Polly ce face?

— Bine, cred.

— Crezi? am făcut eu, înaintând un pas. Nu ştii sigur?

— Nu chiar, a zis el, ne-am despărţit.

— Îmi pare rău. Pot să… întreb de ce?

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, dacă nu te superi, a zis el, oftând.

Eu mi-am muşcat buza şi am încuviinţat din cap.

— Ei bine, am vrut să te anunţ că eu şi tatăl tău am primit veşti de la domnul Quarterman. Audierea ta dinaintea Consiliului de Onoare are loc joia asta.

— Da, ştiu. Am primit şi eu un email.

— O, am înţeles. Ai vorbit cu Lyla?

— Nu.

— De ce nu?

— Așa mi-a zis tata.

— Serios? Și când ți-a spus asta?

— Săptămâna trecută. După întâlnirea cu domnul Q.

— Ei bine, m-am răstit eu, o să faci exact opusul. Mâine mergem să ne întâlnim cu ea. Tu și cum mine. Va fi și tatăl ei de față. Doar noi patru.

Mă pregătisem să mă refuze. În schimb, a dat din cap și a spus bine.

— Între timp, vreau să te gândești la Lyla. La sentimentele ei. Este vorba despre *ea* acum.

— Știu, mamă, a spus el, arătând ca atunci când era mai mic și mai sincer.

— Chiar știi?

— Da.

— Deci înțelegi că întâlnirea asta cu Lyla nu este o strategie pentru tine. Este o ocazie de a-ți cere iertare.

El a aprobat încă o dată din cap.

— Da, mamă, am înțeles, a spus el, privindu-mă în ochi.

Poate că îmi făcea pe plac sau poate doar încerca să evite o predică, însă expresia lui părea sinceră. Nu mă simțeam chiar ușurată – încă mă îngrijora purtarea lui –, dar simțeam o oarecare consolare, ba poate și o fărâmă de speranță.

— Ești sigur că nu vrei să vorbești despre Polly? Sau despre ce se mai întâmplă în viața ta? am încercat eu să insist, știind că aveam să fiu, mai mult ca sigur, refuzată.

— Da, mamă, a răspuns el. Sunt sigur.

Capitolul 13

Lyla

Vineri seara, tocmai când credeam că lucrurile nu pot fi mai rele de atât, tata a intrat în camera mea şi mi-a mai aruncat o bombă. Una *subtilă*.

— Du-te la culcare, a spus el, stând în prag în pantalonii de pijama şi într-un tricou cu Titans. Avem o întâlnire de dimineaţă.

— Ce fel de întâlnire? am întrebat eu, simţind ceva necurat la mijloc, de vreme ce nu aveam nimic de făcut în weekenduri.

Tata ştie că îmi place să dorm până târziu sâmbăta, şi chiar e singura zi în care pot să fac asta, pentru că în majoritatea duminicilor apela la cartea vinovăţiei ca să mă determine să merg la biserică împreună cu bunica (o catolică devotată).

— Finch Browning şi mama lui vin în vizită, a spus el cu nonşalanţă, ca şi cum nu mi-aş fi dat seama.

Am aşteptat să-mi spună că e o glumă, dar nu era.

— Poftim? *De ce*? am întrebat.

— Ca să discutăm, a răspuns, păşind în cameră şi privind în jos la coşul de rufe.

Era plin cu haine curate pe care tot el îl pusese acolo şi pe care mă rugase să le împăturesc cu o seară în urmă. De obicei, făcea el asta pentru mine – sau cel puţin le împăturea din nou după ce eu făceam o treabă de mântuială (tata este de-a dreptul obsedat de cele mai mărunte chestii) – dar mi-am dat seama că devenise mai strict dintr-odată. Ca şi cum împăturitul hainelor mele în locul meu a contribuit la decizia mea de a bea la o petrecere.

— Să discutăm despre *ce*? am făcut eu, îngrozită.

— Tu despre *ce* crezi, Lyla? mi-a întors-o el.

— Nu ştiu, tata, am răspuns eu pe cât de sarcastic posibil. De asta te-am şi întrebat, de vreme ce e evident că tu ai pus asta la cale.

— Mă gândeam, şi asta e doar o presupunere, că am putea discuta despre ce ţi-a făcut Finch, a răspuns el foarte calm şi la fel de sarcastic.

Nu prea ştiam la ce să mă aştept de la întâlnirea de mâine, dar ar fi putut foarte bine să propună ca noi patru să jucăm Monopoly dezbrăcaţi. Chiar nu-mi închipuiam ceva mai dureros decât să retrăiesc ce mi-a făcut Finch *mie*.

— Uau! Chiar *vrei* să-mi distrugi complet viaţa, nu? am izbucnit eu.

Mi se părea chiar o afirmaţie modestă. Mi-am ţinut respiraţia, pentru că

nu mă lăsam păcălită. Ştiam că poate exploda în orice moment. În ultima vreme, tata reuşea să treacă de la o stare de calm desăvârşit la una de nebunie absolută într-o secundă. De fapt, starea de calm absolut nu mai exista. Era mai mereu tensionat şi pe punctul de a exploda.

— Chiar deloc, a spus el. Încerc doar să fiu un tată bun. Atât.

— Mda, ei bine, taţii buni nu încearcă de obicei să le distrugă viaţa fiicelor lor.

Reuşisem în sfârşit să fiu picătura care umplea paharul. A scos un pufăit, apoi şi-a azvârlit mâinile în aer, asemenea unui personaj din desenele animate, şi a ieşit din cameră, bombănind:

— Cred că m-ai confundat cu *celălalt* părinte al tău!

Mai că mi-a venit să mă duc după el şi să îi spun să nu mai facă pe martirul. Vreau să spun că da, mama chiar nu se încadra deloc la categoria părinte. Dar asta nu însemna că tata ar fi trebuit să primească merite deosebite pentru că făcea aceleaşi lucruri ca orice alt părinte. Sincer, nu-mi venea să cred că nu mă gândisem niciodată să îi spun asta până acum şi chiar abia aşteptam să o fac, dar nu reuşeam să mă scol din pat. Aşa că am rămas acolo, plângând, până când tata a venit înapoi în camera mea – lucru pe care ştiam că îl va face. Nu instaurase niciodată regula nu-te-duce-la-culcare-supărat, dar cumva o urma. De fiecare dată se întorcea ca să-mi spună măcar *noapte bună*. O auzisem cândva pe bunica spunând că asta era pentru că nu „suporta conflictele", însă eu credeam că avea de-a face cu faptul că mama ne părăsise.

Niciunul dintre ei nu a fost vreodată clar în privinţa a ceea ce se întâmplase în noaptea când a plecat, dar bănuiam că se certaseră din cauza mea. Avea legătură cu faptul că mama băuse prea mult şi aproape că mă lăsase să mă înec într-o piscină la o petrecere. (Deşi mama insistase că ştiam să înot după câteva lecţii la Y, tata susţinea că nu învăţasem decât cum să-mi întorc faţa în lateral şi să scot bulbuci.) în orice caz, tata era furios din cauza „neglijenţei" ei, în vreme ce ea era enervată din cauză că era prea „criticant" – dacă măcar exista cuvântul ăsta. Şi atât s-a enervat, încât a şi *plecat.* Pentru totdeauna.

— Tatăl tău mi-a dat de înţeles cât se poate de clar că amândurora v-ar fi mai bine fără mine. Presupun că a avut dreptate, mi-a spus mama într-una din dăţile când s-a întors.

Era maestră în a se victimiza chiar şi când vorbea cu *mine*, fiica pe care o abandonase. Aproape că îi zisesem că nu era ca şi cum o *bătea.* Să fii critic cu cineva nu e *aşa* de rău. Cel puţin nu la fel de rău cu a fi abandonat şi, evident, ar fi avut şi altă variantă în afară de a-şi băga picioarele. Ar fi putut să-i demonstreze tatei că putea fi o mamă bună şi responsabilă. În schimb,

dovedea câtă dreptate avea el, de fapt.

Cât despre tata, presupun că se învinovăţea puţin pentru cum ieşiseră lucrurile. Şi poate chiar credea că dacă ei doi ar fi avut regula cu nu-te-duce-la-culcare-supărat, ar fi reuşit să o convingă să meargă la dezalcoolizare sau şi-ar fi rezolvat cumva problemele. Mă îndoiesc, şi pun pariu că şi tata se îndoieşte. Dar, chiar şi aşa, tot cred că se gândeşte uneori la asta.

În orice caz, când tata s-a întors în cameră, m-am bucurat, chiar dacă eram încă foarte nervoasă. Înainte să spună ceva sau să se mai învinovăţească de ceva, am spus:

— Uite ce e, tata. Îţi sunt recunoscătoare că eşti un tată bun şi pentru tot ce faci pentru mine, dar toată chestia asta mă termină.

— Te termină? a repetat el, la fel de calm ca mai înainte.

— E doar o expresie.

El a încuviinţat din cap.

— Da. Adică, serios, ultimul lucru din lume e să vreau să stau în aceeaşi cameră cu familia Browning. Aş prefera să trec prin foc. Sau să-mi smulg o unghie.

— Nu e nici activitatea mea preferată, a spus tata.

— Atunci de ce o facem? Şi a cui a fost ideea, mai exact?

— A Ninei. Doamna Browning.

M-am uitat la el, încercând să procesez informaţia. Şi numele. *Nina.* Era atât de elegant, i se potrivea perfect din câte mi-o aminteam eu de la meciul de baschet, singura dată când o văzusem. Finch era unul dintre cei patru jucători seniori din echipă, aşa că a ajuns înainte de joc, însoţit de ambii părinţi. Despre tatăl lui nu-mi aminteam mare lucru, decât că era la fel de înalt ca Finch, însă mama lui era atât de drăguţă şi de stilată. Era mică de înălţime, cu un păr de culoarea mierii, lung până la umeri, iar ţinuta ei fusese *demenţială*: blugi negri, cizme cu toc înalt, până la genunchi, şi un pardesiu de culoarea fildeşului tivit cu ciucuri.

— Ea te-a sunat? am întrebat eu, fiindcă eram oarecum intrigată de discuţia lor.

— Mi-a trimis un email, a răspuns tata.

S-a uitat iar la coşul de rufe, după care s-a apropiat de marginea patului meu.

— Când?

Chestia asta cu ţinutul secretelor nu se mai întâmplase între noi, deşi, ca să fiu sinceră, ar fi trebuit să fie reciproc. Şi eu aveam o mulţime de lucruri pe care i le ascundeam. Şi nu doar faza cu băutul.

În cele din urmă, s-a aşezat şi mi-a pus mâna pe picior, strângându-mi-l uşor prin şoseta pufoasă. Mi-am tras instinctiv genunchii, strângându-mi-i la

piept.

El a părut rănit sau jignit sau poate ambele.

— Acum câteva zile, a răspuns el. Ne-am întâlnit la o cafea.

— Asta e superciudat, am zis eu, pe de-o parte pentru că *era*, pe de alta pentru că tata nu se întâlnea cu *nimeni* la cafea.

— Ce e așa de ciudat? a întrebat el, cu o expresie ciudată pe față – pentru că știa și el cât era de ciudat, de fapt.

— Ăăă, *totul*?

— Bine, poate a fost puțin, a recunoscut el, ridicând din umeri. Dar am avut o conversație destul de bună.

— Super. Mă bucur pentru tine, am zis, dându-mi ochii peste cap.

— Nu face pe deșteaptă, Lyla.

— Nu fac. Mă bucur că ați vorbit și toate cele. Dar ce-avea dacă asta era tot?

— Nu, n-are cum să fie asta tot.

— De ce nu?

— Pentru că băiatul ăla îți datorează niște scuze, Lyla. Este un lucru important. E important să ne adunăm toți și să discutăm despre asta. Eu și Nina așa am convenit.

— Bine, dar de ce trebuie să ne adunăm *aici*?

— Dar ce are? a făcut el, părând jignit. Ți-e rușine cu casa în care locuiești?

— Nu, am spus eu – ceea ce cam era o minciună.

Încă de când am început să merg la Windsor, în clasa a noua, și mi-am dat seama cât de mulți bani aveau oamenii din jurul meu, mi-a fost puțin rușine cu cartierul și casa în care locuiam. Firește, mă simțeam încă și mai prost pentru faptul că gândeam astfel.

— E doar stânjenitor, am continuat, încercând să cruț sentimentele tatei.

— Nu mai stânjenitoare decât poza aia! a făcut tata, devenind iar nervos. Poza aia, Lyla, este al naibii de ciudată!

Am coborât privirea, cuprinsă de un nou val de rușine. Mai mult decât drama de la școală, mă deranja că tata mă văzuse în halul ăla – leșinată de la băutură, cu un sân ieșindu-mi din rochie – și continuarea din seara aia când am ajuns acasă și de care eu nu îmi aminteam în totalitate. Probabil își dăduse seama că mai beam din când în când, dar pun pariu că nu-i trecuse prin cap că m-aș fi făcut praștie sau că aș fi făcut sex. Firește, fotografia nu era o confirmare, dar era un semn indubitabil că nu mai eram îngerașul perfect pe care îl credea el.

— *Taaată*, poți avea puțină empatie? Dacă nu pentru Finch, măcar pentru mine? am zis, folosind cuvântul special de la Windsor.

Domnul Q apela deseori la *empatie* când vorbea la adunări, iar conceptul fusese de multe ori temă de dezbatere.

— Stai așa, a făcut tata. Ce-ai spus? Ar trebui să am empatie pentru *Finch* în situația de față?

— Da, ar *trebui.* Pentru toată lumea. Se numește iertare, tată. Știi ce-i aia?

— Iertarea trebuie câștigată, Lyla. El nu a făcut nimic să…

— Și nu de asta vine aici? am strigat eu. De ce ai mai vorbit cu Nina… să vină amândoi aici și să-și ceară iertare dacă deja te-ai decis în privința lui?

Tata a scuturat din cap, părând consternat, apoi a zis:

— Chiar nu înțeleg de ce nu ești mai supărată din cauza a ce ți-a făcut puștiul ăsta. Chiar nu înțeleg.

S-a oprit, așteptându-se, evident, să răspund. Dar eu nu aveam ce – sau cel puțin nu un răspuns pe care să vreau să-l împărtășesc cu el.

— Finch este cel care ar trebui să-și facă griji în privința zilei de mâine, a reluat tata. Nu tu. Dar pun pariu că nu-și face. Pentru că e un nemernic.

— Chiar nu e, tată, am zis, începând iarăși să plâng, mai mult din cauza frustrării, dacă nu din alt motiv.

Nu aveam cum să îi explic tatei că tinerii își făceau poze de genul ăla tot timpul. Lor înșiși sau unii altora. Vreau să spun că nu era ca și cum Finch o *postase.* Nu era vina lui că se răspândise așa. Bine, faza cu descrierea era o altă poveste. Dar până și aceea avea un context. Jucase Uno și făcuse o glumă, crezând probabil că era amuzant. Nu spun că a și *fost*, dar era o diferență între a fi un nemernic și pur și simplu a face o glumă proastă, mai ales când ești băut. Sau cel puțin asta îmi spuneam mie însămi. Asta voiam să cred. Aveam *nevoie* să cred.

Tata s-a tras mai aproape de mine și mi-a înconjurat stânjenit umerii cu brațele, sărutându-mă pe creștet. Pe de-o parte aș fi vrut să-l resping. Pe de alta, aveam nevoie cu disperare de o îmbrățișare.

— Îmi pare atât de rău, Lyla. Încerc să fac doar cum e mai bine, a spus el, iar de data asta nu mai sunase ca un martir, ci ca un părinte care într-adevăr se străduia.

— Știu, am spus eu, trăgându-mi nasul.

— Și, dacă te ajută, să știi că mama lui Finch este o persoană cumsecade. Cred că are o inimă bună.

— Da? am făcut eu, cu vocea înăbușită la pieptul lui.

Tata s-a dat înapoi și m-a privit încruntat și trist.

— Da… își face griji pentru tine.

— Serios? am zis eu, întinzându-mă pe lângă el ca să ajung la cutia cu șervețele de pe noptieră.

— Da, a confirmat el. Așa că mâine o să-i dau ei – și, prin extensie, fiului ei

– o şansă. Nu te bucură să auzi asta?

— Presupun că da, am răspuns, suflându-mi nasul. Vreau doar să se termine odată.

— Ştiu, puiule, a spus el, încuviinţând din cap cu empatie, de parcă ne înţelegeam perfect, deşi amândoi eram conştienţi că versiunea mea era cât se poate de diferită de a lui.

Am stat în tăcere câteva secunde, dar îmi dădeam seama că ar fi vrut să mai zică ceva, cu toate că nu ştia cum. Aşa că, în cele din urmă, l-am întrebat:

— Mai vrei să adaugi ceva, tată?

— De fapt, da, a spus el. Mai voiam să spun un lucru. Despre mama ta…

— Ce e cu ea?

— Nimic… a început el, şovăitor. Doar că nu consider că e o idee proastă să o vizitezi la vară. Eşti destul de mare acum, am încredere în tine că vei lua deciziile corecte. La urma urmelor, *este* mama ta.

— Mulţumesc, tată, am zis eu. Cred că aşa am să fac. Mi-e dor de ea.

O expresie îndurerată i-a apărut pe chip şi mi-am dat seama, prea târziu, că poate spusesem ce nu trebuia. Dar, pe de altă parte, era purul adevăr. Chiar mi-era dor de mama. Sau poate nu de *ea* personal, ci de ideea de a avea o mamă prin preajmă. Mai ales într-o perioadă ca asta, când conceptul de empatie din mintea unui tată pur şi simplu nu era suficient.

∵

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit devreme ca să fac duş şi să mă spăl pe cap. Având părul creţ şi des, trebuia să îl las să se usuce natural, ca să arate măcar pe jumătate decent, timp în care m-am chinuit să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Toate hainele mele păreau prea „de oraş", prea de biserică sau prea de zi cu zi. Firește că am apelat la Grace pentru sfaturi, chiar dacă vorbisem deja despre asta mai bine de o oră cu o seară în urmă, dezbătând întreaga situaţie. În general, era genul de persoană care rămânea neutră, însă acum era chiar supărată, deşi nici pe departe atât de furioasă pe Finch cum era tata.

Cât despre garderoba mea, a spus simplu:

— Nu te strădui prea tare. Mergi pe ceva casual.

Eram de acord. Am evaluat împreună opţiunile şi am ales o pereche de blugi albi, strâmţi şi rupţi în genunchi şi o bluză albastră, din mătase, pe care o găsisem la un second-hand. După ce mi-a urat noroc a patra oară, am închis şi m-am machiat uşor. Nu m-aş fi machiat deloc – atât de mult urăşte tata când mă machiez –, dar m-am gândit că o să fie prea distras de curăţatul lui frenetic ca să mai observe şi machiajul meu discret. Casa noastră era mereu curată lună, însă în dimineaţa aceasta chiar se întrecuse pe sine, obsesia lui activându-se în timp ce dădea cu aspiratorul şi lustruia fiecare

suprafaţă. La un moment dat, a anunţat că iese să cumpere ceva, ca mai apoi să se întoarcă cu o sacoşă de fursecuri asortate de la Sweet 16th, pe care le-a aranjat pe o farfurie, ca apoi să le transfere pe un platou pe care scotea de obicei carnea de pe grătar.

— Farfuria arata mai bine, am zis, ridicându-mi privirea din ultimul număr din *Instyle* şi prefăcându-mă calmă.

El a încuviinţat din cap, puţin surprins, apoi le-a pus înapoi pe farfurie, pe care a dus-o pe măsuţa de cafea. A lăsat-o jos, împreună cu un teanc de şerveţele, pe care le-a aşezat în evantai. Am luat asta drept un semn bun cu privire la promisiunea făcută de a nu avea prejudecăţi. Cel puţin, ştiam că nu o ura pe doamna Browning, pentru că tata nu făcea niciun efort pentru cineva pe care îl ura.

La unsprezece fix, a sunat soneria. Tata a inspirat adânc şi s-a dus încet până la uşa din faţă, în vreme ce eu am rămas nemişcată pe canapea, trecându-mi degetele prin păr şi făcându-mi spuma din păr să scârţâie. Aveam un nod în stomac. Ieşit din raza mea vizuală, l-am auzit pe tata deschizând uşa şi salutând. S-a prezentat apoi lui Finch şi i-a invitat înăuntru. Am tras aer în piept de câteva ori, timp în care ei au intrat în cameră, mergând în şir indian, doamna Browning prima, urmată de Finch, apoi de tata. Era cumva ireal, aşa cum te simţi când îţi întâlneşti profesoara la magazin sau în oricare alt context din afara şcolii.

— Vă rog, luaţi loc, a spus tata, arătând către canapeaua de lângă mine şi către unul dintre cele două scaune. Părea la fel de emoţionat pe cât mă simţeam eu, dar mai puţin nervos faţă de cum mă aşteptam.

Doamna Browning stătea pe canapeaua de lângă mine, iar Finch ocupase scaunul în diagonală cu ea. M-au salută amândoi, în timp ce eu mi-am menţinut privirea asupra ei, prea emoţionată ca să mă uit la Finch. Era încă şi mai frumoasă şi mai elegantă de aproape faţă de cum o văzusem eu în tribuna sălii de sport, deşi ţinuta ei era casual. Era îmbrăcată cu o bluză albă, cu mâneci largi, blugi strâmţi şi nişte balerini aurii. Avea nişte bijuterii frumoase, pe mai multe straturi – piese delicate amestecate cu unele mai masive, aur amestecat cu argint şi ceva asemănător cu platina. Totul la ea părea chic, fără nici cel mai mic efort. Ca şi cum s-ar fi trezit arătând aranjată din cap până în picioare.

— Lyla, dumneaei este doamna Browning, a spus tata. Pe Finch îl ştii.

— Da. Bună ziua. Salut, am zis eu, fără să fac contact vizual cu niciunul.

— Doriţi un croasant? a întrebat tata, uitându-se întâi la doamna Browning, apoi la Finch. Era prima oară când îl auzeam pronunţând cuvântul şi suna ciudat. Prea franţuzesc sau ceva de genul ăsta.

Finch a ochit farfuria ca şi cum ar fi vrut unul, dar a scuturat din cap şi i-a

mulţumit. Doamna Browning a refuzat şi ea, croasanţii devenind doar nişte simple obiecte de decor.

— Vreţi ceva de băut? a spus apoi tata, lucru pe care probabil ar fi trebuit să îl întrebe prima oară. Cafea? Apă?

— Eu am apă, mulţumesc, a spus doamna Browning, scoţând o sticlă de Evian din poşetă.

— Finch? Tu vrei ceva de băut? a continuat tata.

— Nu, mulţumesc, a răspuns Finch.

Între timp, eu stăteam pur şi simplu acolo, dorindu-mi să mor, după care doamna Browning a anunţat că Finch avea ceva să-mi spună.

Eu am încuviinţat din cap, holbându-mă la brăţara masivă din aur care i se bălăngănea în sus şi în jos pe antebraţ, în timp ce îşi dădea o şuviţă blondă după ureche.

— Da, l-am auzit pe Finch spunând.

Apoi mi-a rostit numele, moment în care l-am privit în ochi pentru prima oară.

— Chiar îmi pare rău pentru ce am făcut, a zis el. Băusem, deşi asta nu e chiar o scuză. A fost prostesc şi imatur din partea mea, un lucru într-adevăr îngrozitor. Îmi pare foarte rău.

— E în regulă, am bălmăjit eu, însă tata a intervenit mult mai vocal, spunând că, de fapt, *nu* era în regulă.

— Tată, am şoptit eu. Încetează!

— Nu, a spus Finch. Are dreptate. Nu e în regulă.

— Nu e, a intervenit şi doamna Browning. Şi, dacă mai contează, Finch nu a fost crescut aşa.

— Aşa cum? a făcut tata, deşi a reuşit să sune mai degrabă curios decât agresiv.

— Aşa ignorant, şi rău, şi insensibil, a răspuns doamna Browning, cu voce tremurată, ca şi cum i-ar fi venit să plângă.

Şi totuşi, nu părea genul plângăcios, iar prin minte mi-a trecut expresia tatei de „luptătoare îndârjită". Eu şi Finch ne-am intersectat privirile pentru o secundă, înainte ca el să se întoarcă spre tata şi să spună:

— Domnule Volpe, credeţi că aş putea vorbi puţin cu Lyla între patru ochi?

Tata a părut să amuţească pentru o secundă, după care mi-a rostit numele, ca şi cum mi-ar fi cerut permisiunea. Eu am încuviinţat din cap, ţinându-mi privirea în podea.

— În regulă, atunci, a spus tata. Eu şi Nina o să ieşim din cameră un minut…

Vocea i s-a pierdut, în vreme ce s-au ridicat amândoi. Ea l-a urmat în

bucătărie, apoi afară, pe ușa care dădea în curtea din spate.

Când am auzit ușa închizându-se, mi-am ridicat capul și m-am uitat la Finch. S-a uitat și el la mine cu ochii ăia incredibil de albaștri. Când a clipit, i-am văzut curbura genelor blonde. Am simțit o durere în piept, încă dinainte să-mi rostească numele, ca pe o întrebare șoptită.

— Ce-i? am zis eu încet, cu chipul arzând.

Finch a tras adânc aer în piept, apoi a zis:

— M-am tot gândit la asta… dar chiar cred că ar trebui să știi ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia…

— Bine, am răspuns eu, cu ochii la ușă și cu o senzație de gol în stomac. Nu-i vedeam pe tata și pe doamna Browning, dar mi-i închipuiam stând împreună la masa de picnic.

— Mai știi că jucam Uno? a întrebat el.

— Da, am răspuns.

— Ei bine, la un moment dat, eu și Polly am ajuns să ne certăm. Ai observat?

Am ridicat din umeri, deși chiar observasem.

— Da… Din cauza ta.

— A *mea*? am făcut eu, șocată.

— Da. A *ta.*

— De ce? am întrebat.

— Era geloasă. Arătai atât bine în rochia aia neagră… A văzut că mă uitam la tine… m-a acuzat că flirtam… și s-a enervat.

— Aha, am făcut eu, copleșită de o serie de emoții.

Eram confuză că Polly fusese geloasă din cauza *mea*, îngrijorată că provocasem o ceartă, dar și de o senzație ciudată, fierbinte, provocată de gândul că îi plăcuse cum arătam. În trecut, mai primisem câte un comentariu la postările de pe Instagram de la câțiva băieți, dar nimeni nu mi-o mai spusese așa pe față.

— În fine, a continuat el. Un lucru a dus la altul… Vocea i s-a pierdut, apoi: Mă urmărești?

Eu am scuturat din cap, nedumerită din cauza ultimei părți. Vorbea despre cearta lui cu Polly? Sau despre mine? M-am întrebat o clipă dacă nu cumva se petrecuse ceva între noi. Ceva fizic. Dar nu avea cum. Mi-aș fi *amintit*. Îmi aminteam fiecare privire pe care mi-o aruncase vreodată Finch.

— Ascultă, Lyla, a spus Finch, aplecându-se înspre mine și șoptindu-mi numele. Nu eu ți-am făcut poza. Nu eu am pus descrierea. Și nu eu am trimis-o prietenilor. Și-a mușcat buza de jos, trecându-și apoi o mână prin părul blond. Înțelegi?

— Ce? Nu. Nu chiar, am zis, cu mintea și inima blocate. Și atunci mi-am

dat seama. Stai, Polly a fost?… Ți-a luat telefonul?

El a dat ușor, dar sigur, din cap.

— Da. Mi l-a luat pentru că a crezut că noi doi vorbeam… prin mesaje.

— De ce ar crede asta?

— După cum ne priveam.

— Dar nu ne dădeam mesaje, nu? am întrebat eu, amintindu-mi că tata îmi umblase și el prin mesaje.

Poate că șterse vreo conversație? Era posibil una ca asta?

El a scuturat din cap.

— Nu. Adică aș fi *vrut…* Dacă aș fi avut numărul tău, probabil că aș fi făcut-o… dar nu, a fost doar contactul vizual… Atâta că Polly și-a dat seama. Intuiție feminină sau cum s-o numi.

Eu am aprobat din cap. Pentru că, firește, și eu mi-aș fi dat seama.

— Așa că m-am amețit și mi-am cam rătăcit telefonul…

— Iar ea l-a luat și mi-a făcut poza? am întrebat, vrând să mă asigur că înțelegeam bine.

— Da, a spus Finch. *Fix* așa s-a întâmplat.

— Uau, am făcut eu, mai mult pentru mine. Ce… *scorpie*!

— Știu… Adică nu e așa de obicei. Chiar nu e… Dar trece printr-o perioadă mai grea.

M-am uitat la el, neîncrezătoare. Ce probleme putea avea Polly? Era bogată și frumoasă – echivalentul feminin al lui Finch. Plus că erau *împreună.* Era al *ei.* Și ce dacă flirtase puțin cu mine? Asta nu însemna nimic în comparație cu relația lor de lungă durată. Sau *însemna*?

— În fine. Ne-am despărțit din cauza asta, a încheiat el.

— Serios? am făcut eu, cu glas spart. Din cauza mea?

— Nu. Din cauza a ceea ce ți-a făcut.

Capul mi se învârtea și m-am trezit întrebând:

— Mama ta știe? Că a fost Polly?

El a scuturat din cap.

— Nu.

— Mai știe cineva atunci?

— Nu, a repetat el.

— De ce nu? De ce n-ai spus nimănui adevărul?

Finch a oftat și a scuturat din cap.

— Nu știu… E greu de explicat și nu pot intra în detalii… Dar… să spunem doar că Polly are multe probleme.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

Finch a oftat și a continuat:

— Nu pot să spun.

M-am uitat lung la el, amintindu-mi deodată de zvonurile pe care le auzisem la începutul anului şcolar: ceva despre probleme de alimentaţie şi crestat pielea. O foarte mică şi urâtă parte din mintea mea îşi dorea să fi fost adevărate, fie şi numai ca să cred că nimeni nu ducea o viaţă perfectă. Dar în general înţelegeam faptul că erau doar nişte minciuni, născute din aceeaşi gelozie pe care o simţeam şi eu atunci când îi paginam profilul strălucitor şi extravagant de pe Instagram. Acum le înţelegeam – şi nu putea decât să-mi fie milă de ea, mai ales pentru faptul că îl pierduse pe Finch. Mi-am spus că era cazul să trec peste asta. Şi-o făcuse cu mâna ei. Nu merita empatia mea.

— Trebuie să-i spui adevărul, am zis. La audiere. Trebuie să le spui celor din Consiliu că nu ai făcut tu asta, ci *ea.*

El a scuturat cu hotărâre din cap.

— Nu, Lyla. Nu pot să-i fac asta… Pe lângă problemele pe care le are… a mai intrat în belele înainte. Asta ar fi a doua abatere… Ar fi exmatriculată mai mult ca sigur. Nu vreau să am asta pe conştiinţă.

M-am uitat încă o dată înspre curtea din spate, întrebându-mă când aveau să se întoarcă tata şi Nina.

— Nu se poate să-ţi asumi tu vina pentru asta, am zis eu.

— Ba da, se poate, a răspuns el. Te rog să-mi respecţi decizia.

— Dar poţi fi suspendat sau exmatriculat. Ţi-ai rata şansa la *Princeton.*

— Ştiu, a răspuns Finch. Dar nu cred că o să se întâmple asta.

— Dar ce crezi că o să se întâmple?

El a scos un oftat, a ridicat din umeri şi a spus:

— Ei bine, sper să trec de procesul ăsta oribil şi să-mi asum vina pentru poze… Dar cumva să nu-mi ratez şansa la *Princeton.* Şi… Polly să primească ajutor… Şi tu să nu mă urăşti… Vocea îi era caldă şi blândă – aşa cum vorbesc băieţii din filme, pe fundal auzindu-se melodii lente şi romantice.

— Nu te urăsc, am zis, inima bătându-mi cu putere.

— Serios?

— Serios.

— Bine. Atunci… dacă nu mă urăşti… a ezitat el, coborându-şi privirea, mă întrebam dacă… nu ţi-ar plăcea să ieşim cândva?

Cu mintea în ceaţă, am încercat să procesez ce-mi spunea. Mai mult ca sigur era o întrebare pur teoretică.

— Tu şi cu mine? am întrebat eu.

— Da. Eu şi cu tine, a spus el.

— Când? am făcut eu.

— Nu ştiu… curând? Eşti liberă diseară?

— Nu sunt sigură că tata ar fi de acord cu asta, am răspuns eu. Era, firește, o afirmaţie *cât se poate* de modestă. Şi pe urmă, nu eşti pedepsit? am

întrebat, căci auzisem de pedeapsa aspră pe care o primise, că nu avea voie să iasă din casă tot restul primăverii și toată vara.

— Ba da. Dar, având în vedere situația, pun pariu că ai mei or să facă o excepție, a zis, tocmai când s-a deschis ușa, în prag apărând tatăl meu și mama lui.

— Ați avut timp suficient? a întrebat doamna Browning, aruncându-ne o privire.

— Da, am răspuns eu și Finch într-un glas.

Ea a părut să ezite, dar și-a reluat locul pe canapea, în timp ce tata a rămas în picioare, întrebând dacă dorea cineva cafea.

De data asta, doamna Browning a răspuns:

— Da, sigur, aș vrea o cafea. Mulțumesc.

— Cu lapte sau zahăr?

— Simplă, te rog. Mulțumesc, a răspuns ea.

Tata a încuviințat din cap și s-a dus în bucătărie, în vreme ce noi trei am rămas pur și simplu acolo. Am surprins-o pe doamna Browning aruncându-mi o privire din cap până în picioare, după care mi-a zâmbit.

— Îmi place bluzița ta, a spus ea.

— Mulțumesc, am răspuns eu mulțumită. O am de la un magazin second-hand.

— Serios? De la care?

— Star Struck. Cel de pe Gallatin. Îl știți?

— Desigur, a zis ea.

— Are prețuri cam piperate, dar uneori poți găsi adevărate chilipiruri.

Doamna Browning a zâmbit și a spus:

— Da, cumpărăturile pot fi, uneori, o chestiune de strategie. Câteodată am impresia că-mi place mai mult vânătoarea de obiecte decât achiziția în sine.

— Da, știu exact ce spuneți, am făcut eu. După care am adăugat: Chiar îmi plac pantofii dumneavoastră.

A bătut din călcâie în stilul lui Dorothy și mi-a mulțumit pentru compliment, în timp ce tata s-a întors cu cafeaua și i-a întins cana.

Brusc, mi s-a părut că doamna Browning era *prea* drăguță – ceea ce părea cam suspect. Dacă ea și Finch veniseră până aici cu scopul de a mă câștiga de partea lor? Ceva în genul „polițist bun, polițist rău”, doar că de data asta erau *doi* polițiști buni. Dar mi-am zis că eram nebună, tocmai când doamna Browning s-a uitat la Finch și a spus:

— Și? Voi doi… ați vorbit?

— Da, a făcut el, dând din cap.

— Și?

— Și… a fost bine, mamă, a spus el, tare și răspicat.

Doamna Browning s-a uitat la mine, în vreme ce eu l-am îngânat prostește pe Finch:

— Da. A fost bine.

— Bine în ce sens? a întrebat și tata, încruntându-se.

— Bine… în sensul că… îi pare rău pentru ce s-a întâmplat, m-am bâlbâit eu.

— Da. Și mi-ar plăcea să am ocazia să discut mai mult cu Lyla. Este în regulă, domnule Volpe? a adăugat Finch, cu glasul ridicat deopotrivă cu sprâncenele.

— Acum? a întrebat tata.

— Nu, a răspuns Finch. Nu acum. Poate altă dată… Mă gândeam că eu și Lyla ne putem vedea, ca să mai vorbim.

Eu mi-am ținut respirația, urmărindu-l pe tata cum procesează informația.

— Vrei să *ieși* cu fiica mea?

— Ei bine… de fapt… da, domnule, a spus Finch.

— La o *întâlnire*? a făcut tată, pe un ton mai ridicat și cu fața mai roșie.

— Tată! am exclamat eu, îngrozită de faptul că încerca să pună o etichetă. Nu a spus nimic de nicio *întâlnire.*

Însă Finch s-a ridicat cu îndrăzneală la înălțimea provocării:

— Da, domnule. La o întâlnire. Vreau s-o cunosc mai bine. Și vreau ca și ea să mă cunoască. Vreau doar să am șansa de a demonstra că nu sunt deloc o persoană rea. Deși știu că nu am făcut nimic ca să merit șansa asta.

Eu mi-am dres glasul, pregătindu-mă să intervin:

— Ba da, o meriți, am zis eu, cu inima bătându-mi nebunește. Faptul că ai venit azi aici înseamnă mult pentru mine și tata. *Nu-i așa*, tată? am stăruit eu, fixându-l cu privirea și întrebându-mă dacă avea să fie ipocrit și să se dezică de șansa pe care promisese să i-o dea lui Finch.

I-a luat câteva secunde până să răspundă, într-un final.

— Cred că e în regulă, a mormăit tata, mutându-și privirea de la mine la Nina și înapoi la Finch. Dar știi că asta nu schimbă cu nimic faptul că vei avea audierea săptămâna viitoare, nu?

— Firește, domnule, a răspuns Finch. Oricum, și dac-aș vrea să scap, nu mai lăsa mama… a zis el, zâmbind.

Tata nu i-a întors zâmbetul.

— Dar nu vreau, a adăugat Finch. Nu vreau să scap de nimic. Știu că trebuie să suport consecințele.

Tata a încuviințat din cap, relaxându-se puțin.

— În regulă, a convenit el.

— Am permisiunea dumneavoastră de a ieși cu Lyla? a întrebat Finch. La

un moment dat?

Tata și-a dat ochii peste cap, apoi a tras adânc aer în piept și a răspuns:

— Nu te pot împiedica să ieși cu ea, a zis el. Dar aș fi foarte surprins dacă ar *accepta*.

Capitolul 14

Nina

— Cum te simţi? l-am întrebat pe Finch în drum spre casă. Eram în maşina mea, dar conducea el.

— Mă simt grozav! a spus el. Chiar grozav! Mă bucur că am făcut asta.

Am simţit un val de uşurare, aşa că i-am zis:

— Nu te simţi bine când ştii că ai făcut ce trebuie?

Întrebarea era puţin cam nelalocul ei, dar nu m-am putut abţine.

— Ba da, a spus el, aruncându-mi o privire. Chiar da… Iar Lyla e o fată *super*…

Şi-a muşcat buza, a zâmbit şi a scuturat încet din cap, aşa cum făcea când se uita la o partidă bună de fotbal sau la un joc de baschet. Era total opus lui Kirk – care mereu se ridica în picioare, bătea din palme sau ţipa la televizor.

— Da, este, am zis eu.

Apoi m-am gândit că Lyla avea ceva care le lipsea celorlalte fete cu care se văzuse Finch, în special lui Polly. O anumită onestitate. Polly era întotdeauna desăvârşit de politicoasă, spunând mereu ce trebuie, făcând contact vizual şi conversaţie. Însă ceva la ea părea prea politicos, parcă regizat.

— Şi domnul Volpe a fost de treabă, a zis Finch.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la discuţia pe care o avusesem pe prispă. Vorbiserăm despre Finch şi Lyla, curioşi de cum decurgea interacţiunea lor. Însă discutaserăm şi despre copiii din zilele noastre în termeni mai generali. Despre cum se ascundeau în spatele telefoanelor, spunând lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată în faţă – fie ele răutăcioase, de natură sexuală sau pur şi simplu îndrăzneţe. Îi compătimeam, la fel cum ne compătimeam şi pe noi, părinţii lor. Tom nu-l iertase deloc pe Finch pentru ce îi făcuse Lylei, dar se mai îmblânzise de la întrevederea avută la cafenea.

Finch a încetinit la lumina galbenă a semaforului, apoi s-a oprit de tot. Cu piciorul pe frână, s-a întors spre mine şi m-a privit cu ochii mari.

— Mamă, cred că o să ies cu Lyla la un moment dat… Ai auzit că domnul Volpe a fost de acord, da?

— Da, am răspuns eu, încă surprinsă că Tom lăsase o portiţă deschisă către acea posibilitate. Dar l-ai auzit când a spus că e posibil ca ea să nu vrea…

El a încuviinţat din cap, cu ochii la semafor acum, aşteptând să se schimbe culoarea.

— Da, ei bine, poate o s-o sun. Chiar mi-ar plăcea să mai vorbesc cu ea, a spus el, tocmai când s-a făcut verde.

Puteam să înţeleg – şi mie mi-ar fi plăcut să mai vorbesc cu Tom. Conversaţia poate ajuta vindecarea şi cu toţii avem nevoie de asta.

— În orice caz, cred că trebuie totuşi să mai aştepţi până după audiere, am zis, o parte din mine încă îngrijorată de cum avea să pară asta, ca şi cum Finch ar fi manipulat totul. Pe de altă parte, obosisem să mă tot îngrijesc de aparenţe şi eram sătulă să iau decizii bazându-mă pe ce ar putea să creadă alţii. Însă asta chiar nu părea o idee bună acum.

— Mda, a spus Finch. Am înţeles.

— De asemenea, am continuat eu, o să-i povestesc şi tatălui tău despre întâlnirea noastră şi despre faptul că ţi-ai cerut scuze. De îndată ce se întoarce acasă…

— Bine, a făcut el, ridicând din umeri.

— Eu şi tatăl tău am avut nişte neînţelegeri în ultima vreme, dar trebuie să facem front comun. Mai ales când vine vorba de tine.

Finch m-a privit înţelegător, apoi a dat din cap, ca şi cum şi el observase schimbările din căminul şi din căsnicia noastră – stare care părea să se fi declanşat de când Kirk îşi vânduse afacerea.

Şi acum mă mai gândeam la cum fusese atunci. La început, toţi trei fuseserăm foarte încântaţi – entuziasmaţi peste măsură. Însă situaţia a devenit cât de curând tensionată, ba chiar urâtă, în timpul perioadei de tranziţie, care implicase şi despărţirea de directorul lui general, Chuck Wilder. Chuck nu cunoştea prea bine afacerea, de vreme ce Kirk deţinea capitalul şi 100% din acţiunile companiei, dar investise mult din fondurile proprii de-a lungul anilor, renunţând la alte posturi mai profitabile şi crezând enorm în viziunea lui Kirk. Dar eu cred că se aştepta şi să primească plăţi compensatorii, care, după părerea mea, nu era deloc o dorinţă nejustificată.

Însă Kirk a refuzat cu îndârjire, chiar şi după ce soţia lui Chuck, Donna, a venit la uşa noastră, mărturisind că era îngrijorată de „starea mentală” a soţului ei.

— Nu e ceva personal, spusese Kirk. Sunt strict afaceri.

— Dar *e* personal! exclamase Donna. Sunteţi *prieteni*!

— Ştiu că suntem prieteni, Donna. Dar trebuie să separ asta de deciziile legate de afacere, îi răspunsese Kirk calm şi rece.

Mi-am amintit că fusesem şocată, şi *nu prea.* Atitudinea lui Kirk era în concordanţă cu părerea lui faţă de bacşiş. Putea foarte bine să lase o sumă

generoasă sau, în cazuri extreme, nimic dacă nu îi plăcuse servirea. Iar efortul nu conta. Ineficienţa era ineficienţă. În orice caz, Donna, la fel ca diferite chelneriţe înaintea ei, a plecat în lacrimi. Kirk era de neînduplecat.

În orele şi zilele care au urmat, m-am tot uitat după semne că s-ar fi căit, dar singura reacţie a lui Kirk a fost indignarea. Cum de îndrăznea Chuck să o supună pe Donna unei asemenea încercări neruşinate de manipulare? Ani la rândul, îi plătise lui Chuck salarii grase, iar acum nu îi mai datora nimic.

— Dar am făcut atâţia bani, îmi amintesc că am zis. De ce nu putem să îi aruncăm şi lui un os? O sută de mii de dolari sau ceva?

— Nu, fir-ar să fie! De ce aş face asta? Nu aşa funcţionează lucrurile. A fost capitalul *meu* în joc.

M-a supărat faptul că a spus că era *al lui* în loc de *al nostru.* Cu cât făcea mai mulţi bani, cu atât mai mult observasem că şi-i însuşea. Dar îmi aminteam şi că îmi spusesem că nu prea conta. Pentru că mereu se gândise numai la ce era mai bine pentru mine şi Finch.

Am comparat situaţia actuală cu cea de atunci şi, la prima vedere, păreau asemănătoare. Familia era încă pe primul loc.

Dar când Finch s-a oprit la un alt semafor, mi-am dat seama de o diferenţă majoră. Cu Chuck, Kirk aplicase nişte reguli pur raţionale. Ce era corect era corect. Regulile erau reguli. Însă aceleaşi principii raţionale se duceau pe apa sâmbetei dacă intrau în conflict cu interesele personale ale *lui Kirk.* Deodată, lucrurile nu mai erau aşa clare; lumea lui în alb şi negru devenea gri. În mintea lui Kirk, Finch era un „copil bun" care strânsese destule puncte cât să aibă o oarecare libertate de acţiune. Practic, îi cumpărase un permis de liberă trecere – mai precis, unul în valoare de *cincisprezece mii* de dolari.

— Şi la ce oră ajunge tata? a întrebat Finch, evident gândindu-se şi el la Kirk acum.

— În după-amiaza asta, am zis eu, scoţându-mi telefonul din geantă ca să verific agenda.

Chiar atunci, am primit un mesaj de la el, în care mă întreba dacă aveam vreun program diseară.

Nu, de ce? i-am răspuns eu.

Mă gândeam să mai rămân aici o noapte. Am o migrenă şi nu vreau decât să mă întind într-un pat. O să iau zborul de mâine dimineaţă.

În regulă. Fă-te bine. I-am scris înapoi, uşurată că puteam să mai amân încă puţin discuţia noastră despre Tom şi bani. I-am dat vestea lui Finch, care s-a mulţumit să încuviinţeze din cap.

— Tata ştie că tu şi Polly v-aţi despărţit? am întrebat eu.

— Nu ştiu, a răspuns el. Nu cred că i-am spus.

— Cu ea ai mai vorbit?

— Nu prea… E nebună, mama.

Am simţit cum mă încordez, căci observasem demult cum reacţionează bărbaţii (şi băieţii, firește) după o despărţire. Ajungeau să-şi considere fostele prietene ca fiind „nebune". Să le discrediteze, să facă să pară ca şi cum ei, bărbaţii, erau norocoşi că scăpaseră dintr-o asemenea relaţie. De fapt, Julie îmi spusese odată că asta era cea mai des întâlnită replică după încheierea unui divorţ, justificarea pe care o foloseau bărbaţii pentru propriul comportament nepotrivit. O formă de misoginism.

— Nu spune asta, Finch, am zis eu.

— Îmi pare rău, mama. Dar sunt multe lucruri pe care nu le ştii… Poate fi o adevărată scorpie…

— Finch! am strigat eu. Să nu mai spui asta niciodată! E foarte urât!

Chiar n-ai învăţat nimic din toate astea? aş mai fi vrut să adaug, dar m-am oprit. Era prima discuţie mai lungă după multă vreme şi nu voiam să ne certăm.

— Îmi cer scuze, mamă, a zis el încă o dată, tocmai când a tras pe aleea noastră. Doar că mi-am pierdut respectul pentru ea în ultima vreme. Ştii ce zic?

— Da, am zis eu, încuviinţând din cap. Ştiu.

La scurt timp după ce am ajuns acasă, Finch a venit la mine în birou.

— Hei, mama? Pot să ies diseară în oraş? E un spectacol la Twelfth and Porter. Cântă Luke Bryan. Ştiu că sunt pedepsit, dar după discuţia cu Lyla şi toată drama cu Polly, mi-ar prinde bine o ieşire. Te rog, mama!

Am şovăit. Instinctul îmi spunea să zic nu, dar inima îmi spunea da. Făcusem un progres enorm azi.

— Nu ştiu, Finch, am zis eu, încă pe gânduri.

— Pot măcar să-i trimit un email lui Bob Tate? a insistat el, referindu-se la agentul lui Kirk care nu numai că putea face rost de bilete pe ultima sută de metri la orice spectacol sau eveniment sportiv, dar putea obţine şi permise VIP sau orice alte avantaje îşi dorea Kirk. Ca să văd dacă poate obţine bilete?

— Cât crezi că or să coste? am întrebat eu, hotărâtă să îl fac să înţeleagă mai bine valoarea banului.

— Nu ştiu, a zis Finch, cu ochii în telefon, butonând. Posibil câteva sute de dolari bucata, de vreme ce e o locaţie mică…

— Câte sute bucata? am făcut eu, şocată – şi nu atât de preţul în sine, cât de nonşalanţa lui Finch.

Am vrut să îi zic nu, dar apoi m-am gândit la un compromis.

— Poţi ieşi în oraş, dacă găseşti o distracţie mai ieftină.

— Bine, mamă, a spus el, arătând dezamăgit.

Preţ de o secundă, m-am simţit prost. Era mult mai distractiv să-l fac pe Finch fericit, iar filosofia mea era: dacă poţi zice da, de ce să nu zici da? Firește, asta era și filosofia lui Kirk, lucru care ne-a dus pe această cale de a nu-i refuza nimic fiului nostru, indiferent de costuri. La urma urmelor, după cum spunea Kirk de fiecare dată, nu era arbitrar să alegem o sumă de bani pe care să i-o punem ca limită? Dacă ne puteam permite cu uşurinţă o maşină de optzeci de mii de dolari pentru Finch, de ce să îi cumpărăm una de patruzeci de mii care nici nu i-ar plăcea?

Acum aş fi vrut să revin la discuţia despre maşina lui Finch – precum şi la multe altele. Aş fi vrut să fac o listă întreagă cu toate motivele pentru care *să nu* facem asta şi să i-o dau lui Kirk. *Nu ar trebui să le primească de-a gata… Ar trebui să le merite… Dacă standardul e deja ridicat*, *unde o să ajungă aşa?…* Şi, cel mai important dintre toate: *Există o diferenţă între privilegiat şi îndreptăţit.* Un concept la fel de străin lui Finch cum era şi pentru tatăl său. Ce-l făcea pe Finch să creadă că poate apela la agentul tatălui său? Că banii nu erau o problemă, deşi nu câştiga un sfanţ pe numele lui?

L-am urmărit cu privirea pe Finch cum tasta ceva în telefon, după care şi-a ridicat privirea înapoi la mine.

— Trebuie să mă tund… dacă eşti de acord, a spus el, cu o uşoară îndrăzneală în voce.

— Ai grijă cum vorbeşti, i-am zis, deşi ştiam că admonestarea mea venea puţin cam prea târziu.

— Desigur, mamă, a făcut el, vârându-şi telefonul în buzunarul de la spate şi ieşind din cameră.

∵

Mai bine de trei ore mai târziu, Finch s-a întors acasă cu aceleaşi plete cu care a şi plecat.

— Am crezut că te duci să te tunzi, am zis eu, enervată – atât de starea părului său, cât şi de faptul că nu făcuse ceea ce spusese că o să facă.

— Era plin, a răspuns Finch, referindu-se la frizeria din Belle Meade, unde se tundea de fiecare dată. Am aşteptat o veşnicie… După care am plecat.

— Ai aşteptat trei ore? am făcut eu, gândindu-mă că poate fusese aglomerat, dar nici chiar *aşa.*

— Am avut şi alte treburi de rezolvat… Apoi am dat o tură pe la club. Cu Beau.

— Bine, am zis.

— Şi, ghici ce? Are bilete la Luke Bryan diseară. Şi mi-a dat şi mie unul.

— Serios? am făcut eu, întrebându-mă dacă Melanie avea ceva de-a face cu asta sau dacă Beau şi Finch se descurcaseră singuri.

Şi atunci mi-a trecut prin minte, deşi nu era prima oară, că Beau nu fusese

niciodată pedepsit pentru ce făcuse. Pentru faptul că dăduse petrecerea.

— Da. Deci, pot să merg?

Ceva din sufletul meu *încă* se opunea – toată situaţia părea puţin dubioasă. Dar îi spusesem că problema mea era preţul biletelor, iar acum se rezolvase.

— Te rog, mama! a stăruit Finch, petrecându-şi un braţ după mine. Doar în seara asta?

— Bine, am oftat eu, dându-mă bătută. Dar îţi vei continua pedeapsa de mâine.

— S-a făcut! a exclamat Finch, cu un zâmbet larg pe chip şi deja butonând.

Mi-am dres vocea pe cât de tare am putut, făcându-l să-şi ridice privirea la mine.

— Nu mai ai nimic să-mi spui? am întrebat, încercând să par detaşată, dar totodată să îi subliniez importanţa simplei recunoştinţe.

— A, da, a făcut el. Mulţumesc, mama. Serios acum, chiar apreciez mult, *mult* de tot.

Am aprobat din cap, apoi am făcut un pas în faţă, dând să-l îmbrăţişez. Mă simţeam puţin ciudat, căci trecuse ceva vreme de când nu mai împărtăşisem un gest de reală afecţiune.

— Cu plăcere, scumpule, am zis eu. Te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc!

Când începuse să se retragă din îmbrăţişare, l-am strâns preţ de câteva secunde în plus şi i-am şoptit:

— Te rog, fii cuminte diseară! Fără alte belele.

— Fără, mama. Promit.

Capitolul 15

Tom

Nu făcusem niciodată terapie – şi nu pentru că nu credeam în ea, ci pentru că nu-mi permiteam (deşi, corect ar fi să spun că preferam să fac *altceva* cu puţinii mei bani).

Totuşi, acum câţiva ani, am început să discut cu o psihiatră ieşită la pensie. Numele ei era Bonnie şi era o văduvă cu o doză potrivită de excentricitate, care mă angajase să îi construiesc o casă în copac pentru nepoţii ei. După câteva săptămâni de muncă la proiect, când am descoperit că minunatul design în stilul „Robinson elveţianul" îi depăşea cu mult bugetul, a sugerat să facem schimb de servicii. La început, am fost de acord doar ca să fiu drăguţ cu ea – şi ca să nu-i las casa din copac neterminată – dar, cât de curând, am început să mă bucur de timpul petrecut împreună.

Îmi plăceau întrebările ei care necesitau un răspuns elaborat, în special pentru că puteam vorbi în timp ce lucram (ceea ce părea o experienţă mult mai puţin intensă decât să stau întins pe o canapea şi să fac acelaşi lucru). În fine, am început cu Beatriz şi Lyla, atingând repede toate necazurile mele ca părinte unic. Aşa am ajuns la subiectul femei şi la motivul pentru care nu mai ieşeam la întâlniri, evocând apoi întreg trecutul meu romantic. M-a întrebat despre prima dată – cum, unde şi cu cine îmi pierdusem virginitatea.

I-am povestit cu lux de amănunte despre vara în care am împlinit cincisprezece ani, atunci când John ne-a obţinut amândurora câte o slujbă la Country Clubul din Belle Meade. John locuia pe strada mea şi crescuse, practic, la fel ca mine (adică departe de influenţa golfului). Dar, cumva, dezvoltase o pasiune pentru acest joc. Eu eram destul de indiferent, dar slujba nu era grea deloc şi se plătea decent. Nu trebuia decât să strângem mingile de pe teren, să curăţăm maşinuţele şi crosele de golf după ce erau folosite şi să colaborăm cu ajutoarele jucătorilor ca să pregătească echipamentul membrilor înainte de fiecare joc. Întâmplarea făcea ca toate ajutoarele de la club să fie băieţi de culoare. Auzisem cum că motivul ar fi fost ca fetele membrilor să nu se îndrăgostească de ei. Dar, în loc să ne îngrijorăm de vizibilele implicaţii rasiste ale acestui aspect, eu şi John am luat-o drept o insultă la adresa noastră, şi anume de ce nu se îngrijorau membrii clubului şi în privinţa noastră, a îngrijitorilor?

Intră în scenă Delaney.

La şaisprezece ani, Delaney era cotată ca „mai în vârstă” – mai în vârstă şi *bogată*, pe deasupra – care conducea propriul BMW decapotabil, un cadou aniversar de la tatăl ei. Şi de parcă nu ar fi fost destul de impresionant, Delaney era cunoscută pentru experienţa ei. (Îi spuneam altfel pe vremea aceea.) Vedeam cum se fâţâie în jurul piscinei în nişte bikini aproape inexistenţi, cu sutienul desfăcut în timp ce se bronza pe burtă, lăsându-şi astfel la vedere sânii ampli (tot un cadou de la tati, după cum auzisem). Îi plăcea la nebunie să flirteze şi nu conta cu cine, răsfrângându-şi energia sexuală asupra tuturor – de la bărbaţi însuraţi şi ajutoare de culoare, până la îngrijitori.

Eu şi John ne-am îndrăgostit amândoi de Delaney, văzând-o mai degrabă ca pe o potenţială cucerire sexuală decât ca pe o fată cu care să ieşim la întâlniri. La un moment dat, am pus chiar un pariu destul de puţin probabil: douăzeci şi cinci de dolari pentru fiecare etapă la care ajungeam cu ea. De-a lungul verii, reuşisem să ne infiltrăm în cercul social al lui Delaney cu ajutorul unui alt îngrijitor, care cunoştea câţiva membri, astfel că pariul nu mai părea atât de improbabil. Apoi, într-o seară de la începutul lui august, pe lângă felaţia primită de la Delaney pe bancheta din spate a decapotabilei ei, m-am ales cu şaptezeci şi cinci de dolari de la John. O adevărată pleaşcă! Din nefericire, s-a dus vorba despre escapada noastră, iar eu am fost concediat. Delaney a încercat să intervină pentru mine, însă tatăl ei i-a înăbuşit numaidecât campania pentru dreptate. I-a şi interzis să se mai vadă cu mine, lucru care nu a făcut decât să sporească atracţia dintre noi. Cum se întâmplă, de obicei.

Am ajuns să o facem câteva nopţi mai târziu, lucru care ar fi trebuit să-mi aducă încă douăzeci şi cinci de dolari de la John. Însă nu l-am taxat pentru asta. Nu mi se părea corect să fii plătit pentru prima dată, mai ales cu o fată atât de bună cum era Delaney.

— Te-ai gândit vreodată că era un pariu cât se poate de sexist şi de umilitor? m-a întrebat Bonnie, sorbind din ceai.

— Mda, am zis eu, pierdut pe gânduri. Cred că m-am gândit. Puţin. Dar pentru ea nu era prima oară. Plus de asta, am avut impresia că şi ea mă folosea.

— Deci şi tu o *foloseai?*

— La început, da. Când am pus pariul.

— Dar apoi?

— Apoi am început să o plac. Puţin.

— Şi ea cum te-a folosit pe tine? a continuat Bonnie. Tot pentru sex?

— Aşa îmi place să cred, am zis eu, rânjind.

Bonnie mi-a întors zâmbetul și a scuturat din cap.

— Glumesc. Delaney ar fi putut să se culce cu oricine… Eu doar am făcut-o să se simtă mai rebelă.

— Cum așa?

— Știi și tu. S-a culcat cu un îngrijitor, unul cu un statut cu mult sub al ei. A nesocotit astfel regulile, fie prin alegerea costumului de baie, fie prin a celui cu care și-o trăgea.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dar vorbea al naibii de mult despre asta. Despre bani și statut social. Până și cuvântul ăsta îl folosea prea mult: *elegant.*

Mi-am dat ochii peste cap, simțindu-mi încă o dată propria inferioritate.

— Deci nu se simțea ca… o iubire interzisă?

— Nu. Mă simțeam ca un pion. Apoi, într-o noapte, chiar a mers prea departe.

— O, dar ce a făcut? a întrebat Bonnie.

— A descris-o pe mama ca fiind *sarea pământului.*

Bonnie a înțeles ce voiam să zic, a tresărit, apoi a scos un oftat.

— Mda. M-am cam pierdut cu firea. I-am spus că e o expresie cât se poate de înjositoare.

M-am oprit și parcă o și vedeam pe Delaney stând pe podeaua de ciment de la subsolul meu, sorbind dintr-o doză de Budweiser și insistând calm cum că expresia ar fi fost de bine – sinonimă cu *dulce și grozavă.*

I-am mai zis lui Bonnie cum ar fi putut Delaney să-și dea seama că mama era dulce și grozavă, de vreme ce singura chestie pe care i-o spusese fusese: *Bună. Mă bucur să te cunosc. Vrei ceva de băut? Avem Diet Pepsi și suc de portocale.*

Bonnie a râs din toată inima.

— Și ce a răspuns?

— A devenit defensivă. Nu-i plăcea să se ia cineva de ea. Ci doar ea să se ia de alții… Dar nu am slăbit-o. Am întrebat-o dacă i-a spus vreunui doctor sau vreunui avocat că e „sarea pământului". Sau dacă ar fi descris așa pe vreunul dintre membrii clubului. A spus că nu, pentru că toți erau niște „rataţi". Îmi amintesc că m-am gândit că nu aveau cum să fie *toți* niște rataţi, mai mult decât erau toate mamele singure „sarea pământului". Dar am schimbat subiectul. Îmi dădusem seama că nu mai avea rost să continui.

— De ce nu mai avea rost?

— Pentru că ea nu conta prea mult, am răspuns, ridicând din umeri. Mi s-a luat de ea. Chiar atunci și acolo.

— Deci v-ați despărțit în seara aia?

— Da, am zis, fără să recunosc că mai făcusem sex de câteva ori înainte să decid, odată pentru totdeauna, că nu voiam să fiu tipul cu care să-şi piardă vremea.

Lui Bonnie nu i-a luat mult să-şi expună ipoteza. Nu a spus chiar că îi purtam pică, dar cam asta era ideea de bază. Cu alte cuvinte, a concluzionat că m-am simţit folosit de Delaney, stima mea de sine fiind grav afectată atât de ea, cât şi de întreaga experienţă de la clubul din Belle Meade. Undeva în adâncul meu, era convinsă că eu credeam că nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor şi că apoi am căutat persoane şi situaţii în care să mă simt mai puţin vulnerabil în faţa respingerii. Ironia a fost, desigur, că am sfârşit cu Beatriz, care, în cele din urmă, m-a părăsit şi ea. Cuvintele lui Bonnie, nu ale mele.

Teoria ei avea oarece logică, exceptând faptul că nu petreceam foarte mult timp gândindu-mă la trecut. Şi nici la lipsa prietenilor din prezent. De fapt, singurele dăţi când mă gândeam la viaţa mea socială era atunci când făcea Lyla observaţii, uneori sub formă de îngrijorare („Ar trebui să mai ieşi şi tu, tată.") sau uneori sub forma unor acuzaţii, după ce îi interziceam să facă ceva („Vrei să ajung ca tine şi să nu am prieteni?").

Dar apoi s-a întâmplat toată treaba cu Finch, şi brusc chiar m-am simţit puţin singur. Pierdut. Mi se părea destul de trist că nu aveam cu cine să discut despre asta.

Şi aşa mi-am amintit că aveam *totuşi* pe cineva. Astfel am ajuns la Bonnie.

— Crezi că e ciudat că am aşa puţini prieteni? am întrebat-o eu aproape imediat, pe când stăteam în bucătărie, iar ea aprinsese aragazul să pună de ceai.

Ceaiul era punctul de plecare al tuturor întrevederilor noastre.

— Ciudat? Nu, n-aş folosi acest cuvânt. Eşti introvertit. Nu toată lumea trebuie să aibă o *gaşcă*, a spus Bonnie, subliniind ultimul cuvânt.

Îi plăcea să mai strecoare câte un cuvânt din ce considera ea a fi argou – deşi, de obicei, era cam cu un deceniu în urmă.

— Dar am avut gaşcă când eram copil. Înainte de Beatriz, am zis eu.

— Da, a spus Bonnie, dând din cap. Îmi amintesc că ai menţionat asta. Unul dintre tipi era cel care v-a făcut rost de slujba de la club, nu?

— Da, John. Şi mai erau şi Steve şi Gerard, am răspuns eu, continuând să îi povestesc despre noi patru, cum am crescut împreună, cutreierând pădurea de lângă cartierul nostru, ca apoi, adolescent fiind, să trecem la bere, iarbă şi muzică heavy metal. Când mă gândeam la perioada liceului, mă gândeam la acel grup de băieţi, plus iubita lui John, Karen, care era de-a noastră, stând laolaltă şi vorbind tâmpenii, despre tot şi despre nimic anume. Subiectul nostru preferat era cât de mult uram Nashville-ul, sau cel puţin partea

noastră de oraş, şi cât de mult ne doream să plecăm naibii de acolo şi să avem o altfel de viaţă decât a adulţilor din jurul nostru, care se chinuiau cu salarii de nimic. Fiind cel mai deştept şi mai ambiţios dintre noi, numai John chiar a reuşit să facă asta. A mers la facultate în Miami din Ohio, la şcoala de afaceri în Northwestern, ca apoi să ajungă pe Wall Street, tranzacţionând acţiuni, fumând trabucuri scumpe şi purtându-şi părul dat pe spate ca Michael Douglas în rolul lui Gordon Gekko. Între timp, eu m-am dus la colegiu trei semestre, ca apoi să rămân fără bani şi să mă apuc de tâmplărie, iar Steve şi Gerard au preluat afacerile familiilor lor, devenind agent de asigurări, respectiv electrician. Singura întorsătură a poveştii a fost atunci când John şi Karen s-au despărţit, iar ea a început să iasă cu Steve, ca apoi să se despartă şi de Steve şi să sfârşească prin a se mărita cu Gerard. A fost un adevărat miracol că prietenia noastră a supravieţuit în ciuda acelor încălcări a codului de onoare masculin.

— Deci pe cine consideri acum ca fiind prietenul tău cel mai apropiat? m-a întrebat Bonnie.

Între timp, ibricul a început să şuiere, apoi să bolborosească. L-a apucat de mâner cu o mănuşă de bucătărie, dându-l deoparte de pe aragaz şi astfel amuţindu-l numaidecât.

Eu am zâmbit şi am răspuns:

— În afară de doamna care mi-a dat ţeapă cu căsuţa din copac?

Bonnie a râs şi a spus:

— Da, în afară de hoaşca aia bătrână.

Eu am ridicat din umeri, explicându-i cum noi patru, fără Karen, încă încercam să ne întâlnim când John venea în oraş de Ziua Recunoştinţei, doar că dinamica părea puţin forţată.

— Deci te simţi singur? Sau e vorba despre altceva aici?

M-am uitat la ea, gândindu-mă cât era de genială.

— Altceva, am zis. Dar pentru asta mi-ar trebui ceva mai tare decât ceaiul.

Bonnie a zâmbit, a stins aragazul şi ne-a turnat amândurora câte un pahar dintr-un lichid limpede, nediluat.

— Ce e asta? am întrebat eu, agitându-l în pahar.

— Gin, a răspuns ea. Altceva nu am.

Eu am încuviinţat din cap, apoi am luat paharul şi am urmat-o pe verandă, unde ne-am aşezat pe scaune din răchită, admirând căsuţa din copac. Sorbind lichidul din pahar, i-am spus întreaga poveste. Totul, încheind cu vizita Ninei şi a lui Finch şi cu faptul că Finch mi-a cerut permisiunea să iasă cu Lyla.

Bonnie a fluierat şi a scuturat din cap.

— Şi ce i-ai spus? Stai, lasă-mă să ghicesc. Peste cadavrul tău?

— Nu chiar.

— *Serios*?

— Da, serios. De ce eşti aşa surprinsă? Credeam că eşti adepta iertării. Să renunţi la amărăciune şi la toate cele.

— Eu sunt. *Tu* nu eşti.

— Bine spus. Dar încerc să dau un exemplu mai bun. Aş prefera ca Lyla să semene mai degrabă cu *tine* decât cu *mine.*

Bonnie a zâmbit.

— Revenind. Sper că îl va refuza singură. Că îi va accepta scuzele, dar că nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu el. Sper că întâmplarea a învăţat-o câteva lucruri despre respectul de sine.

Bonnie a încuviinţat din cap, apoi şi-a ridicat privirea, mijind ochii spre cer. Soarele după-amiezii târzii îi scotea în evidenţă toate liniile şi ridurile, făcând-o să pară mai bătrână decât bănuiam eu că ar fi. Cred că avea vreo şaptezeci de ani de-acum, ceea ce, cumva, părea mult mai mult decât să ai aproape de şaptezeci. La patruzeci şi şapte ai mei, m-am gândit cât de repede aveam să ajung şi eu acolo. Aveam aproape cincizeci, pentru numele lui Dumnezeu! Când se întâmplase una ca asta?

— Şi dacă acceptă? Dacă ajunge chiar să-l *placă*? a întrebat ea provocator, aplecându-se să mângâie una dintre cele două pisici negre pe care le avea şi care tocmai atunci treceau pe acolo.

— Presupun că aş trece şi peste aia, am zis. Cu ajutorul tău.

— Crezi că el o place? Sau că…? s-a oprit ea, chinuindu-se să găsească cuvântul argotic potrivit.

— Se joacă cu ea?

— Da, asta, a fost Bonnie de acord.

— N-aş şti să-ţi zic. Poate ambele?… Ştiu că sunt părtinitor, dar Lyla chiar e o fată specială.

Bonnie a strâns din ochi, gândindu-se.

— Ei bine, ce-ar putea fi rău dacă ar ieşi?

— Ar putea să se aleagă cu inima rănită, am zis.

— Doamne fereşte să-şi asume riscul ăsta, a remarcat ea acid, evident referindu-se la altceva.

— Nu e acelaşi lucru, am zis, ştiind că avea să facă referire la viaţa mea personală. N-am *timp* pentru chestiile astea…

— Prostii, a zis ea. Oamenii îşi fac timp pentru ce contează cu adevărat pentru ei.

— Nu sunt interesat, am răspuns. Am văzut ce e acolo. Nu, mulţumesc.

— Măcar dacă Nina ar fi singură, nu? a comentat ea în barbă.

— Ce-ar trebui să însemne asta? am zis, ştiind *exact* ce însemna.

— Cred că îţi place de ea.

— Îmi place de ea, da, am spus eu, încercând să par detaşat.

— Mă refer în alt sens.

Mi-am dat ochii peste cap, încercând să-mi aduc aminte ce anume spusesem despre Nina. Că era atrăgătoare? Că era mult mai de treabă decât soţul ei? Că fusese drăguţă cu Lyla? Cu siguranţă, nimic din toate astea nu demonstra că aveam *sentimente* pentru ea.

— Nu fi măgăriţă, am replicat eu, simţindu-mă puţin vinovat pentru faptul că făcusem măgăriţă o femeie bătrână.

Dar ştiam că Bonnie nu se supăra, dimpotrivă, chiar îi plăcea.

— Negi acest lucru?

— Normal că da! Neg… Mai mult, e măritată.

— Şi? a făcut Bonnie. A oprit asta vreodată pe cineva?

— Cinic, am zis eu, gândindu-mă că nu m-am atins niciodată de o femeie măritată.

— Şi?

— Şi… mai e şi mama ticălosului ăla.

— Acelaşi ticălos care ţi-a cerut permisiunea să iasă cu fiica ta?

— Ţi-am spus. Vreau ca Lyla să ajungă singură la concluzii… Şi poate, dacă ea şi Finch ajung să se împrietenească, poate aş mai putea petrece nişte timp cu Nina. Mi-ar prinde bine, nu?

Bonnie a încuviinţat din cap, cu un rânjet pe chip.

— Ce? am făcut eu.

— Nimic.

— Spune-mi!

— Nu simţi nimic pentru femeia asta? Nici măcar o infatuare cât de mică?

— E un cuvânt cât se poate de nepotrivit.

— Dar care e cuvântul potrivit? a făcut ea. Ce e cu expresia aia care îţi apare pe chip de fiecare dată când vorbeşti despre ea? Interes?

— Asta e prea puternic… Cel mult… cred că sunt puţin curios.

— În ce privinţă?

— Nu ştiu, am zis eu, ridicând din umeri. Dar aş vrea să ştiu care e treaba cu ea… cum a ajuns să fie cu un soţ ca ăla…

Bonnie şi-a frecat degetele, mimând semnul internaţional al banilor şi ridicând din sprâncene.

— Mda, poate, am zis eu. Dar am sentimentul că nu e aşa simplu… Nu-mi pare o femeie avidă după bani. E ca şi cum ar fi… Nu ştiu…

— Crezi că e *abuzată*? a întrebat Bonnie.

— Nu, nimic sinistru de genul ăsta. Cel puţin, nu cred… dar ceva nu se leagă. Este evident că nu e pe aceeaşi lungime de undă cu tipul… Adică nici

nu cred că i-a spus de întâlnirea noastră. Nimic. Pare prinsă la mijloc. Sau, cel puţin, nefericită. Foarte nefericită.

Bonnie a încuviinţat din cap, apoi a spus:

— Dacă sfârşeşte prin a se îndrăgosti de tine?

— Imposibil, am zis pe cât de iute şi hotărât am putut, deşi mă întrebam uneori cum ar fi fost s-o sărut pe Nina.

∵

Când am ajuns acasă, câteva ore mai târziu, am observat că Lyla se schimbase de haine şi acum purta o rochie de vară pe care nu o mai văzusem până atunci.

— E drăguţă, am zis eu, arătând spre rochie. Ieşi în oraş?

— Da, a răspuns ea. Mă duc la concertul lui Luke Bryan. Este în regulă?

— Cu cine?

— Cu Grace.

— Unde se ţine spectacolul?

— Twelfth and Porter.

— Şi cum o să ajungeţi acolo?

— Vine Grace să mă ia. Ne pregătim acasă la ea.

— De ce nu vă pregătiţi aici?

— Ea are o baie mai mare.

— În regulă. Dar ţine minte: să fii acasă până la unsprezece.

— Ştiu, tată, a spus ea, cu un oftat din toţi rărunchii.

Am privit-o lung o clipă, apoi am zis:

— Bine, Lyla. Distracţie plăcută… Doar să nu mă dezamăgeşti, te rog.

∵

Mai târziu în aceeaşi seară, după ce Grace a luat-o pe Lyla, iar eu am făcut nişte treburi prin casă, am decis să urc puţin la volan ca să mă distrag de la sentimentul de tristeţe. Aşa că am făcut vreo patru curse lipsite de evenimente, inclusiv una dus-întors de la aeroport, toate cu câte un singur pasager şi fără conversaţie, fix aşa cum îmi plăcea.

Cu puţin înainte de zece, am fost chemat la 404 Kitchen, un restaurant drăguţ din Gulch. Punctul de sosire era nr. 308, un bar de pe Gallatin Avenue. Ştiam din experienţă că probabil avea să fie una din două: fie un cuplu venit de la o întâlnire, fie un grup de fete. Dacă era ultima variantă, cel mai probabil erau femei singure sau divorţate (femeile măritate ieşeau de obicei în timpul săptămânii, nu în weekenduri). Oricum ar fi fost, fie aveau să fie băute, fie urmau să se îmbete, ceea ce, de altfel, era şi scopul Uberului.

Bineînţeles, când am ajuns la restaurant, am văzut două femei de vârsta a doua care arătau de parcă se distrau de minune. După ce au urcat graţios în maşină, ebrietatea lor mi-a fost confirmată prin toate semnele obişnuite – în

special de comentariile repetitive, superficiale, spuse cu voce tare. Mi-am dat numaidecât seama că aceea mai înfiptă și mai arțăgoasă era căsătorită, iar cealaltă, care se întâmpla să fie mai drăguță, dar probabil mai slabă cu duhul, era fie singură, fie divorțată. Să ne înțelegem, am realizat toate astea nu pentru că aș fi fost interesat de ceva din ce spuneau, ci pentru că era imposibil să nu o faci. Acum discutau despre un tip pe care îl întâlniseră la ieșirea din restaurant.

— Știi cine era ăla, nu? a întrebat tipa căsătorită.

— Nu, cine?

— Directorul de la Hedberg. E superbogat. Iar soția lui doar ce a murit. Cancer, a continuat ea, de parcă ar fi anunțat vremea de a doua zi.

Tipa singură a oftat și a zis:

— Ce *păcaaat*!

— Da. Asta înseamnă că o să aibă nevoie de *multă* consolare, a pufnit cea căsătorită.

— Jackie! E oribil ce spui! a exclamat tipa singură, deși nu părea oripilată, amândouă îndreptându-și atenția către telefoanele lor, mai precis către selfie-urile pe care le făcuseră afară din restaurant.

Începem, mi-am zis. Disputa în privința pozelor pe care să le șteargă și pe care să le posteze.

Firește, am avut parte de același scenariu dureros de familiar:

Șterge-o!

De ce nu-ți place? Ai ieșit super!

Nu, am brațele groase! Șterge-o acum!

Pot să tai partea aia.

Doar dacă îmi tai și fața.

Am o aplicație numai bună pentru asta!

Și tot așa, până când tipa căsătorită a ajuns la concluzia că niciuna dintre poze nu era demnă de postat, iar, aparent, tipa singură a fost și ea de acord. Moment în care au început o discuție despre păr și machiaj, urmată de o altă sesiune foto și comentarii despre „părțile lor bune". O secundă mai târziu, am fost orbit de un bliț.

— Hei! am zis eu, mai mult pentru mine.

— O, îmi pare *rău*, a spus tipa singură, întinzându-se să mă bată ușor pe umăr. Te deranjăm la condus?

— Sunt bine, am zis, știind că genul ăsta de femei erau cele mai predispuse să-ți dea o singură stea la rating.

— Probabil se bucură de spectacol, a spus tipa căsătorită, de parcă nu o auzeam.

În ciuda propriilor principii, am privit în oglinda retrovizoare, la timp cât

să îi văd decolteul ieşindu-i din sutien, la fel de excesiv ca parfumul cu care se dăduseră una sau amândouă.

— Aveţi deseori parte de femei sexy care se pozează pe bancheta din spate a maşinii? a întrebat cu mândrie tipa singură.

Iar începem, m-am gândit, pregătindu-mă pentru interacţiune. Pentru că, de obicei, era totul sau nimic. Fie mă ignorau complet, fie voiau să conversăm despre viaţa mea, un motiv ca să povestească apoi de a lor.

— Nu pe cât de des mi-ar plăcea, am zis eu, automat.

Cele două au râs, iar tipa căsătorită s-a întins şi mi-a pus mâna pe braţ.

— Stai, cum ai zis că te cheamă?

— Tom, am răspuns eu.

Mi-a repetat numele, cântându-l, apoi a zis:

— Eşti *foarte* puternic. Ai făcut muşchii ăia de la condus?

— Jackie! a şuierat tipa singură printre dinţi. Evident că merge la sală… Nu, Tom?

— Nu chiar, am spus, iar tipa căsătorită a început să-mi maseze umerii şi gâtul.

— Jackie! Lasă-l să *conducă*!

— Dar e atât de drăguţ! Ar trebui să vorbeşti cu el… Tom? Eşti singur?

Am răspuns da, conştient că de-acum intram pe teritoriul meu.

— Divorţat sau nu ai fost căsătorit niciodată? Care e povestea ta? Ai o poveste? m-a bombardat cu întrebări tipa căsătorită.

— Toată lumea are o poveste, s-a băgat şi cea singură. Nu-i aşa, Tom?

— Nu şi eu, am zis. Nu am nicio poveste.

— O, Doamne! a exclamat tipa singură. O clipă, am crezut că poate mă recunoscuse. Poate lucrasem la ea acasă pentru cine ştie ce piesă de mobilier. Dar apoi am văzut în oglinda retrovizoare că era cu ochii în telefon. Apropo de căsătorie, ghici cine tocmai mi-a trimis mesaj?

— Cine?

— Kirk Browning. Ce-mi bate inima!

Am apucat şi mai strâns volanul. Auzisem destule conversaţii incriminatoare de pe bancheta din spate a maşinii şi, în unele cazuri, mi se confesaseră direct mie. Dar niciodată ceva asemănător. Nimic care să aibă legătură cu mine. Dar mi-am spus că totuşi nu avea. Nu chiar.

— O, încă vă mai vedeţi? a întrebat tipa căsătorită.

— Nu ne vedem. Suntem doar *prieteni.* Vrea doar să vorbească.

— Mda, sigur, a făcut tipa căsătorită.

— Trece prin multe momentan. Toată treaba asta cu Finch şi cu fata mexicană… Ai auzit?

Mi-am muşcat buza atât de tare, încât am simţit gust de sânge. Acum *avea*

legătură cu mine.

— Firește că am auzit. Am văzut și poza. Îmi pare atât de rău pentru Kirk!

— De ce? a întrebat tipa singură și, pentru o clipă, am crezut că avea să-și ispășească păcatele apărând-o ferm pe Lyla. În schimb, a spus: Pentru că fiul lui are probleme? Sau pentru că e căsătorit cu *scorpia* aia?

Am fost străbătut de un fior de ură, în timp ce tipa căsătorită a râs și a zis:

— Chiar e o scorpie. Și atât de plină de sine. Parcă ar zice: hei, scumpo, nu sunt banii *tăi.*

— Nici vorbă! Am auzit că a crescut într-un parc cu *rulote.*

— Serios? a făcut tipa căsătorită.

— Da. Sunt destul de sigură de asta.

— Dar nu e evreică?

— *Este*? s-a mirat tipa singură. Ei bine, uite o combinație pe care nu o întâlnești prea des. O evreică dintr-un parc cu rulote.

Au râs amândouă, apoi tipa singură a zis:

— Și ce crezi că o să se întâmple?

— Cu Nina? Sau cu Finch? Pentru că pun pariu că amândoi or să și-o ia… Am auzit că directorul de acolo este liberal înrăit.

Degetele îmi erau albite de cât de tare strângeam volanul, apoi am simțit încă o dată o atingere pe umăr.

— Nu te bucuri că n-ai de-a face cu această dramă din Belle Meade? a întrebat tipa singură.

Eu mi-am descleștat maxilarul și am zis:

— O, ai fi surprinsă…

— Vai, dragă, ne ascultai? a făcut ea, plină de sine.

Mi-am zis să fac pe prostul, dar pur și simplu nu puteam.

— Da, am răspuns eu, apoi am continuat, tare și răspicat. Dacă mai contează? Sunt de acord. Nu cred că Finch o să scape basma curată pentru ce i-a făcut fetei ăleia. Care, à propos, nu e mexicană. Deși asta e puțin pe lângă subiect.

Pe bancheta din spate s-a lăsat tăcerea.

— O cunoști pe fată? a întrebat în cele din urmă tipa căsătorită, părând brusc să se trezească din beție.

— Da, am zis, făcând o pauză satisfăcătoare, tocmai când trăgeam pe dreapta, ajunși la destinație. Am parcat și le-am privit peste umăr. E *fiica* mea. Deci da, o cunosc al naibii de bine!

∵

De cum au coborât din mașină, am sunat-o pe Nina, gata să îi dau raportul plin de ură. Dar în secundele care au trecut până când a răspuns, am avut timp să mă calmez suficient cât să mă răzgândesc. Oricât de nervos eram din

cauza a ceea ce auzisem (atât despre Lyla, cât şi despre Nina), nu era niciodată o idee bună să te bagi în căsnicia cuiva. Lucrurile erau şi aşa destul de dificile.

— Alo? a răspuns ea. Tom?

— Da. Bună, am zis, întrebându-mă cum era posibil să mă simt şi tulburat, şi încântat să aud vocea cuiva.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea.

— Da. Totul e bine. Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru azi… pentru că ai venit… cu Finch, am zis, nevoit să scornesc ceva.

Dar, pe de altă parte, era cât se poate de adevărat.

— Nicio problemă, a zis ea. *Eu* îţi mulţumesc. E chiar foarte frumos din partea ta să îi dai o şansă…

— Cu plăcere. Ascultă. Nu mi-am dat seama că e aşa târziu… îmi pare rău pentru asta, sper că nu te-am trezit. Sau pe soţul tău, am spus, crispându-mă la gândul că era lângă ea şi dorindu-mi astfel să îl pot întâlni pe o alee întunecată.

— Nu, e în regulă. Nu m-ai trezit. Iar Kirk nu e în oraş… Călătoreşte mult… Stăteam pe-aici… citeam ceva…

— Sună bine, am zis, gândindu-mă că, deşi o seară de sâmbătă liniştită, în care să citeşti, sună bine în teorie, ea părea mai singură ca oricine.

— Tu ce faci? a întrebat ea. Cum ţi-a fost seara?

— Am lucrat puţin.

— La cineva acasă? Sau faci mobilă pentru tine?

— Niciuna, nici alta. Mai fac curse pentru Uber. Câştig bani uşor şi am program flexibil. Şi întotdeauna mi-a plăcut să conduc. Mă relaxează, am zis eu.

Deşi toate afirmaţiile erau cât se poate de adevărate, nu-mi plăcea sentimentul de nesiguranţă pe care l-am simţit în piept pe când le rosteam.

— Ştiu ce zici, a spus ea. Şi mie îmi place să conduc, uneori.

Inima a început să-mi bată cu repeziciune, pregătindu-mi următoarea replică.

— Da, curios… Chiar am dus în seara asta două femei pe care posibil să le cunoşti.

— Serios? Cine erau?

— Pe una o chema Jackie.

— Jackie Allen?

— Da, cred că ea era, am zis, încercând să-mi aduc aminte numele de familie din profilul de Uber. Era o blondă înaltă. Păr mare. Sâni mari…

— Da, ea e, a spus, râzând.

— Dar nu am reţinut numele celeilalte femei. Arăta destul de comun.

Avea un puternic accent sudist. Şi posibil să fi fost divorţată.

— Din păcate, asta nu-mi spune nimic în zilele noastră, a oftat ea.

— Mda, cred că ai dreptate.

— Ia stai… de unde ţi-ai dat seama că o cunosc pe Jackie?

— Ei bine, e o poveste amuzantă… adică nu e distractivă, mai degrabă ironică, m-am bâlbâit eu.

Ea nu a zis nimic, aşteptând.

— Au pomenit de Finch şi de Lyla… de întâmplare…

— O, nu, a făcut ea.

— Ba da.

— Ce au spus?

— Mai bine să nu ştii, am spus, întrebându-mă dacă avea să insiste şi sperând, într-un fel, s-o facă.

— Oamenilor le place atât de mult să bârfească, a spus ea, oftând.

— Mda, am făcut eu, încercând să mă gândesc la ce să mai zic ori poate la o modalitate elegantă de a încheia conversaţia.

Dar apoi mi-a rostit întrebător numele, tot într-o şoaptă.

— Da, Nina? am spus eu, cu respiraţia tăiată.

Ea a şovăit, apoi a continuat.

— Nimic… Mă bucur că m-ai sunat.

— Serios?

— Da. Foarte mult. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, am spus eu.

Apoi, cu un nod uriaş în gât, i-am spus la revedere.

Capitolul 16

Lyla

— Uau! A fost mi-nu-nat! am exclamat eu, cu urechile înfundate, în timp ce toți patru am plecat de la spectacol, fiind acum pe drum spre mașina lui Finch, parcată la câteva străzi distanță.

Mai fusesem la concerte și înainte, având locuri unde tata spunea că îți curge sânge din nas și de unde urmăream totul de pe ecrane, dar chiar și atunci fusesem încântată. Însă experiența din seara asta fusese cu totul deosebită. În primul rând, au fost doar vreo trei sute de oameni în total. În al doilea rând, am fost atât de aproape de Luke, încât îi puteam vedea firele din barbă, cusăturile blugilor și transpirația care îi curgea pe obraz. Fusese, fără îndoială, cea mai tare seară din viața mea de până acum, iar asta atât datorită lui Luke Bryan, cât și lui Finch. Nicio vedetă nu m-ar fi făcut să mă topesc cum m-a făcut Finch când și-a petrecut brațul după umerii mei în timpul cântecului „To the Moon and Back". O mai făcuse de câteva ori până atunci, mai degrabă ca o îmbrățișare prietenească, așa cum îmi petreceam eu brațele după umerii lui Grace. Și totuși, contactul și apropierea mă omorau.

— A fost extraordinar! am zis eu încă o dată, nevenindu-mi să cred.

— Da, a fost o atmosferă mișto, a spus Finch, cu o voce calmă și suavă.

— Foarte mișto, a spus și Grace, coada ei de cal mișcându-se în stânga și în dreapta, în timp ce ea și Beau mergeau înaintea noastră. Și el arăta *atât* de bine!

— Vai, mulțumesc! a făcut Beau.

Ea a râs și l-a împins ușor.

— Nu tu, prostuțule. Luke!

— Ia stai așa, a făcut Beau, ducându-și mâinile la inimă. Prostuț? Nu suntem la întâlnire cumva?

— Nu, nu suntem la întâlnire, a spus Grace, continuând să flirteze și să se înțepe, lucru care începuse încă de la mijlocul spectacolului. Nu tu m-ai invitat. Ci Lyla.

Tehnic vorbind, avea dreptate. În după-amiaza aceea, când a sunat Finch să-mi spună de bilete, mi-a zis că avea patru și că puteam să aduc o prietenă. Am făcut greșeala să îi transmit și lui Grace această parte a conversației, la care ea mi-a răspuns că i se părea puțin tras de păr.

— Adică, de ce nu ar vrea Beau să-şi aleagă singur cu cine să iasă? mă întrebase ea.

— Nu ştiu, mă bâlbâisem eu. Poate te place.

— Mă îndoiesc, spusese Grace, cu toate că îmi dădeam seama că nu-i displăcea ideea. Şi de ce Finch nu vine cu Polly?

— S-au despărţit.

— Când? întrebase ea, neîncrezătoare. Şi eu de ce n-am aflat nimic?

— Păi, n-a fost decât ieri, am zis eu, hotărând în ultima secundă să nu-i spun întreaga tărăşenie.

Nu voiam s-o mint pe Grace, dar totodată doream să-mi ţin promisiunea faţă de Finch. Cel puţin pentru moment. Mi-am spus în sinea mea că aş fi putut să îi povestesc *totul* după spectacol. În funcţie de cum decurgeau lucrurile.

— Cred că încearcă doar să fie drăguţ. Să… se revanşeze cumva, am adăugat, cuvintele sunând ciudat din gura mea.

— În regulă. O să vin cu tine atunci, fusese ea de acord, în mare parte intrigată probabil de ideea de a ieşi cu doi dintre cei mai populari băieţi din ultimul an. Dar nu-ţi face speranţe prea mari.

— O, Doamne, nu! Nu e nimic de genul… exclamasem eu, deşi speram mai presus de orice să fie *tocmai* ceva de genul.

— Deci care-i ideea? i-a spus acum Beau lui Grace. Că nu o să-mi fac intrarea?

Nu era *primul* lucru îndrăzneţ pe care i-l spunea în seara asta, dar era de departe *cel mai* îndrăzneţ. Grace a mârâit, apoi a râs şi şi-a lovit şoldul de al lui, o mişcare destul de dură, având în vedere că îi ajungea până la coaste.

— *Nu* cu mine!

— Uau, eşti destul de puternică pentru un gnom, a spus Beau, prefăcându-se că se împiedică de bordură.

— Ce naiba e un gnom? a făcut Finch, mergând alături de mine şi citind ceva pe telefon.

— E o creatură a pădurii. Un fel de pitic sau ceva de genul, a râs Beau, dându-i un ghiont lui Grace. Cât cântăreşti, apropo? Un ţâr udă?

— Habar n-am. Nu obişnuiesc să mă cântăresc *goală*, a spus Grace, vocea devenindu-i ascuţită şi timidă, ca şi cum *voia* să-l facă să şi-o imagineze dezbrăcată.

Pe când ne apropiam de maşina lui Finch, lăsată într-o parcare la câteva străzi de Grundy, lângă World Gym, a spus:

— Lyla stă în dreapta.

— Bună alegere, a făcut Beau, deschizându-i portiera lui Grace, în timp ce Finch făcea şi el acelaşi lucru pentru mine. Aşa pot să stau lângă iubita mea.

— Nu sunt iubita ta, a chicotit Grace, urcându-se în maşină.

— Mai vedem noi, a zis Beau, urcându-se şi el, apoi trecând pe locul din mijloc.

— Dă-te mai încolo! a făcut ea, râzând şi împingându-l.

— Stau bine aici, mulţumesc, a zis el, cuprinzând-o cu braţul.

A continuat să îl împingă, fără succes. În timp ce Beau şi Grace îşi vedeau de flirtul lor, Finch a dat ocol maşinii, s-a urcat, şi-a pus încet centura, a pornit motorul şi a început să dea cu spatele. Cu piciorul pe frână, mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Şi acum? Încotro? s-a adresat el tuturor. Vreţi să mergem să mâncăm ceva? La Flipside sau poate la Double Dogs?

— O, Doamne, daa! La Flipside! a zis Grace, iar eu am văzut cu coada ochiului că ea şi Beau începuseră de-acum să se atingă.

— Lyla? a întrebat Finch.

Am şovăit şi mi-am verificat telefonul. Era zece fără zece.

— Da, cred că am putea, am spus, ezitând, în timp ce încercam să calculez timpul şi distanţa, greşindu-le cu mult pe amândouă. Eu trebuie să mă întorc până la unsprezece.

Nu era prima oară când precizam că aveam o oră de întoarcere acasă penibilă, dar era prima oară când spuneam şi care era aceea.

— La *un-spre-zece*? a făcut Beau, cotrobăind în spatele scaunului meu după un rucsac negru pe care îl observasem la dus.

— Da, ştiu. E naşpa, am bălmăjit eu, gândindu-mă că nu conta pentru nimeni faptul că eu locuiam exact în partea opusă a oraşului. Staţi să îl întreb pe tata dacă e în regulă să fiu *la Grace* până la unsprezece.

— Sau poate te lasă să dormi la mine? a intervenit Grace.

Am scuturat din cap, sigură că avea să spună nu la aşa o propunere, mai ales după ultima oară când dormisem la ea. Aşa că am compus un mesaj scurt: *Concertul doar ce s-a terminat. Ne e super foame, putem merge să mâncăm ceva repede? Să ajung la Grace la unsprezece, iar acasă puţin mai târziu??* Am pus şi nişte emoticoane care se roagă, pentru orice eventualitate şi am aşteptat să vadă mesajul. Tata răspundea *atââât* de încet, indiferent de cât de scurte erau răspunsurile – tot îi luă o veşnicie.

După cum mă aşteptam, răspunsul lui întârziat era scurt şi la obiect: *Nu. Să fii acasă la 11. Tata.*

— Of, am făcut eu, citind mesajul cu vocea pe care o foloseam deseori ca să-l imit pe tata – pe jumătate atotştiutor, jumătate sergent de pluton.

— Îşi semnează mesajele cu „Tata”? a râs Finch.

— Da, am zis eu, chicotind.

— E amuzant. În regulă… Te duc acasă la Grace, atunci, a spus Finch,

punând melodiile lui Luke Bryan pe telefon.

După ce am ieşit din parcare şi am intrat pe Grundy Street, am început să mă relaxez, retrăind euforia concertului. Era evident că Finch nu era deranjat nici de ora mea de întoarcere acasă şi nici de altceva, inclusiv de Beau, care începuse să tragă din ţigara lui electronică, acelaşi dispozitiv portocaliu cu care îl mai văzusem şi la petrecere. Câteva secunde mai târziu, maşina s-a umplut de vapori, iar Finch a deschis cam până la jumătate cele două geamuri din spate. Peste umăr, am văzut-o pe Grace trăgând şi ea un fum şi spunând că are gust bun.

— Dacă aia crezi că are gust bun… ar trebui să guşti altceva, a spus Beau.

— Câh! Ce scârbos! a exclamat Grace, râzând şi înapoindu-i ţigara.

— Vrea cineva de acolo, din faţă? a întrebat Beau, venind lângă noi şi întinzându-ne ţigara.

Eu m-am uitat la ea, tentată, dar am decis să stau cuminte, aşa că am scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc, am zis eu cu nonşalanţă. Nu în seara asta.

— Tu vrei, frate? a făcut Beau, îndreptând-o acum spre Finch.

— Nu, mulţumesc, a zis Finch, părând distras de ceva ce citea pe telefon. Nu vezi că duc o încărcătură preţioasă aici? a continuat el, zâmbindu-mi scurt, apoi întorcându-şi ochii la telefon şi butonând cu o mână.

În timp ce mă uitam afară pe fereastră, Grace a apărut deodată între scaune:

— Ei bine, dacă e o încărcătură aşa preţioasă, atunci probabil ar trebui să laşi telefonul şi să fii atent la condus.

Tonul ei părea dur, iar eu am privit spre Finch. Luat prin surprindere, a pus numaidecât telefonul pe scaun, vârându-l sub coapsă. O atmosferă ciudată s-a instalat în maşină, aşa că mi-am dres glasul şi am zis:

— Glumea doar.

— Ba nu glumeam, a spus Grace. Eu m-am întors spre ea, aruncându-i o privire panicată, însă ea a continuat, pe acelaşi ton supărat şi dojenitor. Se pot produce mai multe accidente în timp ce eşti atent la telefon decât dacă eşti băut.

— Doamne, Grace! Calmează-te! i-am şuierat printre dinţi, uitându-mă apoi la Finch ca să îi văd reacţia.

— Nu, are dreptate, a spus el, făcându-mi cu ochiul şi zâmbindu-mi aşa cum numai el ştia să o facă. Un obicei prost. *Chiar* îmi pare rău, fetelor.

∵

— *Încărcătură preţioasă*? a exclamat Grace cincisprezece minute mai târziu, după ce am fost lăsate acasă la ea şi am rămas singure pe alee. A deschis gura, scoţând un sunet de parcă se sufoca.

Ştiam că îl citează pe Finch, dar nu înţelegeam ce voia să zică şi nici de ce se transformase din tipa care petrecea fără nicio grijă la cea care a stricat atmosfera în mai puţin de zece minute şi cinci kilometri, încheind această seară într-o notă cât se poate de proastă.

— Ce e cu schimbarea asta de atitudine? am întrebat-o eu.

În timp ce mergeam spre maşina ei, i-am scris un mesaj scurt lui Finch, în care îi mulţumeam încă o dată pentru bilete.

— Ei bine, să zicem că mă pricep să citesc mesajele peste umerii oamenilor.

— Asta ce vrea să însemne? am făcut eu, oprindu-mă să o privesc lung. Nu încerc să ascund nimic. Mi-am ridicat telefonul, arătându-i ceea ce scrisesem. Doar i-am mulţumit pentru bilete, de vreme ce tu ai uitat să o faci.

— Nu vorbesc despre *tine*. Vorbesc despre *Finch.* L-am văzut dându-i mesaj lui Polly. În maşină. Şi-a ferit ecranul de tine, dar eu am văzut tot.

Inima mi s-a făcut cât un purice, auzind-o, însă am întrebat-o ce anume văzuse.

— Ei bine, numele lui Polly. Şi un „te iubesc". Şi un emoticon cu pupic. Şi cuvântul „jalnic".

— „Jalnic"?

— Da, *jalnic.*

— Ce anume era jalnic? nu m-am putut eu abţine să întreb, deşi atunci mi-am dat seama că poate se referea la *cineva*, nu la *ceva.*

— Nu ştiu. Contează? Completează tu spaţiile libere. *Concert* jalnic. *Seară* jalnică. Efort *jalnic* de a te preface că te desparţi de cineva şi că îţi place de alta, doar ca să te lase în pace o săptămână.

— În regulă, am zis eu. În primul rând, ar fi putut să se refere la o grămadă de lucruri ca fiind jalnice, care să nu aibă legătură cu noi… în al doilea rând, *chiar* s-au despărţit.

— Mă îndoiesc, a spus Grace, ajustându-şi bareta genţii ei de la Miu Miu. Mă foarte îndoiesc.

— Vai, Doamne, Grace! Doar pentru că i-a dat un mesaj? Ce ai fi vrut să facă? Să o blocheze? am făcut eu.

Nu am avut niciodată o relaţie serioasă, dar ştiu ce înseamnă o despărţire, în cele mai multe cazuri, cuplurile nu o rup aşa brusc. Uneori îşi mai vorbesc, se mai ceartă, se roagă unul de celălalt şi se împacă temporar, doar ca să se despartă iar mai târziu, într-un fel sau altul.

— Nu am zis că trebuia să o *blocheze.* Doar că, de obicei, după ce te desparţi de o persoană nu îi spui *te iubesc.* Şi nu o vorbeşti de rău pe fata pe care ai scos-o în oraş. *Rahat*, Lyla. A folosit cuvântul *jalnic.*

— Poate îi e milă de ea… Poate este îngrijorat din cauza ei… Poate încă o

mai iubeşte într-o oarecare măsură…

— Da. Sau poate că el şi Beau n-au făcut decât să-ţi ia ochii. Cu bilete la Luke Bryan.

— *Doamne*, Grace! A fost o seară frumoasă. Chiar m-am *distrat.*

— Mda. Şi pun pariu că Finch *încă* se distrează. Pariu că e chiar acum în drum spre ea. Pariu că ea nici nu ştie că el a ieşit cu tine în seara asta. Sau poate ştie. Poate face şi ea parte din plan.

— Bine, uite, am zis eu, privind la telefon. E zece şi patruzeci. Trebuie să ajung acasă. Eşti în stare să conduci?

— Da. Nu am tras decât un fum, a răspuns ea. Sunt cât se poate de în stare.

— Nu mă refeream la *aia.* Ci la… dispoziţia ta proastă. De ce eşti atât de supărată pe mine?

— Nu sunt supărată pe *tine.* Sunt supărată pe *ei,* a spus ea, stând acum cu faţa la mine. Ne aflam acum în spatele noului Jeep alb pe care îl primise de la părinţii ei fără niciun motiv anume.

— Pe ei? Deci eşti supărată şi pe Beau acum? Mi s-a părut că ţi-a plăcut compania lui în seara asta.

— Nu-mi place chiar *atât* de mult, a spus ea, fără să dea să intre în maşină, în plus, asta e *dinainte* să văd că ne-a făcut „jalnice".

— Pe *noi* ne-a făcut jalnice? Sau doar ai văzut cuvântul „jalnic"?

Nu mi-a răspuns, ci s-a mulţumit să se uite lung la mine.

— Uite ce e, Grace. Chestia cu ora de întoarcere acasă nu e doar aşa. Tata chiar se aşteaptă să fiu acasă până la unsprezece. Vrei să îl sun să vină să mă ia? Cel mai probabil e pe teren oricum… de obicei evitam să menţionez al doilea job al tatei, până şi lui Grace. Dar, în acel moment, chiar nu mă mai interesau aparenţele, de niciun fel.

— Nu, te duc eu, a spus ea, urcându-se în cele din urmă în maşină.

Urcându-mă şi eu alături, am simţit mirosul de maşină nouă şi, odată cu el, un val de ranchiună. Deşi nu am invidiat-o niciodată pe Grace pentru banii sau lucrurile drăguţe pe care le avea, toate astea mă iritau acum. Împreună cu atitudinea ei cinică, de tot rahatul. Poate că ea, cu un tată care lucra în industria muzicală, îşi permitea să ia de-a gata o seară ca asta. O mai aşteptau o mulţime de alte concerte cu bilete în primul rând pe viitor. Dar nu aveam de gând să o las să-mi strice concertul meu cu Luke Bryan. Voiam să am o amintire plăcută cu seara asta. Măcar atât.

Am stat în tăcere câteva minute, înainte să-şi dreagă glasul şi să spună:

— Îmi pare rău, Lyla. Doar că nu vreau să fii rănită. Mai *mult* decât eşti deja.

— Ştiu, am zis eu. Dar chiar *e* mai complicat decât îţi poţi închipui.

— Cum aşa? a făcut ea, ridicând din umeri, cu mâinile pe volan.

— Pur şi simplu.

— Cum? a stăruit ea.

Am înghiţit cu greu, simţind cum cedez personalităţii ei mai puternice decât a mea şi a propriei nevoi de validare. Fără Grace, chiar nu mai aveam nimic la Windsor – şi amândouă ştiam asta.

— Dacă îţi spun ceva, promiţi să nu mai spui la nimeni? am întrebat eu, deşi ştiam că nu mergea niciodată aşa, sau poate chiar speram să nu meargă nici de data asta. Că avea să îi spună domnului Q sau poate consilierului nostru sau altui prieten apropiat. Şi că adevărul avea să iasă astfel la iveală.

— Firește, a spus ea.

— În regulă. Deci, uite care e faza. Am făcut o pauză, trăgând câteva guri de aer în piept. Nu *Finch* mi-a făcut poza. Şi nici nu a pus el descrierea. Şi nici nu a trimis-o altor persoane.

Ea m-a privit lung, cu sprâncenele ridicate, apoi şi-a întors privirea către drum.

— Dar cine?

— *Polly*, am spus eu. Cu telefonul *lui.*

Mă aşteptasem la o transformare completă – sau cel puţin să se îmbuneze – dar, în schimb, a lovit volanul şi a început să râdă.

— *Doamne*! El ţi-a spus asta?

— Da.

— Şi tu chiar l-ai *crezut*?

— Da, chiar l-am crezut, am răspuns.

Apoi i-am menţionat şi restul detaliilor. Cum nu încerca să scape de consecinţe, cum îşi dorise să cunosc adevărul. Cum era pregătit să-şi asume vina în locul lui Polly, pentru că se îngrijora sincer de stabilitatea ei emoţională.

— *Uau,* Lyla! a exclamat Grace. Am crezut că *tu,* dintre toţi oamenii, eşti mai descurcăreaţă de atât, a zis ea, scuturând din cap.

— De ce aş fi descurcăreaţă? am zis, cu obrajii în flăcări. Pentru că am crescut în celălalt capăt al oraşului, doar cu tata, care face mobilă şi conduce pentru Uber?

— Ce naiba vrea să însemne *asta*? a ripostat Grace.

— Nu contează, am zis, ştiind că probabil exageram. Sau poate o luasem prea literalmente. Poate Grace nu se referea decât la instinctele bune pe care le pot avea unii oameni. Poate că nu avea legătură cu celelalte lucruri – şi anume paranoia şi nesiguranţele mele. Putem s-o lăsăm baltă?

— Da, sigur, putem, a spus Grace pasiv-agresivă, continuând să conducă Jeep-ul ei alb şi drăguţ. *No problemo.*

∵

Dar *nu* a lăsat-o baltă. În schimb, douăzeci de minute mai târziu, după ce m-a lăsat acasă, când deja mă îndoiam de mine, de Finch şi aveam o stare generală de rahat, Grace mi-a trimis trei poze cu maşina lui Finch, parcată pe aleea unei case mari din cărămidă, împreună cu descrierea: *Uite cine s-a dus direct la Polly.*

Inima mi s-a făcut cât un purice. Până la urmă, una era să îi dai mesaj fostei prietene, şi alta era să te duci la ea acasă imediat ce ne-a lăsat pe noi. Încă nu eram convinsă de faptul că nu Polly îmi făcuse poza, dar am decis că nici nu conta. Oricum ar fi fost, părea destul de clar că lucrau în echipă şi că Grace avea dreptate. Biletele la Luke Bryan fuseseră un fel de mită. O ultimă încercare de a mă câştiga.

Am parcurs mesajele cu Finch, începând cu cele de pe la unu, când mă întrebase ce fel de muzică îmi plăcea.

Puţin din toate, răspunsesem eu, în încercarea mea de a fi *cool.* Am continuat să citesc, simţindu-mă stânjenită de propria persoană şi dorindu-mi ca măcar să mă fi lăsat mai greu.

Finch: Top 5 artişti preferaţi?

Eu: E prea greu!!! Sunt aşa de mulţi!

Finch: K. Atunci 5 pe care îi asculţi în ultima perioadă?

Eu: Walker Hayes, Bruno Mars, Jana Kramer, Jason Aldean şi Kirby Rose (e o artistă nouă, dar o ador).

Finch: Tare… Deci country, în principal?

Eu: Da.

Finch: Ce zici de Luke Bryan?

Eu: Îl ador!

Finch: Cântă diseară. Vrei să mergi?

Eu: Serios?

Finch: Da. De ce nu? Stai să văd dacă pot lua bilete.

Eu: OMG. Ar fi super! 😊

Finch: Am luat patru bilete. Vrei să mergi cu mine, Beau şi încă o prietenă de-a ta?

Eu: Da! O întreb pe Grace!

Eu: Vine şi Grace!

Finch: Super. I-ai spus de Polly?

Eu: I-am spus că v-aţi despărţit.

Finch: Şi restul?

Eu: Nu.
Finch: Mersi. Nu mai vreau drame. Am deja destule!

Am parcurs și restul conversației, o discuție despre concert, urmată de ultimul meu mesaj, pe care i-l trimisesem de pe aleea lui Grace, în care îi mulțumeam. Încă nu-mi răspunsese la el, firește. Mi-l închipuiam cu Polly, poate sărutându-se sau poate doar râzând de mine, așa că am decis să *acționez*. Cel puțin, voiam să știe că nu eram atât de proastă pe cât mă crezuse el. Îmi treceau prin minte tot felul de lucruri pe care să i le spun, dar mi-am zis să nu joc dur, așa că i-am trimis un simplu *Te distrezi?* țâfnos.

M-am holbat la ecran, așteptând. Secundele au devenit minute. Tocmai când eram pe punctul să renunț și să mă duc la duș, a sunat telefonul. Era el. Cu mâinile tremurânde, am răspuns pe un ton răstit.

— Bună, a zis el, făcând pe nevinovatul.

— Unde ești? l-am întrebat, așezându-mă pe podeaua din camera mea.

— În mașină. În drum spre casă.

— În drum spre casă de unde? am zis, înconjurându-mi genunchii cu brațul stâng, în timp ce părul îmi forma o barieră protectoare în jurul meu.

— Doar ce l-am lăsat pe Beau. Am fost până la The Flipside, până la urmă, a zis el, mințind cu o asemenea ușurință, încât mi s-a făcut pielea de găină. De ce întrebi?

— De ce? Tu să-mi spui de ce, am zis. De ce mă minți?

— De ce crezi că te mint?

— Pentru că *asta* faci, am replicat eu, încercând să o imit pe Grace sau *orice* altă fată puternică. Sau cel puțin pe cineva căreia nu îi pasă atât de mult încât să se lase rănită în halul ăsta.

M-am gândit la mama – și la cum nimic nu o prea sensibiliza sau, cel puțin, nu-mi spusese nimic niciodată.

— Despre ce *vorbești* acolo? a făcut Finch.

— *Știu* unde ai fost. După ce ne-ai lăsat pe mine și pe Grace. Nu sunt *proastă.*

Mă așteptam să continue cu minciuna – de vreme ce asta fac mincinoșii, în schimb, s-a repliat numaidecât.

— În regulă, Lyla. Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu am fost cu Beau. Și nu m-am dus nici la The Flipside. Am fost cu Polly.

— Ești un nemernic, am strigat eu. Un nemernic *afurisit*!

Nu a zis nimic, deși știam că încă mai era la telefon. Au trecut câteva secunde, apoi a oftat și a spus:

— Pot să-ți explic măcar?

— Nu, am zis eu, spunându-mi să îi închid telefonul în nas, deși știam că

nu aveam s-o fac.

În schimb, am rămas în tăcere, aşteptând şi ascultând, o parte bolnavă din mine având încă o speranţă.

— Polly ştie de tine, a spus Finch.

— Ce ştie?

— Că am fost la concert cu tine. Ştie că te plac. *Şi...* Finch s-a oprit, făcând o pauză dramatică, timp în care inima mai să-mi iasă din piept de emoţii. Ştie că o să spun adevărul despre ce ţi-a făcut.

Capitolul 17

Nina

Imediat după ce Finch a plecat la concert, mi-am turnat un pahar cu vin roşu. M-am gândit că făceam asta prea des şi că faptul că beam singură era semnul unei „probleme" – asemănătoare cu aceea pe care îl acuzam pe Kirk că ar avea-o. Dar m-am justificat prin simplul fapt că vinul era versiunea de noapte a cafelei – mai degrabă un ritual, nimic mai mult –, mai ales dacă nu consumai decât un pahar sau două.

La un moment dat, l-am sunat pe Kirk, pe de-o parte pentru că mă simţeam singură, dar şi pentru că mă simţeam vinovată să am secrete faţă de soţul meu. Indiferent de greşelile pe care le făcuse, voiam să fiu sinceră cu el. Cum nu a răspuns, i-am lăsat un mesaj vocal, spunându-i că speram să se simtă mai bine.

Câteva minute mai târziu, m-a sunat. Doar că nu o făcuse el, cel puţin, nu *intenţionat*. Mă apelase din greşeală, probabil din buzunar. L-am strigat pe nume de câteva ori, apoi, cum asta nu a dat rezultate (şi nu dă niciodată), am ascultat, mai mult din plictiseală decât din curiozitate sau îngrijorare. Chiar şi după ce am auzit vocea unei femei, mi-am spus să nu trag concluzii pripite. Da, îmi spusese că avea o migrenă şi că se duce la culcare. Dar asta nu-l făcea neapărat nesuferit. La naiba, putea fi vreo femeie de la hotel, care să-l ajute să ia medicamente de cap de la cea mai apropiată farmacie. Explicaţia m-a liniştit pentru câteva secunde, dar apoi interacţiunea a continuat, un du-te-vino ritmat şi lejer, sugerând o oarecare familiaritate. În cea mai mare parte, Kirk vorbea şi femeia râdea. Mi-am adus aminte cât de amuzant şi de fermecător putea fi soţul meu şi am simţit un junghi dureros pentru situaţia care părea să scape de sub control la fel de rapid ca politica lui Finch cu uşa de la dormitor deschisă. Nu-mi aduceam aminte ultima oară când Kirk avusese atât de multe să îmi spună, ca să nu mai zic de ultima oară când mă făcuse să râd. Am încercat să deslușesc ce-şi spuneau, dar se auzea înăbuşit. Până şi volumul era când tare, când încet, ca şi cum s-ar fi aflat în mişcare, într-o maşină sau ducându-se undeva pe jos.

Apoi, deodată, vocile au devenit mai limpezi şi mai puternice, şi am auzit-o pe femeie spunând „Dragule", urmat de indubitabilul răspuns al soţului meu: „Rahat!". După care mi-a închis. Am rămas acolo, bulversată, şi totuşi căznindu-mă să îi acord prezumţia de nevinovăţie. Poate că auzisem eu

greşit când i-a spus *dragule.* Poate spusese *rahat* din altă cauză. Poate virase greşit. Sau poate călcase într-o gumă. Ori îşi dăduse seama că îşi lăsase cardul la magazinul de unde îmi cumpărase ceva dulce. Putea fi orice. Oamenii spuneau tot timpul *rahat* dintr-o grămadă de motive. Iar alţii foloseau *dragule* ca să-şi exprime afecţiunea. Nu era ca şi cum îl auzisem făcând sex cu o femeie ori declarându-şi dragostea faţă de ea. Şi nu era ca şi cum aveam dovezi vizuale de netăgăduit. Poate că nici nu-mi închisese telefonul. Poate că pur şi simplu se pierduse conexiunea în secunda aceea.

Acesta era un exerciţiu pe care îl mai practicasem cândva, în special în ultimii ani, unul care mă făcea să fiu mândră de mine, considerând că spunea ceva atât despre încrederea mea în sine, cât şi despre încrederea pe care o aveam în soţul meu. Însă acum, în acest moment sfâşietor, nu mă simţeam nici mândră, nici încrezătoare, aşa că am sorbit din vin, aşteptând ca soţul meu să mă sune.

După ce au trecut câteva minute bune fără ca telefonul să sune, mi-am zis să fiu proactivă şi să încerc din nou. A intrat căsuţa vocală. I-am lăsat un mesaj, apoi i-am scris un altul. Şi încă unul.

Am început să mă panichez – sau cel puţin versiunea mea de panică, şi anume să stau nemişcată, privind în gol şi imaginându-mi-l pe Kirk sărutând o femeie mai tânără şi mai frumoasă. Mi-am spus în sinea mea că frumuseţea şi vârsta erau irelevante. Infidelitatea rămânea infidelitate. Poate cineva de vârsta mea sau mai mare, care avea mai multă substanţă, experienţă de viaţă şi realizări mai însemnate, putea produce răni *mai adânci.*

În cele din urmă, a sunat înapoi. Am tras adânc aer în piept şi am răspuns.

— Hei, ce faci? a întrebat el, atât de inocent, încât îl făcea să pară cu *atât* mai vinovat.

— Nimic, am zis eu. Unde eşti?

— Cum adică? a întrebat el, căscând fals sau, cel puţin, exagerat.

— Adică *unde* eşti.

— În Dallas.

— *Unde* în Dallas?

— În camera mea.

— La ce hotel?

— The Mansion din Turtle Creek, unde stau mereu.

— Cu cine eşti?

— Cu nimeni.

— Cu cine erai acum o oră? Când m-ai apelat din greşeală?

— Te-am apelat din greşeală? a repetat el.

— Da, Kirk.

— Ei bine… să mă gândesc… acum o oră?… Am fost cu Gerald Lee…

— Am auzit vocea unei femei, Kirk.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Termină atunci.

— Am fost cu Gerald *şi* logodnica lui. Ţi-am spus că s-au logodit?

— Nu, am zis eu, gândindu-mă că trecuseră ani buni de când nu mai pomenise de Gerald, făcând astfel din fostul lui prieten de facultate un alibi foarte convenabil. Nu mi-ai spus.

— Da. Aşa, şi am fost să mâncăm…

— Am crezut că ai avut o migrenă.

— Am avut. Încă am. Dar tot trebuie să mănânc. Iar acum mă pun înapoi în pat. Vocea i-a sunat brusc înăbuşită şi grăbită.

— Îmi pare rău că nu te simţi bine, am zis eu pe cât de indiferentă am putut.

— E în regulă, o să fiu bine, a zis el. Acasă totul e bine?

— Firește, am zis, făcând o pauză şi ascultând liniştea dubioasă de pe fundal. Mi l-am închipuit ascuns în baia de marmură a hotelului, cu cineva aşteptându-l în camera alăturată. Sau poate chiar era lângă el, în pat, auzindu-mi fiecare cuvinţel, aşa încât să mă poată analiza împreună după.

— Bine, atunci. Ne vedem mâine, a spus el.

— Da, am răspuns, silindu-mă apoi să îi spun cele două cuvinte pe care voiam să i le spun: te iubesc. Nu au părut adevărate, ci mai degrabă au părut un test, şi am aşteptat să văd ce răspunde.

— Şi eu, a zis el simplu, picându-l cu brio.

∵

Câteva secunde mai târziu, telefonul mi-a sunat din nou. Mă aşteptam să fie Kirk, să încerce să se scuze pentru că mi-o tăiase, să încerce să îndrepte lucrurile, să vorbească cu mine. Dar era Tom. Am răspuns, surprinsă. M-a salutat, părând să şovăie, dar a continuat să-mi mulţumească pentru vizita de dimineaţă. I-am mulţumit la rândul meu pentru că ne primise, desigur. După o pauză stânjenitoare, mi-a relatat o întâmplare tulburătoare despre cum auzise din greşeală o conversaţie dintre două femei pe care, aparent, le cunoşteam. Ceva despre Lyla, Finch şi incidentul. Dar era o uşurare să îl aud – şi o întrerupere binecuvântată într-o perioadă intensă de panică şi singurătate.

Bulversată de scurta discuţie avută, m-am dus în biroul lui Kirk, hotărârea luând locul tristeţii. M-am aşezat pe scaunul de la birou, rotindu-mă când în stânga, când în dreapta şi holbându-mă la teancurile ordonate de hârtii şi la suportul de pixuri plin numai cu Pilot cu cerneală neagră. I-am deschis sertarele, câte unul pe rând. Trei la stânga, trei la dreapta şi unul lung şi subţire pe mijloc. Nu ştiam ce anume caut, dar am parcurs metodic

conținutul lor. Nu am găsit nimic dubios, însă am atribuit lipsa probelor meticulozității lui, și nu nevinovăției. I-am deschis laptopul. Nu mă așteptam să găsesc nici aici nimic, de vreme ce știa că îi știu parola. Dar tot i-am verificat căsuța poștală, pentru orice eventualitate, scanând din ochi rânduri întregi de nume și subiecte plicticoase.

Tocmai când era să mă dau bătută, am văzut un email datat de azi de la Bob Tate, agentul de bilete al lui Kirk. L-am deschis și am citit conversația – o serie de mesaje între Bob, Kirk și Finch, care, puse cap la cap, dădeau o cu totul altă versiune a poveștii pe care mi-o servise Finch. Pe scurt, Finch voia patru bilete la spectacol (nu două), pentru simplul motiv de a se revanșa față de Lyla Volpe (nu credea că ar fi acceptat să meargă doar ei doi). Kirk i-a transmis cererea lui Bob, care a răspuns într-un mare stil, explicând că prețul era piperat din cauză că biletele erau limitate și luate pe ultima sută de metri. Kirk a spus că nu era o problemă și a stabilit că îi va plăti cash când se va întoarce în oraș.

— Afurisitul! am zis cu voce tare, dându-mi seama de proporțiile trădării lor.

Fiul și soțul meu conspiraseră, practic, împotriva mea. Mi-am dat seama însă că același lucru îl făcusem și eu de dimineață. Îl dusesem pe fiul nostru acasă la domnul Volpe fără știrea soțului meu. Îl încurajasem pe Finch să-și mintă tatăl, cel puțin prin omisiune. Totuși, în adâncul inimii mele, consideram că e o diferență uriașă. Eu încercasem să fac ce trebuie și să îi arăt fiului nostru cât de important era acest lucru; Kirk, ca de obicei, nu încerca decât să îi manipuleze pe ceilalți să facă ce voia el.

Trebuia să o recunosc. Soțul meu, pe care cândva îl considerasem fermecător și plin de inițiativă, nu era altceva decât un profitor și un mincinos.

Crezusem întotdeauna că mariajele se sfârșesc mult mai dramatic, cu certuri explozive sau cu dovada de netăgăduit (mai mult decât un telefon dat din greșeală) a unei aventuri. Dar în acel moment tăcut, în timp ce așteptam în biroul lui Kirk întoarcerea fiului nostru de la un concert unde fusese cu o fată pe care o tratase urât, ba chiar o manipulase, am simțit până în adâncul oaselor că mariajul nostru ajunsese la final.

Voiam să divorțez. Îmi ajunsese. Până la *refuz.*

∵

M-am trezit a doua zi de dimineață dintr-un vis cu Tom și mi-am adus brusc aminte că mă sunase cu o seară înainte. Până și asta părea ca într-un vis, așa cum venise, pe neașteptate. Mi-am găsit telefonul pe noptieră și am început să îi scriu un mesaj lui Tom, mărturisindu-i că avusesem o noapte grea și cerându-mi iertare dacă fusesem puțin mai distantă. Am recitit

mesajul, apoi l-am şters, mărturisirea părând cumva nepotrivită.

Nepotrivită.

Am repetat cuvântul în minte, dându-mi seama cât de mult îl uram. Era cuvântul preferat al lui Kathie şi al membrilor din cercul ei biblic, concluzia pentru orice fel de comportament pe care voiau să îl judece. *Rochia ei a fost nepotrivită pentru o nuntă… Selecţia aceea de cărţi a fost nepotrivită pentru nişte adolescenţi… Conversaţia pe care au avut-o în faţa copiilor a fost nepotrivită… Viziunea ei politică a fost nepotrivită… Un mesaj către un tată singur şi atrăgător, în care îl întrebi despre o conversaţie la beţie? Atât. De. Nepotrivit.*

La naiba cu potriveala, mi-am zis în sinea mea, formând numărul lui Tom şi sperând să răspundă. Ceea ce a şi făcut, aproape imediat.

— Bună, sunt Nina, am zis eu, cu palmele transpirându-mi.

— Bună, a zis el.

— Te-am trezit?

— Nu. Sunt treaz de ceva timp.

— O, am făcut eu.

— Eşti bine? a întrebat el.

— Da. Mă gândeam la telefonul tău de aseară… şi la cursa pe care ai avut-o.

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura în privinţa femeilor ălora, dar…

— Dar nu ai făcut-o, am zis, simţind un val de respect faţă de el.

— Corect, a zis el şi l-am simţit zâmbind.

— Ce le-ai zis, mai exact?

— Doar adevărul. Că eu eram tatăl ei. Şi că nu este mexicană.

A mai dat să zică ceva, dar apoi s-a oprit.

— Ce?

— Nimic.

— Voiai să zici ceva.

— Da, voiam.

— Ce anume? Spune-mi, te rog.

— E vorba de soţul tău.

— Ce-i cu el? am întrebat, temându-mă de răspuns şi totodată rugându-mă să-mi ofere nişte probe incriminatorii, să-mi spună ceva de rău despre bărbatul pe care voiam să îl părăsesc.

— Probabil nu ar trebui să intru în subiectul ăsta. Chiar nu e treaba mea, a spus Tom. Şi ne-ar complica… situaţia.

— Situaţia? am repetat eu, neînţelegând dacă se referea la copiii noştri şi la audierea de joi sau la legătura pe care părea să o formăm.

— Ştii tu… cu tot ce se întâmplă, a răspuns el, vag.

— Mda, am făcut eu, capul învârtindu-mi-se la ideea acelui substrat ameţitor.

Am rămas tăcuţi câteva secunde, înainte ca el să-şi dreagă glasul şi să spună:

— Uite care-i treaba. Femeile acelea erau băute. *Foarte* băute. Cine ştie dacă ce au spus era adevărat… Şi poate că am înţeles şi eu greşit… Eram la volan.

Am închis ochii şi am zis:

— Lasă-mă să ghicesc. Vorbeau despre Kirk şi cum mă înşală?

— Da, a zis Tom, neîntârziat. Asta spuneau. Îmi pare rău.

— E în regulă. Nu-mi spui nimic din ce nu ştiam deja, am zis eu.

Era o afirmaţie exagerată – nu ştiam nimic *sigur* –, dar nu voiam ca Tom să se simtă vinovat.

L-am auzit trăgând aer în piept şi rostindu-mi apoi numele. Tonul vocii lui părea aproape rugător.

— Da? am răspuns eu.

— Nu te cunosc foarte bine, a spus el încet, ca şi cum şi-ar fi ales cu grijă cuvintele. Dar meriţi mai mult de atât.

— Ştiu, am îngăimat eu. Îţi mulţumesc, Tom.

Imediat după ce ne-am luat la revedere şi am închis, mi-am dat seama că uitasem să aduc vorba de Lyla şi de Finch şi de puternica mea impresie că ieşiseră împreună cu o seară în urmă. Mi-am spus că trebuia să îl sun înapoi. Dar n-am reuşit să mă conving. Pur şi simplu, eram prea dezamăgită de Finch. De viaţa mea.

În schimb, am sunat-o pe cea mai bună prietenă şi i-am spus că aveam nevoie să ne vedem. Că treceam printr-o criză. Nu mi-a pus întrebări, ci mia răspuns simplu că va fi acasă toată ziua şi că mă aşteaptă.

Apoi m-am dus să îl verific pe Finch. Îl auzisem că se întorsese târziu cu o seară în urmă, cam pe la miezul nopţii. Am urcat, bătând uşor în uşă. Cum nu a răspuns, am deschis-o. Dormea buştean, sforăind uşor, cu păturile trase până sub bărbie. M-am dus până în dreptul patului şi mi-am pus mâna pe umărul lui, scuturându-l încet, apoi mai tare, până când a deschis ochii şi a închis gura.

— Da, mama? a făcut el, mijindu-şi ochii somnoroşi la mine.

— Hei, voiam să-ţi spun că mă duc acasă. La Bristol. Mă întorc mâine. Tata vine în câteva ore.

— E totul în regulă? Cu bunica şi bunicul? a întrebat el.

— Da, am zis eu, uşurată să îl văd capabil de grijă. Simt că trebuie să merg puţin acasă.

— Bine, a zis el, clipind.

— Vrei să vii cu mine? am întrebat, ştiind că avea să mă refuze. Lipsa interesului pe care o arăta faţă de bunicii lui mă întrista, dar, în ultima vreme, ăsta era unul dintre ultimele lucruri din pricina cărora să fiu tristă.

— Am multe teme de făcut… a răspuns el, deschizând o clipă ochii şi închizându-i înapoi.

L-am privit lung câteva secunde, apoi l-am scuturat uşor de braţ.

— Da, mama? a zis el, cu ochii închişi.

— Cum a fost concertul?

— Frumos. Ne-am distrat.

— Bun… Mă bucur… Frumos din partea lui Beau că a făcut rost de bilete.

— Mhm.

— Şi aţi fost doar voi doi? Sau te-ai mai dus şi cu altcineva?

— Doar noi doi.

— În regulă… bine. Nu uita, tatăl tău ajunge astăzi, am zis, scârbită de atât de multe lucruri. Aşa vorbeau oamenii divorţaţi. *Tatăl tău* în loc de *tata.*

— Da, ai mai spus asta, mama.

— El ştie că ai fost la concert? l-am întrebat, dându-i o *ultimă* şansă.

— Nu, a spus el, deschizând în sfârşit ochii ca să mă poată minţi în faţă.

Minciuna numărul trei, mi-am zis şi am ieşit din cameră.

∵

Am ajuns în Bristol la puţin timp după ora două, oprindu-mă întâi la Julie acasă, o cabană micuţă în care ea şi Adam trăiau de o viaţă. Pe când ieşeam din maşină, am zărit-o pe unul dintre cele două balansoare de pe veranda din faţă pe care o vopsiseră de curând. Eu o ajutasem să aleagă culoarea: Tranquil Blue de la Benjamin Moore.

— Bună! am strigat eu, făcându-i cu mâna. Îmi place la nebunie veranda! E atât de drăguţă!

Ea mi-a întors salutul, continuând să se dea în balansoar.

— Mulţumită ţie!

Am urcat treptele, în timp ce ea s-a ridicat, desfăcându-şi larg braţele şi cuprinzându-mă apoi într-o îmbrăţişare strânsă şi lungă. Îmi dădea o senzaţie de bine, la fel ca mirosul parfumului pe care îl avea încă din liceu – Chanel No. 5, despre care glumise cândva că era singurul pe care îl avusese.

— Ai mai slăbit? Te simt mai slabă, i-am zis eu, dându-mă înapoi să mă uit mai bine a ea. În afară de plimbări lungi şi ture de bazin, Julie nu fusese niciodată la sală, şi avea constituţia unei păsări delicate. Cumva opusă personalităţii ei. Mai slabă decât de *obicei*, am adăugat eu.

— Nu cred, a zis ea, trăgând de talia pantalonilor ei scurţi şi uitându-se în jos ca să verifice golul dintre elastic şi stomac. N-am cântar, aşa că nu sunt foarte sigură.

— N-ai *cântar*? m-am mirat eu, gândindu-mă la mine, care mă cântăream de două ori pe zi, în principal din cauza unui obicei prost, dar şi al vigilenţei generale.

Pentru Kirk era foarte important să fiu slabă şi, astfel, acest lucru devenise important şi pentru mine.

— Nu. Nu de când le-am prins pe fete cântărindu-se, a zis ea, pe când ne-am aşezat fiecare într-un balansoar. Nu i-am dat prea mare importanţă până când Reece nu s-a declarat învingătoare pentru că avea cu jumătate de kilogram mai puţin ca Paige. A scuturat din cap şi a pocnit din degete: Am curmat răul de la rădăcină.

— Doamne, te pricepi la chestiile astea, am zis, gândindu-mă dacă pentru Paige, care moştenise conformaţia mai robustă a lui Adam, fusese o experienţă prea dură; Reece arăta fix ca mama ei.

M-am simţit prost pentru că m-am gândit la asta şi am luat-o drept încă un semn al faptului că mă concentram pe lucrurile nepotrivite. Eram sigură că Julie nu-şi făcuse nicicând griji despre aşa ceva. Lipsa ei de superficialitate, împreună cu sentimentul acceptării de sine, se transmisese tuturor celor apropiaţi ei, în special fiicelor ei.

— E bine că am băiat, am continuat eu. Dacă aş fi avut fată, aş fi stricat-o şi mai rău…

— Ba nu, a răspuns ea, fără să nege că l-aş fi stricat pe Finch.

Mi-am zis atunci că nu era cazul să fiu defensivă. Trebuia să am obrazul gros. La urma urmelor, dacă aş fi vrut pe cineva care să mi-o zică cu binişorul, aş fi apelat la Melanie.

— În fine, am zis eu.

— Da, în fine… ai vrea să mănânci ceva? Am făcut salată cu pui.

— Nu, mulţumesc, am zis. Nu prea mi-e foame acum.

— Ceva de băut? Cafea? Ceai dulce? Un pahar de rosé?

De fapt, mi-ar fi prins bine nişte cofeină, dar nu voiam să întrerup momentul. Voiam să rămânem fix unde eram, pentru cât mai mult timp posibil.

— Nu, mulţumesc, am zis. Unde sunt Adam şi fetele?

— Au nişte comisioane de făcut… Le-am dat o listă foarte *lungă.*

Am zâmbit şi i-am mulţumit, ştiind că făcuse asta numai pentru mine, probabil schimbându-şi propriile planuri pentru ziua de astăzi.

— Desigur, nicio problemă, a spus ea. Deci, ia zi-mi, ce se întâmplă? Presupun că are legătură cu Finch?

— Da şi nu, am răspuns eu, după care am început să îi povestesc totul. Vizita noastră la Tom şi Lyla. Scuza lui Finch. Biletele la Luke Bryan. Minciunile lui Finch. Minciunile lui Kirk. Totul.

— Afurisitul! a spus Julie în barbă. Ştiam eu!

Pe când începea să se ambaleze, am ridicat mâna şi am oprit-o.

— Da, dar, sincer, asta e cea mai mică dintre probleme. Mă deranjează mai degrabă… cum e ca soţ şi ca tată, ce fel de persoană a ajuns, în general… Cred că aventura este doar unul dintre simptome… Şi pur şi simplu nu pot să mai continui.

— Adică? a întrebat ea încetişor.

— Adică… vreau să divorţez, am spus.

Julie nu a schiţat niciun gest. Ca şi cum se aştepta la asta.

— În regulă, a zis ea. Să recapitulăm. Ai găsit dovezi? Mesaje sau extrase?

— Nu, doar apelul din greşeală şi ce mi-a spus Tom că a auzit. Ştiu că este circumstanţial, dar am sentimentul că e adevărat. Un sentiment foarte *puternic.*

— Şi e destul, a spus ea. Dar tot cred că îţi trebuie un detectiv particular. Ştiu pe cineva în Nashville. Este foarte bun.

Am scuturat din cap.

— Nu am nevoie de dovezi. Ştiu ce face.

— Da, dar vei avea nevoie de ele. Legea în statul Tennessee se bazează pe culpă.

— Adică?

— Adică adulterul joacă un rol în pensia alimentară. Şi ar putea fi şi un atu. Pentru Kirk este foarte important cum *văd* oamenii lucrurile.

— Ba nu, am zis eu, scuturând din cap.

— Ei bine, îi pasă cel puţin de cum văd *anumiţi* oameni lucrurile. Altfel nu s-ar mai obosi cu actele de caritate.

— Poate, am zis eu. Dar oamenii ăia îi dau permis de liberă trecere indiferent de situaţie… pentru banii lui. Îl adoră *pentru* banii lui.

— Ştiu, a zis ea. E *dezgustător*.

Ne-am balansat în tăcere câteva secunde, amândouă privind la gazonul din faţă, care se compunea dintr-un mic pătrat de iarbă verde, o magnolie frumoasă şi un strat de hortensii albe plantate de-a lungul verandei. Peisajul era atât de simplu, încât îmi amintea de desenul unui copil, până şi fluturele galben care dădea târcoale unei flori din apropierea noastră. Îmi dădeam seama că şi Julie se uită în direcţia aceea, amândouă urmărindu-i zborul, un du-te vino în lumina soarelui.

— Deci vrei să fii avocata mea? am întrebat eu.

— Nu ştiu, Nina… a spus Julie cu un oftat.

— Cum adică nu ştii? Eşti cea mai bună prietenă a mea şi eşti avocat de divorţuri! am făcut eu, râzând scurt.

— Ştiu. Şi m-aş bucura să-ţi preiau cazul, a spus ea, deşi mie nu mi se

părea nimic de *bucurat* în acest context. N-am nicio îndoială că m-aş descurca. Dar poate ai vrea să iei în considerare pe cineva mai bun.

— Mai bun? Haide, Jules. Nimeni nu e mai bun ca tine.

— Adevărat, a zis ea, zâmbindu-mi. Dar ştii la ce mă refer. Există avocaţi specializaţi în clientelă cu bani şi faimă.

— Eu te vreau pe *tine*, am zis eu, scuturând din cap.

— Bine atunci. Contează pe mine. *Mereu.*

Am încuviinţat din cap şi am spus:

— Şi acum ce urmează?

— Angajăm un detectiv particular… şi adunăm toate informaţiile posibile. Rapoarte financiare, extrase de cont, investiţii, o listă cu toate bunurile voastre… Apoi depunem citaţie. Dar adună ce poţi, pentru moment. După ce strângem material, o să depunem plângere. Urmează o perioadă obligatorie de şaizeci de zile. Pe urmă o să aflăm…

— Crezi că se ajunge la proces? am întrebat eu, cu stomacul ghem.

— Posibil. Probabil.

— Dar nu se ajunge de cele mai multe ori la o înţelegere? La o mediere?

— Ba da, a spus ea. Dar, sincer, nu văd cum o să meargă o mediere între tine şi Kirk. Tu ce crezi? Nu ştie ce e aia *compromis.*

— Mda… o să fie *şocat.*

— Vai, bietul de el, o să se simtă trădat? a făcut ea, pe un ton plin de dispreţ.

— Chiar îl urăşti, nu?

M-a privit lung o secundă, ca şi cum ar fi încercat să se abţină – nu de dragul noii ei cliente, ci al vechii ei prietene. Şi totuşi, nu a reuşit.

— Da, îl *urăsc,* Nina.

— De când? am întrebat, gândindu-mă la perioada în care Kirk îşi vânduse compania, fiindcă eram sigură că avea să se refere la asta ca la un punct de turnură.

— Ăăă, de când l-am cunoscut? Când a trişat la Putt-Putt.

Am privit spre cer, atât cât se vedea de pe verandă, şi am rememorat prima oară când l-am adus pe Kirk din Vandy în oraşul meu natal. Aveam chiar o fotografie din noaptea aceea, ceea ce era destul de neobişnuit, având în vedere că pe vremea aceea nu existau încă telefoanele cu cameră. În poză eram eu, Kirk, Julie şi Adam, stând în parcarea de la Putt-Putt Fun Center de pe autostrada Bluff City. Noi trei, cei din Bristol, eram în tricou şi în tenişi, însă Kirk avea un tricou polo, pantaloni scurţi de stofa şi mocasini – pe care pe atunci îi consideram nişte papuci cu chestii amuzante de cauciuc pe talpă.

— Ce a făcut, mai exact? am întrebat eu, închipuindu-mi-l cum dă cu piciorul în minge sau jucând atunci când nu era rândul lui. Felul amuzant în

care majoritatea oamenilor trișau la minigolf.

— El ținea scorul, *firește*, a spus. Iar Adam îl tot prindea cum își umfla propriul scor. Trișa *pe față*.

— Uau… altceva?

— Cum adică „altceva"? Altceva în afară de *trișat*? a făcut ea, ridicând din sprâncene. E ca și cum ai spune „altceva în afară de caracterul lui de rahat"…

— Am vrut să spun ce altceva îți mai amintești, am zis, simțindu-mă puțin defensivă. Și nu pentru Kirk neapărat, ci pentru ideea că acțiunile din acea seară se traduceau automat drept defecte iremediabile de caracter. Altceva în afară de detaliile de la jocul de minigolf?

— Minigolful, a spus ea cu seriozitate, este o metaforă a vieții.

— Chiar așa? am zis eu, zâmbind.

— Da. Adică, gândește-te… Nu îl iei în serios? Prea în serios? Nu îți place? Nu ții scorul cu atenție? Nu te superi când pierzi? Trișezi? Și, dacă trișezi, cum reacționezi când ești prins? Te dai la fund? Îți pare rău? O faci din nou?

Mi-am ridicat mâinile în aer și am spus:

— În regulă, în regulă… Nu zic decât că să-ți înșeli nevasta e mai grav decât să trișezi la minigolf… Și nu cred că Kirk era *atât* de rău pe atunci. La urma urmelor, m-am îndrăgostit de el, nu?

— Așa să fie? a întrebat ea, puțin mai mult decât sceptică.

— Ăăă… da? M-am măritat cu el, Julie, am replicat eu, auzind cât de jalnic sunase riposta mea, având în vedere tot ceea ce se întâmplase în viețile noastre.

Auzise și ea, ridicând din sprâncene în timp ce eu am continuat:

— Nu regret *toată* perioada căsniciei noastre. Asta ar însemna să-l regret și pe Finch… Regret doar… ultimii ani. De când Kirk și-a vândut compania. Cred că atunci e momentul când s-a schimbat, am spus eu, fără să menționez și problema banilor.

Julie a dat din cap și a spus:

— Mda. Sigur s-a înrăutățit de atunci. A devenit mai arogant, s-a crezut mai îndreptățit… Cum e vorba aia? Banii accentuează ceea ce ești deja?

— Mda, am zis eu, încuviințând din cap. Ceva de genul.

Julie a părut să cadă pe gânduri o clipă, ca și cum încerca să deslușească ceva, apoi a spus:

— Știi, în ultimii zece ani, nu cred că am fost în preajma lui Kirk fără ca el să se scuze că trebuie să dea „un telefon", a zis imitându-i vocea, apoi a bombănit, ca pentru sine: îngâmfat care-și dă importanță.

Am tresărit la auzul cuvintelor ei, știind că avea dreptate și gândindu-mă cum nu suportă să fie separat de telefon. De fapt, singura dată când îl văzusem fără el o perioadă mai lungă de timp fusese la campionatul de golf

Masters unde telefoanele mobile erau absolut interzise – indiferent de cât de bogat sau de influent erai. Era una dintre puținele reguli pe care chiar le respecta – poate deloc surprinzător, dat fiind caracterul elitist al evenimentului.

— Nimeni nu e atât de important. Nici Herman Frankel nu face asta, iar el e neurochirurg, hai să fim serioși! a continuat Julie, referindu-se la șeful de promoție din generația noastră, cu care Julie era încă prietenă.

— Nu vorbește despre munca lui decât dacă o aduce altcineva în discuție. Și nici nu iese dacă primește un telefon, pentru că nu vrea să îi insulte pe oameni plecând de la masă.

Se pornise acum. O parte din mine era rușinată din pricina soțului meu – și din pricina mea, pentru că suportasem un astfel de comportament atâta amar de vreme –, dar, pe de altă parte, mă simțeam ciudat de alinată de critica ei. De parcă ar fi fost un soi de terapie sau validare.

— E *așa* un snob nesuferit, a continuat ea. Serios, Nina, hai să uităm de ceea ce își *permite.* Pentru că pot înțelege asta – dacă îți permiți să plătești șederi la hoteluri drăguțe și de primă mână, foarte bine pentru tine. Și eu aș face-o, dacă mi-aș permite… Nu îi port pică lui Kirk pentru avantajele de care beneficiază odată cu averea și succesul. Dar se crede o persoană aparte. De parcă el, împreună cu prietenii lui albi și bogați, ar fi *mai bun* decât noi, restul.

— Știu, am bălmăjit eu, gândindu-mă la toate remarcile disprețuitoare pe care le făcuse la adresa americanilor de rând, genul de muncitori pe care îi întâlnești pe la evenimentele sportive, în parcurile de distracții sau la zoo. Publicul, cum îi numea el, și ăsta încă era un termen frumos. Îl mai auzisem spunându-le și *scursuri*, *lepădături*, *proletari* și *plebe*. De obicei, o zicea ca pe o glumă, dar nu era deloc amuzantă. Părea s-o spună pe bune. Dacă „oamenii aceia" aveau acces sau se aflau într-un anume loc, el nu voia să meargă acolo.

Până și la Disney World, m-am gândit eu, amintindu-i lui Julie cât de mult îmi dorisem să îl duc pe Finch când era mic și cât de mult se împotrivise Kirk să meargă. Asta până când a aflat de abonamentele VIP pe care le foloseau vedetele. Puteai intra prin spate, nu stăteai la cozi, evitai oamenii de rând. Și totuși, cumva, a reușit să strecoare câteva remarci despre „grașii ăia cu picioare de porc care mergeau pe scutere pentru că erau prea leneși să meargă pe jos". Iar cea mai rea parte era că uneori făcea astfel de comentarii în preajma lui Finch. Eu îi spuneam să tacă, firește, sau îi atrăgeam atenția că nu era frumos, dar tot mă îngrijoram că unele dintre acele idei puteau să-i intre în cap și fiului nostru.

Julie a ascultat, cu buzele strânse, apoi a adăugat:

— Şi nu e atent decât atunci când vorbesc oameni cu mulţi bani. Altfel, se uită drept prin tine, nici nu-ţi acordă atenţie. Ştii că nu m-a întrebat niciodată despre munca mea? Iar eu sunt *avocată.* Ce să mai vorbim despre slujba lui Adam. De parcă să fii pompier e… e… nici nu ştiu, a făcut ea, ridicându-şi mâinile în aer, nemaiavând cuvinte, cum rar i se întâmpla.

— Este echivalentul cu a fi la *închisoare*? am întrebat eu.

— Exact! a spus ea. Deşi depinde de *tipul* de închisoare. În ochii lui, un funcţionar care a comis o infracţiune şi e într-o închisoare federală comodă, probabil este mai bine văzut decât un pompier.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la cum îl apără Kirk şi *acum* pe Bob Heller, un vecin de-al nostru, care fusese trimis la închisoare pentru punerea în practică a unei scheme Ponzi[6]. Şi nu pentru că ar fi crezut în milă, reabilitare şi iertare – *asta* ar fi fost admirabil –, ci pentru că insista că prietenul lui era un „tip de treabă" care a fost prins „pe picior greşit" şi că „nu a păcălit pe nimeni chiar *atât* de mult".

— Deci şi Adam îl urăşte pe Kirk? am întrebat eu, gândindu-mă cât de mult vorbiseră despre noi.

— Nu aş spune că îl urăşte, a răspuns Julie, ridicând din umeri. Lui Adam nu-i pasă atât de mult de el încât să-l urască. Şi, sincer, nici mie nu mi-ar păsa, dacă nu ar fi soţul celei mai bune prietene. Îl urăsc pentru *tine.* Şi pentru Finch.

Iată-l. Punctul fără întoarcere. Realizarea faptului că, dacă nu divorţam de Kirk pentru mine, trebuia să o fac pentru fiul meu. Dacă mai rămâneam în această căsnicie, însemna să-mi dau aprobarea tacită pentru tot ceea ce făcuse Kirk. Finch trebuia să ştie că aveau să fie repercusiuni pentru mentalitatea îngâmfată a tatălui său şi pentru comportamentul egoist. Trebuia să îl fac să vadă că se putea şi altfel.

Mi-au dat lacrimile şi am încercat să clipesc, ca să le alung, spunându-mi că trebuia să fiu puternică. Dar nu am reuşit. Mă aşteptam ca Julie să-şi întoarcă privirea, aşa cum făcea majoritatea oamenilor când începeai să plângi, indiferent de cât de apropiaţi îţi erau.

Dar nu şi Julie. În schimb, m-a fixat cu privirea şi m-a luat de mână, spunându-mi că venise timpul – *fir-ar să fie,* venise demult – şi că Kirk nu mai putea să o ignore de-acum înainte.

[6] Operaţiune investiţională frauduloasă.

Capitolul 18

Lyla

M-am gândit că existau şanse destul de mari să îl sărut pe Finch, atunci când m-a invitat la el, mai ales că a menţionat că ai lui nu vor fi acasă. Dar nu mă gândeam că am face mai mult de atât.

O scurtă recapitulare: ar trebui să specific că nu sunt virgină, dar nu sunt nici ultima curvă. Am făcut sex doar cu un singur tip. Îl chema – încă îl cheamă – Caleb King. Ne ştiam vag de prin generală, el fiind mai mare cu un an decât mine. Dar el s-a dus la Stratford, liceul public de lângă noi, iar eu la Windsor în următorul an. Aşa că am uitat de el până în primăvara trecută, când ne-am întâlnit din întâmplare la Gulch, pe când făceam cumpărături la Urban Outfitters. Nu l-am observat la început (sunt foarte concentrată când sunt la cumpărături), dar apoi m-a atins uşor pe umăr şi mi-a spus:

— Hei, tu n-ai mers cumva la Dalewood?

Am lăsat jos tricoul pe care nu mă putea hotărî dacă să-l cumpăr sau nu şi i-am răspuns:

— Da. Bună. Caleb, nu?

— Da, aşa e, a zis el, zâmbindu-mi. Şi tu eşti… Layla?

— Pe aproape, am făcut eu, zâmbindu-i la rândul meu. Lyla.

M-a întrebat la ce liceu sunt şi, după ce am mai discutat puţin despre noi, mi-a spus că am ochi frumoşi. Câteva minute de flirt mai târziu, m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim cândva. Eram mai degrabă flatată decât entuziasmată de idee, dar tot i-am spus da, apoi i-am dat numărul meu înainte să iasă din magazin.

Totul a fost bine până când Grace, care din întâmplare stătuse nerăbdătoare prin preajmă, a început să-l vorbească de rău pe Caleb, spunând că e enervant şi că a fost prea insistent. Poate fusese puţin agresiv, dar cumva aveam senzaţia că problema ei era alta: Caleb era (şi încă este) negru. M-a surprins, pentru că nu aş fi zis niciodată că este rasistă şi cu siguranţă nu spusese nimic urât despre faptul că prietena noastră Hattie (care este albă) ieşea cu Logan (care este negru). Ba chiar îmi amintesc că remarcase cândva că bebeluşii lor ar arăta drăguţ. Aşa că am zis că pot să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Până când a aruncat cuvântul *ghetou*.

— *Ghetou*? Am repetat eu. Caleb locuieşte în cartier cu mine.

— Nu mă refeream la *unde* locuieşte, a zis ea, ignorând definiţia

cuvântului. Mă refeream la… cum *arată*.

— Dar cum arată? am făcut eu, amintindu-i apoi că făceam cumpărături de la acelaşi magazin.

— Avea un *lanţ* de aur la gât.

— Cred că unora le stă bine cu lanţ, am zis eu, deşi nici mie nu-mi plăceau bijuteriile la bărbaţi.

— Poate. Dacă eşti Brad Pitt sau Robert Pattinson.

— Vrei să spui *albi* am replicat eu, cea mai mare jignire pe care ştiam că i-o pot aduce.

Am aşteptat să riposteze, dar fie fusesem eu prea subtilă, fie nu a vrut să continue, pentru că s-a mulţumit să ridice din umeri.

— În regulă. Poate lanţul mai merge cum mai merge, dar nimănui nu îi stă bine cu blugii ăia *lăsaţi,* a spus ea, croindu-şi drum spre casa de marcat cu vreo şapte produse în braţe, dintre care niciunul nu era la reduceri.

— Nu avea blugii lăsaţi, am răspuns eu, cu mâna goală şi superenervată. Erau doar… largi.

— Care e diferenţa?

— *Diferenţa… este…* că nu îi cădeau de pe el, am replicat eu, ştiind cu *exactitate* pentru că mă uitasem după Caleb când ieşise din magazin. Ştiu sigur că nici măcar nu i se vedeau boxerii. Deloc.

— Chiar şi aşa, a făcut Grace, ridicând din umeri. Cred că meriţi ceva mai bun. *Mult* mai bun, a spus ea, începând cu tirada ei despre cum trebuia să ţintesc mai sus în viaţă, plus că pentru asta mergeam la Windsor, nu?

Ştiam că îmi voia doar binele, şi poate chiar era ceva ce nu îi plăcea la Caleb, iar eu nu-mi dădeam seama. Dar tot simţeam că era nedreaptă cu el şi că pe mine mă lua de sus şi nu puteam să nu mă simt ofensată. Nu era prima oară când mă făcuse să mă simt ca un fel de proiect, fata săracă luată sub aripa ei ocrotitoare – şi nu pentru că m-ar fi plăcut, ci pentru că aveam nevoie de *ajutor.* Ajutorul *ei,* de fată bogată şi albă din inima cartierului Belle Meade. Îmi venea să îi spun că tata nu mă trimisese la Windsor ca să-mi schimb preferinţele în materie de băieţi, ci că eram acolo să învăţ. Punct. Dar m-am gândit că nu merita să despic firul în patru. Eram recunoscătoare să o am pe Grace şi nu voiam să pun în pericol prietenia noastră jucând cartea rasismului sau exagerând din ceva mărunt. La urma urmelor, nimeni nu era perfect.

Şi totuşi, când eu şi Caleb am început să ieşim vara aceea, nu i-am dat lui Grace prea multe detalii, spunându-i că eram doar prieteni. (Şi nu i-aş fi spus nimic, doar că voiam satisfacţia de a-i da peste nas cu faptul că lanţul pe care îl purta Caleb la gât fusese al bunicii lui, care murise.) Din întâmplare, Caleb a rămas un secret şi pentru tata, ştiind că ar fi înnebunit să

audă că ies cu un tip, mai ales unul mai mare decât mine, aşa că mi-am zis că era mai bine să nu îl îngrijorez deloc. Aşteptam să plece la muncă sau îi spuneam că mă duc să fac pe dădaca, după care mergeam pe bicicletă trei kilometri până acasă la Caleb. (Mama lui era şi ea la muncă, dar, spre deosebire de tatăl meu, nu exista posibilitatea să se întoarcă mai devreme, lucrând ca recepţionistă cu program fix de la nouă la cinci.)

În fine, eu şi Caleb ne-am simţit bine împreună, iar el s-a dovedit a fi mai degrabă tocilar (într-un sens bun) decât tipul din ghetou (ceea ce nu era deloc). Petreceam mult timp uitându-ne la filmuleţe amuzante pe YouTube şi jucând jocuri de societate. Şi, firește, ne-am şi sărutat mult, sexul fiind din ce în ce mai inevitabil cu fiecare zi care trecea, până când, în cele din urmă, i-am spus că vreau să o facem.

Cu siguranţă nu a fost cel mai romantic lucru la care m-am gândit, de vreme ce nu se punea problema nici de dragoste, nici de perspectiva unei legături. Dar a fost suficient de bine, toate căsuţele importante fiind bifate. În primul rând, aveam încredere în Caleb că nu avea vreo boală (mai fusese cu două fete înaintea mea, ambele virgine). În al doilea rând, ştiam că nu o să vorbească despre asta (cu toate că nu aveam prieteni comuni). În al treilea rând, doar ce împlinisem şaisprezece ani şi părea vârsta potrivită să-mi pierd virginitatea (cincisprezece era prea devreme). Dar ultima mea grijă era şi cea mai mare. Nu voiam să rămân însărcinată. Caleb spunea că putea să folosească prezervativ, deşi nu prea îi plăcea, pentru că nu simţea mare lucru. Eu nu de plăcerea lui îmi făceam griji, dar auzisem că prezervativul se poate rupe – aşa că am decis să iau pastile. Apoi am apelat la singura persoană la care m-am gândit că ar putea să mă ajute, dar care nici nu m-ar fi judecat: mama.

Câteva zile mai târziu, mi-a făcut o surpriză venind în oraş şi ducându-mă la un curs de planificare familială pe care îl programase chiar ea. I-am fost foarte recunoscătoare, pentru că ştiam cât de scump era biletul de avion din L.A. (a menţionat chiar ea lucrul ăsta de cel puţin trei ori). Totodată, era puţin ciudat că alesese tocmai în privinţa asta să fie proactivă, în ciuda celorlalte schimbări care se petreceau în viaţa mea. Era chiar entuziasmată de ceea ce numea „ritualul meu de trecere", şi totuşi nu m-a întrebat nimic despre Caleb. Era ca şi cum el nici nu intra la socoteală. Poate că se simţea liberă din punct de vedere sexual. Sau poate că pur şi simplu încerca să recupereze anii pierduţi şi şansele ratate. Sau poate că îi plăcea ideea de a avea un avantaj faţă de tata (deşi gândul ăsta mă făcea să mă simt vinovată).

Oricum, mi-am spus că asta nu avea legătură nici cu mama, nici cu tata. Era decizia mea de a face sex – şi ce conta cel mai mult era faptul că gestionam situaţia responsabil. Prin urmare, după ce am luat pastila şapte

zile, aşa cum trebuia, eu şi Caleb am făcut sex pe patul lui dublu, ziua în amiaza mare. A durut – rău – iar toată chestia cu sângeratul a fost de-a dreptul stânjenitoare şi dezgustătoare. Însă Caleb a fost foarte de treabă. A avut răbdare şi a făcut-o încet, liniştindu-mă că nu era nimic scârbos la sânge şi că mama lui nu avea să vadă petele de pe cearşaf, fiindcă îşi spăla singur lenjeria. Deci, deşi am sfârşit prin a crede că toată chestia cu sexul era foarte supraapreciată, tot am considerat că prima mea oară a fost un succes, în sensul că nu am avut niciun regret şi m-am bucurat că îl alesesem pe Caleb.

În următoarea lună, am mai făcut sex de unsprezece ori – iar spre final chiar am crezut că o să mă îndrăgostesc de el. Dar apoi ne-am întors la şcoală, amândoi am devenit foarte ocupaţi, vorbeam din ce în ce mai puţin, până când Caleb nu a mai dat niciun semn. Am fost puţin rănită, dar mai degrabă în mândria mea decât sentimental, mai ales după ce am descoperit, urmărindu-l pe reţelele de socializare, că avea o iubită pe bune. Am trecut destul de repede peste asta, fiindcă începusem să-l plac din ce în ce mai tare pe Finch.

Iar acum, urcându-mă în maşina lui în dimineaţa de după concert, sentimentele mele atinseseră cote *uriaşe*. Erau *mult* mai intense decât ce simţisem pentru Caleb, chiar şi după ce făcusem sex de o grămadă de ori. Ba chiar cearta noastră din seara precedentă mă făcuse să am sentimente şi mai puternice pentru Finch.

— Bună, am zis eu, cu respiraţia tăiată de cât mă grăbisem să fiu gata şi să ies pe uşă înainte ca tata să se întoarcă de indiferent unde plecase. Ne întâlnim din nou.

Era un lucru destul de jenant de zis, dar Finch a zâmbit şi a răspuns:

— Da, ne întâlnim din nou.

Am privit în susul străzii, apoi în spatele nostru.

— Eşti bine? m-a întrebat Finch.

— Da. Porneşte, am spus, râzând nervos şi făcându-i semn să conducă. I-am spus tatei că merg să învăţ la Grace.

— Am înţeles, a făcut Finch, ieşind de pe alee. I-am scanat dintr-o privire ţinuta: pantaloni gri de trening, un tricou polo cu logo-ul unei bărcuţe şi nişte papuci de la Adidas. Pe cât de elegant fusese cu o seară în urmă, am decis că îi stătea mult mai bine îmbrăcat aşa.

M-a prins uitându-mă la el şi mi-a adresat cel mai dulce zâmbet.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat el.

— La nimic, am zis, întorcându-i zâmbetul.

Şi chiar nu mă gândeam la nimic. Eram prea ocupată să *simt* chestii. Şi toate bune.

Pe când ne îndreptam spre partea lui de oraș, a dat drumul la radio, apoi a căutat ceva prin playlistul lui, întrebându-mă ce voiam să ascult.

— Luke, am răspuns eu, fiindcă părea să fie muzica noastră. Cântecele noastre.

El a încuviințat din cap și a pus „Drunk on You", cântând și el pe ici, pe colo. Nu prea avea voce, dar, din nu știu ce motiv, chestia asta mă făcea să îl plac și mai mult.

Nu prea era cine știe ce trafic în Nashville duminica, mai ales în timpul slujbei, așa că, după câteva cântece, am ajuns pe aleea lui Finch. Casa lui era superbă, mai mare și mai frumoasă decât a lui Grace sau a lui Beau – ceea ce spunea destule. Nu eram chiar surprinsă, de vreme ce știam că era plin de bani, dar tot eram uimită și puțin intimidată.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre verandă. Finch a descuiat ușa și mi-a făcut semn să intru prima. A pornit alarma, dar el s-a întors și a tastat imediat codul, reducând-o la tăcere.

— Deci, a spus el, închizând ușa, ce vrei să facem?

Am ridicat din umeri, privind de jur-împrejurul holului foarte elegant.

— Ce vrei tu… Unde ziceai că sunt ai tăi? am întrebat, deși nu-mi spusese.

— Mama e la Bristol, orașul ei natal.

— E din *Bristol*? am făcut eu, fiindcă îmi închipuisem că era dintr-un loc mai chic, ca New York sau California.

— Da, provine dintr-o familie săracă, a spus el nonșalant.

— A, am făcut eu, gândindu-mă ce însemna pentru el sărac și dacă mă încadram și eu în aceeași categorie. Dar mi-am zis apoi că nu contează și că nu ar trebui să mai analizez atât lucrurile. Și tatăl tău?

— Se întoarce azi din Texas… dar nu aterizează decât peste câteva ore.

— A, super, am zis, în timp ce Finch s-a întors și m-a condus de-a lungul holului într-o bucătărie albă, superbă.

— Îți aduc ceva de băut?

La început, am crezut că vorbește de alcool, dar apoi a clarificat:

— Ceai? Suc? Cred că avem portocale și grepfrut… Apă?

Am spus că mi-ar prinde bine niște apă.

— Minerală sau plată? a continuat el, o întrebare pe care nu am mai auzit-o decât atunci când bunica m-a dus la un restaurant mai elegant.

— Ăăă, nu contează. Plată, cred, am zis, observând uriașa lespede de marmură de pe bufetul din bucătărie, cu vinișoare albastre ca acelea din atlasele tatei.

Finch a deschis ușa unui uriaș frigider din inox și a scos două sticle de Smart Water. Mi-a dat mie una, apoi și-a desfăcut-o pe a lui și a luat o gură. I-am urmat exemplul și am înghițit o dată, apoi ne-am zâmbit.

— Hai la subsol, a spus Finch.

Am încuviinţat, amintindu-mi deodată de subsolul neterminat al lui Caleb, cu podelele lui de ciment şi cu pereţii de beton, mirosind a nisip de litieră şi clor. Ştiam că al lui Finch nu avea să fie nici pe departe aşa, însă, după ce am coborât şi a aprins lumina, aproape că am izbucnit în râs din pricina contrastului. Arăta ca un cazino dintr-un hotel: cu un bar plin, o masă de biliard, câteva jocuri video vechi şi maşini de pinball, o canapea uriaşă din piele şi o grămadă de fotolii cu spătar rabatabil, toate poziţionate în jurul unui televizor gigantic, care părea mai degrabă un ecran de cinema.

— Bine ai venit în bârlogul meu.

— Uau! am făcut eu, prea impresionată ca să fac pe indiferenta. Este *incredibil*!

Mi-a mulţumit, zâmbind modest, apoi s-a dus la canapea şi s-a aşezat, bătând uşor cu mâna pe perna de lângă el. M-am aşezat, fiind despărţiţi acum de numai câţiva centimetri.

— Ai vreun film preferat? a întrebat el, luând una dintre cele trei telecomenzi de pe măsuţa de cafea din faţa noastră.

A deschis televizorul, apoi a intrat în meniul cu filme.

— Nu chiar, am zis eu, cu mintea goală, fiindcă nu prea îmi stătea gândul la filme.

— Alege ceva. Orice, a spus el, paginând mult prea repede ca să pot vedea ceva.

Am zis la întâmplare *Fete rele* – pentru că a fost primul lucru care mi-a venit în minte – iar peste câteva secunde, ne uitam la genericul de început al filmului pe care practic îl ştiam pe de rost.

Finch şi-a pus picioarele pe masă, apoi a luat o altă telecomandă, apăsând un buton care a stins toate luminile deodată, transformând încăperea într-un mic cinematograf privat. O secundă mai târziu, s-a lăsat mai jos cu câţiva centimetri, anulând distanţa dintre picioarele noastre. Apoi m-a luat de mână, odihnindu-şi braţul în poala mea. Mă simţeam atât de confortabil şi de firesc, şi totuşi, inima îmi bătea cu putere, ba încă şi mai tare atunci când a început să-mi mângâie degetul mare cu al lui.

Am stat aşa multă vreme, cu mâna mea în mâna lui, uitându-ne la film şi râzând. Era ceva intim şi *minunat*, dar nu la modul *sexual*, şi chiar începusem să mă întreb dacă *avea* de gând să mă sărute, până la urmă. Apoi, în toiul scenei convorbirii în patru – una dintre preferatele mele – a pus pauză şi a spus:

— Scorpiile astea îmi aduc aminte de Polly şi de prietenele ei.

Am început să râd, dar apoi i-am privit chipul şi am văzut că era cât se poate de serios, ba poate chiar puţin nervos.

— Mda, am zis eu. Şi mie.

Am aşteptat să reia filmul, dar m-am bucurat când am văzut că nu o face. În schimb, mi-a dat drumul la mână, întinzându-se după sticla cu apă. A luat o gură, iar eu mi-am dat seama atunci ce avea să urmeze, aşa că am luat şi eu o gură dintr-a mea, pregătindu-mă pentru următoarea mişcare. A venit natural, el întorcându-şi corpul spre al meu, petrecându-şi braţul pe după talia mea şi trăgându-mă de-a lungul canapelei.

— Bună, a şoptit el, îndreptându-mă către el.

— Bună, am zis eu, simţindu-mă cu capul în nori.

Mi-a susţinut privirea câteva clipe în plus, apoi a închis ochii, apropiindu-ne feţele, până când, în cele din urmă, s-a întâmplat. Finch mă săruta. Şi eu îl sărutăm pe el. Părea prea siropos să îl numesc un vis devenit realitate, dar asta era – ceva ce îmi închipuisem de atâtea ori de una singură, înainte să adorm, în patul meu.

Doar că realitatea era mult mai bună. Şi asta pentru că nu se oprea din a mă săruta, devenind din ce în ce mai pasional, până când am ajuns să fim întinşi unul lângă celălalt, cu chipurile luminate doar de ecranul încremenit. M-am uitat într-acolo, iar el a prins aluzia şi l-a stins de tot.

M-a sărutat iarăşi, acum în întuneric deplin, apoi s-a răsucit pe spate şi mă tras peste el. Şi-a strecurat palmele pe sub cămaşa mea, m-a mângâiat de la umeri, în josul spatelui. Erau mari şi puternice, moi şi calde. La început, am fost prea copleşită ca să reacţionez, însă apoi am început să-mi mişc şoldurile în acelaşi ritm cu ale lui, strecurându-mi o mână prin spatele pantalonilor lui, atingându-i fundul, atât cât ajungeam. Avea un corp atât de bine făcut.

Am ţinut-o aşa vreo câteva minute, apoi lucrurile s-au încins din nou, el băgând mâna după sutienul meu şi desfăcându-i încuietoarea din faţă după câteva încercări. Mi-a cuprins sânii în palmele lui şi mi-a spus cât de perfecţi erau.

Complimentul m-a făcut să mă simt îndrăzneaţă, aşa că m-am ridicat şi mi-am dat jos tricoul de tot, apoi m-am aşezat iar deasupra lui, încălecându-l, în timp ce el încerca să-mi desfacă nasturii de la blugi. Îi luă prea mult, aşa că am terminat eu treaba în locul lui, în timp ce el şi-a dat jos tricoul, apoi pantalonii. Doar boxerii lui şi chiloţii mei tanga roşii de la Victoria's Secret ne mai stăteau acum în cale. Mă bucuram că îi luasem, pentru orice eventualitate.

Fiind acum deasupra mea, m-a atins jos, prin mătase, şoptindu-mi cât de bine se simţea şi cât de udă eram. Şi-a trecut apoi degetul din mijloc de-a lungul turului chiloţilor, băgându-l apoi în mine doar puţin.

Mi-am arcuit spatele, ridicându-mi şoldurile după mâna lui, atât pentru că

senzația era grozavă, cât și pentru că părea o mișcare destul de sexy și voiam cu disperare să fiu sexy pentru el. M-am gândit puțin la Polly, la faptul că era mult mai bună decât mine, dar apoi mi-am adus aminte că nu ea îl excitase acum și nu ei îi spunea pe nume.

— Te vreau, Lyla, te vreau *atât* de rău.

— Și eu te vreau.

— Ai mai…? a șoptit Finch, sărutându-mi urechea, răsuflarea lui făcându-mi pielea ca de găină pe tot corpul.

Am ezitat, apoi am încercat să îi răspund întinzând mâna și cuprinzându-l în palmă. Strategia mea a părut să țină preț de o secundă, timp în care a scos un geamăt de plăcere. Însă, o clipă mai târziu, și-a reamintit întrebarea.

— Deci nu ești virgină? a insistat el.

— Nu, am zis în cele din urmă, pentru că nu voiam să mint, pentru că mă gândeam că s-ar fi oprit dacă i-aș fi zis că eram virgină, iar eu nu voiam să se oprească.

Capitolul 19

Nina

Am plecat de la Julie şi am condus încă şase kilometri până la casa părinţilor mei, ajungând la ora gustării de seară (nu îi spuneam aşa decât când eram în Bristol, îi ziceam „cină”, indiferent de cât de casual sau de devreme era). Virând pe aleea noastră şi parcând în spatele Cadillac-ului alb al tatei, mi-am jurat să nu intru în amănunte, atât pentru că nu mai aveam energie de alte discuţii profunde, dar şi pentru că nu voiam să îi îngrijorez prematur. Dar, de cum am intrat în casă dinspre garaj, mama a început să mă bombardeze cu întrebări.

— E totul în regulă? a făcut ea, dinainte să închid uşa măcar.

— Totul e în regulă, am zis eu.

— Atunci de unde şi până unde vizita asta? a întrebat, blocându-mi calea spre bucătărie.

Am tras adânc aer în piept şi am răspuns:

— Pentru că am vrut să te văd. Pe tine şi pe Julie. Am petrecut o după-amiază încântătoare cu ea.

Probabil că nu era cea mai precisă caracterizare a zilei noastre, dar nu era nici departe de adevăr.

Evident că mama nu a muşcat momeala, pentru că efectiv a început să îşi frece mâinile – un gest pe care nu am mai văzut să îl facă nimeni.

— Ce fac Finch şi Kirk azi? a întrebat ea, încruntându-se.

— Kirk se întoarce dintr-o călătorie de afaceri. A fost în Dallas, am zis eu, auzind-o iarăşi în minte pe femeia care îi spusese „scumpule”.

— Şi Finch? a continuat mama.

— Are de învăţat… vin examenele.

Mi-am lăsat geanta pe banca din lemn care se afla în holul din spate ce dădea spre spălătorie de când mă ştiam eu. Acolo ne puneam eu şi fratele meu rucsacurile, cizmele de ploaie şi echipamentul sportiv. Am simţit cum mă cuprinde nostalgia, un sentiment pe care îl asociam cu mama – una dintre trăsăturile ei definitorii. Era, în general, o persoană fericită, însă avea tendinţa să trăiască în trecut, făcând deseori referire la noi „când eram mici”.

I-am făcut jocul şi am spus:

— Nu poate o fată să-şi viziteze părinţii fără atâtea întrebări?

— Ba poate, a răspuns mama, în vreme ce eu am ocolit-o şi mi-am văzut

de drum. Doar că nu îi stă în fire.

Era o observaţie justă – vizitele mele la Bristol se răriseră odată cu trecerea anilor, rezumându-se de cele mai multe ori la aniversările părinţilor sau la vreo sărbătoare importantă. Şi, uneori, nici măcar atunci. Ocazional, mai dădeam o fugă în vreo zi din săptămână atunci când mă simţeam vinovată, căci weekendurile noastre era prea pline de evenimente sociale.

— Ei bine, timpurile se schimbă, am zis eu, gândind cu voce tare.

— Cum aşa? a făcut mama, ridicând din sprâncene, radarul ei dezactivându-se complet acum. Şi de ce mă rog?

— Ştii tu, Finch se duce la colegiu, am început eu, gândindu-mă dacă Princeton va mai rămâne în ecuaţie. Şi aşa voi avea şi eu mai mult timp liber.

Aşa le spuneam mereu. Aşa îmi spuneam şi mie însămi, în vreme ce anii trecuseră pe lângă mine. Să trec de perioada asta, apoi de următoarea. După şcoala generală, după ce ia Finch carnetul, după ce intră la colegiu. Şi, cumva, viaţa nu devenise *şi mai* aglomerată, se complicase şi mai *mult.*

— Cum zici tu, a făcut mama. Noi ne bucurăm doar să te vedem.

— Da, suntem încântaţi să te vedem! a spus şi tata, venind din bucătărie şi îmbrăţişându-mă lung.

Purta una dintre cămăşile lui de pescuit, chiar dacă nu pescuia, folosind toate acele găici şi buzunare pentru ochelarii de citit sau instrumente de scris. În seara aceasta avea nu *unul*, ci *două* creioane mecanice.

— Şi eu, tată, am răspuns, în timp ce am inhalat în nări mirosul faimoşilor lui burgeri care se făceau pe plită. Am zărit şi nişte chifle Wonder proaspete, bulinele în culori primare de pe ambalaj aducându-mi aminte de copilărie, iar lângă ele o folie de aluminiu pe care se aflau cartofi pai congelaţi. Am observat că erau *cartofi dulci*, ideea mamei de gourmet.

Tata a deschis o sticlă de Merlot, care se afla printre vrafuri de plicuri încă lipite şi de alte nimicuri. Chestia cu vinul era nouă – rareori beau când eram mică –, însă grămada de nimicuri era acolo dintotdeauna. Sincer, habar nu aveam cum reuşeau să găsească ce aveau nevoie.

— Vrei un pahar cu vin? a întrebat tata.

— Nu, mulţumesc, am zis, plimbându-mă de colo-colo prin bucătărie, cercetând camera de zi şi bucurându-mă să văd atâtea nimicuri familiare, împreună cu vrafurile de reviste, ziare şi cărţi.

Deşi aveau gusturi diferite, părinţii mei erau amândoi cititori avizi – iar prezenţa cărţilor în fiecare cameră (din care chiar citeau şi care nu erau doar obiecte decorative) era unul dintre lucrurile de care mi-era dor când mă gândeam la casa în care crescusem.

— Deci ce mai e nou? i-am întrebat eu pe cât de veselă posibil, îmboldind-

o pe mama să se lanseze într-o actualizare detaliată și prelungă despre toți vecinii și prietenii lor. *Familia Jones doar ce s-a întors dintr-o croazieră – șase țări în zece zile!... Mary Ellen și-a pus proteză de șold în aceeași săptămână în care John și-a scos o piatră de la rinichi – închipuie-ți ce ghinion... Fata mijlocie a familiei Clay s-a logodit cu iubitul ei... Familia Floyd a trebuit să renunțe la cultura de sassafras... O, și ghici cu cine m-am întâlnit la băcănie în după-amiaza asta și este posibil să ni se alăture la cină?*

Am auzit fugitiv întrebarea ei în timp ce mă uitam prin sufragerie și am văzut masa pusă pentru patru persoane.

— O, Doamne, mama! Pe cine ai invitat la cină? am făcut eu, trecând în revistă toate posibilitățile de oameni pe care *nu* voiam să îi văd.

— Ei, nu vine *sigur*, a răspuns ea. Doar...

— *Cine,* mama?

— Teddy, a zis ea, ridicând din umeri.

— Teddy, adică *fostul meu iubit*? am continuat eu, deși nu mai cunoștea niciuna dintre noi un alt Teddy.

— Da! *Acel* Teddy.

M-am holbat la ea, străduindu-mă din răsputeri să nu-mi arăt enervarea și să stric astfel toată bunăvoința pe care mi-o adunasem ca să vin acasă.

— Și *de ce*, mai exact, l-ai invitat pe Teddy la noi?

— Ți-am spus, m-am întâlnit cu el la Food City.

— Și? am făcut eu. Asta duce în mod firesc la o invitație la cină?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns ea, șugubeață – lucru care era cât se poate de ridicol.

Măcar ar fi putut *să pretindă* că-i părea rău.

— Poți să-mi explici asta? am continuat eu, schimbând o privire cu tata.

— Desigur. L-am văzut în raionul de legume congelate, a început mama. I-am spus că vii acasă... Apoi el a zis că nu te-a mai văzut de ani buni. Eu i-am spus că ar trebui să treacă pe la noi să te salute dacă nu avea planuri... El a spus că nu are și că s-ar putea să facă fix așa.

— Asta nu sună ca o *incertitudine*, i-am zis eu, arătând către masa pusă. Ci tocmai că o *certitudine.*

— Ei bine, așa sper, a spus mama. Pentru binele lui. E singur, Nina.

— Ți-a spus el asta? am întrebat, destul de sigură că *nu* o făcuse.

Ăsta nu era genul de lucru pe care vreun bărbat în toată firea să i-l spună mamei fostei lui iubite în raionul de congelate dintr-un magazin, decât dacă era vreunul dintre acei bărbați jalnici, cum Teddy nu fusese niciodată.

— Ei bine, nu cu cuvintele astea. Dar mi-am dat seama că așa este, a spus ea, apoi mi-a dezvăluit ce auzise, din gură în gură, despre Kara, fosta lui soție, care se recăsătorise și se mutase la Charlotte cu noul ei soț. Aparent, el

a obținut o slujbă importantă. Teddy a rămas cu inima frântă. Și îi e atât de dor de băieți.

Auzisem și eu acest lucru de la Julie, care îl reprezentase pe Teddy într-un acord de divorț foarte scurt și concis, ce includea o înțelegere amicală și flexibilă cu privire la custodia copiilor și o împărțeală urâtă a bunurilor comune (sau, cum era în cazul lor, a datoriilor). Separarea lor mă uimise, fie și numai din prisma faptului că ea, Kara, era creștină la fel ca Teddy, deși cunoșteam și alte cupluri creștine care divorțaseră. Nu îi mai cerusem lui Julie alte detalii, știind cât de mult ținea la confidențialitatea dintre ea și clienții ei. Sau cel puțin asta era scuza pe care mi-o invocam, așa încât să nu mă mai gândesc la alte motive pentru care discuția despre Teddy mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Cât de des îi vede pe băieți? am întrebat eu, recunoscătoare pentru faptul că Finch avea vârsta pe care o avea.

Dar, pe de altă parte, poate că lucrurile aveau să fie diferite pentru el dacă mă hotărâm să îl părăsesc pe Kirk mai curând.

— Nu des. E drum lung. E atât de trist.

Am bombănit în barbă ceva, în timp ce mama a continuat să povestească alte zvonuri care circulau despre actualul soț al fostei soții a lui Teddy. A sfârșit cu un oftat prelung:

— În fine. Nimic nu e mai trist decât coșul de cumpărături al unui bărbat singur.

Am schimbat încă o privire cu tata, de data aceasta una amuzată, în timp ce tata a intervenit:

— Serios, Judy? Nimic? Nici războiul?… Cancerul?… Moartea?

— Știi ce am vrut să zic, a replicat mama. Toate cutiile alea cu mâncare semipreparată și baxul singuratic de Corona… A *trebuit* să îl invit.

Am menajat-o puțin, căci, într-adevăr, apreciam compasiunea mamei față de cei nevoiași – indiferent dacă era un cățel în lanțuri într-o reclamă la AAPCA[7] sau un burlac într-un supermarket. Și ea era proactivă în privința propriei compasiuni. Darnică, dar o dărnicie *băgăcioasă.* Știam că ăsta e doar încă un exemplu de exercitare a calităților ei și că nu încerca deliberat să mă pună într-o situație stânjenitoare. Mi-am spus că, în realitate, nici nu era chiar atât de stânjenitor. Nu era ca și cum *doar* ce ne despărțiserăm sau vreunul dintre noi încerca să se agațe de celălalt. Eu, una, nu. Și presupuneam că nici Teddy; altfel probabil că ar fi *refuzat* invitația.

— Sunt sigură că o să fie bine, am zis eu. Unui bărbat nu îi ia mult să se recăsătorească.

---

[7] Asociația Americană pentru Prevenirea Cruzimii Împotriva Animalelor.

— Da. Cineva o să pună mâna pe el cât de curând, a completat şi mama. Arată atât de bine.

— Poate că deja e combinat, am zis, spunându-mi că o cină la noi acasă nu excludea o relaţie.

La urma urmelor, eu eram *căsătorită*, dar asta nu o oprise pe mama.

— Nu, a spus ferm mama. Este clar singur… Hei! Am o idee! Poate ai putea să îi faci cunoştinţă cu vreuna dintre prietenele tale bogate şi divorţate din Nashville?

Erau mai multe lucruri care mă deranjau la această sugestie (deşi eram surprinsă că trecuseră mai mult de zece minute până când să pronunţe cuvântul „bogat").

— Ăăă, tată, poţi să mă ajuţi puţin?

— Judy, a intervenit tata, dând din cap şi chicotind. E puţin cam ciudat, nu crezi? Să o pui pe Nina să fie peţitoare pentru *Teddy*.

— Şi ce e ciudat la asta? a făcut mama, în vreme ce eu mă întrebam dacă se făcea că nu pricepe sau chiar nu pricepea.

De multe ori, între cele două era doar o linie fină.

— Ei bine… pentru că… e ca şi cum eu i-aş face lipeala lui Patty, a spus tata, referindu-se la iubita lui din liceu, căreia i se dădea mult prea multă atenţie.

Nu din partea tatei, ci a mamei, care încă mai era geloasă, după toţi aceşti ani. Chiar dacă reuşise fără drept de apel să i-l fure pe tata. Chiar dacă tata nu mai avea niciun contact cu ea (*mama* era cea care se împrietenise cu ea pe Facebook). Nu avea niciun sens – prin urmare, era o mare sursă de amuzament pentru tata şi pentru mine.

— Nu e deloc acelaşi lucru, a spus mama.

— Nu? Şi de ce, mă rog? a făcut tata.

— Chiar aşa, mamă, am intervenit şi eu. De ce nu e?

— Pentru că, a început mama, încercând să-şi înăbuşe un rânjet răutăcios, Patty e o scorpie.

Tata a scuturat din cap, în vreme ce eu am izbucnit în râs.

— O, Doamne, mamă! *Scorpie*? *Eşti groaznică.*

— Dacă aşa e, a făcut mama. Chiar este o scorpie şi o ştiţi amândoi.

— Ei bine, mai scoate un tacâm! am anunţat eu în stilul unei gazde de emisiune-concurs, completată cu gesturi în maniera lui Bob Barker. Pentru că, ghici ce? Am *invitat-o* pe *scorpie* la *cină!*

— Şi de ce ai face asta? a întrebat mama, pregătindu-mi terenul pentru următoarea glumă.

— Pentru că mi-a fost milă de ea. Avea un coş de cumpărături atât de trist. Numai un tort Entenmann cu cafea şi un suc de prune.

Tata a râs, în timp ce mama s-a prefăcut supărată – şi asta făcând parte din numărul ei împotriva lui Patty.

— Deci… la ce oră e „posibil" să ajungă Teddy? am spus eu, uitându-mă la ceasul de la cuptorul cu microunde.

— La şase, a spus mândră. Deci din clipa în clipă!

— Aha. Mă întorc imediat, am bălmăjit eu, retrăgându-mă în hol să-mi iau geanta.

M-am dus apoi în baie să mă pieptăn şi să-mi retuşez machiajul. Nu era că voiam să arăt bine pentru *Teddy;* aş fi făcut la fel pentru oricare alt invitat, mai ales pentru cineva pe care nu-l mai văzusem de ani buni. Era pur şi simplu o chestiune de mândrie.

Soneria a sunat pe când eu mă întorceam în bucătărie.

— Ar trebui să răspunzi, a zis mama.

— De ce *eu*? Tu eşti cea care l-a invitat.

— Nina, a făcut mama, pe un ton mai ferm. Fii amabilă.

Am oftat, apoi m-am dus la uşă, încercând să-mi aduc aminte ultima oară când l-am văzut pe Teddy şi să mă decid care să fie primul nostru subiect de conversaţie. Ceva care să spargă gheaţa, dacă vreţi.

— Bună, Teddy, am spus eu, deschizând larg uşa şi zâmbindu-i unui străin de vârsta a doua, ai cărui ochi albaştri ca de gheaţă îmi aduceau aminte de băiatul cu care obişnuiam să mă întâlnesc.

Nu mă înţelegeţi greşit, nu arăta *rău.* Arăta încă decent – sau cel puţin nu luase atât de mult în greutate – poate datorită staturii înalte şi a profesiunii de poliţist în funcţie. Părul i se rărise mai mult decât m-aş fi aşteptat, dar cu maxilarul puternic şi cu forma frumoasă a capului, avea să se descurce. În orice caz, mi se părea că arăta mai bine acum, că scăpase de timiditatea băieţească.

— Bună, Nina, a răspuns el, arătându-se emoţionat. Îmi pare rău, dar mama ta nu ar fi acceptat un refuz.

Am râs şi mi-am dat ochii peste cap, spunând:

— Crede-mă, *ştiu*! Apoi, temându-mă că afirmaţia mea ar fi putut părea nelalocul ei, m-am aplecat în faţă şi l-am îmbrăţişat scurt. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu pe tine, a spus Teddy, zâmbindu-mi larg, ceea ce l-a transformat imediat în adolescentul de altă dată.

Prea dulce pentru mine, mi-am zis, gândindu-mă la toate acele clişee cu cercetaşi care îi defineau atât de bine caracterul pentru simplul fapt că întruchipau lucruri pe care el chiar le făcea. De fiecare dată când găsea un păianjen în casă, îl prindea într-un recipient şi îl scotea afară. Deszăpezea aleea bătrânicii de pe strada lui fără să îi ia bani sau fără ca măcar să-şi

asume vreun merit. Nu înjura niciodată, înlocuind cuvintele urâte cu unele ca *afurisenie* sau *ticăloşie.* Se ruga dinaintea fiecărei mese, inclusiv la micul dejun şi la prânz, dar o făcea rapid şi discret, ca să nu stânjenească pe nimeni. Într-un fel, era opusul lui Kathie. Avea inima curată şi nicio dorinţă de a ieşi în evidenţă.

— A trecut ceva timp, am zis eu, conducându-l în bucătărie.

— Cu siguranţă, a răspuns el.

L-a salutat ferm pe tata, cei doi strângându-şi mâna şi dându-şi reciproc o bătaie pe umăr.

— Mă bucur să te văd, amice, a spus tata, în timp ce mama s-a apropiat de Teddy, îmbrăţişându-l mai degrabă ca pe o rudă abia întoarsă din Afganistan decât ca pe fostul iubit din tinereţe al fiicei ei.

— Nu ne-am mai văzut de la reuniunea de zece ani, nu? am întrebat eu, continuând pe acelaşi subiect.

Mi-am amintit că ratasem a douăzecea noastră reuniune din cauza excursiei în St. Barths pentru cea de-a patruzecea aniversare a lui Melanie, o pricină de uşor dezacord între mine şi Julie, care mă rugase să insist pe lângă Melanie pentru schimbarea datei. A fost una dintre puţinele dăţi când nu m-am înţeles cu Julie, susţinând în faţa ei că aniversările de naştere ale prietenilor apropiaţi erau mai importante decât reuniunile de şcoală.

Teddy a scuturat din cap.

— Nu. Ne-am mai văzut de atunci… Mai ţii minte? La Cootie Brown, acum câţiva ani?

— Ai dreptate, am zis, amintindu-mi de scurta întrevedere la unul dintre cele mai populare restaurante cu barbecue din oraş.

Am impresia că mă întorceam de la recitalul de balet al fiicelor lui Julie. Oricum, Teddy era cu soţia şi băieţii lor, cu toţii părând fericiţi. Îmi amintesc că îmi fusese puţin milă de el. Cred că avea legătură cu faptul că locuia încă în Bristol şi că încă frecventa restaurantul Cootie Brown. Din nu ştiu ce motiv, făceam o excepţie pentru Julie, căci ştiam că viziunea ei era în continuă schimbare şi că nu mai păstrase nimic din mentalitatea de provincial.

— Şi asta când a fost? am întrebat eu, încercând să-l distrag pe Teddy de la privirea stânjenitoare şi admirativă cu care îl ţintuia mama. Acum patru-cinci ani?

— Şase, de fapt, a zis el numaidecât, apoi a şovăit şi a adăugat: S-a întâmplat chiar după ce fratelui meu i s-a născut primul copil.

— Ei ce mai fac? am întrebat eu.

— Bine. Super. Mai au un copil. O fată.

— Ce drăguţ! a exclamat mama, punându-şi mănuşile de bucătărie ca să

verifice cartofii, după care a continuat: Am văzut poze cu ea pe Facebook. Ce păr roşu are! De la cine l-a moştenit?

— Din partea tatei, a spus Teddy. Mama lui – bunica mea – avea părul roşu.

Mama a închis cuptorul, dar nu şi-a dat jos mănuşile, îndreptând una spre Teddy. Arăta ca o mănuşă de polistiren de la un eveniment sportiv.

— Ştiţi ceva? Pun pariu că şi voi doi aţi fi avut copii roşcaţi, a spus ea, uitându-se apoi la mine. Şi în neamul meu avem…

— Uau, mama! am bălmăjit eu, în timp ce urechile şi obrajii lui Teddy s-au colorat puternic. Uitasem cât de uşor se înroşeşte.

— Ei bine, aproape mi-a fost ginere, a anunţat ea în gura mare, punând paie pe foc.

Tata a chicotit.

— Îmi pare rău, Teddy. După cum observi, soţia mea nu prea are tact.

— Nu-i problemă, domnule. Chiar îmi amintesc acest aspect despre soacra mea potenţială, a replicat Teddy, făcând cu ochiul.

Niciunul dintre noi nu se aşteptase la această glumă – eu una, nu – şi am râs cu zgomot, simţind că mă detaşez. Teddy părea şi el relaxat, continuând să întrebe despre fratele meu.

— Ce mai face Max?

— E încă la New York, a răspuns mama. Tot singur.

Teddy a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

— Îţi dau ceva de băut, Teddy? am întrebat eu, deschizând frigiderul.

Acolo era, la vedere, baxul de Corona, achiziţionat, evident, după ce mama îi studiase cu atenţie coşul de cumpărături. Foarte grijuliu din partea ei.

— Sigur, a zis el. Dacă bei şi tu.

Nu aveam de gând, dar am scos două sticle şi le-am pus pe bufet, după care m-am spălat pe mâini şi am luat o lămâie verde din bolul nostru cu fructe mereu plin. (Mama încerca să compenseze pentru lipsa talentului ei la gătit cu produse proaspete.)

În timp ce o ascultam cum îl punea pe Teddy la curent cu ultimele crime din oraş, am tăiat lămâia, am ales două bucăţi mai frumoase şi le-am pus pe gura sticlelor.

— Noroc! am zis, ridicându-mi berea şi întinzându-i-o pe a lui.

Teddy mi-a zâmbit şi a ciocnit gâtul sticlei lui de a mea.

— Pentru reuniuni!

— Şi pentru cinele de duminică, am adăugat eu, în timp ce amândoi am îndesat felia de lămâie în sticlă şi am tras câte o duşcă zdravănă.

Mama a scos un oftat lung şi melancolic, adresându-i-se tatei, ca şi cum noi nu puteam auzi:

— Ăştia doi… mereu le-a stat aşa de bine împreună.

∵

Cina s-a dovedit a fi una relaxantă, ba chiar plăcută, subiectele de conversaţie au curs unul după altul, variind de la ultimele întâmplări din Bristol până la evenimente curente majore, inclusiv politică, unul dintre subiectele preferate ale tatei. Cu toţii am rămas calmi şi neobişnuit de neutri, eu realizând că habar nu aveam de orientarea politică a lui Teddy. În teorie, aş fi crezut că era republican, dar nu-mi aminteam să fi avut cu el nici măcar o discuţie despre politică.

Apoi, chiar la sfârşitul cinei, am rămas cu toţii în pană de idei, creând astfel o tăcere stânjenitoare şi un gol înspăimântător pe care să îl umple mama.

— Şi, a început ea, profitând de ocazie, ce mai face Kirk? Nu ai pomenit *nimic* de el.

La suprafaţă, părea o întrebare cât se poate de normală, dar îmi dădeam seama după expresia feţei că era plină de subînţeles şi cel puţin parţial provocată de vin.

— E bine, am zis eu, adăugând un imprudent „cred".

Ea mi-a observat ezitarea.

— *Crezi*?

— A fost plecat în Dallas, m-am scuzat eu.

— Pentru ce?

— Chestii legate de… afaceri, am răspuns, sunând fie evazivă, fie prostuţă.

— Hmmm, călătoreşte mult în ultima vreme, a remarcat mama, în timp ce eu l-am zărit pe tata aruncându-i o privire.

Cred că Teddy a observat şi el, pentru că am văzut cum s-a uitat deodată în altă parte.

— În regulă, mama. Poate ai mirosit tu ceva, am zis eu, aruncându-i mingea la fileu.

Ea a părut uşor uimită sau poate doar confuză.

— Ce vrei să spui?

Am ezitat, gândindu-mă la toate posibilităţile de a schimba subiectul, după care am luat decizia de moment de a termina odată cu flecărelile, şi cu diversiunile, şi cu minciunile de orice fel, indiferent cât de neînsemnate. Cel puţin acum, când mă aflam la masa părinţilor mei, alături de un om bun, care mă iubise cândva şi care încă se ruga la Dumnezeu înainte de cină.

— Înseamnă, am zis eu, în cele din urmă, adunându-mi puterea pe care nu credeam că o mai am, că vreau să divorţez.

Capitolul 20

Lyla

Chiar s-a întâmplat. Am făcut *sex* cu *Finch*. Avea să rămână pentru totdeauna a doua persoană pe lista mea. Actul în sine nu a durat decât câteva minute, dar a fost în regulă. Cred că m-am bucurat că a fost mai rapid – cel puţin pentru prima dată. Mai întâi, pentru că era incredibil de excitat. Apoi, pentru că astfel ajungeam mai repede la partea mea preferată – şi anume să stăm îmbrăţişaţi în întuneric şi să îi simt pieptul cum îi urca şi cum îi cobora lipit de al meu.

— Uau, ce bine a fost! a zis el în cele din urmă, trecându-şi degetele prin părul meu.

— Da, am murmurat eu, din ce în ce mai încântată cu fiecare secundă care trecea.

— Îmi pare rău că a fost atât de… rapid, a făcut el – ceea ce mi s-a părut foarte drăguţ din partea lui.

— Nu, a fost *super*, am răspuns eu. A fost perfect.

— *Corpul* tău este perfect, a spus el, sărutându-mă pe creştet.

Complimentul m-a topit, dar, înainte să apuc să îi mulţumesc, am auzit uşa de la subsol deschizându-se şi vocea unei femei.

— Finch? a strigat ea, în vreme ce lumina se revărsa pe trepte, iluminându-ne trupurile şi amintindu-mi astfel cât de dezbrăcaţi eram.

Am sărit amândoi în sus, încremenind. Finch şi-a dus un deget la buze, indicându-mi să nu scot un sunet. I-am răspuns cu o clipire telepatică, rugându-mă ca uşa să se închidă. După câteva secunde chinuitoare, uşa s-a închis, întunericul învăluindu-ne încă o dată.

— Îmbracă-te repede, a şoptit Finch şi amândoi ne-am ridicat numaidecât, căutându-ne hainele cu disperare.

Din greşeală, mi-a dat un cot într-o parte şi am simţit un lichid curgându-mi dintre picioare, însă asta era ultima dintre grijile mele.

— Nu văd nimic! am făcut eu, când mi-am dat seama că îmbrăcasem tricoul lui, nu al meu.

— Stai aşa, a spus Finch, scoţându-şi telefonul de undeva şi îndreptând ecranul luminat înspre canapea, în vreme ce ne-am strâns lucrurile şi ne-am îmbrăcat în vreo douăzeci de secunde.

— Credeam că ai spus că s-a dus la Bristol, am remarcat eu,

recunoscătoare că Finch nu rezistase mai mult decât o făcuse.

— Ăăă, mda, Lyla. Aia nu era mama, a spus el.

— Nu?

— Nu.

— Dar cine era? am întrebat, deşi atunci mi-am dat seama.

— Polly, mi-a confirmat el, parcurgându-şi acum mesajele.

— E încă aici? am întrebat.

— De unde să ştiu? a făcut el, pe un ton cam răstit.

Nu-mi dădeam seama dacă era nervos pe mine pentru că puneam întrebări prosteşti sau pur şi simplu din cauza situaţiei cu Polly, dar, în orice caz, mi-am cerut scuze.

— Nu e vina *ta*, e vina *ei.* E nebună să vină aici şi să dea buzna aşa. Şi de ce ne ascundem *noi*, de fapt? Doar asta e casa *mea*! Apoi s-a ridicat şi a spus: Haide, să mergem!

— În regulă, am zis eu, doar pentru că părea să fie răspunsul aşteptat de el.

M-am ridicat şi l-am urmat în sus pe scări. El a apucat să dea colţul, însă eu m-am oprit la timp înainte să o aud ţipând.

— Doamne, Finch! Ce m-ai speriat! Ce faci?

— Ce fac eu? a strigat Finch la ea. Tu eşti aia care mi-a intrat cu forţa în casă!

— Nu am intrat cu forţa. Uşa era descuiată…

— Asta nu înseamnă că poţi să intri pur şi simplu.

— Ţi-am văzut maşina.

— Şi?

— M-am gândit că s-a întâmplat ceva. Nu mi-ai răspuns nici la mesaje, nici la telefon, a spus ea pe o voce plângăcioasă şi disperată. M-am gândit că poate te-ai sufocat cu monoxid de carbon sau ceva de genul ăsta.

„Siiigur că da", mi-am zis în sinea mea, dându-mi ochii peste cap.

— Nu fi ridicolă, a spus el.

— De ce nu-mi răspunzi la telefon? Sau la mesaje?

— Pentru că sunt ocupat.

— Făcând ce? a vrut ea să ştie.

— Mă uitam la un film.

— La un film? a repetat ea, deja citindu-i în voce acuzaţia care avea să vină. Eşti singur? E cineva acolo jos cu tine? E Lyla aici?

A fost îngrozitor să-mi aud numele, dar şi cumva liniştitor, căci îmi dădeam seama de gelozia din glasul ei. Polly era geloasă pe *mine.*

După care, totul a devenit şi mai suprarealist. Pentru că l-am auzit pe Finch spunând:

— Da, este. Hei, Lyla! m-a strigat el. Vino sus! Polly vrea să te salute.

Era timpul să fug cât mă țineau picioarele, dar Polly a fost prea rapidă pentru mine, apărând de după colț și privindu-mă fix în ochi.

Mai târziu, aveam să-mi dau seama că primul meu gând despre ea a fost cât de prost își dăduse cu contur pe la ochi, machiajul fiind prea închis pentru tenul ei, probabil o încercare de a-și acoperi pistruii, pe care auzisem că îi ura. Dar al doilea și mai pregnant gând a fost că avea să plângă.

Firește, a izbucnit în lacrimi de isterie, întorcându-se val-vârtej în bucătărie, unde ea și Finch au început să zbiere unul la celălalt.

— Întâi concertul și acum asta? a strigat ea. Cum ai putut să-mi faci asta?

— Ne-am despărțit, Polly, a zis el, cuvintele lui umplându-mă de ușurare.

Nu că m-aș fi îndoit de poveste, dar tot era bine să aud confirmarea ei.

Chiar se *despărțiseră*; nu mă culcasem cu iubitul alteia.

— Te vreau înapoi.

— Nu.

— Te rog, Finch. Vorbește cu mine!

— Nu. Trebuie să pleci, Polly. Acum.

— Dar te iubesc, a suspinat ea. Și știu că și tu mă iubești.

— Nu, a spus el pe o voce rece ca gheața. Nu te iubesc, Polly. Acum *pleacă*!

Atunci mi s-a făcut puțin milă de ea – ceea ce era cam nasol, pentru că voiam s-o urăsc. Mi-am zis să nu mă las prostită. Să-mi aduc aminte ce-mi făcuse. Apoi, ca și cum aveam nevoie de o reîmprospătare a memoriei, vocea i s-a transformat din plângăreață în plină de cruzime, țipând:

— N-are cum să-ți placă de târfa asta jalnică!

Și, ca și cum nu era destul de rău, a mai adăugat că o să îi dau vreo boală sau că probabil o să încerc să rămân gravidă ca să îi iau banii.

M-am silit să nu mai ascult ce spune și să mă concentrez pe respirat, înăbușindu-mi lacrimile și repetându-mi că acuzațiile ei despre mine erau ridicole. Nu avusesem niciodată vreo boală și ultimul lucru din lume pe care mi-l doream era să rămân gravidă. Nu-l plăceam pe Finch pentru banii lui – nu-i voiam banii absolut deloc. Mă înțelesese greșit. De fapt, fata asta nu știa *nimic* despre mine. Și nu aveam niciun motiv să mă simt prost.

Atunci de ce, m-am întrebat eu, cu mult după ce Finch scăpase de ea și apoi mă dusese acasă, cerându-și scuze tot drumul, m-am simțit atât de rușinată? Dacă avea dreptate și *chiar* eram o târfă?

Capitolul 21

Nina

După o scurtă curăţenie prin bucătărie (mama insista de fiecare dată să lăsăm spălatul vaselor pentru mai târziu), mă scuz ca să-mi verific telefonul. Am primit un mesaj de la Kirk în timpul cinei în care îmi spunea doar atât: *Am ajuns acasă*. *Finch mi-a spus că ai plecat la Bristol.* Nu i-am răspuns. Apoi îmi verific căsuţa vocală, găsind un singur mesaj de la Melanie. Vocea îi suna disperată şi dramatică, în timp ce-mi povesteşte alandala că a auzit de la Kathie, care a auzit de la fiica ei, care a auzit de la altcineva că a fost un fel de confruntare între Lyla şi Polly acasă la noi în această după-amiază.

— *Super*, zic cu voce tare, gândindu-mă ce era de făcut.

În loc să o sun înapoi pe Melanie sau să încerc să dau de Finch şi să lămuresc lucrurile, îmi dau seama că gândul nu-mi e decât la Lyla. Cu riscul de a părea şi eu o turnătoare, îi scriu lui Tom: Nu sunt sigură dacă ai aflat, dar am motive să cred că ai noştri copii şi-au petrecut timpul împreună… Cred că au fost la concert noaptea trecută şi am înţeles de la Melanie (şi de la bârfitoarele de serviciu) că Lyla a fost la noi acasă astăzi. Eu sunt în Bristol la părinţii mei şi cred că nici Kirk nu era acasă. Nu avem o regulă care să interzică fetelor să vină la noi când nu suntem acasă (deşi ar trebui!), nu i-am dat permisiunea lui Finch să o aducă pe Lyla şi ceva îmi spune că nici tu nu i-ai dat-o Lylei. Am mai auzit şi că a fost ceva cu fosta prietenă a lui Finch, Polly, care a venit acolo şi a înfruntat-o pe Lyla. Nu am detalii şi e posibil ca povestea să fie trasă de păr, dar, în orice caz, m-am gândit că e cazul să ştii şi tu. Mă întorc mâine, dar poţi să mă suni diseară, dacă vrei. Îmi pare rău. Încă o dată.

Aştept o clipă, sperând la un răspuns şi uşurată când îl primesc: Nu a avut permisiunea mea. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Vorbesc cu ea şi ţinem legătura.

Nu mă simt prea bine, dar hotărăsc că nu mai am ce face pentru moment (şi cu siguranţă nu are niciun rost să îi cer ajutorul lui Kirk), aşa că îmi pun telefonul înapoi în poşetă şi mă alătur lui Teddy şi părinţilor mei, care s-au retras pe veranda din spate. Mama serveşte din biscuiţii ei Pepperidge Farm cu aromă de mentă, alături de câte un păhărel de lichior de mentă. L-am văzut pe Teddy refuzând desertul şi rămânând la Corona lui.

În timp ce am ocupat singurul loc rămas liber, pe canapea, lângă Teddy,

am senzaţia că au vorbit despre mine.

— Ce am ratat? zic eu.

— Mai nimic, răspunde tata. Totul e bine acasă?

Cu toţii ne dăm seama că e o întrebare destul de ridicolă – aşa că zâmbesc şi spun:

— Nu mai rău decât de obicei.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti despre asta? mă întreabă mama.

După ce le aruncasem bomba şi le-am acceptat părerile de rău, am insistat că o să fiu în regulă şi că tot răul, spre bine. Ba chiar am aruncat clişeul clasic, dar, de cele mai multe ori, adevărat: *Este aşa cum e.*

— Da, sunt sigură. Nu în seara asta, am zis, disperată să fiu lăsată în pace. De ce nu ne mai povesteşti ceva?

Mamei nu trebuie să îi ceri de două ori.

Se lansează astfel într-o istorisire lungă şi încâlcită despre cum eu şi fratele meu am încercat să ne „pierdem" în pădure în timpul unei vacanţe cu familia, imitându-i pe Bobby şi Cindy Brady[8]. Sfârşeşte prin a spune:

— Asta era pe vremea când Ninei îi plăcea încă să meargă cu cortul. Acum, ideea ei despre condiţii proaste e să fie cazată la Confort Inn sau Hilton Garden. Râde, apoi se uită la mine şi adăugă: Dacă te gândeşti mai bine, pariu că nici acolo nu te-ai duce!

— Încetează! îi replic eu, puţin defensivă. Mi-a ieşit pe nas de câte ori am stat la hoteluri precum Confort Inn şi Hilton Garden.

— În ultimii ani? face ea.

— *Absolut*! exclam, fericită că era adevărat, deşi nu făceam asta decât atunci când Finch avea meciuri de baschet prin sate, unde nu aveam altă opţiune. Şi nu recunosc nici în ruptul capului nici că îmi car în bagaj propriile perne şi cearşafuri.

— Ei bine, e limpede că n-ai stat la camping în ultimii douăzeci de ani, comentează mama, părându-mi nostalgică nu atât după „vremurile bune", cât după *mine* cea de dinainte. Poate doar în *glamping*[9]!

— *Glamping*? Adică camping cu stil? a întrebat Teddy, evident la fel de amuzat ca mama.

— Exact! râde mama.

Până şi tata zâmbeşte.

— E pe bune? mă întreabă Teddy.

— Da! răspunde mama în locul meu. În Montana, nu-i aşa, Nina?

— Aşa e, bombăn eu, recunoscătoare că nu-şi aducea aminte şi de

[8] Personaje din sitcom-ul american The Brady Bunch.

[9] Glamping – cuvânt compus din glamorous şi camping, care descrie un stil de camping cu facilităţi şi condiţii tipice unei camere de hotel, realizate însă pe modelul unui cort tradiţional.

excursiile noastre în corturi de lux din Big Sur şi Tanzania.

— Şi, Teddy, ar trebui să vezi „corturile", a continuat mama, desenând ghilimelele cu degetele în aer. Instalaţie sanitară, centrală termică… până şi podele încălzite! Cele mai elegante corturi pe care le-am văzut vreodată!

Nu-mi dau seama dacă mă ia peste picior sau dacă se laudă cu mine – însă are aceeaşi expresie pe chip ca atunci când mă întreabă cât a costat un lucru. *Ştiu că nu e treaba mea*, comentează ea de obicei. *Dar cât ai mai dat* şi *pe asta*?

— Hai să schimbăm subiectul, mamă, te rog, am zis eu, în glas strecurându-mi-se o oarecare răceală.

Mamei îi piere zâmbetul numaidecât şi îşi cere sincer scuze, ştiind că a mers prea departe.

— Nu, mie îmi pare rău, spun, regretând faptul că eram prea sensibilă şi că nu puteam să mă bucur de moment. Chiar am nevoie să mă destind. La urma urmelor, nu e un *secret* că viaţa mi s-a schimbat dramatic – şi că asta are de-a face, în principal, cu banii. Doar că e puţin stânjenitor…

— Nu ar trebui să te simţi stânjenită, spune mama. Cred că e minunat că ai parte de atâtea experienţe frumoase.

— Şi eu cred la fel, e de acord Teddy, dând din cap.

— Şi eu, intervine tata.

— Da. Am fost norocoasă, din *anumite* puncte de vedere, zic eu. E o aluzie la Kirk, şi îmi dau seama că cel puţin mama s-a prins.

— Da, nimeni nu duce o viaţă perfectă, continuă ea.

— Adevărat, confirmă Teddy. În toate există avantaje şi dezavantaje. La toată lumea.

Aprob din cap.

— Adică, urăsc faptul că băieţii mei nu sunt tot timpul cu mine de la divorţ, continuă Teddy. E naşpa că locuiesc la Charlotte. Dar…

Face o pauză, iar eu mă întreb unde vrea să ajungă. Care ar fi putut fi avantajul acestei situaţii?

— Se duc la şcoala asta privată acum, unde au parte de o educaţie foarte bună. O şansă pe care aici nu ar fi avut-o. Nu că aş avea ceva cu Vance şi Tennessee, adaugă el, făcând referire la şcoala generală şi la liceul la care am fost noi şi la care merg acum copiii lui Julie. Dar Charlotte Country Day este de departe mai bună. Nu mi-aş fi permis niciodată să îi duc la o asemenea şcoală. Însă tatăl lor vitreg poate. Plăteşte cu bucurie până la ultimul cent. Ăsta e cu siguranţă un avantaj. Întotdeauna găseşti unul dacă te uiţi cu atenţie.

— Chiar sper să fie aşa, zic eu.

Deodată, mama anunţă că a trecut de ora lor de culcare şi că noi, „copiii",

avem de recuperat. Teddy arată de parcă ar vrea şi el să-şi anunţe curând plecarea, aşa că intervin rapid:

— Mai vrei o bere?

Nu sunt sigură dacă mai vreau să stea sau doar să evit o discuţie despre divorţ cu mama, dar mă bucur când acceptă.

— Sigur. Încă una.

Cât timp ai mei îl îmbrăţişează pe Teddy şi îşi iau la revedere, eu mă duc la frigider să mai au o Corona. Tocmai când pun feliile de limetă, părinţii mei intră în bucătărie şi ajung în spatele meu.

— Eşti bine, scumpo? întreabă mama, dând să mă îmbrăţişeze.

— Da, sigur, zic, îmbrăţişând-o la rândul meu. Vorbim mâine dimineaţă despre asta.

— Bine. Sau poţi veni la mine dacă nu poţi dormi, se oferă ea, aşa cum făcea când eram mică. Vrei să stai aici sau la Julie?

— Aici, zic. Trebuie doar să-mi aduc bagajul din maşină.

— Ţi-l aduc eu, se oferă tata.

— Mulţumesc, răspund, simţind un val de afecţiune pentru tatăl meu. Pentru amândoi, de altfel.

— Mai ai nevoie de ceva? întreabă mama.

Scutur din cap.

— Nu, mulţumesc… mă bucur doar că sunt aici.

— Şi noi, zice tata.

Dau din cap, iau berea lui Teddy şi mă îndrept spre verandă, în tot timpul ăsta urmărită de privirea mamei.

— Distracţie plăcută! îmi urează ea, pe un ton puţin cam prea entuziasmat. Nu se ştie *niciodată* ce ar putea să se…

— Nu zice nimic, mamă! i-o tai eu, aruncându-i o privire peste umăr.

Însă ea nu se poate abţine şi spune, cu un rânjet prostuţ pe chip:

— Ei bine, ce ar putea să se întâmple. Cu tine şi cu Teddy, după atâţia ani…

*

— Am uitat cât de grozavi sunt părinţii tăi, zice Teddy, după ce mă întorc pe verandă, de data aceasta aşezându-mă în faţa lui.

— Da, doar că mama e puţin cam sărită, comentez eu. Indiferent de cât de mult îţi urăşti ginerele, şi bănuiesc că destul de mult, în cazul ei, oamenii normali nu spun ce a spus ea în aceeaşi seară în care fiica ta anunţă că divorţează. Dar, pe de altă parte, mama nu e o persoană normală. Nici la bine, nici la rău.

— Mă termină, spune Teddy, chicotind. Dintotdeauna a făcut-o. N-are niciun pic de tact. Şi îmi place la nebunie cum se ia de tine.

— Serios? îi întorc eu zâmbetul. Şi de ce-ţi place la nebunie *asta*?

— Pentru că te pune la punct.

— Mda, dar şi ea exagerează destul, ştii, nu?

— Serios? face Teddy, ridicându-şi sprâncenele, apoi luând o gură de bere. Deci nu-ţi place *glampingul*? întreabă el, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet.

— O, haide, fac eu, gândindu-mă că poate e mai deştept decât îl crezusem eu.

— Ştii că te necăjesc.

— Da. Dar tot mă consideri o snoabă.

— Te consider? rânjeşte Teddy. *Eşti*!

Îi spun pe nume pe o voce plângăcioasă, gestul acesta aducându-mi aminte fix de liceu.

— Hai să o luăm aşa, zice Teddy, în timp ce eu îmi ţin respiraţia. E limpede că îţi plac lucrurile bune în viaţă.

Vorbeşte rar, ca şi cum şi-ar alege cuvintele cu diplomaţie, însă cu tot aud un eufemism pentru materialism.

Probabil arăt stânjenită, fiindcă adaugă:

— Hei, înţeleg. Şi eu aş conduce un Aston Martin dacă aş putea.

Zâmbesc, fiindcă afirmaţia lui mă linişteşte.

— Şi, oricum… ştiu că ai suflet bun, Nina, spune el.

Nu sunt sigură dacă acest lucru e adevărat, dar sunt sigură că, în acest moment, Teddy crede că este, iar faptul că mi-o spune îmi topeşte puţin inima. Mai important de-atât, îmi dă speranţă pentru fiul pe care l-am crescut.

— Îţi mulţumesc, Teddy.

El încuviinţează din cap şi ne privim câteva secunde în tăcere. Apoi spune:

— Chiar îmi pare rău pentru căsnicia ta… Divorţul e dur… Seamănă puţin cu moartea… sau… cu arderea unei case până la temelii.

Zâmbesc trist spre el, digerând analogia.

— Mda, încă nu am procesat totul, dar ştiu că va fi dificil.

— Şi, doar un avertisment, probabil o să fie foarte greu până să devină foarte uşor… Sau, cel puţin, aşa a fost pentru mine. Dar ajută să ştii că faci ce trebuie.

— Exact asta e, zic. Adică… e complicat. Şi parcă *nu.*

— Ştiu. Oamenii vor mereu să reducă divorţul la un singur lucru. La o simplă afirmaţie. „M-a înşelat." „E o alcoolică." „Joacă jocuri de noroc." De cele mai multe ori, nu e aşa simplu. Dar tot ştii că e ce trebuie…

Nu-mi dau seama dacă vrea să îi povestesc ce s-a întâmplat sau pur şi

simplu gândește cu voce tare.

— Mda, fac eu. Problemele noastre au apărut treptat și s-au tot adunat. Nu pot să îi pun o etichetă. Dar dacă ar trebui să găsesc una – aș spune că nu mai împărtășim aceleași valori. Poate că nu am făcut-o niciodată…

Teddy încuviințează din cap.

— Da. O să te lămurești tu. Ești cea mai deșteaptă fată din câte am întâlnit.

— Ei, haide, amândoi știm că Julie e mult mai deșteaptă, zic, simțindu-mă flatată.

Îmi dau seama cât de însetată sunt după complimente care să nu aibă legătură cu înfățișarea – fiindcă asta e tot ce primesc de la Kirk.

— Julie e undeva sus, spune Teddy. Și totuși, e căsătorită cu un bărbat în uniformă și locuiește încă în Bristol. Deci nu poate fi chiar *atât* de deșteaptă, nu? zâmbește el și mai ia o gură de bere.

— Și asta ce vrea să însemne? întreb eu, gândindu-mă dacă e un soi de autocritică sau dacă își dezvăluie propriile nesiguranțe.

— Glumesc, spune Teddy, mai luând o gură.

— Ei bine, încerc eu, pentru orice eventualitate, ai dreptate. Julie s-a căsătorit cu un pompier și a rămas în Bristol. Eu m-am măritat cu un bogătaș și m-am mutat în Belle Meade. Dar *care* e mai fericită?

Ridică din umeri, ca și cum ar fi o decizie grea.

— „Nu eu, a spus găinușa roșie", îl lămuresc, folosind una dintre expresiile mamei.

Teddy se încruntă, părând pierdut în gânduri.

— La ce te gândești? îl întreb eu.

— Sincer?

— Da, sincer, firește. Spune-mi.

El își coboară privirea.

— Mă gândeam la cum te-ai despărțit de mine.

— Nu *eu* m-am despărțit de tine, știind *ca fix* asta se întâmplase. Ci ne-am despărțit, pur și simplu.

Teddy îmi întâlnește privirea, dar fără să se obosească să dispute un fapt cert, adaugă:

— Dintr-un anumit punct de vedere, nu ai considerat că sunt suficient de bun pentru tine. Ai vrut mai *mult.* E în regulă. Poți să recunoști.

— Nu e adevărat, răspund eu repede și empatic.

— Atunci ce a fost? Kirk? Îl întâlniseși deja?

— Nu, îți spun sincer. Nu asta a fost.

— Atunci ce? Nu că ar mai conta acum…

Cu stomacul făcut ghem, îmi vine să îi mărturisesc adevărul. Că nici într-

un milion de ani nu m-aş fi imaginat stând pe veranda părinţilor mei, alături de Teddy, douăzeci şi ceva de ani mai târziu, povestindu-i cum am fost violată. Dar fix asta fac. Îi raportez faptele, întocmai ca un jurnalist, încercând să sfârşesc de povestit fără să izbucnesc în lacrimi.

— Deci vezi? N-am crezut că *tu* nu erai suficient de bun pentru *mine*, închei eu, simţindu-mă iarăşi ca la optsprezece ani – vârsta lui Finch. O adolescentă cu inima frântă. Ci *eu* nu mă simţeam destul de bună pentru *tine.*

— O, Doamne, Nina, şopteşte Teddy, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Habar n-am avut…

— Da, asta era şi ideea. Să nu ştii.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Ţi-aş fi fost alături.

— Ştiu, spun, dorindu-mi să mă pot întoarce în timp.

Dorindu-mi să fi procedat diferit în atât de multe aspecte.

Capitolul 22

Lyla

Am uitat să trag jaluzelele înainte să mă bag în pat noaptea trecută, iar primul lucru pe care îl văd afară când mă trezesc este tata, stând ghemuit pe veranda din faţă cu un furtun de grădină, o pensulă mare şi o găleată. Are mânecile tricoului suflecate, iar mişcările lui ferme îmi aduc aminte de el tăind cu fierăstrăul sau lucrând în atelier. Cu o presimţire bolnăvicioasă a ceea ce se întâmplă, mă dau jos din pat şi mă duc la fereastră. Atunci văd literele portocaliu-neon mâzgălite pe veranda noastră. TÂRF e tot ce mai rămăsese, dar îmi dau seama de litera care lipseşte şi ce cuvânt se voia a fi.

Simt că mi se face rău – literalmente – aşa că dau fuga până la baie, ridic capacul de la toaletă şi aştept. Nu se întâmplă nimic, frica şi groaza înlocuind acum senzaţia de greaţă. Mă duc pe hol, evitând să mă privesc în oglindă, apoi deschid uşa din faţă, simţind răcoarea dimineţii de primăvară.

Tata, care e încă în genunchi, ridică privirea la mine şi spune:

— Intră înapoi în casă.

Vocea îi e calmă, dar ştiu din experienţă că nu trebuie să mă las păcălită. Ne aflăm chiar în ochiul furtunii.

Îmi spun că trebuie să îi urmez instrucţiunile, dar rămân încremenită în loc. Rămân încremenită, holbându-mă. Mare parte din F e şters deja, doar TÂR a mai rămas. Sunt atâtea lucruri la care aş putea să mă gândesc, dar nu simt decât o uşurare pentru faptul ca vopseaua e lavabilă şi nu permanentă. Cumva, îmi dau seama că tata nu vede partea plină a paharului.

— *Am spus să treci înapoi în casă*! ridică tata glasul, de data asta fără să se mai uite la mine.

Fac câţiva paşi în spate, retrăgându-mă înăuntru, apoi dau fuga în dormitor să-mi iau telefonul. Niciun mesaj nou, nimic de ultima oară când am verificat, uneori şi în timpul nopţii. Îl apelez numaidecât pe Finch.

— Bună dimineaţa, spune el, vesel ca a doua zi după sex.

— Nu, nu e bună, zic, urmărindu-l iar pe tata de pe fereastră.

Acum s-a ridicat în picioare, udând porţiunea cu furtunul, capătul fiind aţintit pe cea mai concentrată parte. Apa portocalie se scurge pe trepte şi de-a lungul gazonului.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Finch.

— Cineva ne-a dat cu spray colorat pe verandă.

— Cum?

— Ca atunci când faci graffiti. Cineva ne-a vandalizat proprietatea. Veranda.

— Rahaat! a făcut Finch. Şi ce au scris?

Îmi ia o secundă până să răspund.

— Târfă, mă conving să rostesc cuvântul, simţind cum mă cuprinde un val de ruşine. Tata e afară şi încearcă să cureţe. E foarte nervos.

— Doamne. Oribil. Mă simt *groaznic.*

— Nu e vina *ta*, bombăn eu, cu faţa arzându-mi. Pun pariu că a fost Polly.

— Sunt sigur că ea a fost… Aveţi camere?

— Nu, zic eu, gândindu-mă la sistemul de alarmă al familiei Browning şi la toate lucrurile frumoase din interiorul casei lor care trebuiau protejate.

— Poate vecinii voştri au?

— Sunt destul de sigură că nu au, răspund eu, devenind puţin iritată.

Ştiu că încerca să fie de ajutor – dar trebuia să ştie că nimeni din cartierul nostru nu avea camere de securitate.

— O s-o sun pe Polly, spune el. Scot eu adevărul de la ea.

— Nu, mă opun eu, ştiind că nu avea să iasă nimic bun din asta – o să nege şi poate chiar o să înrăutăţească lucrurile pentru mine. Te rog, nu face asta.

— Bine, încuviinţează el, deşi suna de-a dreptul nervos.

— Finch? întreb eu, neliniştită. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ai… spus cuiva? întreb, vocea tremurându-mi uşor. Despre ce am *făcut* noi?

— La naiba, nu! face el.

Îl cred, dar am nevoie de mai multă asigurare.

— Nici măcar lui Beau?

— Nu. *Nimănui*, spune el. Nu fac de-astea, Lyla.

— Bine, spun eu, dorindu-mi pentru o secundă ca măcar asta să fi fost singura problemă.

Polly avea să creadă oricum ce voia ea, dar măcar l-aş fi putut privi în ochi pe tata. Şi nu puteam nici să nu mă gândesc că era mult mai uşor să fii băiat decât fată. Nimeni nu avea să scrie *târfă* pe veranda lui Finch, asta era al naibii de sigur.

— Ai făcut o poză? a întrebat Finch. La verandă?

— A, nu. De ce aş face asta?

— Pentru dovezi. Ca să îi arăţi domnului Q.

— Nu, Finch. Nu am de gând să îi spun domnului Q. Nu vreau să se ducă vorba prin toată şcoala. Şi aşa e destul de rău că toată lumea o să ştie că am fost ieri la tine.

— Şi? a făcut Finch. Ai tot dreptul să vii acasă la mine. Suntem *prieteni*.

Cu inima cât un purice, izbucnesc:

— Asta e tot ce suntem? Mă urăsc că pun întrebarea asta, dar nu mă pot abţine.

— Ştii ce vreau să spun… adică… e mai mult de-atât, evident. Te plac mult, spune Finch, vocea înmuindu-i-se. Şi mi-a plăcut mult ce am făcut ieri.

Zâmbesc, simţind o căldură împrăştiindu-mi-se prin tot corpul, orice urmă de regret pierind pe dată.

— Vreau s-o facem din nou, şopteşte el.

Ameţită, îi şoptesc înapoi:

— Şi eu.

∵

Tata nu-mi adresează niciun cuvânt în drum spre şcoală şi nu-mi dau seama dacă e mai degrabă nervos sau supărat. Decid că e prea riscant să iniţiez o conversaţie de orice fel – aşa că-mi ţin gura închisă cât ţine drumul cel chinuitor. Când ajungem, parchează pe locul de vizitatori, în loc să oprească pe alee ca să mă lase, aşa cum face de obicei, şi mă panichez.

— Ce faci? îl întreb, deşi era cât se poate de limpede.

— Intru. Mă duc să vorbesc cu domnul Quarterman.

Îmi scotocesc prin minte după vreo obiecţie rezonabilă, în timp ce îi atrag atenţia că are vopsea pe haine şi pe mâini.

— Şi? face tata.

Mi-aduc aminte de filmul *Jackie.* De cum doamna Kennedy a rămas îmbrăcată în costumul ei roz, pătat de sânge, ca toată lumea să vadă ce i-au făcut soţului ei. Nu că aş compara asasinatul unui preşedinte cu vandalizarea verandei noastre, dar îmi dau seama că tata, într-o oarecare măsură, se *bucura* că e plin de vopsea. La urma urmelor, s-ar fi putut schimba foarte uşor înainte să ne fi urcat în maşină.

— Tată, lasă-mă pe mine să mă descurc cu asta, încep eu să mă rog, însă el scutură ferm din cap, ca şi cum mi-ar spune că nimic din ce aş putea spunea nu îl va face să se răzgândească. Apoi adăugă:

— Ai ceva să-mi spui înainte să intru?

Dau din cap că nu.

— Deci nu ştii cine a făcut-o?

Dau din cap încă o dată.

— Nu, tata.

— Ai vreun indiciu? Vreo… *bănuială*?

— Nu chiar.

— Nu *chiar*? repetă el.

— Adică… ar putea fi oricine. Ar putea fi la *întâmplare*.

Ultima mea remarcă este de tot râsul, însă tata încuviinţează din cap, poate dorindu-şi să fie adevărat. Că e un act de vandalism întâmplător şi că nimeni nu crede că fiica lui este o târfă.

— În regulă. Deci să sperăm că nu are legătură cu faptul că te-ai dus la concert sâmbătă seara? Sau că ai fost ieri acasă la Finch? întreabă tata sarcastic.

Mă uit la el, şocată şi ruşinată, în timp ce el scutură trist din cap şi se dă jos din maşină.

Capitolul 23

Tom

Sunt departe de a fi liniştit, dar cumva reuşesc să-mi menţin cumpătul în primele minute de la intrarea în biroul lui Quarterman. Chiar şi atunci când îi arăt poza cu cuvântul TÂRFĂ scris de-a lungul verandei noastre, îmi păstrez tonul jos, la fel cum am făcut în maşină cu Lyla. Cumva, mă ajută şi să-l văd pe Quarterman de-a dreptul furios.

— Îmi pare atât de rău, Tom! E groaznic! Pur şi simplu groaznic, spune el, scuturând din cap. Ai vreo idee cine a făcut asta?

— Nu, răspund eu.

— Lyla ştie ceva?

— Ea spune că nu.

— Şi o crezi?

Oftez din toţi rărunchii şi scutur din cap.

— Sincer, nu, nu o cred. Dar nu-mi dau seama dacă acoperă pe cineva sau e doar speriată.

— De repercusiuni? întreabă Quarterman.

— Mda… de toată situaţia… cu Finch… A scăpat de sub control…

Quarterman ridică din sprânceană, privindu-mă peste ochelari:

— Cum aşa? Ce se întâmplă?

Oftez încă o dată şi zic:

— Nici nu ştiu de unde să încep…

— Spune doar ce vrei să spui. Sunt de partea ta în asta, Tom, îţi promit. Nu vreau decât să vă ajut pe tine şi pe Lyla.

Din nu ştiu ce motiv straniu şi în ciuda faptului că ştiu că trebuie să se îngrijească şi de ceilalţi studenţi, precum şi de reputaţia şcolii, totuşi *am* încredere în el. Sau poate sunt doar disperat. Dar încep să vorbesc. Îi povestesc că m-am întâlnit cu Kirk, îi zic de vizita Ninei şi a lui Finch de sâmbătă dimineaţa – şi de scuzele lui Finch când nu eram în cameră. De concert şi de faptul că Lyla a fost acasă la familia Browning ieri, fără permisiune şi fără supervizare. Apoi citesc cu voce tare mesajul despre Polly primit de la Nina.

— Cu Nina ai vorbit? mă întreabă el după ce termin. De la mesajele acelea?

— Nu, recunosc eu. Nu încă… Dar, destul de ciudat, o simt ca pe un aliat în

toată povestea asta. De partea Lylei.

— Da, încuviinţează şi Quarterman. Chiar cred că încearcă să facă ce trebuie.

Înainte să pot răspunde, auzim o bătaie în uşă.

— Da? strigă Quarterman.

Amândoi rămânem cu privirile aţintite la uşă, în timp ce se deschide uşor.

— Da? face încă o dată Quarterman, de data asta părând enervat.

Uşa se deschide mai mult, iar în prag apare Finch.

— Scuză-mă, fiule, spune Quarterman pe un glas sever, suntem într-o întrevedere.

— Îmi pare rău, spune Finch, dar nu se clinteşte, ba dimpotrivă, deschide uşa şi mai mult şi aruncă nişte momeală. Dar am nişte informaţii cu privire la… ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Quarterman se ridică şi îi face semn lui Finch înspre birou.

— În acest caz, intră. Ia un loc.

Îmi spun să rămân calm, în timp ce Finch se aşază pe scaunul de lângă mine.

— Cine a fost? întreb eu, pe un ton ridicat. Cine a dat cu vopsea pe verandă?

Finch trage aer în piept, dând în sfârşit semne de emoţie sau cel puţin de talent actoricesc.

— Polly, spune el, începând să vorbească repede. Sau una dintre prietenele ei. Dacă nu a fost ea, sigur ştie cine a fost. E implicată fără doar şi poate.

— Fiule, acuzaţia ta este destul de gravă, intervine Quarterman. Ai *vreo* dovadă?

— Nu am dovezi *solide*, răspunde Finch. Doar că ieri… Polly a făcut-o pe Lyla… fix aşa.

— Vrei să spui *târfă*? m-am silit eu să rostesc cuvântul, urechile vuindu-mi.

Finch îmi susţine privirea, apoi dă încetişor din cap.

— Da, domnule. Acela a fost cuvântul folosit.

Ceva dinăuntrul meu cedează, aşa că mă aplec spre el şi îi şuier printre dinţi:

— Şi nu crezi că *tu* eşti responsabil pentru toate astea?

Finch scutură din cap şi spune:

— Nu, domnule, eu n-am făcut nimic pe veranda dumneavoastră.

— Ei bine, nu crezi că poza făcută fiicei mele a contribuit la *asta*?

Finch îmi răspunde privirii mele furioase cu o privire goală. Fărâma de bunăvoinţă pe care am fost dispus să i-o arăt după vizita de sâmbătă

dimineaţa se duce pe pustiu şi trebuie să-mi înfrânez dorinţa puternică de a sări la el.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi… începe el.

— Domnul Volpe vrea să spună, îi traduce Quarterman pentru mine, că poza *ta* – cea *făcută* Lylei – este probabil motivul care a pus toate aceste lucruri în mişcare.

Finch clipeşte, apoi scutură cu îndrăzneală din cap şi zice:

— Nu, domnule. Cu tot respectul, nu sunt de acord cu această afirmaţie.

De data asta, chiar sar din scaun, având satisfacţia să îi văd frica strecurându-i-se pe chip.

— Domnule Volpe! Aşteptaţi! Vă rog, ascultaţi-mă! strigă el, ridicând palmele în aer. Nu eu am făcut poza aia Lylei! Şi nu eu am pus acea descriere. Şi nici nu am trimis-o *nimănui*!

— Poftim? am făcut eu şi Quarterman la unison.

— Vă jur! continuă Finch. Întrebaţi-o pe Lyla. Ea ştie adevărul!

— Ei bine, fie ai minţit atunci, fie minţi acum. Care din două? întreabă Quarterman.

— *Atunci* am minţit, domnule. Şi îmi pare foarte rău pentru asta. Dar *acum* vă spun adevărul. Nu eu am făcut poza aceea Lylei.

— Ei bine, atunci cine a făcut-o? am ţipat eu la el.

— Polly, spune el, uitându-se la Quarterman, apoi din nou la mine. O acopeream… Dar după ce i-a spus ieri Lylei? Şi după ce a scris ce a scris pe veranda dumneavoastră? Nu merită ajutorul meu.

Scutură din cap, după care mă priveşte în ochi cu atâta îndrăzneală, încât sunt convins că doar un scenariu din două poate fi adevărat. Finch este fie complet nevinovat, fie un sociopat absolut. Fie seamănă mai mult cu maică-sa, fie cu taică-său. Habar nu-am care e varianta corectă, dar nu mă las până nu aflu.

Capitolul 24

Nina

Mă trezesc pe la patru dimineaţa în dormitorul unde mi-am petrecut copilăria, ştiind că nu voi mai putea adormi la loc. Sunt prea anxioasă, mintea fiindu-mi înţesată de gânduri despre trecut, despre viitor şi despre mizerabilul purgatoriu prezent în care mă aflam. O parte din mine regretă că am fost atât de deschisă noaptea trecută. În primul rând, pentru că le-am spus tuturor despre planurile mele de divorţ – indiferent de ce a făcut, Kirk merită respectul de a-mi afla decizia înaintea celorlalţi. Dar şi pentru că i-am povestit lui Teddy ce mi se întâmplase la colegiu. Ştiu că se zice că adevărul te eliberează, dar, serios acum, care era rostul în a îngrijora şi a supăra pe toată lumea?

Mai mare decât regretul cu privire la deciziile mele din trecut e groaza de ceea ce urmează. Mi-e groază să-l văd pe Kirk, groază să-l confrunt pe Finch cu privire la concert şi la ce s-a întâmplat acasă la noi. Dar ştiu că trebuie s-o fac şi nu mai are rost să amân. Aşa că mă ridic, îmi fac repede patul, mă spăl pe dinţi şi mă îmbrac. Îmi arunc pijamalele şi cosmeticele în bagaj şi mă furişez pe scări în jos, sperând să las un bileţel de bun-rămas şi să mă strecor pe uşă afară. Însă o găsesc pe mama stând la masa înaltă din bucătărie, îmbrăcată în halat şi jucând solitaire pe laptopul ei.

— Pleci? face ea, ridicând privirea spre mine imediat după ce şi-a mutat cartea. Aşa devreme?

— Da, am multe de făcut azi.

Ea încuviinţează din cap şi mă întreabă dacă poate să-mi facă nişte cafea pentru drum.

— Ar fi super, mamă. Mulţumesc.

Se ridică, se duce la aragaz şi porneşte ochiul. Zâmbesc în sinea mea, dându-mi seama că se referise la cafea *instant.* Firește, scoate din dulap un borcan cu cafea Folgers, împreună cu nişte frişcă pudră şi două pachete de îndulcitori.

— O beau neagră, zic, gândindu-mă că poate o arunc pe drum şi aştept până dau de un Starbucks sau măcar de un Chick-fil-A.

Dar, pe de altă parte, poate cafeaua instant a mamei este tot ce-mi trebuie acum.

Ne sprijinim amândouă de bufet, aşteptând să fiarbă apa şi privindu-ne

fix în ochi.

— Îmi pare aşa rău de tine şi Kirk, spune ea în cele din urmă.

— Da, mamă. Şi mie îmi pare rău.

— Ştiu că asta nu e treaba mea şi nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, începe ea o afirmaţie destul de neobişnuită pentru mama, dar… crezi că e vorba de altcineva?

Ridic din umeri.

— Sincer, mamă? Nici nu ştiu. Probabil că da… Dar nu de asta plec… Aş putea trece peste o aventură, dacă asta ar fi singura problemă.

— Ai *putea*? face ea.

— Da, aşa cred. Oameni buni mai greşesc, zic eu, sperând ca zicala să i se aplice şi lui Finch. Dar… mi-e teamă că soţul meu nu mai e un om bun.

Mama încuviinţează din cap, nefăcând nici măcar o încercare de a-i lua apărarea ginerelui ei.

— L-ai plăcut *vreodată*? întreb eu, gândindu-mă la amintirile lui Julie de la minigolf.

— Fireşte că l-am plăcut, răspunde ea, puţin prea mecanic.

— Serios? Spune-mi adevărul… te rog.

Mama oftează şi zice:

— Ei bine, la început, nu eram sigură. L-am plăcut, dar mi se părea puţin snob, iar voi doi parcă nu prea… vă potriveaţi… Dar îmi dădeam seama că simţeai că era ce-ţi trebuia ţie…

— Aşa a fost, zic, uimită că mama văzuse lucrurile atât de limpede – chiar înaintea mea. Şi totuşi, tânjeam după cum ar fi putut fi. După cum am fi putut evolua împreună într-o altă direcţie.

— Şi mi-a plăcut mult cum avea grijă de tine. Era un gentleman. Dar, cu timpul, asta s-a schimbat, continuă ea. *El* s-a schimbat. Pare mai… *egoist* acum.

— Ştiu, confirm eu, gândindu-mă că asta era încă puţin spus. Când crezi că s-a petrecut schimbarea? După ce şi-a vândut compania?

— Aşa cred, da, răspunde mama. După, nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas. Şi cred că a început să te ia şi pe tine de bună… Are o anumită… lipsă de respect care ne deranjează pe mine şi pe tata.

Încuviinţez din cap, ştiind că avea dreptate şi regretând exemplul pe care Kirk i-l oferise lui Finch, precum şi faptul că permisesem asta pentru prea mult timp. Îi spun acest lucru mamei, după care adaug plină de speranţă:

— Dar mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i aşa?

— Absolut, spune mama, punând o lingură generoasă de cafea instant în termosul de la Universitatea din Tennessee pe care cred că îl avea de prin anii ’80. Cred că şi Teddy ar fi de acord cu afirmaţia asta, spune şi mă

privește încrezătoare.

— Mamă! zic eu, scuturând din cap.

— Ce? face ea, cu ochi nevinovați. *Spuneam* doar.

Când mai am cam șaisprezece kilometri până la Nashville, primesc un telefon de la Walter Quarterman.

— A avut loc un eveniment. Ați putea să veniți, vă rog?

— Ce fel de eveniment? întreb eu, cu inima cât un purice, întrebându-mă dacă avea legătură cu mesajul vocal al Melaniei.

— Prefer să nu discut despre asta la telefon, îmi spune Walter.

— În regulă, zic, după care îl întreb dacă a vorbit și cu Kirk.

— Nu, v-am sunat pe dumneavoastră mai întâi.

— Vă mulțumesc, adaug și îi zic că ajung cât de repede pot.

*

Douăzeci de minute și câteva reguli de trafic încălcate mai târziu, parchez în fața școlii și dau buzna înăuntru.

— Am o întâlnire cu domnul Quarterman, îi spun lui Sharon de la recepție. Mă așteaptă.

Ea încuviințează din cap și îmi dă să semnez în afurisita de condică, dar eu o resping, bombănind că sunt deja în întârziere și țâșnind de-a lungul holului.

Când ajung în dreptul biroului lui Walter, bat și intru într-o încăpere plină de oameni. Walter e la biroul lui, iar în fața lui, într-un semicerc de scaune, stau Finch, Tom, Polly și părinții lui Polly.

Stomacul mi se face ghem, în vreme ce Walter se ridică să mă salute, după care îmi face semn către singurul scaun liber, care se întâmplă să fie chiar lângă fiul meu. Mă așez, în timp ce îi salut pe Tom, Polly și pe părinții ei cu câte un semn din cap, lăsându-l pe Finch la urmă. Toată lumea pare relativ liniștită, în afară de Polly.

— O să ni se alăture și Kirk? întreabă Walter.

— Nu, răspund eu. Poți să-mi spui ce se întâmplă?

— Da, spune Walter, dând din cap. După cum am discutat și la telefon, Nina, a avut loc un eveniment și, din nefericire, avem două versiuni diferite ale aceleiași povești.

Polly scoate un suspin, îngropându-și fața în mâini, în vreme ce tatăl ei o cuprinde pe după umeri și încearcă să o liniștească.

— Poate cineva… să treacă la subiect? izbucnesc eu.

— Desigur, se răstește Tom, cu un glas rece și impersonal. Cineva a scris cuvântul *târfă* pe veranda noastră.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău!

Tom ignoră remarca mea și continuă:

— Finch spune că Polly a făcut-o.

Cu coada ochiului, îl văd pe Finch încuviinţând din cap, în vreme ce Polly se vaită în semn de protest:

— N-am fost eu! Jur!

Tatăl ei încearcă să o liniştească încă o dată, în timp ce Tom continuă:

— Chiar dacă opera de artă îi aparţine sau nu lui Polly, ea recunoaşte că a făcut-o târfă pe Lyla. Acasă la *tine*. Ieri. Măcar atâta lucru. Ceea ce este oricum adorabil.

— Îi pare foarte rău pentru folosirea acelui cuvânt, spune tatăl lui Polly. Dar nu are *nimic* de-a face cu vandalizarea verandei voastre. A fost cu noi în casa toată noaptea.

Walter dă să intervină, însă Tom vorbeşte peste el:

— Acum Finch mai spune şi că nu el a făcut infama poză Lylei. Ci că, de fapt, Polly a fost şi că în tot timpul ăsta o acoperea.

— Asta nu e adevărat! strigă Polly, cu faţa plină de lacrimi şi de muci. E o minciună sfruntată!

— Tu eşti mincinoasa, o acuză Finch, perfect calm.

Walter oftează şi spune:

— Ei bine, să sperăm că procesul de mâine va face lumină.

— Lumină? strigă Tom. Singura lumină pe care o văd este că fiica mea este atacată din dreapta şi din stânga şi cineva de aici minte. Sau poate *amândoi.* Poate toată chestia asta este o intrigă elaborată ca nimeni să *nu* iasă vinovat.

— Vă pot asigura, domnule Volpe, că nu asta se întâmplă aici, spune tatăl lui Polly. Fiica mea a recunoscut că a jignit-o pe fiica dumneavoastră, dar…

— Dar ce? ripostează Tom. Nu-i mare lucru?

— Tom, te rog, ştiu că e greu, dar *încearcă* să te calmezi, intervine Walter.

— Nu-mi *spune* tu mie să mă calmez! E un circ aici. Un circ *absolut*! Tom se ridică brusc, aproape răsturnându-şi scaunul, îndreptându-se ca o furtună spre uşă. Cineva să o aducă pe fiica mea de la ore!

Walter arată complet buimac, ia telefonul, tastează o extensie şi spune:

— Poţi, te rog, să o aduci pe Lyla Volpe la intrarea principală?… Da. Chiar acum, te rog.

Între timp, Tom iese pe uşă, trântind-o în urma lui.

Eu sar de pe scaun, cu inima bătându-mi nebuneşte, în timp ce îl privesc în ochi pe Finch. El se uită înapoi la mine, cu mâna pe inimă.

— Îţi jur, mamă, şopteşte el. N-am fost eu.

Capitolul 25

Tom

Când Lyla nu se materializează imediat în hol, încep să bat în biroul de la intrare, țipând la îngâmfata de recepționistă și cerându-i să mi-o aducă pe fiica mea *acum.* Ba chiar o iau de-a lungul holului unde sunt clasele liceului.

— Domnule Volpe, nu aveți voie acolo!

Recepționistă se ridică panicată, de parcă aș fi fost un atacator înarmat.

Ba mai mult, cu voce tremurândă, îmi spune că va fi nevoită să cheme poliția dacă mai fac un pas.

Mă opresc, mă întorc și mă duc înapoi la ea.

— Te rog, nu te preface că nu știi ce se întâmplă aici. Pentru că sunt destul de sigur că știi *tot* ce se petrece pe-aici!

Îmi pun mâna pe birou încă o dată, pentru orice eventualitate, tocmai când Lyla apare de după colț și fuge spre mine, arătând îngrozită.

— Tată? *Ce faci*? mă întreabă, în timp ce eu o surprind pe recepționistă cum ne urmărește curioasă peste ochelarii ei de citit.

— Haide. Plecăm. *Chiar acum*!

— Nu pot pleca, tata! spune ea, uitându-se în jur, părând disperată. Sunt în mijlocul unui test la științe! Și nici nu am lucrurile la mine.

— Acum! strig eu.

Ea începe să protesteze din nou, dar eu mă întorc și ies pe ușă. Nu știu de ce-aș fi în stare dacă nu mă urmează. Cel mai probabil ar implica butonul de panică al femeii. Din fericire, nu vom afla, pentru că, peste câteva secunde, aud pașii Lylei în urma mea.

Încep să merg mai repede, lungind pasul. Când Lyla urcă în mașină lângă mine, e complet dezlănțuită, plângând atât de tare, încât începe să se sufoce. O parte din mine ar vrea să o ia în brațe și să o liniștească. Însă furia mea, împreună cu dorința de a pleca naibii din Belle Meade, e mai mare decât orice sentiment de compasiune.

Așa că pornesc mașina, trecând pe lângă nenumărați afurisiți în Range Roveruri, BMW-uri și Mercedesuri. La ce naiba mă gândeam când mi-am trimis fiica într-un asemenea cartier zi de zi, plin cu nenorociții ăștia lipsiți de suflet, avizi de bani și mincinoși? De ce nu mi-am învățat lecția de pe când eram ajutor de jucător de golf la Country Clubul din Belle Meade? Atunci când m-am culcat cu Delaney și mi-am dat seama că mă folosea ca pe un

pion – o modalitate bolnavă de a-i da peste nas tăticului ei şi societăţii de rahat din care făcea parte? Ei bine, Lyla a devenit şi ea un pion şi n-am de gând să mai suport acest lucru. Începând de azi, copilul meu nu va mai merge la şcoala aia uitată de Dumnezeu. Nicio educaţie din lume nu merită un asemenea sacrificiu. La urma urmelor, care e scopul? Primeşti o educaţie elitistă ca să ce, mai exact? Să intri într-un grup elitist de prieteni şi să te alegi cu un afurisit de soţ precum Kirk Browning? Să le ia dracu'! Aş fi mai liniştit dacă Lyla ar trăi de la un salariu la altul ca mine decât să înceapă să semene cu oamenii ăia. Aş prefera să fie singuratică şi de una singură decât singuratică în lumea *lor*.

Eram noi împotriva lor.

∵

Ăsta e ritmul gândurilor mele în timp ce conduc. Intrarea pe autostrada 440 pare ticsită, aşa că o ţin prin oraş, oprind la semafor după semafor, lacrimile Lylei curgând întruna. La fiecare câteva minute, mă gândesc la Quarterman şi la Nina, şi îmi dau seama că prea îi bag pe toţi în aceeaşi oală. Pe de altă parte, ei sunt chiar acolo, jucând afurisitul de joc. De altfel, cum ar putea Quarterman să conducă o şcoală ca Windsor dacă nu ar îndulci tot rahatul ăla? Şi chiar îmi place Nina – n-am ce face în privinţa asta –, dar fiu-su e dubios. Poate că nu el a făcut poza şi nu el ne-a scris pe verandă, dar a minţit la un moment dat. Şi asta în detrimentul Lylei.

— Tata, *încetineşte*! ţipă Lyla, în timp ce aproape intru în Lexusul negru din faţa mea.

Apăs frâna în ultima secundă, cu inima bătându-mi nebuneşte şi cu mâinile transpirate pe volan.

— Scuze, bălmăjesc eu, în sinea mea spunându-mi că e cazul să-mi revin şi să cer ajutor cuiva.

Atunci mă gândesc la Bonnie şi fac la stânga unde ar fi trebui să fac la dreapta.

— Unde mergem? se opreşte Lyla din plâns cât să mă poată întreba.

— La o prietenă.

— Ce *prietenă*?

Tonul întrebării este grăitor. Crede că nu am niciun prieten.

Fără să-i răspund, îmi văd de condus, croindu-mi drum prin istoricul Belmont, până ajung la casa veche şi ciudată a lui Bonnie. Volvo-ul ei antic şi de demult, plin de abţibilduri, e parcat pe alee, în diagonală. În oricare altă zi, efortul ei de a parca m-ar fi făcut să zâmbesc.

— Tata, a cui e casa asta? întrebă Lyla.

Încă e supărată, dar curiozitatea i-a mai diminuat din isterie.

— Ţi-am spus. E a unei prietene, îi răspund, parcând în spatele Volvo-

ului. O cheamă Bonnie. Uneori vin aici şi discut cu ea despre tot felul de lucruri. Despre tine… Vino să-ţi fac cunoştinţă cu ea.

Am coborât amândoi din maşină şi am închis portierele, în vreme ce Lyla mă urmează spre uşa din faţă.

— *Ieşi…* cu ea? mă întreabă, ştergându-şi nasul cu mâneca.

În clipa aceea, Bonnie apare în prag, cu nişte ochelari gigantici şi un şal care arată mai degrabă a pătură. Părul ei cenuşiu este mai răzvrătit decât de obicei. Surprind o uşoară dezamăgire în privirea Lylei.

— Ia te uită cine a venit! face Bonnie şi deschide uşa.

— Neaţa, Bonnie, spun eu. Scuze pentru vizita surpriză.

— Dar e o surpriză *plăcută*, Tommy. O surpriză foarte *plăcută,* adaugă ea, privind dincolo de mine. Tu trebuie să fii Lyla, nu-i aşa?

Expresia ei devine şi mai călduroasă.

— Da, doamnă, răspunde Lyla, forţând un zâmbet cu buzele strânse, care apare mereu atunci când îi e prezentată unui adult.

— Cât de mult mă bucur să te cunosc! Eu sunt Bonnie, spune ea şi îi întinde o mână care apare din adâncurile şalului. Îi strânge mâna Lylei, apoi o trage într-o îmbrăţişare scurtă. Hai înăuntru, scumpo!

Lyla păşeşte înăuntru, eu o urmez şi amândoi suntem bombardaţi de mirosul dulce, de prăjitură, deşi nu-mi dau seama exact ce anume. Poate scorţişoară? Văd că şi Lyla este intrigată de-acum, nu doar de ideea că am şi eu o prietenă, ci de persoana lui Bonnie. Pentru prima oară, pare-se că am luat o decizie cu care e de acord şi fiică-mea.

Bonnie ne conduce la veranda din spate, scăldată în lumina soarelui de dimineaţă şi decorată cu tapiţerii în culori ţipătoare. Mă aşez pe un scaun de culoarea smaraldului, în timp ce Lyla alege unul din faţa mea, de culoare albastru-safir.

— Vă aduc o ceaşcă cu ceai de mentă? întreabă Bonnie cu glasul ei muzical şi cu un accent care pare aproape irlandez. E delicios!

Încuviinţăm amândoi din cap şi o urmărim cum se duce înapoi spre bucătărie. Niciunul dintre noi nu zice nimic preţ de câteva minute. Stăm acolo şi aşteptăm până când Bonnie se întoarce cu o tăviţă din lemn. Pe ea se află trei ceşti aburinde pe trei farfurii diferite, împreună cu nişte şervеţele roz pe care scrie *La mulţi ani!* Pe tavă mai este şi o ulcică cu lapte şi un bol plin cu cuburi de zahăr care îmi aduc aminte de setul de ceai de jucărie al Lylei de când era mică. Eu şi Lyla luăm fiecare câte o ceaşcă înainte ca Bonnie să pună tava pe un cufăr de răchită care are şi rol de măsuţă de cafea. Se aşază apoi pe scaunul roşu de lângă Lyla, împărtăşind cu ea vederea spre curtea din spate. Îmi face semn spre fereastră, apoi sus, înspre copaci. Eu stau cu spatele la fereastră, dar ştiu ce îi arată.

— Vezi casa aia magnifică din copac? o întreabă Bonnie pe Lyla.

Ea încuviințează din cap, captivată.

— Știi cine a construit-o? întreabă Bonnie, în timp ce își pune două cuburi de zahăr în ceașcă.

Amestecă apoi cu o linguriță, creând sunetul acela hipnotic, mici lovituri de metal pe porțelan.

— Tata? ghicește Lyla.

Bonnie zâmbește, încuviințează din cap și scutură ușor linguriţa pe marginea ceștii înainte să o pună înapoi pe tavă.

— Da, tatăl *tău*… Poate sunt subiectivă, dar trebuie să o spun: cred că e cea mai bună casă din copac din tot statul Tennessee. Poate din *toată lumea*.

Lyla îi zâmbește, iar mie mi se înmoaie inima.

— Deci, spune-mi, începe Bonnie, încruntând din sprâncene și luându-și alura de psihiatru, de ce nu ești la școală?

Lyla își pune ceașca jos.

— Întreabă-l pe tata. Din cauza lui am plecat în mijlocul testului la științe, spune, uitându-se apoi la mine.

— Are legătură cu poza? Cea de la petrecere? întreabă Bonnie, fără să-și ia privirea de la Lyla.

Îi dau puncte bonus pentru abordarea directă.

Lyla încuviințează din cap, apoi insistă, iute și ferm, că fosta prietenă a lui Finch a făcut poza și că el este nevinovat. Complet nevinovat. Fără să mă leg de afirmațiile ei, adaug niște elemente-cheie: faptul că Lyla s-a dus acasă la Finch cu o zi în urmă și că veranda ne-a fost vandalizată. Lyla spune că tot Polly a făcut și asta, după care încheie cu o remarcă la adresa episodului de dimineață, numindu-l „umilitor” și acuzându-mă că mereu înrăutățesc lucrurile.

— Deci Finch e nevinovat și eu sunt personajul negativ, nu? izbucnesc eu, efectul liniștitor al lui Bonnie începând să se piardă.

— Tată, eram în mijlocul unui *test*!

— Ai spus că nu era important.

— Și ce contează?

Bonnie încuviințează din cap plină de compasiune, apoi i se adresează.

— În regulă, Lyla, și cum ți-ai fi dorit să fi gestionat tatăl tău situația astăzi?

Lyla oftează, apoi dă un răspuns lung și alambicat, cuprinzând totul de la vopseaua portocalie de pe hainele mele până la cum am țipat pe holurile școlii.

— Adică ar fi putut să îl *sune* pe director și să nu facă ditamai scena! Și murdar de *vopsea*!

Bonnie se uită la mine.

— Înţelegi cum se simte?

— Da. Cred, zic eu. Şi are dreptate că mi-am pierdut cumpătul… dar trebuia să fac *ceva.* Şi uneori mi se pare că Lyla este mai preocupată de detalii… de *aparenţe…* decât de imaginea de ansamblu… De exemplu, chiar nu cred că îi pasă cuiva dacă am eu vopsea pe haine.

Bonnie îmi zâmbeşte uşor, apoi îşi întoarce privirea la Lyla.

— Înţelegi ce încearcă să spună?

Lyla ridică din umeri, după care răspunde la fel ca mine:

— Cred.

Bonnie îşi drege glasul şi continuă:

— Şi nu crezi că încearcă să facă ce e mai bine pentru tine?

— Da, dar asta *nu* mă prea ajută, spune Lyla. Nu mă ajută *deloc.* Habar nu are cum e să fii în pielea mea… şi dă buzna aşa în şcoala *mea*. În lumea mea.

— Nu pentru multă vreme, şuier eu printre dinţi.

Lyla pufneşte zgomotos, după care arătă spre mine şi îi zice lui Bonnie:

— Vedeţi? Vrea să plec de la şcoală din cauza asta! Spuneţi-i că e ridicol. Şi atât de nedrept! Nu e vina *şcolii.*

— În regulă. Dar înţelegi *motivul* pentru care tatăl tău are o oarecare animozitate faţă de Windsor? La urma urmelor, *cineva* din şcoala aceea ţi-a făcut poza şi *nimeni* nu a fost încă pedepsit. Şi au trecut atâtea zile, spune Bonnie, articulând motivele pentru furia şi frustrarea mea într-o manieră atât de frumoasă şi de succintă, încât îmi vine să bat palma cu ea ori să o îmbrăţişez.

— Mda, bine, înţeleg asta, spune Lyla. Şi apreciez că e un tată bun şi tot restul… Dar… E mereu atât de *supărat* pe toată lumea… Crede că lumea întreagă e împotriva noastră sau ceva de genul. Şi nu e. Chiar *nu* e…

Adevărul afirmaţiei ei mă loveşte din plin şi le simt pe amândouă uitându-se la mine, în timp ce încerc să-mi recapăt respiraţia.

— Tom? întreabă Bonnie încetişor.

— Da? răspund eu, cu capul vâjâindu-mi.

— Are Lyla dreptate aici?

Eu dau încet din cap.

— Da, are.

Susţinându-mi privirea, Lyla îmi spune:

— Şi da, tată, ştiu că unii oameni din Belle Meade sunt *naşpa.* Unii sunt nişte snobi care ne privesc de sus. Dar majoritatea nu sunt *aşa.* Unii sunt ca noi, doar că au mai mulţi bani… şi dacă banii, şi aparenţele, şi lucrurile de genul ăsta nu contează, asta înseamnă că n-ar trebui să conteze în niciun sens, spune ea, părând atât de sinceră şi de curajoasă.

Încuviinţez încă o dată din cap, simţind adevărul spuselor ei la un nivel mai profund decât aş fi crezut că era posibil.

— Vreau doar să ai încredere în mine uneori, continuă ea. Să mă laşi să-mi fac propriile păreri despre oameni… care poate că nu vor coincide cu ale tale. Fie că e vorba despre Grace… sau Finch… sau oricine altcineva. Şi da, o să fac greşeli, dar a venit momentul să ai încredere în minte. Dacă o dau în bară, o dau în bară. Dar îmi doresc – şi am *nevoie* – să crezi în mine.

— În regulă, am zis eu, încuviinţând din cap şi alungând nişte lacrimi neaşteptate. O să încerc.

— Şi tu, Lyla? intervine Bonnie. O să încerci şi tu? Să nu mai fi aşa dură cu el? Să înţelegi ce greu trebuie să îi fie să te crească de unul singur?

— Da, spune Lyla, uitându-se întâi la Bonnie, apoi la mine. O să încerc şi eu, tata. Îţi promit.

Răspunsul ei mă aduce în pragul plânsului, deşi reuşesc să mă abţin după ce iau prima gură de ceai.

— Ei bine, spune Bonnie, ăsta e un început cu *adevărat* bun.

— Da, sunt eu de acord.

— Da, zice şi Lyla.

— Acum, face Bonnie deodată, ce-aţi zice să facem un mic tur al celei mai frumoase case din copac?

Capitolul 26

Nina

După plecarea în trombă a lui Tom, Walter îi dă liber lui Finch pentru restul zilei, amintindu-i să fie a doua zi la şcoală pentru audierea de dimineaţă. Nu vorbesc cu el până nu ieşim afară, iar atunci îi spun să se ducă direct acasă. Şi că ne întâlnim acolo.

Finch încuviinţează din cap şi pleacă spre parcarea elevilor, în vreme ce eu mă duc drept la maşină. Urc, îmi pun centura şi trag câteva guri de aer. Înainte să pornesc motorul, mă conving să îl sun pe Kirk, ştiind că nu pot să conduc şi să vorbesc la telefon în acelaşi timp. Nu cu el. Nu despre asta.

— Hei, face el cu o veselie forţată. Unde ai fost?

— Credeam că ţi-a spus Finch. Am fost la Bristol.

— Da, mi-a spus… care-i treaba?

— Care-i *treaba*? repet eu.

— Da, adică de ce te-ai dus acasă? întreabă el.

Între timp, zăresc Mercedesul lui Finch în oglinda retrovizoare. Trece pe lângă mine, iese pe poarta principală şi face dreapta spre casă.

— Ca să-mi văd părinţii. Şi pe Julie, răspund.

— Bine. Şi de ce nu m-ai sunat?

— Am fost foarte ocupată… Trebuia să evadez… Kirk, trebuie să vorbim.

— În regulă, spune el. Ce-ai zice să luăm cina diseară? Doar noi doi?

— Nu. Acum. Am nevoie să vii acasă chiar acum. Eu şi Finch suntem pe drum. Walter i-a dat drumul mai devreme de la cursuri.

— *Poftim*? De ce? Ce se petrece?

În sfârşit i-am captat toată atenţia – şi nu doar o parte cu care să mă ia de sus.

— Ne vedem acasă, Kirk. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon.

∵

Cumva, Kirk ajunge acasă de la serviciu înaintea mea. *La naiba*, îmi spun în barbă. Parchez pe locul meu obişnuit din faţă, apoi dau fuga înăuntru, înainte să aibă timp să-şi potrivească poveştile. Firește că făceau fix asta când am intrat în biroul lui Kirk. Finch se opreşte brusc din vorbit şi amândoi se uită lung la mine.

— Am întrerupt ceva? întreb, simţind că-mi vine rău la fel cum mi se întâmplase când citisem conversaţia cu Bob Tate.

— Nu, răspunde Kirk. Desigur că nu. Vine spre mine, ca şi cum ar vrea să mă îmbrăţişeze: Mă bucur să te văd.

Eu fac un pas înapoi şi spun:

— Kirk, am nevoie să-mi spui adevărul. Măcar *o dată*.

El clipeşte şi scoate un chicot, apoi zice:

— Acum despre ce mai vorbeşti?

— *Tu* să-mi spui, zic, şi-mi întorc privirea spre Finch. Sau poate ne spune fiul nostru.

— Mamă… începe Finch. Ţi-am *spus* adevărul.

— Nu, Finch, rostesc eu cât se poate de răspicat, fără să-mi ridic vocea. *Nu* mi l-ai spus.

Finch aruncă pe furiş o privire lui Kirk, care se dă înapoi spre şemineu, sprijinindu-se de grilaj.

— Kirk, ai ceva să-mi spui? Poate ceva în legătură cu biletele pentru concert?

— Scumpo, te rog… face Kirk, pentru că, firește, nu o să mărturisească niciodată. Nu până nu ştie sigur că a fost prins, şi poate nici atunci. Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre Bob Tate… şi cele patru bilete la Luke Bryan pentru care se presupune că a plătit *Beau*?

Kirk şi Finch schimbă o privire scurtă, care mă face să izbucnesc.

— Încetaţi să mă mai minţiţi amândoi! strig eu, încercând să-mi înăbuş lacrimile de disperare şi de furie.

Mă uit la Kirk, apoi la Finch, după care înapoi la Kirk. Doar unul dintre ei doi arată puţin spăsit, şi nu e bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Îmi pare rău, mamă, spune Finch, trecându-şi mâinile prin păr. Am vrut doar să…

— Ce ai *vrut*? ripostez eu. Vezi? Asta e! Mereu e vorba despre ce *vreţi tu* şi *taică-tău*!

Finch îşi închide gura, apoi îşi muşcă buza şi zice, de data asta abia şoptit:

— Îmi pare rău.

Eu îmi mut privirea spre Kirk.

— Cum ai putut face asta? Lui? Mie? Familiei noastre?

— Ce să fac? are el tupeul să întrebe. Să îl las să se ducă la un concert cu o fată de care îi place?

Eu înghit cu greu şi scutur din cap.

— Nu. Cum ai putut să-l înveţi să fie o asemenea persoană?

— Mamă! intervine Finch, cu o disperare în glas care îl face să pară mai tânăr cu trei ani şi care îmi dă un junghi în piept.

Ridic o sprânceană, aşteptând.

— Îţi jur, mamă, continuă el cu o voce rugătoare. Îţi *jur*! Nu mint în privinţa pozei şi a lui Polly. Nu eu am făcut-o. *Ea* a fost!

— Deci ca să înţeleg mai bine, încep eu, uitându-mă la fiul meu. Ai minţit în noaptea petrecerii şi în lunea de după, în biroul domnului Quarterman, şi în ziua când ai spus că Beau a luat bilete la concert. Dar… acum nu minţi?

Finch încuviinţează din cap şi spune:

— Aşa e, mama.

— Şi ce s-a schimbat? întreb eu, disperată să îl cred.

— M-am gândit mult… Şi… şi, mama, tot timpul am încercat să fac doar ce e mai bine, se bâlbâie el. Am vrut biletele alea ca să îi pot arăta Lylei ce simt pentru ea. Şi tata ştia asta. De-asta m-a lăsat să mă duc.

Cu coada ochiului, îl văd pe Kirk dând din cap la argumentul solid expus de fiul lui. Îi văd pe amândoi uitându-se la mine, aşteptându-mi răspunsul.

— Ei bine, încep eu, ştiai că tatăl tău a încercat să-l mituiască pe domnul Volpe?

— Nina! intervine Kirk. Ajunge!

— Ba nu, Kirk, trebuie să ştie asta, zic eu, întorcându-mi privirea la Finch. Ştiai că tatăl tău i-a dat domnului Volpe cincisprezece mii de dolari ca să nu mai fie nicio adunare a Consiliului?

Finch ezită, suficient cât să se dea de gol. Deja ştie. A fost şi el părtaş la asta.

— Nu mai contează, spun eu, uimită că puteam fi şi mai dezgustată decât eram deja. Deşi, dacă tot am deschis subiectul, Kirk… Tom ţi-a dat banii înapoi.

— Tipul ăla e un ratat, spune Kirk printre dinţi.

— Ba nu, Kirk. Tom Volpe este departe de a fi un ratat. E un om bun. Şi un tată grozav care a crescut o tânără superbă care, din nu ştiu ce motiv, chiar îl place pe fiul nostru!

— „Din nu ştiu ce motiv”? repetă Kirk. Uau, Nina! Foarte *frumos* din partea ta.

Trag adânc aer în piept şi îl întreb pe Kirk:

— Putem vorbi în privat o secundă?

Mă urmează în dormitor, surprinzându-mă cu primul lucru pe care îl scoate pe gură:

— Uite, Nina. Chiar îmi pare rău…

— Pentru ce-ţi pare rău, Kirk? Pentru mită? Pentru că ai minţit în privinţa concertului? Pentru că m-ai înşelat?

— Te-am înşelat? reacţionează Kirk cu cea mai şocată şi indignată expresie pe care am văzut-o vreodată la el. De ce ai spune asta? Ce te-a apucat în ultima vreme? Parcă nu mai eşti *tu.*

— Ştiu. Nu mai sunt eu de mulţi ani. De când te-am lăsat să mă transformi într-o soţie trofeu din Belle Meade.

— Soţie trofeu? pufneşte el. Suntem împreună din colegiu. Despre ce *vorbeşti*?

— Ştii despre ce vorbesc, Kirk. Sunt un accesoriu. Aşa mă vezi. Toată viaţa noastră este atât de… falsă. M-am săturat de ea.

— De ce, mai exact? strigă la mine. De casele noastre frumoase? De excursii? De stilul de viaţă?

— Da. De toate. Dar cel mai mult m-am săturat de *tine*, Kirk. De priorităţile tale care sunt invers decât ar trebui. De minciunile tale. De egoul tău şi de prostiile tale. De exemplul pe care i l-ai dat fiului nostru…

— Fiului nostru? Un copil bun care a intrat la Princeton? Exemplul ăsta?

— O, Doamne. Ajunge cu placa de *copil bun. Te rog*, Kirk. Copiii buni nu complotează împotriva mamelor lor. Copiii buni nu îşi mint directorii în faţă.

— A făcut-o ca s-o acopere pe Polly. A fost un gest… cavaleresc.

— Eu nu cred asta, Kirk, îndoielile mele materializându-se deodată. Nu spun că Finch a făcut fotografia. Dar povestea e mai complicată decât ne spune el. Sau cel puţin decât îmi spune *mie.* Şi… pur şi simplu nu vreau să mai am de-a face cu nimic din toate astea… Vreau să divorţez.

Kirk se holbează la mine, cu gura căscată, şi atunci îmi dau seama că ar fi ceva care mi-ar înmuia inima, măcar puţin. Ar putea să-mi spună că am dreptate – sau măcar că îi pare rău. *Sincer*, de data asta.

În schimb, priveşte drept prin mine şi spune:

— Cred că faci o mare greşeală. Dar dacă asta îţi doreşti cu adevărat… atunci nu o să încerc să te opresc.

Scutur din cap şi simt cu lacrimile încep să-mi şiroiască pe faţă.

— Ştii ceva, Kirk? Teddy… la nouăsprezece ani, a protestat mai mult când m-am despărţit de el decât tu acum.

Kirk îşi dă ochii peste cap şi face:

— Ei bine, sunt sigur că îl poţi avea înapoi dacă vrei.

— Poate, zic eu. Poate *chiar* m-a iubit… Dar nu pe Teddy îl vreau înapoi. Mă vreau pe *mine.* Şi pe fiul *meu…* dacă nu e prea târziu.

∵

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, am traversat râul şi am ajuns pe străzile cu case aliniate pe unde obişnuiau să fie suburbiile traversate de tramvaie din Nashville. Nu reţinusem adresa familiei Volpe de la ultima vizită, dar îmi aduceam aminte cum să ajung acolo – în jos pe Ordway şi la stânga pe Avondale. Când ajung, trec de casa lor şi parchez pe cealaltă parte a străzii. Când să ies din maşină, mă sună Melanie. Fără să gândesc prea mult, răspund.

— În sfârşit! face ea, sunând înspăimântată, dar uşurată. Ce naiba se întâmplă?

— Ce vrei să spui? zic eu, întrebându-mă la ce se referă şi cât de multe ştie.

— Mă refer la Polly! Am auzit că ea a făcut poza, până la urmă! Şi că a făcut-o târfă pe Lyla! Şi că i-a vandalizat veranda!

— De unde ai auzit asta? întreb, încă o dată uimită de cât de repede se răspândeau bârfele.

— De la Beau. Mi-a dat mesaj de la şcoală. Mi-a spus că a auzit că ai avut o întâlnire cu Walter? Şi că Tom, Polly şi părinţii ei au fost de faţă?

Îi confirm cele auzite.

— Beau mi-a mai zis şi că Walter îi interoghează astăzi pe copii. Îi cheamă în birou unul câte unul. Pare că s-a *dezlănţuit* total. Zici că e o vânătoare de vrăjitoare. M-am speriat că o să suspende mai mulţi studenţi din cauza băutului.

— Poate, am zis eu. Sau poate încearcă să dea de capăt celor întâmplate. Nu e vorba decât de o persoană.

— Da. Dar e limpede că Polly a avut un motiv. *Gelozie*, pur şi simplu.

— Nu ştiu ce să zic, Mel, încep eu, survolând scena crimei – sau cel puţin a uneia dintre crime.

Casa familiei Volpe se ridică pe un deal destul de abrupt, două trepte din beton ducând de la stradă la veranda din faţă, cu un palier mic acoperit cu gazon între ele. Nu e acoperită de nimic şi ai avea nevoie de nervi de oţel să urci treptele acelea şi să vandalizezi o verandă atât de expusă şi de aproape de stradă.

— Nu o văd pe Polly făcând asta, adaug eu.

Melanie oftează, enervată.

— Faza cu poza sau cu veranda?

— Niciuna. Nu am fost la petrecere. Şi nici nu am fost acasă noaptea trecută. Am fost la părinţii mei în Bristol.

— Dar Kirk era acasă? întreabă ea. Poate ştie el dacă Finch a ieşit din casă sau nu.

— Aşa s-ar crede. Dar poate Finch s-a furişat afară. Sau poate Kirk a… închis un ochi. Nu prea te poţi baza pe el în ultima vreme.

Apoi o întreb dacă ştia că băieţii s-au dus la concertul lui Luke Bryan cu Lyla şi cu prietena ei.

Ea ezită, pe urmă zice că da, ştia.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Dar Kirk mi-a zis să nu-ţi spun… pentru că ai fi zis nu… şi m-am gândit că e un gest drăguţ. Îmi pare rău.

Aproape că-i zic că nu pot să cred că m-a minţit, dar de fapt *pot.* Brusc, mi

s-a luat de ea aşa cum mi se luase şi de Kirk, gândindu-mă că Julie nu ar fi conspirat cu nimeni împotriva mea nici într-un milion de ani. Şi mai ales nu cu Kirk.

— Nina? întreabă Melanie, în vreme ce îi văd pe Tom şi pe Lyla luând curba la celălalt capăt al străzii. Mai eşti acolo?

— Da, zic eu, urmărind cu privirea cum tatăl şi fiica coboară din maşină şi se duc la uşa din faţă, fără să fiu observată de niciunul dintre ei.

— Scumpo, încercam doar să te salvăm de tine însăţi… Te rog, nu înţelege greşit, continuă ea, ceea ce este aproape precursoarea unei insulte, dar eşti atât de… *iraţională* în ultima vreme. Adică, de ce i-ar vandaliza Finch proprietatea când deja o să fie audiat în faţa Consiliului de Onoare?

— Nu ştiu. Să-i însceneze ceva lui Polly? răspund eu, sperând cu disperare să nu fie cazul de aşa ceva.

Melanie continuă să-mi spună cât de instabilă par, cât de îngrijorată este în privinţa mea şi că nimic nu este mai important decât „băieţii noştri".

Eu nu mai suport să aud niciun cuvânt în plus. Îi spun că trebuie să plec. Şi că, pentru conformitate, aş putea să mă gândesc la câteva lucruri la fel de importante – poate chiar mai importante.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi sinceritatea, adevărul şi *caracterul* unei persoane?

— O, Doamne, Nina, face ea. Zici că te crezi mai bună decât noi toţi.

— Mai bună decât cine? întreb eu, chiar vrând să ştiu.

— Decât soţul tău. Şi decât toţi *prietenii* tăi. Sau cel puţin am *crezut* că îţi suntem prieteni.

— Mda, zic eu, aşa am crezut şi eu.

Capitolul 27

Lyla

La câteva minute după ce ajungem acasă de la prietena tatei, Bonnie (de existența căreia nu am știut până astăzi), apare și doamna Browning. Tata s-a dus în dormitor, așa că am deschis eu ușa, cumva ușurată de faptul că într-adevăr are prieteni.

— Bună, Lyla, spune ea, arătând epuizată.

Aproape că nu e machiată deloc, e îmbrăcată în trening și părul îi e strâns într-o coadă de cal răvășită.

— Bună ziua, doamna Browning, răspund. Doriți să intrați?

— Da, te rog. Aș vrea să discut ceva cu tine și cu tatăl tău, o aud spunând, tocmai când tata apare pe hol în spatele meu.

Mă pregătesc pentru un schimb de replici intens, însă efectul calmant al lui Bonnie pare să nu se fi disipat încă, fiindcă o salută și o poftește înăuntru. Suntem cu toții în sufragerie. Ei doi pe canapea, eu pe scaunul tatei.

Doamna Browning vorbește cea dintâi, cu ochii ațintiți asupra propriilor mâini.

— Îmi pare atât de rău pentru tot ce se întâmplă. Ridică privirea la tata, apoi și-o întoarce spre mine.

— E în regulă, spun eu, sigură că tata avea să mă corecteze și să spună că *nu* e în regulă.

Dar nu o face, ci se mulțumește să spună:

— Mulțumim, Nina.

— Da, mulțumim, zic și eu.

Doamna Browning trage atunci adânc aer în piept și spune:

— Pot să te întreb ceva, Lyla?

Eu am încuviințat din cap, continuând să o privesc.

— *Tu* cine crezi că ți-a făcut poza? Finch? Sau Polly?

Șovăi, nu fiindcă aș fi avut vreo îndoială, ci pentru că știam că ea sau tata aveau să mă pună să justific și chiar era dificil de explicat prin cuvinte.

— Haide, Lyla, spune-i ce crezi tu, mă încurajează tata.

— Cred că Polly a făcut-o, izbucnesc eu. Și cred că tot ea ne-a scris pe verandă… Și mai cred că a făcut-o din gelozie… pentru că știa că îl pierde pe Finch. Iar acum l-a pierdut. Pentru totdeauna.

Obrajii îmi ard în timp ce spun ultima parte, amintindu-mi ce făcusem eu

și Finch în subsolul lui și știind că Polly avea toate motivele să fie geloasă. Nu îndrăznesc să mă uit la tata, de teamă să nu-și dea seama de ultima parte.

— Dar nu erau încă împreună în noaptea petrecerii? întreabă doamna Browning, arătând îngrijorată și confuză deopotrivă. Când a fost făcută poza?

— Tehnic vorbind, așa cred, răspund eu, ridicând din umeri și recunoscând în sinea mea că versiunea lui Finch nu prea se potrivea aici.

Dar apoi îmi amintesc cum m-a privit când eram în bucătăria lui Beau. Și totul are din nou logică.

Tata și doamna Browning mă așteaptă să continui, dar, cum nu o fac, se uită unul la celălalt. E ca și cum au o discuție din priviri. Nu cum am avut eu și Finch – mai degrabă în genul suntem-în-rahatul-asta-împreună. Profit de ocazie să mă ridic și să mă strecor afară din cameră, simțindu-mă ușurată când niciunul dintre ei nu încearcă să mă oprească.

Câteva secunde mai târziu, sunt din nou singură. Închid ușa de la camera mea, îmi găsesc telefonul și mă urc în vârful patului. Nu vreau decât să vorbesc cu Finch. Sunt sigură că are să-mi dea o veste bună și că nu mai sunt decât câteva ore până când numele îi va fi reabilitat. Încă un pas spre a fi împreună – dacă nu eram deja.

Dar aflu numaidecât că Finch nici nu m-a sunat, nici nu mi-a lăsat vreun mesaj. În schimb, găsesc un mesaj de la Polly. Stomacul mi se face ghem. Ultimul lucru din lume pe care-l vreau e să-i citesc acuzațiile. Dar nu poți ignora pur și simplu mesajul de la dușman. Așa că îl deschid și citesc.

Dragă Lyla, îmi pare atât de rău că te-am făcut târfă. A fost foarte urât din partea mea și chiar nu cred asta despre tine. Eram doar foarte supărată și foarte confuză. Dar NU eu ți-am făcut poza. Ci Finch și Beau. Și am dovezi. Și mai am să-ți spun și ceva foarte important. Vrei, te rog, să mă suni? Te rog, Lyla. Sunt disperată și mi-e frică și te implor. Din adâncul inimii mele rănite. Polly.

Am terminat de citit, spunându-mi că e doar o vrăjeală de-a ei. Că nu încearcă decât să-și salveze pielea și să dea vina pe Finch din cauză că e ranchiunoasă și geloasă. Întruchiparea omului urâcios. Îmi spun că ar trebui să șterg mesajul și să nu-mi mai rămână nimic în memorie.

Dar nu pot și nici nu o fac. Pentru că, în adâncul meu, și eu mă simt foarte speriată.

∵

Se face după-amiază, iar eu citesc mesajul lui Polly iar și iar, începând să-l cred din ce în ce mai mult de fiecare dată. Mai rău este că Finch nu sună și

nici nu-mi dă vreun mesaj. Aţipesc, cu soneria telefonului dată la maxim, ca să fiu sigură.

Pe la şase, mă trezesc cu un alt mesaj de la Polly. De data asta este o fotografie. Mă pregătesc sufleteşte în timp ce dau click pe ea, aşteptând să se descarce, cumva ştiind că avea să fie de rău.

Dar se dovedeşte a fi cu mult, *mult* mai rău decât orice închipuire de-a mea. Pentru că e încă o poză cu mine pe patul lui Beau. Un prim-plan cu faţa mea şi un penis aproape erect atingându-mi nasul, cu vârful îndreptat spre gura mea, aproape atingându-mi buzele. La început, aş fi zis că e editată – atât e de şocantă şi de oribilă şi de dezgustătoare. Dar, după ce o studiez câteva secunde, îmi dau seama că nu e. E reală. Un penis adevărat atingându-mi faţa. Nu-mi dau seama al cui e, dar am impresia că îl recunosc, împreună cu mâna care îl ţine.

Inima mi se strânge când apar din nou punctele de suspensie, urmate de o rugăminte. *Te rog*, *te rog mult*, *sună-mă.*

De data asta, o sun.

Polly răspunde salutându-mă scurt. Îmi dau seama că plânsese, probabil pentru multă vreme.

— De unde ai aia? întreb eu, prea şocată să pot plânge. Finch ţi-a trimis-o?

— Nu. E o poză pe care am luat-o din telefonul lui. Ei nu ştiu că o am, spune, cuvintele împleticindu-i-se puţin pe limbă.

— Care ei? întreb, deşi am deja o bănuială cu privire la partenerul lui.

— Finch şi Beau. Am găsit foarte mult poze cu ei şi cu fete. Inclusiv cu mine.

— Cu tine? repet, nevenindu-mi să cred.

— Da. Şi clipuri cu mine şi cu el, bălmăjeşte ea. Filmări în care facem sex şi pe care mi-a zis că le-a şters. Dar sunt toate acolo. În telefonul lui…

— O, Doamne, Polly! am exclamat eu, speriată de-a dreptul. Trebuie să îl denunţi. Mergem amândouă!

— Nu pot, spune ea. M-ar *ucide* ai mei!

— Dar nu putem să-l lăsăm să scape cu asta! Pur şi simplu nu putem!

— E prea târziu.

— Cum adică prea târziu? strig eu. Consiliul de Onoare se întruneşte mâine. Nu e deloc prea târziu!

— Nu pot… Mai degrabă intru în bucluc pentru ce spun decât să-i las pe ai mei să vadă toate astea.

— Nu! Nu ai făcut nimic greşit! Doar ai făcut sex cu un băiat de care îţi plăcea.

— Nu ştii cum sunt părinţii mei, spune ea, vocea sunându-i ciudat de distantă. Nu mai pot suporta. Nu mai… Vreau să dispar pur şi simplu…

pentru *totdeauna.*

— Nu, Polly, aşteaptă! ţip în telefon, însă ea deja a închis.

Mintea mi-o ia razna, încercând să-mi dau seama ce e de făcut, când îl aud pe tata strigându-mă la masă. Brusc, simt nevoia să îl văd – fie şi numai ca să nu fiu singură – şi practic dau fuga jos.

— Ta-daa! Linguini şi scoici, anunţă el când ajung. Prefă-te numai că nu sunt de la conservă. Şi că broccoli nu e congelat!

Reuşesc să zâmbesc. Dar, firește, îşi dă seama cât de forţat e şi spune:

— E chiar atât de rea situaţia?

— Da, tată, spun eu, simţind că tremur. Cam este.

— Spune-mi, mă îmbie el, prin aburul care încă se ridică din farfuriile noastre cu paste.

Vreau să îi spun. Chiar vreau. Trag adânc aer în piept şi încerc să îi spun, Dar nu pot. Pur şi simplu. Nu despre asta. Am unul dintre acele momente în care îmi doresc ca mama să fi fost aici. Ei bine, poate nu chiar *mama.* Ci o mamă normală.

— Lyla? Ce se petrece?

Scutur din cap, apoi îi zic adevărul. Că îl iubesc şi că e un tată grozav, doar că asta nu e genul de subiect pe care să vreau să îl discut cu el.

— Îmi pare rău, tata.

Mă aşteptam să se arate frustrat, ba chiar furios, în schimb îşi duce mâna la buzunarul din spate, de unde scoate un bileţel. Mi-l întinde peste masă.

— Poftim.

Mă uit şi văd numele Ninei Browning tipărit cu litere mici şi drăguţe. Sub el este numărul ei de telefon.

— Mi l-a dat astăzi. Ca să ţi-l dau ţie.

— De ce? întreb eu, ridicându-l şi dându-mi seama că nu-mi doream nimic mai mult în clipa asta decât numărul doamnei Browning.

Tata ridică din umeri şi spune:

— Presupun că e îngrijorată în privinţa ta. Şi te place. A spus să o suni. Oricând.

— Uau, ce drăguţ!

Tata încuviinţează şi spune:

— Da. Chiar e drăguţă.

Apoi ia furculiţa, sugerând să ne punem pe mâncat.

— Tata, te rog, pot să mă ridic de la masă?

El pare surprins, poate puţin dezamăgit, dar răspunde simplu:

— Da, sigur. Poţi mânca mai târziu.

Peste un minut, sunt înapoi în camera mea, cu bileţelul încă în mână. Îi formez numărul.

— Doamna Browning? întreb eu, când răspunde la primul apel.

— Da. Lyla?

— Da. Tata mi-a dat numărul dumneavoastră… Aveţi treabă?

— Nu, spune ea. Îmi terminam cafeaua. Sunt la Bongo. Cel de lângă voi. Uşurată că era atât de aproape, o întreb dacă poate să vină să mă ia. Îi explic că trebuie să vorbesc cu cineva despre Polly. Că e destul e urgent. Şi că sunt îngrijorată că vrea să-şi facă rău.

Cu o voce calmă şi liniştitoare, îmi spune că o să închidă şi că o să îi sune pe părinţii lui Polly şi că apoi vine să mă ia.

— Sunteţi sigură? întreb eu, simţindu-mă vinovată. Se face cam târziu.

— Sunt sigură, Lyla. Vin imediat.

Capitolul 28

Nina

După-amiază devreme, după ce am plecat de la Tom şi de la Lyla, nu m-am dus acasă. N-am putut pur şi simplu. În schimb, am condus iarăşi prin zonă. De data asta însă nu chiar fără direcţie. Pe cât de disperată eram, acum aveam şi un scop vag, şi o speranţă. Căutam pe cineva cu care să locuiesc după ce aveam să mă mut, încercând să-mi imaginez începutul unei vieţi noi şi diferite. Am decis că East Nashville chiar ar putea fi răspunsul. Nu singurul răspuns, căci mă vedeam locuind şi în Bristol o vreme. Sau poate găseam un apartament în Princeton sau oriunde avea Finch să meargă la colegiu. Dar, dacă mă stabileam în Nashville, voiam să stau pe malul ăsta al râului, unde erau mai puţini oameni în genul lui Kirk şi Melanie şi mai mulţi ca Tom şi Lyla. Nu ştiam decât că Finch era acum singura mea prioritate şi, oriunde aş fi ajuns să locuiesc, aveam să fac tot ce-mi stătea în putere să-l ajut să devină un om bun. Genul de om care ştiam că poate fi.

După-amiaza s-a transformat în seară, iar eu am sfârşit la aceeaşi cafenea din Five Points unde m-am întâlnit prima oară cu Tom. Masa noastră e ocupată, dar mă aşez la cea de lângă, înşirând pe ea broşurile şi pliantele de la agenţiile imobiliare pe care le-am cules peste zi. Scot apoi din geantă un pix şi încep să încercuiesc proprietăţi, în vreme ce sorb din latte-ul decafeinizat. Şi îmi permit să visez puţin la toate posibilităţile noii vieţi care se aştern dinaintea mea şi a lui Finch.

Apoi, tocmai când îmi strângeam lucrurile cu gândul să mă întorc acasă, văd că mă sună un număr necunoscut. La început, am crezut că era vreun agent, căci contactasem deja câţiva. Dar, când răspund, aud vocea unei fete spunându-mi pe nume.

— Da. Lyla?

— Da. Tata mi-a dat numărul dumneavoastră… Aveţi treabă?

— Nu, spune ea. Îmi terminam cafeaua. Sunt la Bongo. Cel de lângă voi.

— O, uau! face ea, apoi: aţi putea să veniţi să mă luaţi?

— Acum?

— Doar dacă puteţi… Sunt cam îngrijorată şi mi-e greu să vorbesc cu tata despre asta, bălmăjeşte ea, pomenind apoi ceva de o *urgenţă.*

Dintre toate motivele posibile, cel mai îngrijorată e din cauza lui Polly. Spune că ar putea încerca să-şi facă rău.

— De ce crezi asta? întreb, îndreptându-mă spre maşină. Ce s-a întâmplat?

— E foarte supărată din cauza anumitor chestiuni, zice Lyla.

Îmi spun în sinea mea că adolescentele sunt predispuse la dramă, dar îmi aduc aminte de unele apeluri la care am răspuns când lucram pentru linia telefonică de prevenire a suicidului din Nashville, precum şi de fata din Windsor care se sinucisese. Motivul pentru care eu şi Kirk am mers la gala din seara petrecerii.

— Scumpo, lasă-mă să îi sun pe soţii Smith şi apoi vin la tine. În regulă?

— Sunteţi sigură? Se face cam târziu.

— Sunt sigură, Lyla. O să fiu acolo.

Fără să mă panichez, închid şi mă loghez la contul de la Windsor, găsind numărul de telefon şi adresa soţilor Smith. Nu mă aştept să răspundă – şi nici nu o fac –, dar le las mai multe mesaje prin care îi rog să mă sune. Menţionez că e urgent şi că e vorba despre Polly. Pornesc apoi maşina şi mă duc înapoi în Avondale, pentru a doua oară pe ziua de azi.

Când ajung, cinci minute mai târziu, o văd pe Lyla stând în stradă, în adidaşi albi, blugi deschişi la culoare şi o jachetă argintie, lucind toată în lumina farurilor mele. Nu am cum să nu o văd, dar ea tot îmi face disperată cu mâna, alergând până la geamul meu.

— Bună ziua, spune ea, cu respiraţia tăiată. I-aţi sunat pe părinţii lui Polly?

— Da, am încercat, dar n-au răspuns.

— Nici ea nu răspunde la telefon, spune Lyla.

— Bine, zic eu, încercând să-mi păstrez calmul. Cred că o să mă duc până acolo şi o să bat la uşă. Doar ca să fiu sigură.

Lyla încuviinţează, apoi întreabă dacă poate veni cu mine.

Din motive pe care nu le pot specifica în clipele acelea alimentate de adrenalină, mă simt uşurată de propunerea ei. De simpla ei *prezenţă.*

— Bine. Tatăl tău e în regulă cu asta?

— Da. I-am spus că veniţi încoace. Dar o să îi dau un mesaj, spune ea, după care ocoleşte în fugă maşina şi se urcă.

În secunda în care a închis portiera şi şi-a pus centura, îşi scoate telefonul din jachetă.

Întorc repede, apoi o iau la dreapta pe Ordway şi o rog pe Lyla să-mi spună mai multe despre conversaţia avută cu Polly.

Simt cum mă priveşte şi ezită, apoi spune:

— Mi-a zis că are dovada că nu ea mi-a făcut poza. Şi că mai erau şi alte poze acolo. Cu alte fete.

— Ce fel de poze? întreb eu.

— Ştiţi dumneavoastră… ruşinoase… sexuale, despre care simte că nu ar putea să le povestească domnului Quarterman sau părinţilor ei.

În timp ce lucrurile încep să se limpezească oribil de mult, îmi încleştez mâinile pe volan, ca să le opresc din tremurat.

— Lyla? întreb eu. Finch a făcut pozele alea?

— Da. Împreună cu Beau, aparent, răspunde Lyla încetişor. Nu aş fi crezut-o… dacă Polly nu mi-ar fi trimis una în seara asta. Era cu mine. Şi cu Finch. Când eram leşinată. Şi era… foarte rău.

— *Dumnezeule mare*! mă aud spunând, cu inima frântă.

Apăs acceleraţia şi sunt bombardată cu imagini cu Finch. Bebeluşul perfect, dormind în braţele mele. Băieţelul de cinci ani, jucăuş, făcând tocană de napi pe treptele Parthenonului. Băiatul de zece ani pe plajă, clădind castele de nisip cu fetiţele lui Julie, cu cinci ani mai mici.

Pur şi simplu nu-mi vine *să cred* ce se întâmpla acum. Omul în care se transformase fiul meu, treptat, dar parcă brusc, în acelaşi timp.

Şi totuşi, cred. Pentru că, uneori, nu poţi vedea tocmai lucrurile care sunt fix sub nasul tău.

∵

Când ajungem în faţa casei lui Polly, atenţia mi s-a întors la ea şi la ce trebuia să facem în acel moment. Toate luminile sunt aprinse şi cele două maşini sunt pe alee. Iau asta drept un semn bun, deşi nu-mi iese din minte nici scenariul rău.

— Ce ar trebui să facem? întreb eu, de parcă Lyla ar fi adultul şi eu copilul.

— Nu ştiu. Să mergem şi să sunăm la sonerie? sugerează Lyla, tocmai când o siluetă trece prin dreptul unui geam. Aia e ea?

— Nu-mi dau seama… Ar putea fi mama ei, spun eu.

— Mai bine mergem să aflăm.

— Da, încuviinţez eu, paralizată de frică.

Lyla, pe de altă parte, deschide portiera şi coboară din maşină. Mă uit la ea, cum se îndreaptă cu paşi mari spre casă, uimită de curajul ei. Mă silesc să o urmez, ajungând lângă ea tocmai când sună la sonerie. Profilul ei hotărât seamănă atât de mult cu cel al tatălui ei.

Câteva secunde mai târziu, aud pe cineva venind la uşă. Îmi ţin respiraţia, după care îl văd pe domnul Smith. Nici nu-mi mai amintesc numele lui mic.

— Bună, Nina, spune el, părând la început speriat şi confuz, apoi supărat, dar calm. Ce te aduce aici atât de târziu?

Deschid gura să răspund, însă el îşi mută privirea de la mine la Lyla.

— Iar tu eşti…?

— Lyla Volpe. Fata din poză, răspunde ea, vorbind repede şi nonşalant.

Dar nu pentru asta am venit aici, domnule Smith. Suntem aici pentru că dumneavoastră şi doamna Smith nu aţi răspuns la telefon… şi nici Polly. Şi eu… *noi…* suntem foarte îngrijorate în privinţa ei.

El se încruntă şi spune:

— De ce îngrijorate?

— Ei bine… pentru că Polly m-a sunat mai devreme. Şi părea foarte supărată…

— Chiar *e* supărată, spune el, aruncându-mi o privire urâtă.

— E aici? nu se lasă Lyla.

— Da. E în camera ei, spune el, acum arătând de-a dreptul enervat. Dar nu mai are nimic de spus în privinţa asta.

Între timp, apare şi mama lui Polly, care spune peste umărul lui:

— Da, niciunul dintre noi nu mai are nimic de adăugat.

— Ştiu, intervin eu. Şi îmi pare rău că am venit aşa… dar aţi putea doar să… vedeţi ce face? Lyla e îngrijorată că Polly ar putea să aibă probleme…

— Ce sugerezi, mai exact? face doamna Smith, cu o voce de gheaţă, dându-l la o parte pe soţul ei.

— Sugerez că fiica dumneavoastră ar putea încerca să-şi facă rău, spun eu, glasul trădându-mi în final starea de panică.

Observ cum expresia lor se schimbă dramatic, amândoi luând-o la fugă pe scări în sus. Domnul Smith urcă câte două-trei trepte deodată, soţia lui urmându-l îndeaproape. Rămân încremenită, dar reuşesc să mă întorc şi să mă uit la Lyla, expresia ei oglindind starea mea interioară. O secundă mai târziu, auzim un ţipăt îngrozitor. La început, îi strigă numele lui Polly, apoi ni se adresează frenetic să sunăm la 911. Lyla îşi găseşte prima telefonul, degetele ei formând oribilul număr din trei cifre.

— Sun să raportez o urgenţă, spune ea, cu vocea tremurându-i, dar limpede şi răspicată. Cred că cineva a încercat să se sinucidă, Da, chiar acum… o fată… şaptesprezece… Adresa?… Staţi puţin…

Se uită la mine, cu ochi mari şi speriaţi.

Mi se şterge tot din memorie pentru a doua oară în câteva minute, nereuşind să-mi aduc aminte numele străzii. Ce e în neregulă cu mine, îmi spun, în timp ce Lyla da fugă pe scări, strigând:

— Daţi-mi adresa! Am sunat la urgenţe!

Alte ţipete isterice. Apoi linişte. O secundă mai târziu, Lyla apare iarăşi în capul scărilor, făcându-mi cu disperare semn:

— Doamna Browning! Trebuie să vă mutaţi maşina! Ambulanţa e pe drum!

În stare de şoc, fac cum mi se zice, alergând la maşină, după care înapoi în hol, unde încep să măsor încăperea cu paşii şi să mă rog. Atât pentru Polly,

cât și pentru Lyla.

Capitolul 29

Lyla

Mi-e absolut imposibil să procesez. Unde sunt şi ce văd că se întâmplă chiar sub ochii mei, clipă după clipă. Cu doar câteva ore în urmă, Polly era duşmanca mea de moarte, iar acum mă aflu într-un colţ al dormitorului ei imens, cu pereţii vopsiţi într-un mov cenuşiu, martoră la cel mai intens, dureros şi personal moment al vieţii ei. Un moment care s-ar putea sfârşi prin moartea ei.

Şi părinţii ei se află aici, firește, amândoi cuprinşi de isterie, chiar şi atunci când ajunge echipajul de ambulanţă – două femei dure, făcând ceea ce văzusem de atâtea ori în *Anatomia lui Grey* şi alte nenumărate filme şi seriale. Verificând semnele vitale ale lui Polly. Mutând-o din patul ei cu baldachin (acelaşi pe care l-am admirat în catalogul de la Restoration Hardware Teen) pe o targă. Tăindu-i tricoul negru de sus şi până jos cu o foarfecă. Desfăcând pachete cu fiole şi alte ustensile. Inserându-i un tub pe gât. În tot acest timp, vorbind în termeni medicali de neînţeles şi încercând să îi ţină deoparte pe domnul şi doamna Smith.

La un moment dat, când Polly începe să aibă convulsii, iar mama ei îşi iese *complet* din minți, una dintre femeile paramedic se uită la mine şi strigă:

— Ia-o de-aici!

— Doamna Smith, lăsaţi-le să-şi facă treaba! spun eu, repezindu-mă să o ţin de braţ pentru o clipă.

Înainte să mă retrag din nou, mă uit fără să vreau la Polly. Trupul îi e lipsit de viaţă, faţa palidă. Şi totuşi, mulţumesc lui Dumnezeu, arată mai degrabă adormită decât moartă. Dar, pe de altă parte, n-am mai văzut niciun mort. Mă rog ca Polly să nu fie prima. Pur şi simplu, nu *se poate* să moară.

Îmi iau privirea de la ea, uitându-mă din nou la recipientele goale de Ambien şi Maker's Mark pe care tatăl ei le ţinea în mână când am intrat prima oară în cameră şi care acum zac pe podea. Pastilele mamei şi băutura tatălui – detalii care au ieşit în evidenţă de cum au sosit paramedicii şi au început să pună întrebări. *Câte pastile mai erau? Câtă băutură mai era în sticlă?*

Cel puţin vreo douăsprezece, a spus doamna Smith.

Jumătate de sticlă, a spus domnul Smith.

Mă întrebam acum dacă fusese combinaţia dorită. Lovitura de graţie dată

de Polly părinților ei, cu care simțea că nu putea vorbi într-o situație de criză. Sau poate, de fapt, relația cu părinții ei era mai degrabă ca a mea cu tata. Poate că Polly își iubea părinții atât de mult, încât mai degrabă ar fi murit decât să-i facă de rușine.

Măcar dacă ar putea înțelege că *asta* e mult mai rău. Că e mult mai dureros, chiar dacă până la urmă o să fie bine.

Nu pot să nu mă gândesc la tata, în noaptea când a venit să mă ia de la Grace. Cât de mult trebuie să-l fi durut să mă vadă așa. Îmi jur în minte că n-o să-i mai fac niciodată ceva asemănător. Că o să am grijă de mine. Că o să iau decizii mai bune. Că o să încerc să-i semăn mai mult lui și mai puțin mamei. Măcar atât puteam să fac.

Deodată, doamna Browning apare lângă mine în cameră și mă ține de mână. Observ că stă cu spatele la Polly – că nu se uită înspre ea nici măcar o dată, până când targa nu e scoasă din cameră și dusă în jos, pe scări, la ambulanță. Doamna Browning și cu mine mergem după ei, apoi ne oprim pe verandă, încă ținându-ne de mână, urmărind cu privirea cum părinții lui Polly se urcă în spate lângă targă și lângă una dintre femeile paramedic, în vreme ce a doua se grăbește să urce la volan și pornește mașina. Noi rămânem acolo, încremenite în loc, privind cum ambulanța devine un amalgam de lumini roșii și de sirene.

Apoi, totul se cufundă încă o dată în tăcere. Eu mă întorc și închid ușa casei familiei Smith. Ne ducem la mașina doamnei Browning și ne urcăm, amândouă privind în gol, dincolo de parbriz.

— Credeți că o să fie bine? o întreb eu pe doamna Browning, dar mai mult pe mine însămi.

Ea clatină din cap, apoi își șterge lacrimile.

— Nu știu, scumpo. Dar și dacă o să fie, o să fie datorită ție.

— Și dumneavoastră, zic eu. Mulțumesc pentru ajutor.

Doamna Browning mă privește în ochi și spune:

— Cu plăcere… Și îți promit, Lyla, o să *continui* să fiu aici și să te ajut.

— Mulțumesc, îi spun, gândul întorcându-mi-se la poza pe care Polly mi-o trimisese și de care doamna Browning pomenește chiar acum.

— Lyla. Trebuie să faci ceva în privința fotografiilor făcute de Finch. Știi asta, nu?

Eu mă uit lung la ea.

— Trebuie… pentru Polly… pentru tine însăți. Pentru toate fetele care au trecut prin ceva asemănător. Se oprește, își mută privirea, după care se uită din nou la mine: Pentru *noi.*

— Noi? repet. Asta nu înseamnă decât un singur lucru. Dar, chiar și așa, îi cer confirmarea. Și dumneavoastră sunteți una dintre acele fete, doamna

Browning?

Nu-mi răspunde. Ia curba şi continuă să conducă în direcţia casei mele. La un moment dat, începe să vorbească, povestindu-mi o întâmplare din anul întâi de facultate, cu un boboc de la Vanderbilt. Este o poveste îngrozitoare despre cum a fost violată. Îmi spune că nu s-a dus la poliţie pentru că i-a fost ruşine şi pentru că se simţea vinovată. Îmi povesteşte şi tot ce s-a întâmplat după. Cum s-a despărţit de prietenul ei chiar a doua zi. Cum i-a spus doar celei mai bune prietene despre asta, punând-o să-i promită că va ţine secretul. Cum, în cele din urmă, a trecut peste durere, a început să iasă din nou la întâlniri şi a ajuns astfel să se mărite cu tatăl lui Finch. Cât a fost de disperată să facă să pară că viaţa ei este perfectă. Că ea este perfectă. Îmi vorbeşte despre visurile pe care le *avea* şi pe care *încă* le are. Visuri ca ale mele. Îmi vorbeşte despre dragoste. Despre adevăr. Îmi vorbeşte *mult* despre adevăr.

Nu termină de vorbit decât când ajungem pe strada mea, iar eu nu spun nimic până când nu parchează maşina. Primul lucru pe care îl zic este de dragul *ei,* o încercare de a-i alina durerea.

— Finch nu-i chiar atât de rău, doamna Browning.

Ea nu pare convinsă şi e foarte tristă.

— Adică… ce mi s-a întâmplat mie nu seamănă deloc cu ce vi s-a întâmplat dumneavoastră.

— Poate că nu, continuă ea, izbucnind din nou. Dar, Lyla, Finch este *suficient* de rău.

Nu ştiu ce să îi răspund, pentru că ştiu că are dreptate. Aşa că îi zic încă o dată cât de mult îi apreciez ajutorul din seara asta. Şi cât de recunoscătoare *îi* sunt.

— Scumpa mea, zice, îmbrăţişându-mă. Tu ai făcut totul… Sunt atât de mândră de tine…

— Mulţumesc, îi spun, apoi o întreb încă o dată dacă crede că Polly o să fie bine.

De data asta spune că da.

— Lyla, încă ceva.

— Da? fac eu, uitându-mă la ea şi aşteptând.

— Cred că în seara asta ai salvat mai mult decât o viaţă.

Capitolul 30

Nina

Când ajung acasă, îi aud pe Finch şi pe Kirk vorbind şi uitându-se la televizor în sufragerie, dezgustător de neştiutori că Polly se lupta pentru viaţa ei. Traversez holul, mă duc direct în dormitor şi încep să împachetez. Iau o geantă mică de voiaj şi îmi pun doar strictul necesar: blugi, tricouri, pijama, şosete, lenjerie şi cosmeticele. Îmi dau jos verigheta, împreună cu celelalte bijuterii primite de la Kirk şi le pun pe noptieră.

Îmi spun că trebuie să-mi amintesc acest moment mai târziu, când ne vom lupta pentru bani. Îmi spun că, deşi voi încerca să-mi obţin partea corectă, chiar nu-mi mai *doresc* nimic de la el.

Mă uit de jur-împrejurul camerei, amintindu-mi de ziua când am cumpărat casa şi de cât de entuziasmată eram când ne-am mutat – ba chiar şi mai fericită pe măsură ce o decoram cu mobilier, covoare şi obiecte de artă. Amintirile mă fac să mă simt ruşinată şi superficială, aproape îngreţoşată, până când îmi dau seama de ceva. Nu am vrut niciodată să strâng lucruri frumoase şi nici nu am ţinut să pretind că duc o viaţă bună. Dimpotrivă, mi-am dorit mereu să construiesc un cămin. O casă frumoasă şi adevărată şi în interior. Ceva plin de însemnătate pentru nucleul familiei noastre.

Dar acum totul pare o minciună. Chiar şi părţile care n-au fost întotdeauna minciuni sunt acum întinate. *Ruinate.*

Tocmai când mă întorc să plec, aud paşi. Ştiu că e Finch dinainte să apară în prag. Sunt sigură că tatăl lui l-a trimis; nici gând să fi venit aici fără să-i fi fost indicat.

Cum era de aşteptat, vede geanta şi spune:

— Mama? Ce faci? Tata spune că ne *părăseşti.*

Mă uit lung la el, cu inima frântă şi zic:

— Pe tatăl tău îl părăsesc… şi casa asta… Dar nu şi pe tine, Finch. Pe *tine* nu o să te părăsesc niciodată.

— Te rog, mamă, nu pleca, spune el, cu o voce aproape la fel de gravă ca a lui Kirk. Nu-l părăsi pe tata. Nu-i face asta. Nici *mie* nu-mi face asta.

Îmi vine să ţip la el. Să-l scutur bine şi să-i spun că, prin acţiunile lui, e posibil să fi omorât o fată. În schimb, mă duc la el, îi cuprind faţa în palme şi îl sărut pe frunte, inhalând parfumul lui dulce, băieţesc. E acelaşi

dintotdeauna, în ciuda atâtor schimbări.

— *Nu-mi face asta*, repetă el.

— O, Finch. Dar nu îți fac ție nimic. O fac *pentru* tine.

— Polly minte, mama.

Dar, spre deosebire de alte dăți când mi-a mai zis asta, afirmația lui pare acum goală. Ca și cum nici nu s-ar mai strădui să fie *convingător*. Mă gândesc că poate Lyla i-a spus deja de poze. Poate știe că avem oarecare dovezi.

Oricum ar fi, scutur din cap și îi spun:

— Ba nu. Nu minte. Tu minți.

Buza de jos îi tremură. Aștept mai mult, dar nu mai urmează nimic.

— Finch, te rog, mărturisește, stărui eu. Te rog, fă ce trebuie. Princeton nu contează. *Oamenii* sunt cei care contează… Și nu e niciodată prea târziu să-ți ceri iertare.

El aprobă ușor din cap. Nu-mi dau seama dacă într-adevăr i-am atins o coardă sau doar îmi dă ce vreau.

Oricum ar fi, este o luptă pe care nu o pot duce în seara asta. O s-o iau de la capăt mâine și o să lupt cu toate puterile.

— Ne vedem mâine dimineață, îi zic eu. Vin la școală pentru audiere.

— Bine, mama.

Mă aplec spre el, îl sărut pe obraz și îi șoptesc:

— Întotdeauna o să fii copilașul meu, Finch. Și, indiferent de ce se va întâmpla, o să te iubesc *mereu*.

Trage aer în piept, ca și cum ar vrea să spună ceva. Dar nu poate. Căci acum plânge. Amândoi plângem. Așa că îi urez în șoaptă noapte bună. După care trec pe lângă el și ies pe ușa din față a ceea ce a fost cândva casa familiei noastre.

∵

Când ajung în centru la hotelul Omni, aflu, de la tânăra recepționistă, că mi-a fost refuzată cartea de credit. Îi e milă de mine – și aș vrea să o asigur că un card refuzat nu înseamnă nimic în cartea vieții. Îi înmânez un altul, deși știu la ce să mă aștept dinainte să se întâmple.

Totul e atât de absurd – și atât de tipic pentru Kirk – încât mă pun pe râs. De-asta îmi spusese Julie să fiu pregătită. Fiindcă îl știa în stare de astfel de josnicii. Mă gândesc să o sun, dar apoi îmi amintesc de cei cincisprezece mii de dolari din poșetă. Așa că mă cazez folosind câteva bancnote de acolo și iau liftul până la etajul optsprezece. Deschid ușa cu cartela și intru în cameră, privind panorama orașului în care mi-am trăit aproape întreaga viață de adult.

Mă simt la fel de singură și de deznădăjduită cum am fost dintotdeauna, inclusiv în noaptea aceea de la Vanderbilt.

Dar, din alte puncte de vedere, nu m-am simţit niciodată mai puternică şi mai sigură de drumul meu. Fac un duş, mă îmbrac în pijamale şi mă bag în pat. Perdelele sunt încă trase, iar eu privesc afară, la luminile oraşului Nashville, când îmi aud telefonul sunând.

E Tom.

Simţindu-mă enorm de uşurată, răspund, salutându-l.

Fără să mă salute înapoi, îmi spune doar că Polly o să fie bine.

— Rămâne la spital peste noapte, dar e stabilă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! De unde ştii? întreb eu.

— Lyla i-a urmărit părinţii şi a aflat.

Firește, îmi zic, uimită de ea încă o dată.

— Pot să vorbesc cu ea? Mai e trează?

— Nu. Doar ce a adormit. A fost o zi lungă, spune Tom.

— Ştiu, spun eu, gândindu-mă că de dimineaţă stăteam cu mama în bucătăria alor mei. Acum pare să fi fost cu o viaţă în urmă.

— Vrei să ştii care e partea cea mai tare?

— Sigur, zic eu, aranjându-mi capul pe pernă.

— Imediat după ce aţi plecat tu şi Lyla… ghici cine… şi-a făcut apariţia?

— Cine?

— Mama Lylei, spune Tom, râzând sec. A venit în oraş pentru o vizită surpriză.

Am râs şi eu, în ciuda situaţiei.

— Pare la fel de rea precum Kirk.

— E şi mai rea, face el. Măcar Kirk ţi-a rămas alături.

Înghit cu greu, gândindu-mă că poate nu sunt cu nimic mai brează decât fosta lui nevastă, dând bir cu fugiţii la primul obstacol. Dar îmi spun apoi că eu nu renunţ, ci doar iau atitudine. E o diferenţă. Mă concentrez din nou asupra Lylei şi zic:

— Vreau să ştii… cât de uimitoare a fost fiica ta în seara asta. Foarte, *foarte* curajoasă.

— Da, e minunată, spune el. Şi la fel eşti şi tu, Nina… Lyla mi-a povestit tot. Despre Finch. Despre poze. Despre cum i-ai fost alături.

Ochii încep să mi se umezească, în vreme ce îi spun cât de rău îmi pare.

— Ştiu, spune el. Cât despre situaţie… Cred că există încă o speranţă pentru Finch.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji, în timp ce-l întreb de ce crede asta. Aştept răspunsul lui, spunându-mi că mă voi încrede în prietenul meu şi în orice îmi va spune.

— Fiindcă… reia Tom în cele din urmă, cu vocea lui atât de blândă, fiindcă tu eşti *mama* lui.

Epilog

Lyla

De când am absolvit liceul, acum aproape zece ani, rareori mă mai duc în Nashville. De obicei, vine tata să mă viziteze. Nu sunt sigură de ce, dar cred că are mai degrabă legătură cu viaţa aglomerată pe care am avut-o – mai întâi colegiul, apoi Facultatea de Drept, iar acum slujba de la Procuratura din Manhattan –, decât cu lipsa de ataşament faţă de oraşul meu natal. Pot spune cu toată certitudinea că nu are nimic de-a face cu Finch Browning sau cu evenimentele din clasa a zecea. Acelea aparţin de trecut.

Firește, mă mai gândesc uneori la Finch – îmi amintesc crâmpeie din subsolul lui, încercarea de suicid a lui Polly, dar mai ales ziua în care domnul Q ne-a chemat în biroul lui pe mine şi pe tata ca să ne spună că Finch a scăpat *basma curată.* Cu lacrimi în ochi, domnul Q ne-a zis cum Consiliul de Onoare, alcătuit din opt studenţi şi opt cadre universitare, a ajuns la concluzia că „nu existau destule probe". Ceea ce era strigător la cer, normal. De ce altă probă aveau nevoie în afară de poza cu *penisul* lui Finch vârât în faţa mea? Dar presupun că nu au fost dispuşi să-l caute şi acolo după ce Finch s-a apărat spunând că e editată.

Poate dacă părinţii lui Polly ar fi lăsat-o să se întoarcă la Windsor sau poate dacă mi-ar fi trimis şi restul de poze, lucrurile ar fi luat o altă turnură. Sau poate nu. Poate cărţile au fost în aşa fel făcute în favoarea lui Finch (sau, după cum crede tata, domnului Browning chiar i-a ieşit trucul cu mita de la Belle Meade).

Vreme de mai multe luni, eu şi tata ne-am tot gândit să intentăm un proces adevărat – sau cel puţin să trimitem o scrisoare la Princeton. Dar, în cele din urmă, nu am mai vrut decât să trec peste ce s-a întâmplat şi, cu ajutorul lui Bonnie, am reuşit oarecum să îl conving pe tata că destinul lui Finch nu avea treabă cu al meu. Karma avea să se ocupe de el. Sau nu, dar, chiar şi aşa, aveam propria viaţă de trăit.

Tot atunci l-am convins pe tata să mă lase să merg în continuare la Windsor. Era cea mai bună decizie, din mai multe motive. În primul rând, chiar eram fericită acolo. Eu şi Grace am rămas prietene apropiate (de curând, am fost domnişoară de onoare la nunta ei), ajungând să includem în duoul nostru şi alte fete la fel de puternice şi cu aceleaşi principii. În al doilea rând, am devenit foarte preocupată de învăţătură, terminând a doua

din clasă şi intrând la Stanford. Tata spune că meritul e al meu – nu al şcolii –, însă educaţia primită, împreună cu o recomandare strălucită de la director nu mi-au stricat, cu siguranţă. În plus, a fost un exerciţiu bun pentru viaţa reală. O lecţie cum că poţi găsi o parte bună în orice – şi oameni buni ca domnul Q şi Nina.

Încă mai ţin legătura cu domnul Q, care acum s-a pensionat, prietenia noastră bazată pe emailuri costând în principal într-un schimb de caricaturi din *New Yorker* şi articole despre starea jalnică a lumii. Cu toate astea, amândoi rămânem optimişti, şi cred că optimismul l-am învăţat de la el în timpul acelor zile negre de la Windsor.

În ciuda aşteptărilor, şi tata a rămas în legătură cu Nina. După ce şi-a finalizat divorţul, ea şi tata au început un mic boutique de design împreună: el se ocupă de partea de tâmplărie, iar ea de decoraţiuni, ajutându-l pe tata să aibă mai multă deschidere comercială. Cea mai tare parte a parteneriatului lor erau căsuţele din copac făcute la comandă, precum aceea din curtea din spate a lui Bonnie.

Majoritatea clienţilor lor au fost destul de înstăriţi, printre care s-au numărat şi câteva celebrităţi, însă proiectul meu preferat a fost cadoul pentru copiii de la adăpostul pentru femei abuzate din oraşul natal al Ninei, Bristol. Nu era cea mai frumoasă, dar mi-am dat seama din fotografiile pe care le-am văzut că a adus cea mai mare bucurie.

Munca lor – şi mai ales bucuria – a fost o terapie bună pentru amândoi în perioada în care le-a rămas casa goală. Ştiu că tatei îi era foarte dor de mine şi probabil Ninei şi mai mult de Finch, care abia dacă a vorbit cu mama lui pe durata anilor petrecuţi la Princeton. Nu sunt sigură dacă o pedepsea pentru că îmi ţinuse partea sau pentru că îl lăsase cu tatăl lui, însă lucrurile au ajuns într-un stadiu destul de rău înainte să se îmbunătăţească.

Potrivit tatei, Nina nu a renunţat niciodată la el, trimiţându-i scrisori lungi, scrise de mână, în fiecare săptămână, până când, la un moment dat, el s-a întors la ea. Tata se preface că are o perspectivă cinică asupra situaţiei, afirmând, fără să audă Nina, că probabil avea mai mult de-a face cu un fel de scandal financiar în care fusese prins domnul Browning decât cu o schimbare reală de atitudine. Dar îmi dau seama că tata vrea să creadă altceva. Şi el, ca mine, ar putea avea credinţa că la mijloc a fost doar simpla – şi puternica – dragoste de mamă.

Mă gândesc la toate astea în timp ce Uberul meu întoarce pe strada Avondale. Îl zăresc pe tata stând pe verandă, în acelaşi loc unde, cândva, fusese scris acel cuvânt oribil. Îmi face cu mâna, urmărind cu privirea cum cobor din maşină şi urc treptele.

— Nu-mi vine să cred că nu m-ai lăsat să te iau de la aeroport! Scutură din

cap, bombănind ceva despre încăpăţânarea mea, după care mă îmbrăţişează strâns, îndelung. Îţi mulţumesc că ai venit. Ştiu cât eşti de ocupată.

— Desigur, nu aş rata asta pentru nimic în lume.

— Chiar nu e mare lucru, spune tata, minimalizând importanţa premiului pentru design pe care el şi Nina îl vor primi în această seară. Dar o să însemne mult pentru Nina. Şi, nu uita, vizita *ta* este o surpriză.

— Ştiu, tată, spun eu, zâmbind. Nu mi-ai zis decât de vreo sută de ori.

— Ei bine… vreau ca seara asta să fie perfectă.

— Eşti aşa drăguţ cu ea.

— O merită. E cea mai grozavă, răspunde tata.

E o laudă mare venind din partea lui, iar eu mă întreb, aşa cum am făcut-o deseori în aceşti ani, dacă nu au şi o legătură romantică. Ei jură pe toate cele că sunt doar prieteni – cei mai *buni* prieteni – şi, într-un fel, mi se pare şi mai frumos aşa.

— Deci… vine şi el? întreb, referindu-mă la Finch, ştiind că tata îl invitase şi pe el.

— Nu, răspunde tata, scuturând din cap. Nu poate să-şi ia liber de la muncă. Deşi, ca să fim drepţi, locuieşte în Londra acum.

— În *Londra*? fac eu, enervată că Finch a reuşit să ajungă în singurul oraş din lume mai bun decât New York-ul.

— Mda. A acceptat un post… ceva cu finanţe.

— Atunci asta e, zic eu, ridicând din umeri, dezamăgită pentru Nina, dar uşurată pentru mine. Oricum o să avem o seară minunată.

∵

Câteva ore mai târziu, eu şi tata intrăm în holul muzeului de artă Frist Center. Poartă singurul lui costum bun şi o cravată albastru-deschis pe care sunt singură că i-a ales-o Nina.

— În regulă. E sus, în Turner Courtyard, spune el, agitat, în timp ce citeşte mesajul. Unde se ţine evenimentul… Ştii cum să ajungi…

— Da, tată, ştiu, spun eu.

— Mai bine m-aş duce acolo înainte să ajungă ea aici şi să te vadă.

— Du-te, du-te. Mă descurc şi singură.

Tata mă sărută pe obraz şi îmi mulţumeşte, neliniştea lui părând să se transforme în entuziasm. Poate chiar mândrie. La urma urmelor, premiul îi aparţine şi *lui.* Duse sunt vremurile când făcea tâmplărie de unul singur şi era şofer de Uber.

Se întoarce să plece, iar eu mă îndrept spre bar să-mi iau un pahar de şampanie, gândindu-mă că era plăcut să mă întorc în Nashville. Chiar ar trebui să vin în vizită mai des.

Şi atunci îl văd, intrând grăbind în hol. Cu ochelari şi păr scurt şi câteva

kilograme în plus, arată atât de diferit. Mai în vârstă. Cumva schimbat. Dar, pe măsură ce se apropie, îmi dau seama că e negreşit Finch şi îmi amintesc că oamenii rareori se schimbă cu *adevărat*.

Instinctul îmi spune să îl evit, dar mă silesc să merg direct la el şi să îl privesc în ochi.

— Bună, Lyla, spune el, cu răsuflarea tăiată şi cu obrajii înroşiţi.

Dă să mă îmbrăţişeze, apoi se opreşte, gândindu-se probabil că nu e o idee bună.

— Deci ai reuşit până la urmă să vii? fac eu.

— Mda, zice el, cu o umbră de zâmbet. Posibil ca şeful să mă dea afară… Dar am reuşit să vin.

Îi întorc zâmbetul, deşi nu cu toată inima.

— Ai primit scrisoarea? întreabă el.

Eu dau din cap şi spun că da.

— Mulţumesc, adaug, deşi nu-i mulţumesc pentru scrisoare, ci pentru că este în seara asta aici, în Tennessee, într-un pardesiu şifonat care miroase a avion. Pentru că a venit de dragul mamei lui.

Dă şi el din cap, părând trist, dar hotărât.

— Mai bine am urca… tatăl tău a spus la ora opt, nu-i aşa?

— Da, răspund eu, uitându-mă la ceas şi văzând că întârziasem câteva minute.

Îmi termin şampania, las paharul pe tava unui chelner şi îl urmez pe Finch pe treptele care duc în sala de bal. Luminile sunt slabe, dar, pe măsură ce scanez încăperea, o zăresc pe Bonnie şi pe alţi câţiva amici de-ai tatei, vechi contractori. Pe ceilalţi nu îi recunosc.

Pe podium e o femeie, care vorbeşte despre tata şi despre Nina şi despre munca lor la adăposturile pentru femei abuzate din întreg statul. Eu am crezut că fusese doar cel din Bristol.

— Uau, spun ca pentru mine, deşi probabil Finch m-a auzit şi el, pentru că îl văd cu coada ochiului dând din cap.

— Da, murmură el în acord cu mine.

O secundă mai târziu, tata şi Nina urcă pe scenă împreună, în aplauzele tuturor. Ea poartă o rochie în stilul Audrey Hepburn, de culoare albastru-deschis, care se asortează cu cravata tatei şi, dacă stau să mă gândesc, şi cu cărţile lor de vizită. El îşi ţine mâna pe spatele ei, în timp ce merge în urma ei, conducând-o. Tata a fost dintotdeauna un gentleman în felul lui, dar nu l-am văzut niciodată aşa. Arată atât de încrezător, de strălucitor. *Amândoi* strălucesc parcă.

Tata ia cel dintâi microfonul, mulţumindu-le tuturor. Face apoi un pas în spate, lăsând-o pe Nina să vorbească. Ea ne povesteşte despre parcursul lor

împreună, cum căutau amândoi o cale de a-şi urma pasiunea şi de a-i ajuta pe alţii. Apoi vine o prezentare cu femei şi copii, toţi zâmbind, râzând şi jucându-se în case din copaci şi în spaţii comunale liniştite. Ne spune cum materialismul ne poate îndepărta şi că avem cu toţii nevoie de frumuseţe în viaţa noastră. Şi de un refugiu. Un cămin şi oameni care să ne fie mereu alături.

Sfârşeşte prin a mulţumi încă o dată tuturor. În timp ce mulţimea aplaudă, simt cum mi se umezesc ochii şi risc să arunc o privire în stânga mea. Sunt surprinsă să văd lacrimi şiroind pe obrajii lui Finch.

Cu ochii încă la Nina, şopteşte:

— Îmi pare rău. Îmi pare *atât* de rău…

Apoi îşi lasă bărbia în jos şi mă priveşte drept în ochi, iar în clipa aceea, pentru prima oară, îl iert. Sau poate nu. Nu sunt sigură de ce voi simţi după ce emoţia acestei seri se va risipi.

Simt că ar vrea să-mi spună mai multe, dar acum nu e momentul potrivit, înainte să apuce să vorbească, zic:

— Sunt minunaţi… nu-i aşa?

— Aşa este, spune el, şi amândoi ne uităm iar la Nina şi la tata.

Mâna lui e iarăşi pe spatele ei, protector, mândru.

— *Ea* m-a salvat, îngaim eu, rostind cuvintele pentru prima dată.

— Ştiu, spune el, cu lacrimile încă curgându-i pe chip.

Poate se gândeşte la băiatul care a fost – cel *de care* Nina mă salvase cu atâţia ani în urmă. Sau poate, sper eu, se gândeşte la mama lui – care, cumva, a reuşit să îl salveze *şi pe el.*

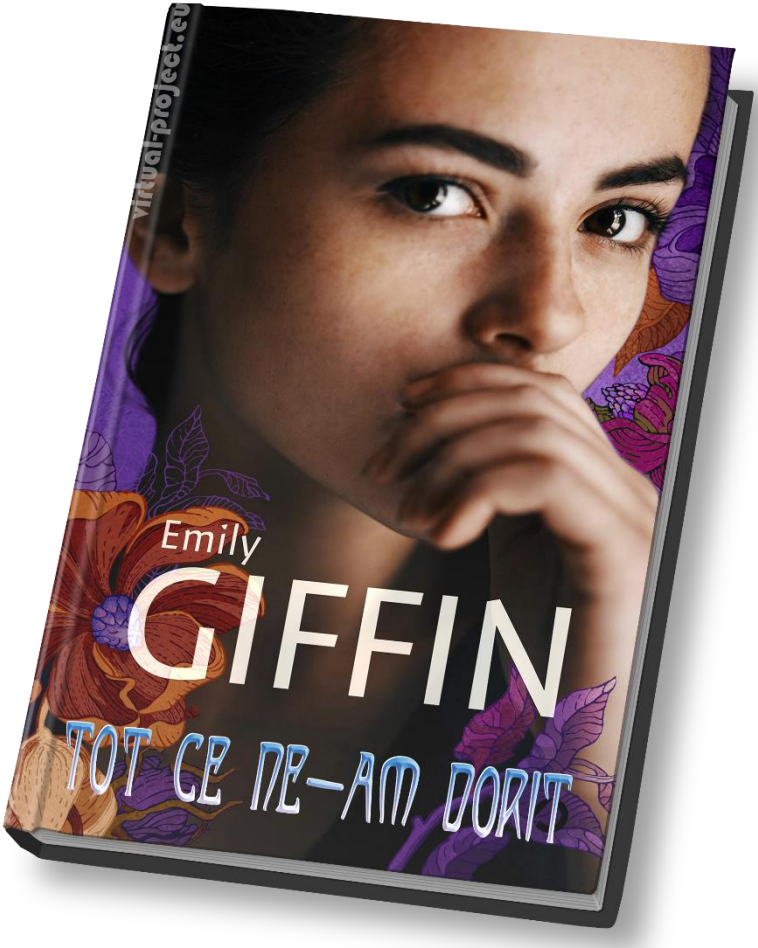

virtual-project.eu

violin